KARA MURAT'ın

Yeni serüveni

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Bugün başladık

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

İstanbul'da akşam oluyordu...

Yerlerde hafif bir kar tabakası vardı.

İlikleri donduran müthiş bir soğuk etrafı kasıp kavururken Galata sokakları alabildiğine ıssız ve ürkütücüydü...

Galata, beş yüz yirmi yıl önce de yine bugünkü gibi İstanbul'un meyhane, batakhane ve ticarethane merkeziydi...

Yeryüzünün ipten kazıktan kurtulmuş ne kadar serserisi varsa soluğu hep Galata'da alırdı.

Akdeniz'in ünlü korsanları İstanbul'a geldikçe açık denizlerde ceplerine doldurdukları servetleri bu batakhanelerde yer, bitirirlerdi.

Açıkgöz Venedikliler, kurnaz Yahudiler pusularını Galata'da kurar, soyulacak bir av, yolunacak bir budala ararlardı.

Dünyanın dört bir yanından kaçırılarak getirilen güzel kadınların el altından işletildiği, haraç mezat satıldığı bir yerdi burası...

Kıllı göğüslü leventler, sırmalı cepkenleriyle dolaşan mağrur serseriler, bellerindeki palalarla çevrelerine dehşet salan korsanlar hep burada dolaşır, burada eğlenirdi.

Hava iyice kararmak üzereydi.

Tıklım tıklım dolu olan Dimitri'nin meyhanesinde birden bütün gürültüleri bastıran keskin bir çığlık yükseldi.

İnsana dehşet veren, korkunç, ürpertici bir çığlıktı bu...

Aynı anda genç bir adamın çılgın gibi meyhaneden fırladığı görüldü.

Salondaki kalabalık büyük bir hayret ve korku içinde dona kaldı.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Satılık kızlar, kiralık kadınlar, şaşkın şaşkın başlarını çevirdiler...

Keskin çığlığı atarak meyhaneden dışarıya fırlayan beli kılıçlı adam Kara Murat'tı..

Şimdi, buz tutmuş sokaklarda çılgın gibi koşuyordu.

Acaba ne vardı?

Ne oluyordu?

Bu genç adam delirmiş miydi?

Mutlaka korkunç bir şey olmuştu..

Şimdi meyhanede her kafadan bir ses çıkıyor, herkes bir fikir yürütüyordu:

—Delikanlıyı peri tuttu galiba...

—Her halde aklından zoru var...

—Neden korktu acaba?

—Deli mi ne?

Kara Murat'ın çılgıncasına koştuğunu gören bir yeniçeri devriyesi onun yolunu

kesti:

—Dur!...

Fakat Kara Murat'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Sesi gök gürültüsü gibi ortalığı çınlattı:

—Savulun!...

—Padişahın emir kulu olan bizlere karşı mı geliyorsun sefil?

—Savulun dedim size reziller!... Haydi, yallah!...

Delikanlı, yeniçerilerin arasına fırtına gibi girdi, hepsini çil yavrusu gibi dağıttıktan sonra aynı hızla koşmaya devam etti...

Gözlerini öfke bürüyen adamlar da haykırarak peşine takılmışlardı:

—Tutun!...

—Yakalayın!...

—Kaçırmayın haydutu!...

Meyhanelerden başlarını uzatanlar, kaçan ve kovalayanları görünce derin bir iç çekişi ile söyleniyorlardı:

—Vaayy?...Vaaayy!...Yeniçeriler yine av peşinde...

—Kimi kovalıyorlar acaba?

—Herhalde serserinin birini...

Kara Murat koşarken başı ateşler içinde yanıyordu.

Peşinden gelen Yeniçerilere aldırış ettiği bile yoktu.

Az önce meyhanede duyduğu sözler onu birden deliye döndürmüştü...

Onu böyle çılgına çeviren olay neydi?

"Acaba vaktinde yetişebilecek miyim?

Acaba geç mi kaldım?" diye düşünüyor, hızını hiç azaltmadan koşmaya devam ediyordu

Koşmak, Topkapı Sarayı'na kadar uçmak istiyordu sanki...

Ama arada deniz vardı...

Rıhtımda bekleyen bir sandala atlayarak kayıkçıya haykırdı:

—Çek kürekleri!... Beni çabuk karşıya geçir!

Uzaktan, Venedik kilisesinin saati yediyi çaldı. Rum kiliselerinin çanları da bu sese katıldı..

Kara Murat sandalda ayakta duruyor, derin bir ıstırap içinde:

—Geç kaldım... Geç kaldım diye söyleniyordu...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

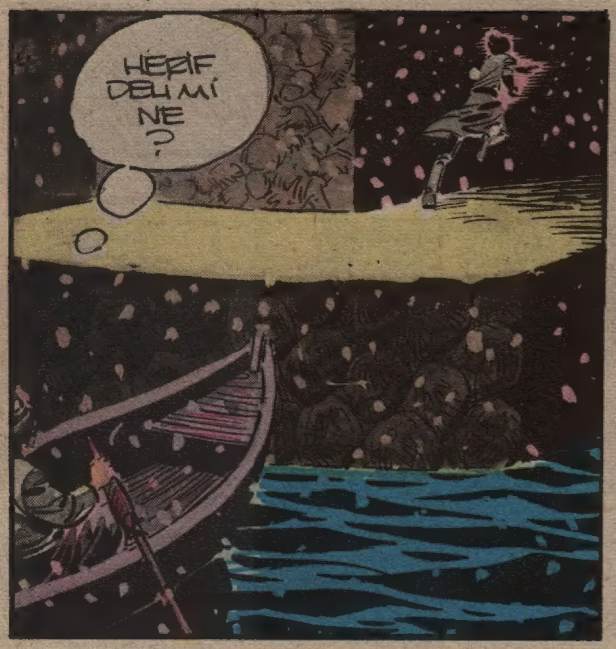

Sandal, şimdiki Sirkeci semtinin bulunduğu Bonos kapısına yanaşınca Kara Murat çevik bir hareketle rıhtıma atladı, surların arasındaki küçük kapıdan geçerek o zaman daha yeni yapılmış olan Topkapı Sarayı'na doğru koşmaya başladı.

Kasırga gibiydi...

Kuru ayaza rağmen her yanı terden sırılsıklam kesilmişti.

Soluk soluğa Topkapı Sarayı'nın kapısına dayandı.

Nöbetçiler üstü başı perişan ve güçlükle nefes alan Kara Murat'ı görünce ellerindeki mızrakları ona doğru çevirdiler...

Kara Murat:

—Sadrazam Mahmut Paşa'yı görmek istiyorum, diye haykırdı. Acele etmezseniz büyük bir felaketin önüne geçemeyiz...

Nöbetçiler kahkahalarla güldüler:

—Sen delisin... Koskoca Sadrazam senin gibi biriyle görüşür mü?

Kara Murat:

—Sersemler! diye gürledi.. Beni tanımadınız mı? Sadrazam yoksa padişahı görmeliyim...

Nöbetçilerin kahkahaları daha gürültülü bir hal aldı:

—Padişah mı? Sen iyice çıldırmışsın delikanlı.. Efendimiz şu anda namazını bitirdi harem dairesine çekildi.. Onu kim rahatsız ederse kellesini uçurur...

—Bırakın beni geçeyim.. Çok önemli...

—Olmaz!... Seni bırakırsak bizi beygirlerin kuyruğuna bağlayarak paramparça ederler...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 MART 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 373 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: İstanbul'un batakhane semti Galata'daki meyhanelerin birinden fırlayan Kara Murat çılgın gibi koşar,rıhtımdaki bir sandala atlayıp Sirkeci tarafına geçerek Topkapı Sarayı'nın önüne gelir.

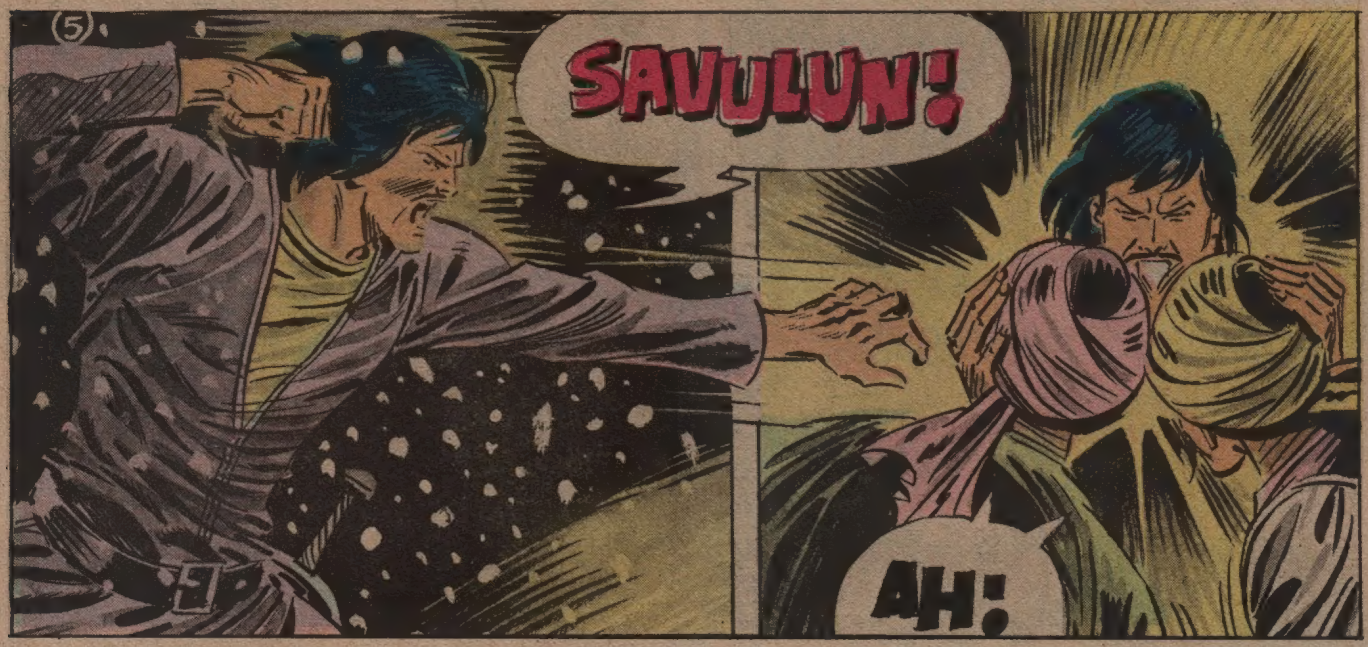

Kara Murat ağır bir küfür savurarak kükredi:

—Ne laf anlamaz heriflersiniz be? Savulun!..Yol verin dedim size...

Muhafızlar dehşet içinde kaldılar:

—Vallahi deli bu...Saraya ahıra girer gibi girilir mi? Hele akşamın bu vakti..Haydi defol buradan...

Kara Murat birden ok gibi muhafızların üzerine atılıp ikisini de enselerinden tutarak kafalarını birbirine çarptı:

—Yol verin dedim..Yoksa elimden kaza çıkacak....

İki nöbetçi baygın bir halde yere yıkılırken öteki muhafızlar Kara Murat'ın çevresini sardılar:

—Tutun serseriyi...

—Yakalayın..Kaçmasın...

Sarayın kapısında korkunç bir gürültü koptu. Artık küfürün bini bir paraya gidiyordu...

Nöbetçiler, kıskıvrak yakalayacaklarını sandıkları genç adamın çelik yumruklarıyla birer birer devrilmeye başlayınca,ortalık iyice karıştı.

Kara Murat,nöbetçi kalabalığını yarıp ileri atıldı..Tüm gücüyle kaçarken arkasından nöbetçiler avaz avaz bağırıyorlardı:

—Şeytan canını alsın...

—Bela mı bu adam?

—Tutun!..

—Yakalayın...

—Mızraklayın herifi...

—Öldürün...

—Hücum...Hücum!...

Sarayda şimdi o güne kadar görülmemiş garip bir koşu başlamıştı.

Gürültü arttıkça artıyor, askerler oraya buraya koşuşuyor, köşelerde hızlarını alamayan bazı muhafızlar birbirlerine çarpıyorlardı.

Bu gürültü arasında meraklı sesler duyuluyordu:

—Ne var?

—Ne oluvor?

—Baskın var galiba...

—Saraya hücum ediyorlar...

—Silah başına!...

Kara Murat avluyu aştı,önüne gelen merdivenleri soluk soluğa çıktı.

Sarayın içi alt üst olmuştu.

Her kafadan bir ses, her taraftan bir gürültü yükseliyordu.

Merdivenin başında bir kapı açıldı.

Birkaç nöbetçi onun yolunu kesti..

Kara Murat kudurmuş bir halde adamların üzerine saldırdı,yardı geçti...

Gözleri yuvalarından fırlamış bir halde:

—Yol verin!.. Padişahı göreceğim!.. diye bağırıyordu...

Harem dairesinin girişinde Kara Murat'ın önünü ellerinde palalarla beş kişi daha kesti:

—Dur!...

—Harem dairesine girmenin cezası ölümdür!...

—Teslim ol! Başka çaren yok!...

Kara Murat,onların arasına da hışım gibi daldı. Birine yumruk,ötekine bir tekme bir başkasına müthiş bir kafa darbesi indirerek hepsini dağıttı.

Kolları makine gibi işliyor, her vuruşunda bir muhafızı yere deviriyordu.

Son hamlede kendisini yakalamaya çalışan iki nöbetçiden de kurtularak Padişahın odasına daldı.

Üstü başı paramparça olmuş, gözbebekleri büyümüştü...

Fatih Sultan Mehmet, gülle gibi içeri giren gence bakarak müthiş bir sesle kükredi:

—Bu ne cüret? Bu ne küstahlık? Kim bu edepsiz?

Padişah ilk şaşkınlığı geçtikten sonra aynı korkunç sesle haykırdı:

—Cellaaat!...Cellaaat!...

Bu bir ölüm fermanıydı. Celladın eline düşen bir kimsenin kellesinin kurtulması imkânsızdı.

Ama Kara Murat aldırış etmedi.

Odanın içine hızlı bir bakış fırlattı. Masanın üzerinde duran süt dolu billûr sürahiyi görünce derin bir soluk aldı:

—Tam zamanında yetiştim!...O sütü sakın içme sultanım!...

Kara Murat, heyecan ve yorgunluktan ayakta duracak halde değildi.

Dışarıda gürültü gittikçe artıyor, bağrışmalar, haykırmalar, koşuşmalar çoğalıyordu.

Fatih Sultan Mehmet rengi uçarak derin bir hayret içinde söylendi:

—Ne demek oluyor bu?..

Aynı anda padişahın odası cellatlar muhafızlar ve nöbetçilerle doldu.

Hepsi birden hışımla Kara Murat'ın üzerine yürüdüler.

Delikanlıyı hemen oracıkta parçalayacaklardı.

Bakışlarında vahşi bir öfkenin kıvılcımları uçuşuyordu.

Kara Murat o kadar bitkindi ki, kendisini savunacak hali kalmamıştı.

Aynı anda Fatih'in gür sesi odayı çınlattı:

—Geri çekilin!..Ona dokunacak olanın vay haline!...

Cellatlar ve muhafızlar irkilerek durdular...

Padişah, paldır küldür odasına girerek huzurunu kaçıran bu saygısız adamı bağışlıyor muydu? Neden bunu yapıyordu?

Fatih, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra Kara Murat'ı tanımış ve çok önemli bir durumla karşı karşıya olduğunu hemen anlamış-

tı....

Cellatlara:

—Haydi gidin, bizi yalnız bırakın!...diye emretti.

Bir dakika içinde oda boşaldı.

Kara Murat'la Fatih Sultan Mehmet yalnız kaldılar...

Fakat hayır...

Yalnız değillerdi....

Bir kişi daha vardı içeride...

Bu, sarayın en güzel cariyesi Mihriban'dı...Fatih'in gözdesiydi...

Genç kadının sapsarı kesilen yüzünün üstünde alev gibi yanan gözleri Kara Murat'la Padişah arasında mekik dokuyordu. Bakışlarında ürkek, korku dolu bir ifade vardı...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

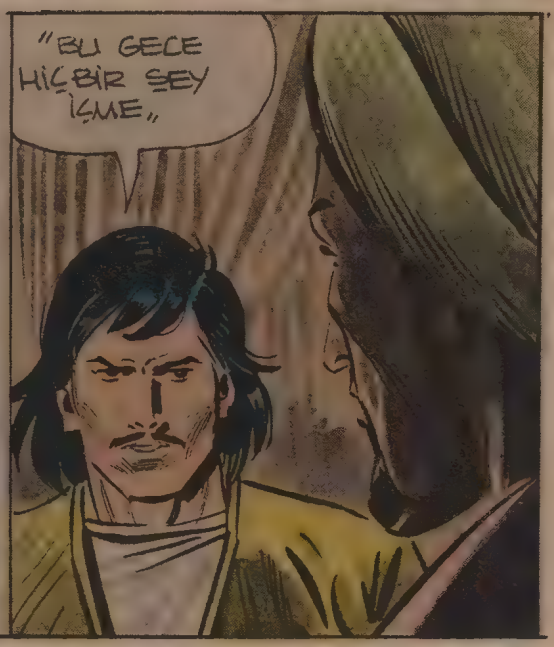

Kara Murat gülle gibi içeriye girmeden önce Mihriban odada Padişah'la yalnızdı. Efendisine hizmet ediyordu...

Fatih Sultan Mehmet bu güzel cariyeye ayrı bir önem veriyordu...

Onu seviyor,el üstünde tutuyor,birçok gecelerini beraber geçiriyordu.

Padişahın bir işaretiyle genç kadın da dışarı çıktı.

Şimdi Kara Murat'la Fatih Sultan Mehmet yalnız kalmıştı.

Odada sessiz birkaç saniye geçti.

Sonra Padişah birden sordu:

—Anlat bakalım Kara Murat...Bütün bunları neden yaptın?

Kara Murat:

—Yanına zamanında yetişmek ve "Bu gece hiç bir şey içme" demek için sultanım!

diye cevap verdi.

Yeniden sustular.

Fakat bu seferki susuş oldukça korkunçtu..

Genç Padişahın alnında düşüncelerinin izleri görülüyordu.

Kara Murat'a doğru eğildi,söyleyeceği sözlerin korkunçluğundan kendisi de ürküyormuş gibi boğuk bir sesle sordu:

—Demek bu akşam beni zehirleyeceklerdi, öyle mi?

—Evet...

Fatih'in gözleri büyüdü,burun kanatları açılıp kapanmaya başladı..Elleriyle şakaklarını sıkarak söylendi:

—Kendi sarayımda,en güvendiğim adamlarımın arasında beni zehirleyerek öldüreceklerdi demek?

...Bu ilk defa olmuyor..Cinayet,ahlâksızlık ve ölüm çevremde dolaşıyor. Benim ölümümü istiyorlar. Ülkemi parçalamak için önce beni yok etmeye çalışıyorlar. Bütün Hıristiyan dünyasının amacı bu...

—Evet efendim...Ama ölmeyeceksiniz.. Amaç ve arzularını karanlıklar içinde hazırlayıp zehir kullananlar korkak ve aşağılık insanlardır. Tehlikenin kaynağını bulup hemen karşı saldırıya geçmeliyiz...

Padişah düşünceli bir şekilde odada dolaşarak sordu:

—Beni zehirleyeceklerini nasıl haber aldın? Kimden öğrendin bunu?

—Bir rastlantı sadece...Galata'daki batakhanelerden birindeydim.. Odalardan birinde konuşulanlar kulağıma çalındı. Dikkatle dinledim. Konuşanları tanımak ve kimliklerini öğrenmek imkânsızdı. Çünkü buna vakit yoktu. Konuştukları gayet açıktı. Çünkü Padişahtan söz ediyorlardı. Evet,bu akşam padişahın zehirleneceğini pervasız bir dille söylüyorlardı...

Fatih Sultan Mehmet gözlerini iri iri açarak karşısındaki genci hayret ve dehşetle dinliyordu. Kara Murat devam etti:

—Konuşulanları duyunca önce içeri dalıp hepsini tepelemek geldi aklıma..Ama bu çok vakit kaybına sebep olur,büyük bir faciaya yol açabilirdi. Hemen, buraya , tehlikeyi haber vermeye koştum...

Padişah bir taraftan Kara Murat'ın sözlerini dinliyor bir taraftan da saf bir hayretle onu süzüyordu....

Kara Murat da içten bir sevgiyle Fatih'e bakmaktaydı...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

İkisinin de kalplerinin birbirine karşı aynı sevgiyle çarptığı şu anda Fatih Sultan Mehmet tüm haşmet ve hakimiyetini unutmuş gibiydi...

O anda sanki aynı seviyede gibiydiler.

Fatih, karşısındaki gencin mertliğine, yiğitliğine hayrandı. Geçmiş yıllardaki efsane gibi birçok olayın kahramanı olan Kara Murat bugün de kendisinin hayatını kurtarmıştı.

Birden gözüne billûr sürahi içindeki süt ilişti yüzü hafifçe sarardı:

—Zehir bunun içinde mi?

—Evet...

—Çevremde fesatlar çevriliyor, suikastler hazırlanıyor, pusular kuruluyor. Bunu kim yaptırıyor? Papa mı, yoksa Venedikliler mi?

Kara Murat kesin konuştu:

—İkisi de değil..Bu suikasti hazırlayan Mora Despotu Tomas'dır...

—Emin misin?

—Evet...Gizli konuşmalarını dinlediğim kişiler Tomas'dan bahsediyorlardı. İçenleri yarım dakikada öldüren müthiş zehiri getirip en yakın cariyenize verdiklerini ve bu akşam her şeyin biteceğini söylüyorlardı.

—En yakın cariyem mi? Bu kim olabilir?

—Belki az önce bu odada bulunan güzel kız....

—Mihriban mı?

—Evet...

Fatih hafifçe haykırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 MART 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 374 FİYATI 500 KURUŞ

KARA MURAT'ın bu haftaki sayısı 120.527 adet basılmıştır

ÖZET: Galata'daki batakhanelerin birinden fırlayan Kara Murat sokaklardan rüzgâr gibi geçerek Topkapı Sarayı'na gelir. Padişah'a o gece bir cariye tarafından zehirleneceğini haber verir.

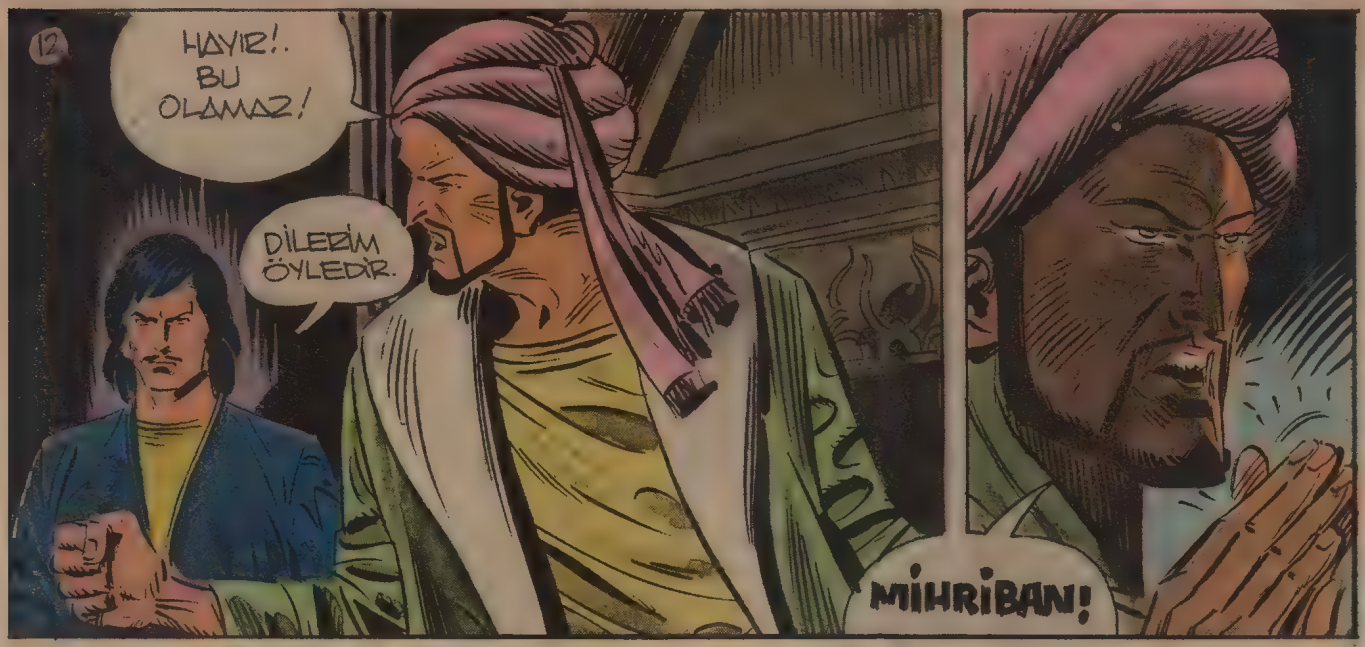

—Hayır!.. Bu olamaz. Mihriban, haremimdeki cariyelerin en sadıklarından biridir.

Kara Murat, acı acı içini çekti:

—Dilerim öyledir ulu hünkâr.. Ama emin olmakta fayda var. Onun casus olup olmadığını anlamak, çok kolay.. Küçük bir deneme yeter...

Fatih kısa bir süre düşündükten sonra, ağır ağır konuştu:

retti:

—Bunu iç Mihriban...

Kadın hafifçe irkildi, yüzü sapsarı kesildi, iki adım geriledi.

Fatih'in siyah kaşlarının gölgelediği zeki gözlerinde şimşek gibi bir parıltı belirdi, buz gibi dondurucu bir sesle emrini tekrarladı:

—İç diyorum...

—Haklısın...Denememiz gerekiyor...

Padişah ellerini çırparak seslendi:

—Mihriban...

Odanın kapısı açıldı, güzel cariye ürkek adımlarla içeriye girdi.

Yüzü derin bir endişe bulutuyla gölgelenmişti.

Padişah, sürahiyi aldı, genç kadına doğru uzatarak ağır ve içe işleyen bir sesle em-

Mihriban, iri siyah gözleriyle ona bakıyordu. Yüzünü dehşetten de öte müthiş bir korku ifadesi kaplamıştı:

—Ha.. Ha... yır! diye kekeledi.

Padişah o zaman korkunç gerçeği anladı.

Birçok aşk geceleri yaşadığı bu güzel kadın, Mora Despotu Tomas'ın casusuydu.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Koynuna aldığı, sevdiği, seviştiği bir casus!.

Sultan Mehmet, bitmek tükenmek bilmeyen azmine ve insanüstü irade gücüne rağmen sarsıldı. Bir an kendini yenik düşmüş, kırılmış, ezilmiş gibi hissetti. Bu duygu ateş gibi içini yaktı.

Kendisine en yakın insanlardan biri olarak tanıdığı Mihriban'ı Tomas nasıl elde edebilmişti?

Çok uzaklardan emrini ona ulaştırıp bu suikasti nasıl düzenlemişti?

Hafifçe kaşlarını çatarak genç kadına baktı:

—Bunu neden yaptın Mihriban?

Genç kadın şimdi yaprak gibi titriyordu:

—Öyle emir aldım! diye kekeledi.

Fatih Sultan Mehmet sürahiyi tekrar u-

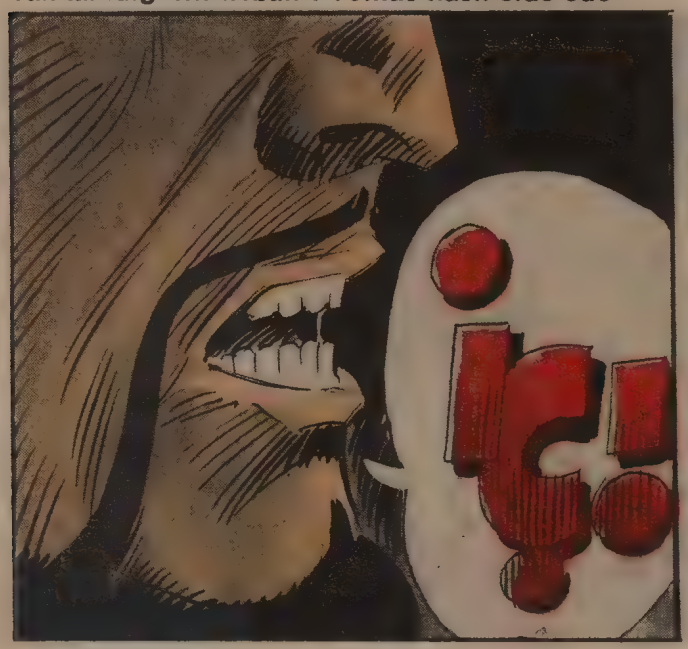

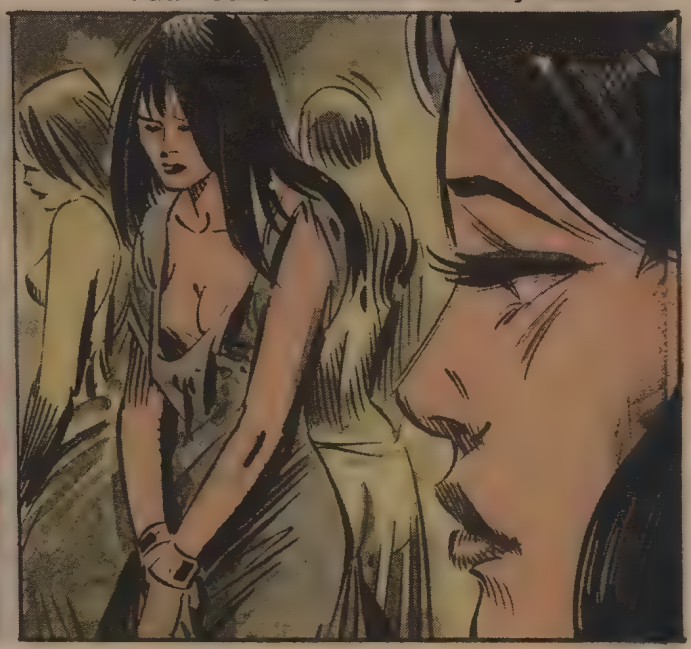

zatarak emretti:

—İç...

Padişah'ın öfkeli sesi odada gümbür gümbür öttü.

Mihriban,Rum asıllı bir cariyeydi. Gerçek adı Aleksandra olan genç kız, yıllar önce Yunanistan'ın Patras bölgesine yapılan bir akında esir düşmüş, İstanbul'a getirilip, saraya satılmıştı.

Daha sonra ona Mihriban adını vermişlerdi.

Aleksandra billûr sürahiyi, titreyen elleriyle tuttu. Sütün içindeki korkunç zehiri biliyor, az sonra öleceğini düşünerek tarifsiz bir korku içinde ürperiyordu. Kısa bir an dehşetten büyüyen gözleriyle ölüm sütüne baktı, sonra boğuk bir sesle:

—Nasıl olsa beni cellata vereceksiniz. Kendi cezamı kendim vermem daha iyi, diyerek sürahiyi başına dikti.

Bu, çok korkunç, tüyler ürpertici bir sahneydi.

Ama Fatih de, Kara Murat da ona engel olmaya kalkışmadı.

Çünkü Padişaha suikastin cezası, müthiş işkencelerle ölümdü. Genç kadının zehiri içerek yarım dakikada can vermesi, onun için bir kurtuluş sayılırdı.

Aleksandra sütü sonuna kadar içtikten sonra, sayıklar gibi inledi:

—Vücudumu bir soğukluk kaplıyor. Ölüyorum! Tanrım! Bu ne soğukluk! Her yanım buz gibi oldu. Donuyorum...

Genç kadının yüzü acıyla kasılmış, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyü-

müştü.

Büyük acı çektiği belliydi.

Bir süre sonra şiddetle titredi, vücudu katılaştı, dudaklarının kenarında beyaz köpükler belirdi, hayata son çığlığını atarken, ağzı ve gözleri açık kaldı.

Fatih Sultan Mehmet, Kara Murat'a:

—Sen yetişmesen onun yerine ben böyle ölecektim! dedi.

Padişahın yerde cansız yatan Aleksandra'ya dikilen gözlerinde acı ile karışık bir öfke ve silinmez bir kinin ifadesi vardı.

İçinde şiddetli bir mücadele oluyordu.

Bakışları kara ve ürpertici idi:

—Demek bu kızı Tomas'ın casusları aldattı? O rezil herif bana meydan okuyor ve beni öldürtmeye kalkıyor. O halde onun ülkesini başına yıkmalıyım!

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

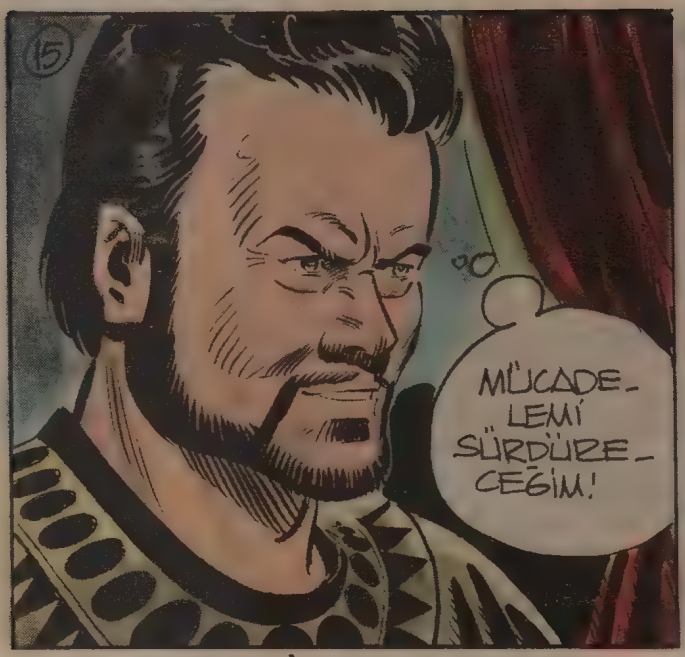

Despot Tomas, İstanbul'un fethi sırasında ölen Bizans İmparatoru Konstantin'in iki kardeşinden biriydi.

İstanbul Türklerin eline geçtikten sonra Yunanistan'a kaçarak, Mora'da bir Rum hükümeti kurmuş ve İstanbul'u Türklerden geri alıncaya kadar mücadelesini sürdürmeye yemin etmişti.

Fatih'i ortadan kaldırmakla Türklere en büyük darbeyi indireceğini biliyor ve binbir hile ile bunu gerçekleştirmeye çalışıyordu.

Fatih Sultan Mehmet, hayatını bir defa daha kurtaran Kara Murat'a sevgiyle baktı. Onu cesaretin, yiğitliğin timsali gibi gördü.

Delikanlının gözlerinde bir ışık yanıyor, duruşundan kahramanlık ve mertlik akıyordu.

Fatih kararlı bir sesle:

—Bütün Yunanistan'ı zaptedeceğim Kara Murat! dedi. Atina'yı, Korent'i, bütün Mora'yı Türk topraklarına katacağım. Bu savaşta senin de yerin olacak. Hayatın,tüm Yunanistan'ı zaptedinceye kadar boğuşma içinde geçecek. Sen, bana uzatılan bıçaklara karşı duracak bir göğüs, atılacak silahlara karşı canlı bir siper olacaksın...

Kara Murat haykırdı:

—Devamlı savaş.. Oh ne âlâ...

—Evet, savaş... Silahla hileyle savaş. Pusuda, meydanda, güneşin altında yahut yerin dibinde, karanlık içinde, gece gündüz, her vakit, her saat savaş. Bu defa kafasını ezeceğimiz düşman her zamankinden daha kurnaz, daha tehlikeli...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Fatih Sultan Mehmet, elini Kara Murat'ın omuzuna koyarak, dostça sıktı:

—Sana güveniyorum Kara Murat...

Kara Murat yerde cansız yatan Aleksandra'ya baktı.

Yüzü hâlâ pembe, hâlâ güzeldi...

—Zavallı kız! diye mırıldandı. Bu savaşın ilk kurbanı oldu...

★ ★ ★

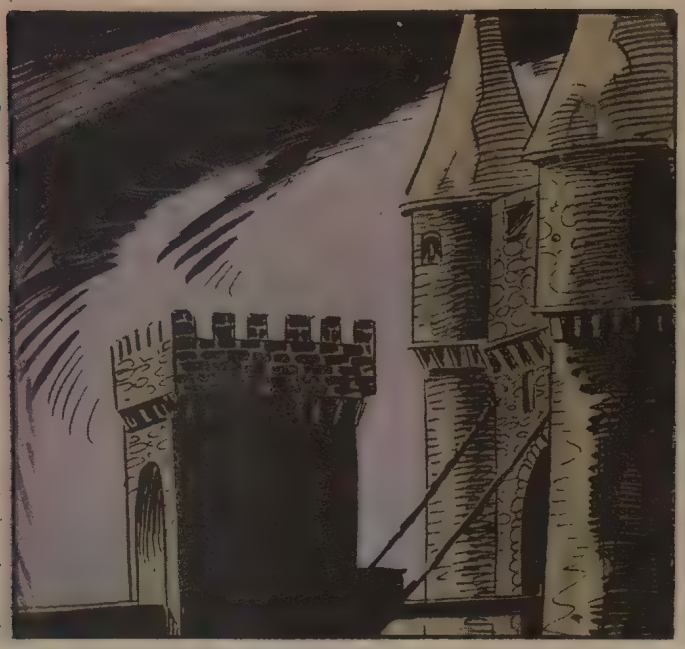

bakışlı bir adam güneşin batışını seyrediyordu.

Zengin elbiselerinin içinde güçlü bir vücuda sahip olan ve her parmağında pırlanta yüzükler bulunan bu adam, Mora Despotu Tomas'tı.

Ağabeyi Demetriyus'la birlikte, Yunanistan'ın hakimiydi.

İstanbul'un fethi sırasında öldürülen Bizans İmparatoru Konstantin'in kardeşi olan Tomas, zalim bakışlarını kıpkızıl ufka dikerek büyük bir kin içinde homurdandı:

Gün yavaş yavaş batıyordu.

Sert bir poyraz, Despot Tomas'ın yaşadığı Leontari şatosunun surlarına çarparak uğulduyor, sahili döven dev dalgalar, kayaların arasında köpüklene köpüklene parçalanıyordu.

Akdeniz'in enginliklerini tüm haşmetiyle gözler önüne seren şatonun geniş pencerelerinden birinin önünde iri yapılı, vahşi

—İntikam!.. İntikam!.. Ey kutsal intikam, gel artık!

Despot Tomas yedi yıldan beri her akşam bu pencerenin önünde aynı sözleri tekrarlıyor, yüreği intikam ateşiyle yanıyordu.

Gür ve kalın sesiyle konuşmaya devam etti:

—Evet.. Yıllar geçti... Uzun ve ıstırap dolu yıllar...İstanbul tam yedi yıl önce Türklerin eline geçti. Fakat yemin ederim ki, o kutsal şehir bir gün yine bizim olacaktır.

Despot Tomas bir yelkenli ile İstanbul'dan kaçışını, Mora'ya gelip uzun bir mücadeleden sonra Yunanistan'a hakim oluşunu gözlerinin önünden geçirdi.

Şimdi kudretli bir hükümdardı.

Bir emri, en ufak bir işareti, bütün memleketi ayağa kaldırabilirdi. Dilerse binlerce kişinin hayatına bir anda son verebilirdi.

Evet bu ülkede, isterse her şeyi yapabilirdi bu adam...

Onun ağzından çıkan her söz bir kanundu.

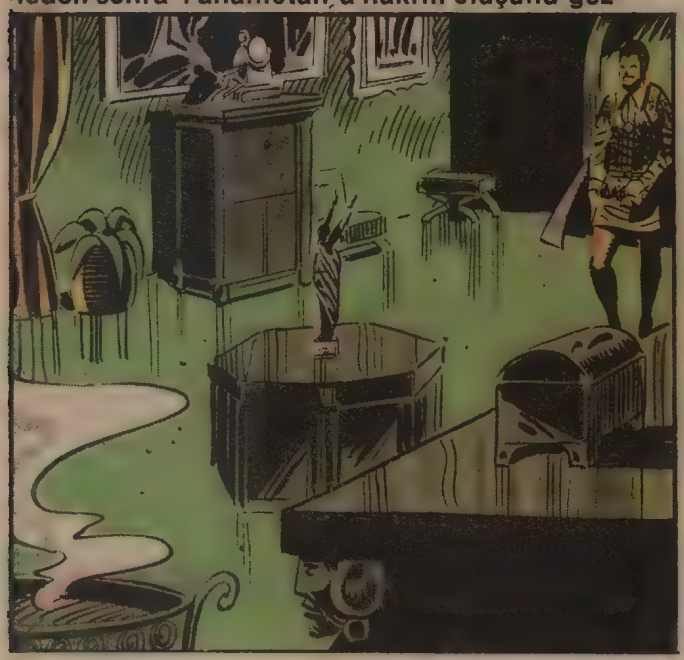

Akdeniz'e bakan pencerenin bulunduğu yer, çok zengin eşyalarla döşenmiş geniş bir salondu.

Köşede, kütüklerle doldurulmuş bir şömine gürül gürül yanıyordu.

Duvarlarda büyük tablolar, çeşitli boyda mızrak, hançer ve kılıçlarla süslü silah koleksiyonları vardı.

Despot Tomas salonda yalnız değildi.

Kapının yanında uzun boylu, beli kılıçlı, put gibi dimdik duran bir adam vardı.

Despot Tomas, ağır adımlarla salonu bir baştan bir başa geçerek bu adamın yanına yaklaştı:

—Demek haber geldi? Demek Türklerin zalim padişahı öldü ha?

—Evet asaletmeap...

—Nasıl olmuş?..Ölürken benim istediğim gibi çok acı çekmiş mi? Istırap çığlıkları atarak yalvarmış mı? Zehir ciğerlerini parçalarken ağzından kan kusmuş mu?

—Sanırım öyle olmuş asaletmeap. Ama bu konuda henüz ayrıntılı bilgi gelmedi.

Despot Tomas, yumruklarını sıkarak çılgın bir kahkaha attı:

—Ey Sultan Mehmet!..Bizans'ın katili!. Seni öldürmeye yemin etmiştim. İşte intikamımı aldım!

Vahşi kahkahaları duvarlar arasında yankılanan Despot Tomas, elini dimdik duran şövalyenin omuzuna koyarak:

—Evet Lukanos, dedi. Evet benim aziz dostum. Evet.. Türklerin başını yok ettik. Ama asıl savaşımız şimdi başlıyor.Onların şaş-

kınlığından faydalanıp kaybettiğimiz vatanı geri almalıyız. Yunan orduları yakında İstanbul kapılarında olacaktır...

—Bu çok zor asaletmeap...

—Biliyorum, zor..Ama imkânsız değil. Bu iş için Venediklilerden yardım isteyeceğim. Venedik orduları çok güçlü ve disiplinlidir. Üç gün sonra şatoda muhteşem bir ziyafet hazırlat...

—Emredersiniz...

—Kentin en güzel kızları, en iyi çalgıcıları gelsin. En nadide şarapları hazırlat. Şeref konuğu olarak çağıracağımız Venedik Elçisi Sinyor Alfredo, Fatih Sultan Mehmet'in ölümüne, sanırım bizden daha çok sevinecektir...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 NİSAN 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 375 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Haklısınız... Sultan Mehmet Venedikililerin de baş düşmanıydı...

—Evet dostum Lukanos... Sultan Mehmet'in ölümünü, bu mutlu haberi ona ben vereceğim... Haydi hemen işe başla...

—Emredersiniz asaletmeap...

—Haaa... Ziyafete Arnavutların Lideri Selami Beyi de çağırmayı unutma... Türklere karşı girişeceğimiz savaşta Mora Arnavutlarının bize büyük yardımı olabilir.

Şövalye Lukanos'un yüzünü düşünceli bir ifade kapladı:

—Evet... Mora Arnavutları özgürlük istiyor... Onlara bunu vaat edersek bize destek olabilirler... Ancak biliyorsunuz Arnavut Selami, soyunda Türk kanı olduğu için bizden çok Osmanlılara yakındır. Arnavutlar Selami

Beyin sözünden çıkmazlar. Bu yüzden bize yardım edeceklerini sanmıyorum.

—Bunu ben de biliyorum... Ama Arnavut Selami benim çok eski dostumdur. Türklerle de arası iyi sayılmaz.. Belki onu bu işe razı edebiliriz.. Haydi sen hemen ziyafet hazırlıklarına başla...

—Emredersiniz asaletmeap...

Şövalye Lukanos salondan çıkınca Despot Tomas bir an dalgın kaldı. Gözlerini pencereden Akdeniz'in mavi ufuklarına dikti.

Yıllar öncesini düşünüyordu.

Gostıvarlı Arnavut Selami Beyle ilk gençlik yılları beraber geçmişti.

Uzun yıllar ve uzun yılların bitmez tükenmez anıları,iki adamı birbirine bağlamıştı.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

İstanbul'da yaşadıkları yıllarda aralarında sarsılmaz bir dostluk vardı...

Ta küçüklüklerinde tanışmışlar ve tanıştıkları andan itibaren birbirlerini sevmişlerdi.

Gerçi Tomas Bizans İmparatorunun kardeşiydi ama Arnavut Selami de soylu bir aileden geliyordu.

Bu iki adam gençliklerinin bütün çılgınlıklarını birlikte yaşamışlar, aşk, içki ve kumar gibi işlerin hepsini beraber yapmışlardı.

Tomas'ın vuruştuğu herhangi bir şövalyenin cesedinde mutlaka Arnavut Selami'nin kılıcı da bir delik açmıştı.

Tomas'ın sevdiği herhangi bir kadında yine Arnavut Selami hatıralar bırakmıştı.

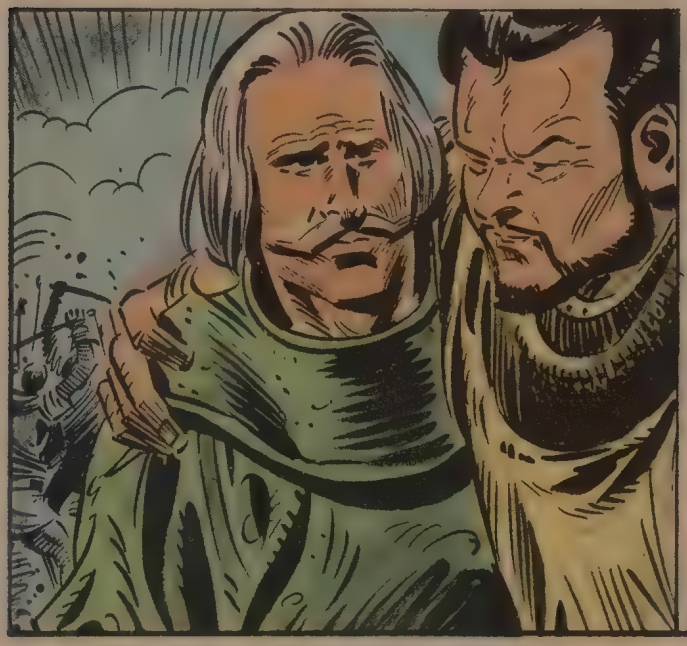

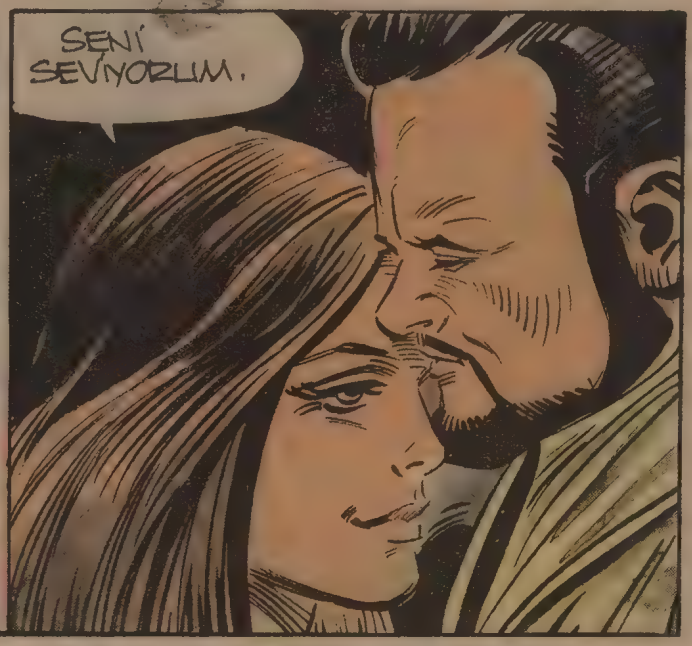

Kumarda kazandıklarını beraber yemişlerdi.

Savaşlara beraber gitmişler, omuz omuza vuruşmuşlardı. Tomas'ın yaralandığı yerde Arnavut Selami de bitkin ve yaralı bulunmuştu...

Bir gün Tomas, İstanbul'un en soylu ailelerinden birinin kızı olan güzel İrene'ye âşık olmuş, ona yürekten vurulmuştu.

Çılgın bir ateşle, dudakları kavrula kavrula kıza aşk ilan ettiği anda İrene hıçkırarak kendisini Tomas'ın kollarına atmıştı...

Güzelliği bütün Bizans'a ün salan İrene'ye Arnavut Selami de âşıktı... Ancak bu aşk, temiz arkadaşlık duygularını öldürmemiş, hiçbir zaman cinsel isteklerle kirlenmemişti.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

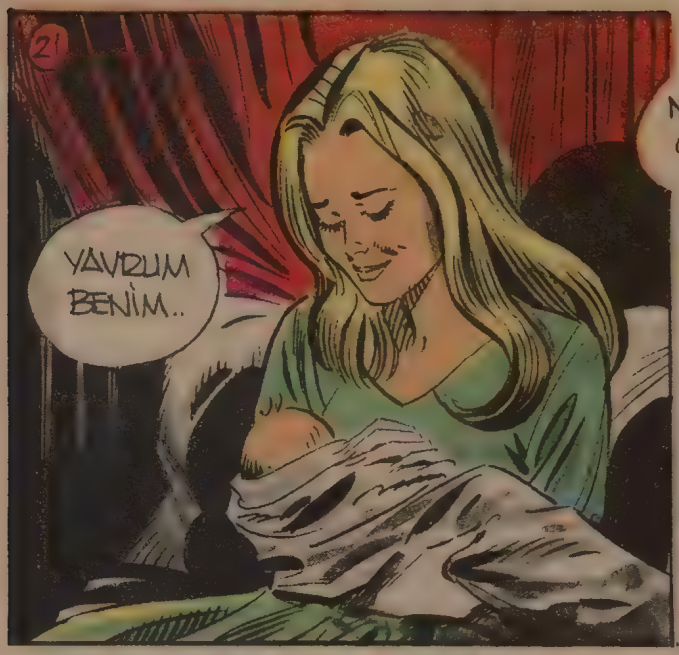

Tek taraflı, temiz bir sevgiydi bu...

Arnavut Selami duygularını hiçbir zaman belli etmemiş, arkadaşının sevgilisine arkadaş olmuştu.

Tomas ile İrene'nin evliliklerinden bir yıl sonra bir yavruları dünyaya geldi.

Mini mini, güzel bir bebek...

Bir kız çocuğu...

Arnavut Selami bu yavruyu öylesine sevmişti ki, içinde İrene'ye beslediği aşk duyguları bir anda silinmiş, tüm sevgisini bu bebeğe vermişti.

Kumara, kadına, içkiye olan tutkuları derin bir şefkate dönüşen Selami Bey, Tomas'ın kızını kendi yavrusu gibi seviyordu.

Oysa Tomas bunun tersine, kendi zevkinden dünyaya gelen mini mini yavruya bir türlü ısınamamıştı.

Zalim bir kuşku yüreğini kemiriyor, içinden şeytani bir ses "Bu çocuk senin değil!" diyordu.

Kuşkusunun hiçbir mantıklı yanı yoktu. Çünkü İrene onurlu ve namuslu bir kadındı.

Ama Tomas, günler geçtikçe daha da çılgınlaşıyor, ruhunda vahşi kasırgalar esiyordu.

Sonunda bir gün, karısına akıl almaz bir teklifte bulundu:

—Bu çocuktan kurtulalım...

İrene dehşet içinde kaldı:

—Anlayamadım... Nasıl?

—Öldürüp denize atalım...

Kadının gözleri yuvalarından fırlarcasına açıldı:

—Neee!.. Delirmişsin sen...

—Hayır... Henüz aklım başımda.. Ama benim olmayan bu köpek yavrusunu karşımda gördükçe bir gün gerçekten delireceğim.

—Neler söylüyorsun sen Tomas? Benim aşkımdan ve namusumdan nasıl şüphe edersin?

Tomas'ın canavarca parlayan korkunç gözleri genç kadına dikildi, iğrenç bir homurtu halinde:

—Bana olan sevgini ispat için bu piçi hemen öldürmelisin, dedi.

İrene bir anda yırtıcı kaplan kesilerek tüyler ürpertici bir çığlık attı:

—Hayır!.. Yavruma kimse elini süremez!.. Ona dokunanı yemin ederim ki parçalarım!..

Tomas zalim bir kahkaha attı:

—Bebeğe kimse dokunmayacak İrene. Onu sen kendi elinle öldüreceksin.. Emrediyorum, öldüreceksin...

Genç kadın çıldıracak gibiydi:

—Olamaz!.. Olamaz! diye hıçkırdı.

Bir baba kendi öz yavrusunu nasıl öldürtebilirdi?

Bu, canavarlıktan da öte bir şeydi...

İrene birden kendini kaybetti, küçük, zarif eli şimşek gibi kalkıp olanca hızıyla utanmaz adamın suratına indi:

—Şrak!.. Şrak!..

Bizans İmparatoru'nun kardeşi olan soylu prensin yanağında, genç kadının beş parmağının kızıl izi kaldı.

Tomas hayatında ilk defa tokat yiyordu.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

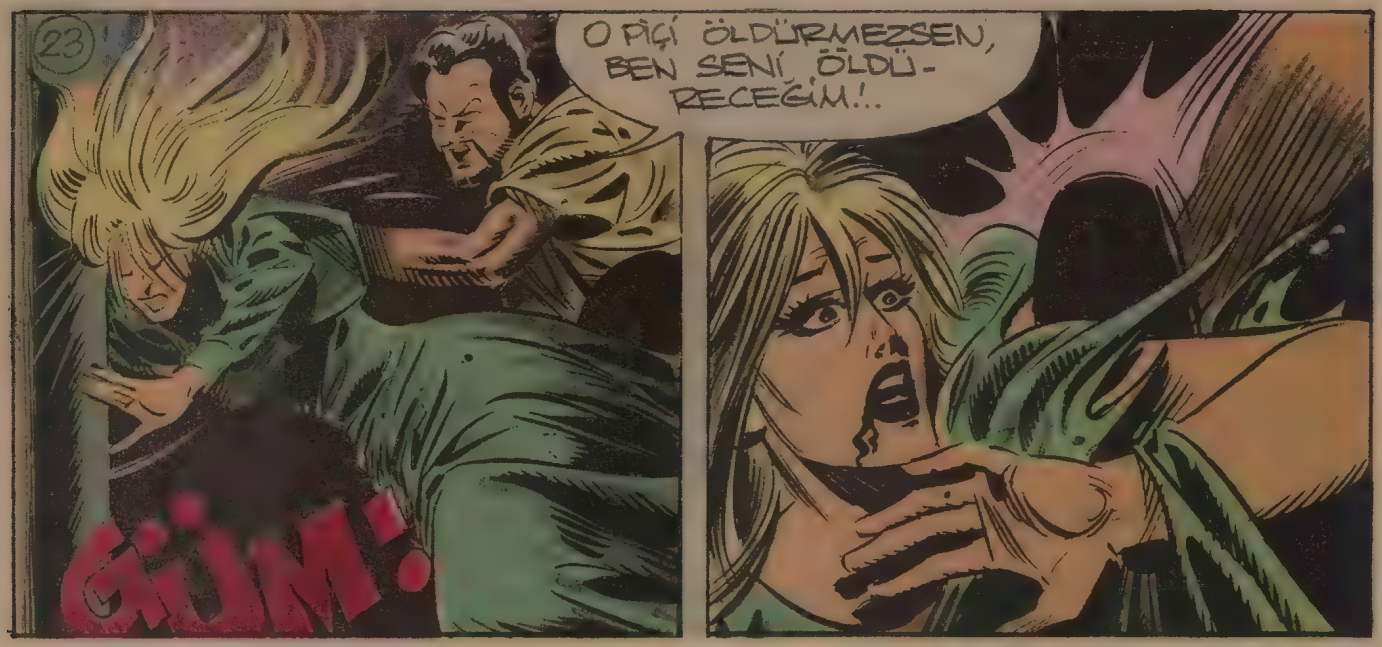

Bir an şaşırdı, sendeledi...

Gözlerinde ölüm şimşekleri çaktı.

Hızla kadının üzerine atılıp onu saçlarından tutarak başını sarayın mermer duvarlarına vurdu, vurdu...

Öfkesini alamayınca tekmeledi, yumrukladı, üzerindeki elbiseleri parçalayıp her tarafından kan fışkırıncaya kadar dövdü...

Bir yandan da:

—O piçi öldürmezsen, ben seni öldüreceğim! diye haykırıyordu...

Kadın çektiği müthiş ıstıraba rağmen buna yanaşmadı...

Tomas iki muhafız çağırıp karısını Vlakerna Sarayı'nın ölüm zindanına attırdı.

Ondan sonraki günler, akıl almaz canavarlık sahneleriyle geçti.

İrene her gün kırbaçlanıyor, kamçı,çıplak teninde kanlı izler bırakırken genç kadına Tomas'ın emrini yapıp yapmayacağı soruluyordu.

Fakat bir anneden, kanından kan, canından can verdiği yavrusunu kendi eliyle öldürmesi beklenebilir miydi?

Bu imkânsızdı...

İrene, günlerce, haftalarca dövüldü, işkenceler içinde kıvrandırıla kıvrandırıla öldürüldü.

Arnavut Selami, bu acımasız olayı önlemek için çok çaba sarf etmiş ama gözünü kan bürüyen Tomas'ı yatıştıramamıştı.

İrene'nin öldüğü gece Vlakerna Sarayı'nda müthiş bir sahne geçti.

Tomas, beşiğinde tatlı tatlı gülümsemekte olan Helena'ya doğru yürüdü...

Amacı bebeği boğmaktı.

O anda inanılmaz bir şey oldu.

Hayatında Tomas'a hiçbir zaman "Hayır" dememiş olan Arnavut Selami kılıcını çekerek beşikle adamın arasına girdi:

—Ona dokunursan seni gebertirim Tomas!.. Yemin ederim ki, kılıcım göğsünde kanlı bir delik açar!

O güne kadar birçok kirli işe karışan, vurup, kırıp öldürerek acımasız bir insan olarak ün yapan Arnavut Selami'nin vicdanı, bu masum yavrunun öldürülmesine isyan etmişti...

Tomas da kılıcını çekti.

İkisi de çok iyi silahşördü...

Ama Arnavut Selami bir an bile duraksamadan yıldırım gibi atılıp Tomas'ı gafil avladı.

Omuzundan yaralanarak korkunç bir haykırışla yere yuvarlanan Tomas halının üzerinde kıvranırken, Arnavut Selami, bebeği aldı, bir battaniyeye sararak saraydan çıkıp gitti.

Adamın görünüşü o kadar korkunçtu ki, kimse ona engel olmaya kalkışmadı.

O günden sonra Tomas, Bizans'ın en usta kiralık katillerini Selami'nin peşine saldı. Onun ve bebeğin başını getirecek olana büyük ödüller vaat etti.

Ama Arnavut Selami çok kurnazdı. Tuzağa düşmedi... Peşine takılan her kiralık katili haklamayı, keskin kılıcıyla minik yavruyu korumayı başardı.

Ona inen her kılıç darbesi boşa gitti, üzerine kalkan her bıçaklı el bileğinden koptu.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

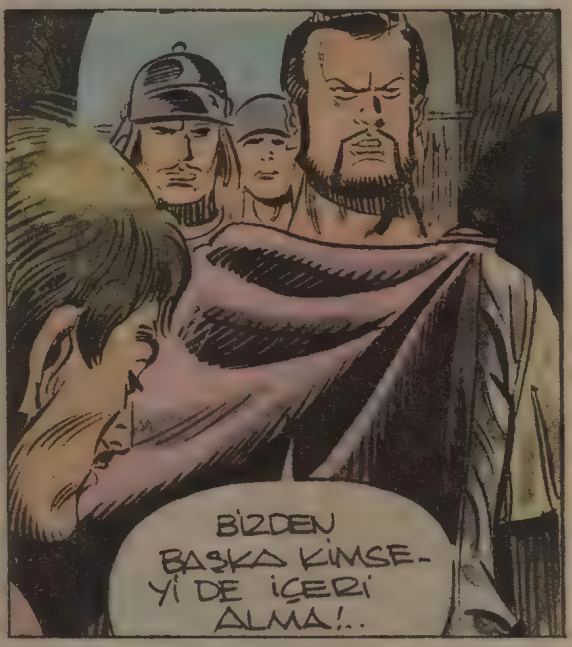

Böylece yıllar geçti.

İstanbul Türkler tarafından fethedilmiş, Tomas Yunanistan'a kaçarak bir hükümet kurmuştu.

Bir gün, av sırasında Tomas'ın yolu bir dağ hanına düşmüştü.

Bir geyiği kovalarken, attan yuvarlandığı için çok sinirliydi.

Attan düşüşünün bir alay konusu olacağını düşünerek kızdıkça kızıyor, adeta çatacak bir adam arıyordu.

Hana girerken, kendisini derin bir saygı ve korkuyla karşılayan hancıya sordu:

—İçeride kimse var mı?

—Birkaç yolcu var efendim...

—Onları hemen defet.. Bizden başka kimseyi de içeri alma...

—Emredersiniz...

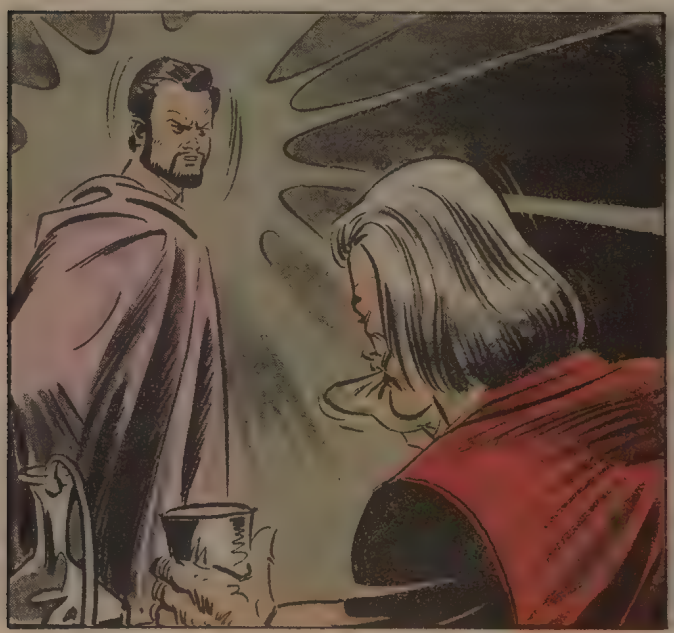

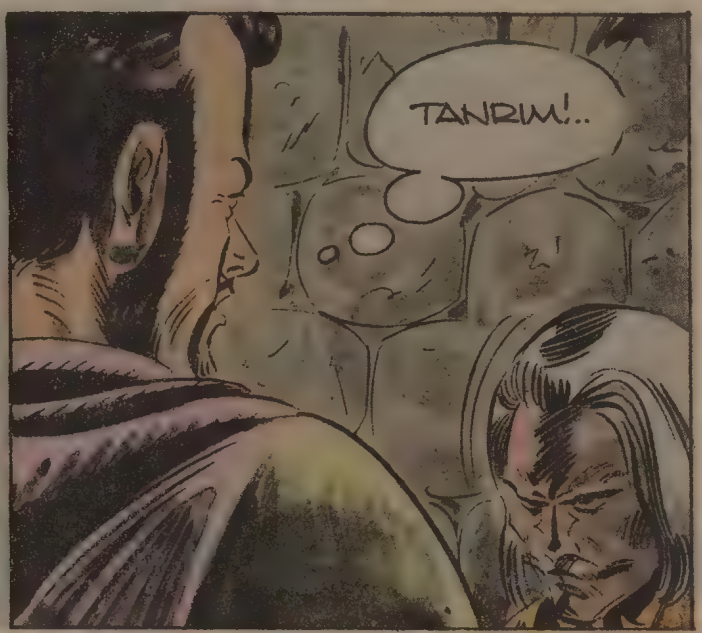

İçeride beş kişi vardı... Yunan köylüsü kıyafetindeki dört kişi bir araya gelmiş, konuşuyorlardı.

Bir tanesi ise, köşedeki masaların birine oturmuş, tek başına yemek yiyordu.

Despot Tomas, köşede tek başına oturan yolcuyu görünce, birdenbire taş gibi donup kaldı.

Yolcu da onu görmüş, ısırmakta olduğu tavuk budunu yavaşça tabağına bırakmış, çevresine hızlı bir göz gezdirmiş, sonra bıraktığı budu alarak, yeniden ağzına götürmüştü.

Despot Tomas büyük bir heyecan içindeydi...

Yalnız o mu?

Yanındakiler de aynı heyecana kapılmışlardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 NİSAN 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 176 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Sonunda Tomas,boğulurcasına haykırdı:

—Sensin ha?..Sen ha?

Sonra yanındaki subaylara dönerek homurdandı:

—Görüyor musunuz tesadüfü dostlarım?

Subaylar aynı heyecanlı sesle cevap verdiler:

—Evet... İnanılmaz bir rastlantı...

—Onu burada bulacağımızı asla ummazdık...

—Yıllardır aradığımız adam, birdenbire avucumuza düşüverdi...

—Acaba burada işi ne?

—Domuz kapana kısıldı...

Onlar bu şekilde konuşurken, yolcu büyük bir soğukkanlılıkla yemeğini yemeye devam ediyordu.

Despot Tomas ile yanındaki subayların sözlerini duymamış gibiydi.

Tomas'ın sesi hanın içinde gök gürültüsü gibi patladı:

—Ayağa kalk sersem Arnavut... Hâlâ bizi tanımamakta ısrar mı edeceksin?

Bu soru üzerine son lokmasını yutan yolcu sakin bir sesle:

—Hayır, dedi.Yemeğim bitti, artık ko-

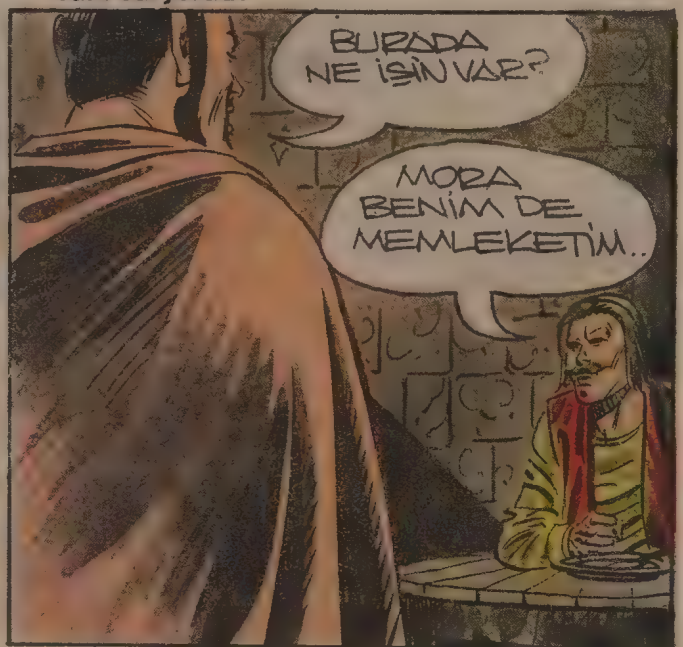

nuşabiliriz...

—Burada ne işin var?

—Gezmeye geldim..

—Gezmeye ha? Buraya, öyle mi?

—Ne şaşırıyorsun? Mora benim de memleketim...

Despot Tomas'ın yüzünde, avını eline geçirmiş vahşi bir hayvanın yırtıcı ifadesi vardı :

—Kısa keselim..Yıllardır seni arıyordum..Şimdi adam gibi teslim olacak mısın, yoksa bir delilik edip kafa mı tutacaksın?

Bu konuşma sürerken,Arnavut Selami, zeki bakışlarıyla çevresini süzüyor, kaçacak bir yer arıyor,fakat bulamıyordu.

Karşısında en az on kişi vardı. Dışarıdakiler de cabası..Tek başına bunlarla baş edemeyeceği muhakkaktı.

Tomas,zalim bir kahkaha attı:

—Bugün ava çıkmıştım.Hiç bir av vuramadık.Meğer seni yakalayacakmışım Arnavut! Cevap ver teslim olacak mısın, olmayacak mısın?

Arnavut Selami, cevap olarak, önündeki masayı bir tekmede devirip, hızla kılıcını çekerek ayağa fırladı.

Şimdi handa kanlı bir kavga başla-

mak üzereydi.

Despot Tomas, adamlarına emretti:

—Yakalayın şu haydudu!..Ama sakın öldürmeyin.Onu canlı istiyorum.

Askerlerin ilk saldırısını Arnavut Selami kolayca karşıladı. Omuzlarından yaralanan iki muhafız acı acı inleyerek geri çekilirken, ötekiler daha büyük bir şiddetle atıldılar.

Bu denk olmayan dövüşün kısa sürede bitmesi beklenirken garip bir şey oldu.

İnce, uzun bir kılıç Arnavut Selami'nin yanında yer aldı:

—Dayan baba!.. Yetiştim!..

Şimdi,iki kişi olmuşlardı...

Muhafızları kanlı bir şekilde geri püskürtürlerken Arnavut Selami hazin bir sesle:

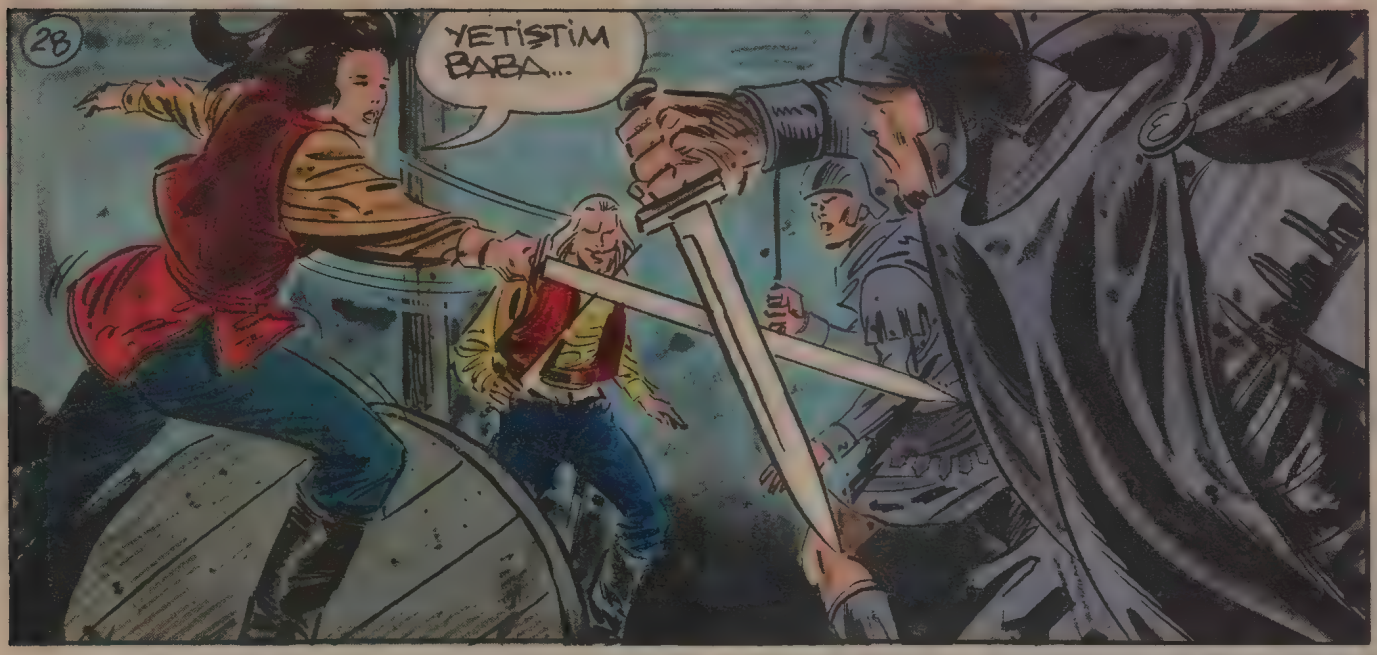

—Keşke sen bu işe karışmasaydın kızım, dedi.

Evet..Arnavut Selami'nin yardımına koşan, ince yapılı,uzun boylu,genç bir kızdı. Tam bir erkek gibi giyinmişti. Elindeki kılıcı, inanılmaz bir ustalıkla kullanıyordu. Dalga dalga omuzlarına dökülen uzun, kumral saçları olmasa, onu erkek sanabilirlerdi.

Bu ne çeviklikti?

Vücudu zemberekten boşanan yay gibi fırlıyor,kolu şimşek gibi kalkıp iniyor, karşısındaki askerleri çil yavrusu gibi dağıtıyordu.

Despot Tomas,genç kızı görünce yıldırım çarpmış gibi sendeledi, başı döndü, gözleri karardı:

—Tanrım!.. Bu Helena!.. Kızım benim!..

Yıllardır kiralık katillere karşı yaşam savaşı veren Arnavut Selami, Helena'yı bir erkek gibi yetiştirmiş ve onu yaman bir silahşör yapmıştı.

Helena o kadar güzeldi ki, Despot Tomas büyülendi kaldı sanki...

Yıllar önce öldürmek istediği o mini mini yavru, şimdi dünya güzeli olmuştu...

Üstelik öyle yaman dövüşüyordu ki...

Böyle bir evlada sahip olmak, hangi babaya gurur vermez?

Despot Tomas'ın duygularında o anda inanılmaz bir değişiklik oldu.

Zalim adam birdenbire insanlaştı, yaptıklarından utanarak yüreği evlat sevgisiyle doldu.

Birden,kavgacıların arasına girerek kükredi:

—Durun!... Hepiniz defolup bizi yalnız bırakın...

Askerler ve subaylar, Tomas'taki bu ani değişikliğe şaşırdılar ama, hiç bir şey söylemeden yaralıları toplayıp dışarı çıktılar..

Handa yalnız kalınca Despot Tomas Arnavut Selami'nin ellerine sarılarak af diledi.

O andaki manzara çok garipti.

Despot Tomas, Helena'ya dönüp, ağlamamak için kendisini zor tutarak, yıllar önceki acı hikayeyi anlattı, sonra ona sarılıp, hıçkırmaya başladı.

Yüzlerce, hatta binlerce insanı acımasızca öldürten bu canavar adam şimdi boğu-

lurcasına ağlıyor,bir zamanlar ruhunda zehirli bir yılanın çöreklendiğini,bu nedenle beşikteyken onu öldürtmek istediğini söyleyerek:

—Affet beni,affet beni kızım! diye inliyordu.

Helena karşısındaki adamın anlattıklarına bir türlü inanamamış, şaşırmış, afallamıştı.

Arnavut Selami'ye dönerek sordu:

—Doğru mu? Doğru mu bu söyledikleri?

Ezici, öldürücü bir sessizlik oldu.

Arnavut Selami ne "Evet" ne de "Hayır" diyebildi.

Helena ısrarlı bakışlarını Arnavut Selami'ye dikti:

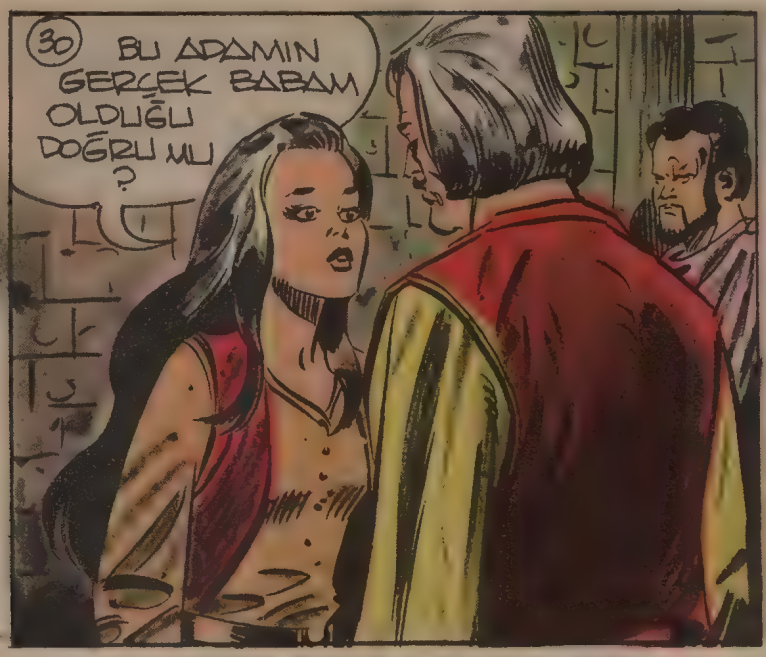

—Sana "Baba" dedim. Yaşadığım sürece de "Baba" diyeceğim.Ama gerçek babamın kim olduğunu bilmek isterim.Bana bir gün bunu söyleyeceğine söz vermiştin.Şimdi o gün geldi sanırım.Söyle baba, bu adamın gerçek babam olduğu doğru mu?

Arnavut Selami sessizce başını eğdi.

Helena babasına doğru iki adım attı, ona sarılarak dilber, cana yakın bir eda ile başını göğsüne dayadı, ağladı, ağladı...

Despot Tomas da ağladı...

Arnavut Selami de ağladı.

Üçü birden ağladılar...

Sonra günler birbirini izledi.

Arnavut Selami, baba-kızı şatoda bırakarak ayrıldı.

Güzel Helena, şimdi bir prensesti.Ama Tomas'a bir türlü "Baba" demiyor,

diyemiyordu.

Onunla her zaman resmi konuşuyor, ona hep "Siz" diye hitap ediyordu.

Baba!...Baba!...

Despot Tomas, kızını uzun yıllardan sonra kazanmış,ama onun ağzından "Baba" kelimesini duyamamıştı.Bu zevke, bu gurura hasretti.

Helena ona hep "Asaletmeap" diyordu.

Asaletmeap !...

Bu ne yabancı, ne soğuk bir kelimeydi..

Helena'nın kendisine "Baba" demesi için hayatının on yılını feda etmeye razıydı.

Bu sihirli kelimeyi duymak için her şeyi yaptı ama boşuna...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

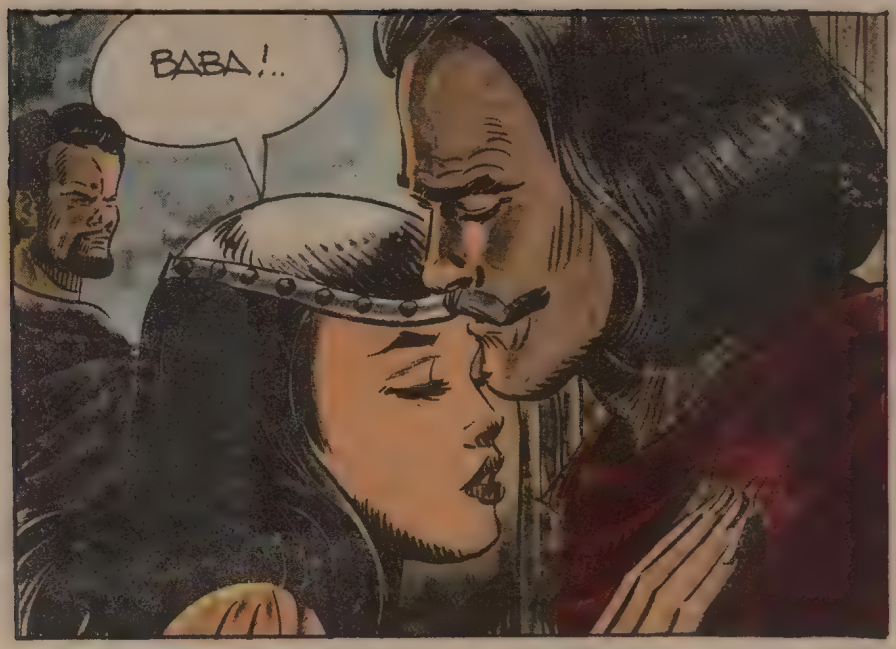

Güzel kız bir türlü babasına "Baba" demiyordu.

O bu tılsımlı kelimeyi yalnız Arnavut Selami için kullanıyordu...

Arada bir şatoya kendisini ziyarete geldikçe "Baba" diye Selami'ye sarılması, Despot Tomas'ı çılgına çeviriyordu.

Bazen o eski canavar damarı tutuyor, ruhundaki kin alevleniyor, kızının sevgisini kendisinden çalan bu adamı, işkenceler içinde öldürmek istiyordu.

Ama bunu yaparsa, kızının kendisinden büsbütün soğuyacağını, daha da uzaklaşacağını düşünerek duygularını bastırıyordu.

Üstelik Selami Bey, Mora Arnavutlarının önde gelen kişilerinden biriydi. Ona dokunursa Mora'da büyük karışıklıkların çıkacağı muhakkaktı.

Türklere savaşa hazırlandığı şu günlerde Despot Tomas böyle bir tehlikeyi göze alamazdı...

Tomas,bütün bunları bir bir düşündükten sonra, mavi Akdeniz'e bakan pencerenin yanından ayrıldı, odasına çekildi.

***

Ziyafet gecesi, muhteşem bir şekilde başladı.

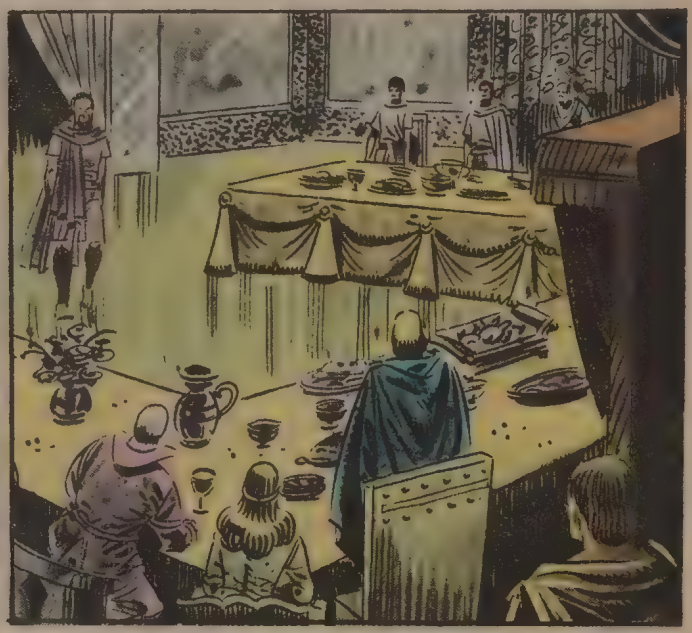

Salon,binlerce mum ve kandille göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatılmıştı.

Despot Tomas içeri girince bütün davetliler ayağa kalktılar.

Tomas'ın parlak ve küstah bakışları salonda bir daire çizdi.

Süzdü...Süzdü...

Bütün davetlileri bir bir gözden geçirdi.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Sonra ağır ağır yürüyüp, yerine oturdu.

Gecenin şeref konuğu olan Venedik Elçisi Sinyor Alfredo onun sağ tarafında yer almıştı.

Despot Tomas bu gece Venedik Elçisi'nin gözlerini kamaştırmak için ne mümkünse yapmıştı.

Davetlilerin gözü önüne yığılan zenginlik anlatılır gibi değildi...

Genç ve güzel kızların servis yaptığı ziyafet masalarındaki yemek takımları som altındandı.

Dışarıda ilikleri donduran bir soğuk vardı.Ama, salon bir yaz gününün tatlı sıcaklığı içindeydi.

Venedik Elçisi Alfredo, merakla karışık bir şaşkınlığa uğramıştı.

Bu ne servetti böyle?

Bu ne zenginlikti?

Despot Tomas, elçinin şaşkınlığını gördükçe keyifleniyor, büyük bir gurur içinde göğsünü geriyordu.Artık Venedik devletinden, Türklere karşı mücadele için isteyeceği askeri yardımın reddedilmeyeceğinden emindi...

Birbirinden güzel Rum kızları, davetlilerin arasında pervane gibi dolaşıyor, hafif bir müziğin tatlı nağmeleri kulakları okşuyordu...

Az sonra ziyafet olanca ihtişamıyla başladı...

Yemekler,gümüş tepsiler içinde getirilerek altın tabaklara dağıtılıyor, gül renkli şaraplar, kristal bardaklara dolduruluyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

15 NİSAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 377 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Despot Tomas,büyük bir coşkunluk içinde bardağını kaldırarak:

—Dostlarım,diye haykırdı.Şu anda şarabımı Yunanistan'ın büyük zaferi şerefine içiyorum.Sizleri de bu zaferi kutlamaya davet ediyorum.

Salondaki tüm konuklar,şaşkınlıkla birbirlerine bakıştılar...

Ne zaferiydi bu?

Hangi zaferin şerefine içiyorlardı?

Tomas'ın bahsettiği zafer neydi?

Venedik Elçisi Sinyor Alfredo da soran bakışlarını çevresinde gezdiriyor,kafasındaki sorulara bir cevap bulmaya çalışıyordu.

Yunanlıların dört gün önce bir Türk köyünü bastıklarını, oradaki herkesi kılıçtan geçirip,yaşlı bir kadınla genç bir kızı canlı getirerek şatonun kulesine hapsettiklerini duymuştu.

Bu,bir zafer miydi?

Böyle basit bir olay,zafer sayılabilir miydi?

Şüphesiz ki hayır!...

Çevresindeki derin şaşkınlığı gören Tomas gürültülü bir kahkaha attı. Uzun uzun güldükten sonra şöyle dedi:

—Sözlerimin sizi şaşırttığı anlaşılıyor.. Az sonra duyacaklarınız ise hepinizi yerinizden hoplatacak sıkı durun....

Despot Tomas, şarap kadehinden bir yudum aldı, yutkundu, küstah bakışlarıyla çevresini süzmeye devam ederek konuştu:

—Evet dostlarım,şu anda sizlere çok mutlu bir haber vereceğim. Türklerin Padişahı Fatih Sultan Mehmet artık ölmüş bulunuyor?

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Salonda ansızın müthiş bir uğultu koptu. Haber, gerçekten müthişti...

Türklerin padişahı henüz 27 yaşındaydı. Böyle genç ve sapasağlam bir adam ansızın nasıl ölebilirdi?

Venedik Elçisi Sinyor Alfredo kulaklarına inanamıyordu.

Çevresinde yarattığı hayret ve dehşetten gururlanan Despot Tomas iyice keyiflendi, çılgın kahkahalar attı:

—Hah hah hah!... Hah hah hah!... Hah hah haaa!...Gülün! Siz de Türklerin başına inen bu yumruğa benim gibi gülün!...

Venedik elçisi yutkundu çekine çekine sordu:

—Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?

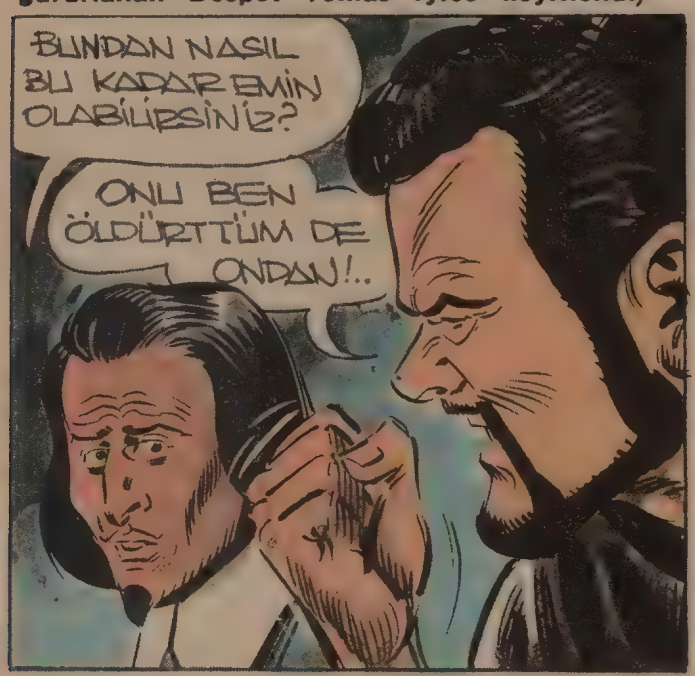

—Sultan Mehmet'in ölümünden mi?

—Evet...

Despot Tomas'ın gözleri parladı,yumrukları sıkıldı sesi bir gök gürültüsü gibi patladı:

—Onu ben öldürttüm de ondan!..Ben öldürttüm onu!...

—? ?? ? ???

—Ne o? Bana inanmıyor musun?

—İnanıyorum fakat...

Despot Tomas'ın kaşları,öfkeyle çatıldı. Sözlerinden şüphe edilmesi kendisi için ağır bir hakaretti.

Yüzü,kulaklarının arkasına kadar kızardı, gözlerinde bir an canavar ışıklar yandı.Venedik elçisinin boynunu vurdurmayı bile düşündü.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Ama sonra ona ihtiyacı olduğunu düşünerek öfkesini bastırdı.Sesine sakin bir hava vermeye çalışarak:

—Sultan Mehmet'i Aleksandra adında bir Rum kızı zehirledi, dedi.O kızı ben yetiştirip sultanın haremine yollamıştım.Kahraman kız görevini yaptı..Padişah bir hafta önce ölmüş bulunuyor...

Venedik elçisi Sinyor Alfredo'nun yüzünü,ansızın derin bir sevinç ifadesi kapladı.Fatih Sultan Mehmet'in öldürülmesi, Türklerin altından kalkamayacağı ağır bir darbeydi. Venedik devleti de bundan yararlanıp, kaybettiği toprakları geri alabilirdi.

Elçi,kadehini kaldırarak:

—Bu mutlu haberin şerefine içiyorum! diye bağırdı.

Despot Tomas ellerini çırparak hizmetkârlara emretti:

—İçki...İçki getirin...Bu kadar yetmez... Sayın elçi için özel olarak hazırlattığım sülün kızartmasını da getirin..Haftalarca yalnız bademi,fıstık ve fındıkla beslenen bu semiz ve tatlı sülünün lezzetini hiç bir yerde bulamazsınız Sinyor Alfredo...

Servis yapan Rum kızlarının en güzeli kapıda göründü,ağır ağır ilerledi ve elindeki altın kabı yavaşça masanın üzerine bıraktı...

Despot Tomas, devam ediyordu:

—Evet...Ne diyordum...Sultan Mehmet'in ölümünü bu gece sabaha kadar kutlayacağız dostlarım...Onu ben öldürttüm.Bizans'ın intikamını aldım... Türklerin başına daha öyle çoraplar öreceğim ki,önümde kaçacak delik arayacaklar...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Venedik Elçisi bir yandan Despot Tomas'ı dinlerken,bir yandan da masaya konulan altın kabı örten kapağın bir an önce açılmasını dört gözle bekliyordu.

Despot Tomas'ın haftalarca badem, fıstık ve fındıkla özel olarak beslettikten sonra kestirdiği sülünün kızartması kimbilir ne kadar nefis olmuştu?

Elçinin burnuna,tereyağlı pirinç pilavının içindeki sülün kızartmasının tatlı kokuları geliyordu.

Despot Tomas,iri parmaklarıyla altın kabın kapağını kavradı.Venedik elçisine görmediği ve göremeyeceği bir şeyi göstermenin gururuyla övünerek:

—İşte dostum,dedi.Sana Venedik'e döndüğün zaman bile unutamayacağın enfes bir ikram...

Tomas göğsünü gererek kapağı kaldırıp, yanındaki kıza uzattı...

Ama o da ne?

Venedik elçisi, birdenbire kaba etine iğne saplanmış gibi yerinden hopladı.

Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı...

Bir çığlık!...

Tüyler ürpertici müthiş bir çığlık!..

İnsanın kanını donduran, iliklerini titreten,insan sesine benzemeyen bir dehşet çığlığı!..

Ne vardı?

Ne oluyordu?

Venedik elçisini bağırtan şey neydi?

Aynı anda daha müthiş bir şey oldu.

Mora Despotu Tomas da insan sesine benzemeyen,vahşi bir nara atarak yerinden hopladı.

Konuklar,uşaklar,askerler bir anda birbirine girdi.

Herkes bağırışıp çağrışıyor,birbirini iterek,Despot Tomas ile Venedik Elçisi Sinyor Alfredo'yu böylesine dehşete düşüren şeyin ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

Tomas donup kalmış gibiydi...Yuvalarından fırlayan gözleri altın kaba saplanmıştı..

Yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları morarmıştı...

O anda içine gömüldüğü korku, sözle anlatılır gibi değildi:

—Tanrım! Bu da ne? diye sesi boğazından boğuk bir hırıltı halinde çıktı.

Venedik elçisinin de deli gibi bakan gözleri,altın kaba dikilmişti.Adamın mosmor kesi-

len yüzü tanınmayacak haldeydi.

Ne vardı orada?

Ne oluyordu?

Onları böyle dehşete düşüren şey neydi?

Aslında bunun cevabı basitti.

Çünkü içinden sülün kızartmasının çıkması beklenen altın kapta böyle bir şey yoktu..

Sülünün yerinde kesik bir baş vardı.

Kesik bir kadın başı...

Herkesin rengi kül gibi olmuştu...

Kimindi bu kesik baş?

Kim koymuştu onu bu altın kaba?

Büyük bir korkuya kapılan Tomas perişan bir halde:

—Aleksandra! diye mırıldandı...

Evet...Morarmış,kanları donmuş ve tüm güzelliğini kaybetmiş olan bu kesik kadın başı Tomas'ın casusu Aleksandra'ya aitti.

Fatih Sultan Mehmet'i zehirlemek için İstanbul'a gidip,hareme girmeyi başaran ve kısa zamanda padişahın gözdesi olan güzel Aleksandra şimdi tanınmayacak haldeydi.

İlk şaşkınlıktan sonra salona ağır bir ölüm sessizliği çöktü.

Venedik elçisinin gözleri, korkudan adeta camlaşmıştı.Yarı baygın bir halde:

—Kabın içinde bir de kağıt var! diye mırıldandı.

Bunu duyanlar merakla birbirlerine fısıldadılar:

—Kesik başın yanında bir de kağıt varmış...

—Ne yazıyor acaba?

—Bilmem...

—Bu ne korkunç şey böyle?

—Efendimiz ölü gibi sarardı...Şimdi çılgınca şeyler yapabilir...

—Evet...Onun öfkesi yangından daha müthiştir...

Despot Tomas,titreyen eliyle kağıdı aldı, alnının üzerinde birkaç damla ter birikmişti. Kesik başa iliştirilen kağıtta sadece altı kelime yazılıydı:

"İşte cevabım...Şimdi sen kork Tomas!."

Despot Tomas,çıldıracak gibiydi.

Fatih Sultan Mehmet zehirlenmekten nasıl kurtulmuş ve bunu kendisinin yaptırdığını nasıl öğrenmişti?

En önemlisi bu kesik başı kabın içine kim ve nasıl koymuştu?

Demek ki,kendi sarayında da Fatih'in casusları vardı?

"—Ah...Ah...Bunu nasıl düşünemedim?" diye inledi.

Sonra yumruklarını sıkarak çevresindekilere kükredi:

—Aptal aptal durmayın!... Haydi!... Hemen her yanı arayın! Kesik başı bu kaba koyanı kim bulursa onu zengin edeceğim.Eğer bulamazsanız başta aşçıbaşı olmak üzere herkesi parça parça ettirip,etlerini köpeklere yedireceğim...

Salonda bulunanlar titredi.

Bu çılgın adam dediğini mutlaka yapardı...

Muhafızlar ve hizmetkârlar bir anda da-

ğıldılar.

Despot Tomas'ın gözü, Şövalye Lukanos'a takıldı:

—Ne duruyorsun burada? Sen de koş be herif...Durma,ara ve suçluyu bul...

Salon bir anda ana-baba gününe dönmüştü...

Herkes bir yana koşuşurken,Despot Tomas emir üstüne emir yağdırmaya devam ediyordu:

—Mutfakta, kilerde kim varsa tutuklansın.. Aşçıbaşı ile bütün yardımcılarını zindana atın..Davetliler arasında şüpheli görülen herkesi yakalayın...

Venedik Elçisi Sinyor Alfredo bütün bu olanlara şaşkın şaşkın bakıyor, bir an bile olsa, Türklerin padişahının ölmüş olduğuna inandığı için kendisini çok saf buluyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 NİSAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 378 FİYATI: 500 KURUŞ

KARA MURAT'ın bu haftaki sayısı **130.787** adet basılmıştır

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Koca Sultan Mehmet, Despot Tomas'ın oyununa gelir miydi?

İşte cevabı tokat gibi olmuş ve Tomas'ı yerin dibine geçirmişti..Kesik başı yemek kabının içine koydurmak çok müthiş bir olaydı...

Tomas'ın gözü birden konuklar arasında bulunan Selami Beye takıldı.

Kızının sevgisini çaldığı için ondan nefret ediyordu.

Şimdi,bu adamdan kurtulmak için önüne mükemmel bir fırsat çıkmıştı.

Selami Beyin kesik baş olayında rolü olmadığını biliyordu ama o anda öfkesini yatıştıracak biri lâzımdı ona...

Yıllarca kendisini uğraştıran Arnavut Selami'yi öldürtmek için bundan iyi bir bahane bulamazdı.

—Sen...Sen Arnavut Selami!.. Sen bir Türk casususun! diye bağırdı.

Selami Bey şaşırdı, eli kılıcına doğru gitti. Despot Tomas'ın kendisine kalleşçe bir oyun hazırladığını sezmişti. Sakin görünmeye çalışarak:

—Bunu da nereden çıkardın? diye sordu.

Despot Tomas ona deli gibi bakıyordu:

—Senin deden, Osmanlı ordularına un satmamış mıydı? Bizansı saran Türklere un taşıyan kimdi? Seni casuslukla suçluyorum. Yakalayın şu köpeği...

Muhafızlar ok gibi fırlayıp Selami Beye doğru atıldılar.

Şimdi salonda kanlı bir kavga başlamak üzereydi.

Arnavut Selami:

—Sakın gecikmeyin haydutlar..Kılıcım sizleri bekliyor! diye bağırdı...

Muhafızlar atılırken, Selami'yi tepelemenin çok kolay olacağını sanıyorlardı.

Öyle ya,yaşı ilerlemiş bu adam tek başına kendilerine dayanabilir miydi?

Ama az sonra yanıldıklarını anladılar.

Selami'nin şimşek gibi çakan kılıcı en

fa tutacaksın sersem Tomas? Sultan Mehmet'in bütün Yunanistan'ı kafana yıkacağına bahse girerim...

Selami'nin ağır hakareti Despot Tomas'ı tokat yemiş gibi sarstı. Boğuk sesi ve sıkılmış yumruklarıyla kudurmuşcasına bağırdı:

—Öldürün onu!.. Yaşatmayın! Gebertin!...

öndeki iki muhafızı kanlar içinde yere serdi...

—Al bu sana..Bu birinci...Bu da sana ahbap..Bu yaranın seni fazla yaşatacağını sanmıyorum...

Muhafızlar ummadıkları direnme karşısında bir an durakladılar.

Arnavut Selami, Despot Tomas'a haykırdı:

—Bu zavallı askerlerinle mi Türklere ka-

Askerler yeniden saldırdılar...Ama Arnavut Selami kılıcını büyük bir ustalıkla kullanıyor, geniş salonda durmadan yer değiştiriyor ve kendisini korurken karşısındakileri birer birer avlıyordu:

—Bak dostum..Yanağında açmış olduğum bu yaranın sana çok yakışacağını sanıyorum...

...Eğer sağ kalacak olursan her sabah tıraş olurken beni hatırlarsın...Bu da senin payın delikanlı...Burnunun bir kısmı gitti ama doğrusu bu halinle daha yakışıklı olacaksın. Burnun o kadar uzundu ki...İşte sana bedava ameliyat...

Büyük salonun içinde kanlı dövüş devam ediyor, Arnavut Selami'nin keskin kılıcı kadar zehirli sözleri de Tomas'ı çileden

çıkarıyordu...

Bu ne uğursuz geceydi böyle?

Herkese rezil olmuştu...

Arnavut Selami'nin alayları ona kesik baş olayını bile unutturmuş,vahşi ruhunu dayanılmaz bir cinayet hırsı sarmıştı...

Bu adamın mutlaka öldürülmesi lazımdı.

Perişan olan askerlerine bakarak:

—Beceriksizler! diye homurdandı. Bir kişiyle bile başedemiyorlar...

Bu sırada yanıbaşında sakin ve yumuşak bir ses duyuldu:

—Asaletmeap izin verirse bu dikbaşlı adamı hemen yakalayıp kulağından tuttuğum gibi zindana atarım...

Despot Tomas hızla döndü kanlı bakış-

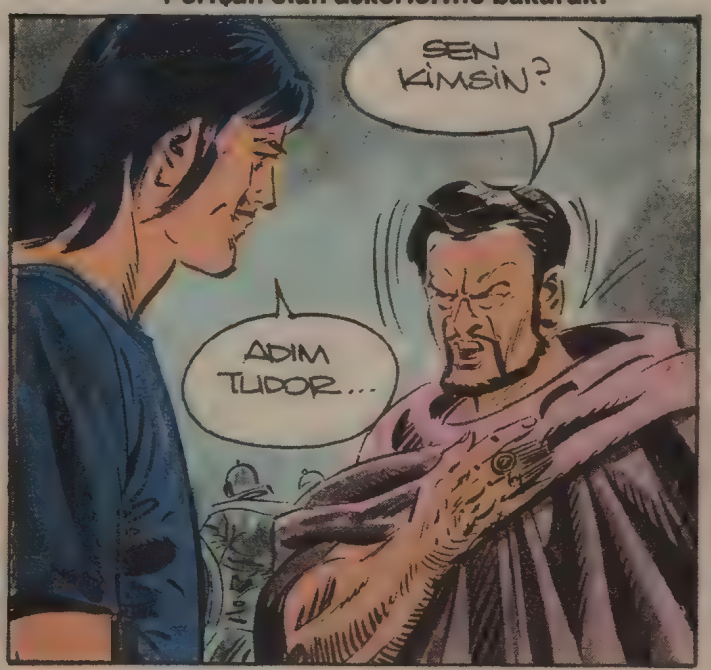

larını karşısındaki genç adama dikti:

—Sen kimsin?

Delikanlı hafifçe başını eğdi:

—Adım Tudor..Sizin hizmetinizdeyim...

Despot Tomas,bu genci daha önce hiç görmemişti..Uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı bir delikanlıydı..Hafifçe kıvrılan dudaklarında sanki alaylı bir ifade vardı...

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Genç adam devam etti:

—Ben Atina Hükümeti Başbakanı Franko'nun temsilcisi olarak davete katılmış bulunuyorum. Görüyorum ki, askerleriniz güç durumda..Size yardımcı olabilirim...

Tomas Franko'yu hiç sevmezdi..Venedik asıllı olan bu adam Mora yarımadasında kendisine baş eğmeyen tek Derebeyiydi. Atina ve çevresi onun hakimiyeti altında bulunuyordu.

Öfkeli bir sesle:

—Franko'nun silahşörlerinin benimkilerden iyi olduğunu hiç sanmıyorum, dedi.

Genç adam pırıl pırıl bir gülümsemeyle:

—Bir deneyin, diye ısrar etti.

Askerlerinin perişan durumuna bakan

Despot Tomas vahşi bir tavırla:

—Pekâlâ dedi...Ama dediğini yapamazsan seni efendin Franko'nun yanına kulaklarını keserek yollarım, bunu bilmiş ol...

Bu sırada Şövalye Lukanos soluk soluğa Tomas'ın yanına geldi:

—Okçuları çağırdım asaletmeap... Az sonra burada olacaklar. Artık Arnavut Selami'nin işi bitiktir...

Adının Tudor olduğunu söyleyen genç adam Şövalye Lukanos'u susturdu:

—Buna gerek kalmayacak Şövalye... Çünkü birkaç dakika sonra isyancıyı size teslim edeceğim...

Şövalye küçümser bir tavırla Tudor'a baktı:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Bunu sen mi yapacaksın?

—Evet...

—Nasıl yapacağını çok merak ettim doğrusu..O azılı Arnavutla baş etmek mümkün değil...

"Tudor" takma adını kullanan fakat gerçekte Kara Murat'tan başkası olmayan genç adam Şövalye Lukanos'a cevap vermeden sert adımlarla salonun ortasına yürüdü ve bütün gürültüleri bastıran sesiyle:

—Durun!..dedi..Bütün askerler geri çekilsin..Bu,asaletmeabın emridir!..

Ortalığa derin bir şaşkınlık hakim oldu..

Yerde birçok asker kanlar içinde yatıyordu.

Arnavut Selami alnında biriken terleri

silerek kılıcının ucunu çizmesinin burnuna dayayıp durdu.

Despot Tomas'ın kavgayı neden durdurduğunu o da anlayamamıştı...

—Yine bir hınzırlık tasarlıyor herhalde, diye düşündü.

Sonra tek başına kendisine doğru ilerleyen genci görünce şaşkınlığı daha da arttı:

—Garip şey...Bu da ne demek oluyor?

Kara Murat,Arnavut Selami'nin karşısında durdu saygılı bir sesle:

—Çok iyi dövüştün bayım, dedi.Ama sanırım teslim olma zamanı geldi.. Lütfen kılıcını bırak...

Selami Bey alaylı bir kahkaha attı:

—Hah hah ha!...Bir süt kuzusu karşıma dikilmiş kılıcımı bırakmamı söylüyor..Bana emrediyor...

— Emir değil sadece bir rica...

—Çok naziksin delikanlı...Ama yazık ki bunu reddedeceğim....

—O zaman üzülerek kılıcını elinden ben alacağım....

Arnavut Selami'nin kahkahaları bütün

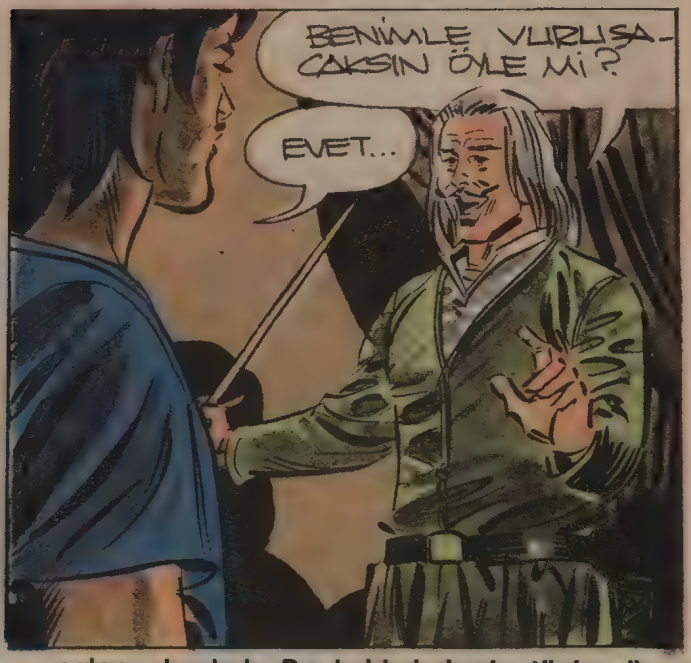

salonu kapladı..Bu kahkahalarda tüyler ürpertici bir ifade vardı:

—Yerde yatan şu cesetleri görmedin galiba!..

—Gördüm...

—Buna rağmen benimle vuruşacaksın öyle mi?

—Evet...

—Öyleyse gençliğine yazık olacak..Se-

ni de onların yanına göndereceğim...

Kara Murat'ın Arnavut Selami'ye dikilen bakışlarında hayranlık, saygı ve biraz da acıma vardı. Tatlı bir sesle:

—Senin adını ilk defa Bizans'ta duymuştum..Yaman bir silahşördün..Ama geçen yıllar kolundaki gücü azalttı.Üstelik şu anda yorgunsun...Hem teslim olmazsan az sonra okçular seni delik deşik edecek...Beni dinle

kılıcını bırak...

Arnavut Selami, karşısındaki gence dikkatle baktı.

Kimdi bu?

Kendisiyle dövüşmeye nasıl cesaret edebiliyordu?

Salonda fısıltı halinde başlayan sesler uğultuya dönüşmüştü...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

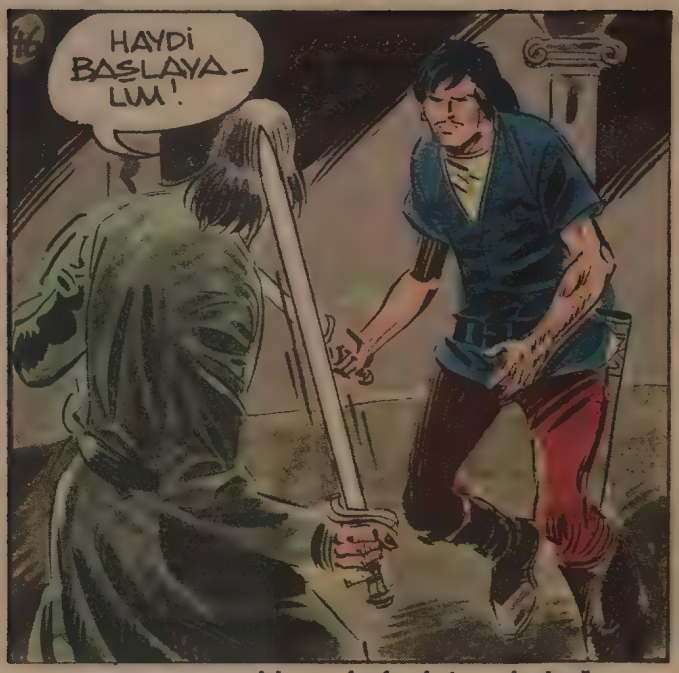

Herkes koca bir muhafız kıtasıyla boğuşan Arnavut Selami'ye meydan okuyan gencin deli olup olmadığını tartışıyordu.

Arnavut Selami kılıcını kaldırarak:

—Haydi başlayalım!..diye gürledi.

Kara Murat fazla sabırlı değildi. Acı acı başını salladı:

—Yaşlı bir insanla dövüşmek istemezdim..Ama madem ısrar ediyorsun bitirelim.

—Tanrım...Babamın başı dertte!..diye inledi....

Göğsü acı bir hıçkırıkla yırtılan bu genç kız Helena idi...Bir subayın yanına yaklaşıp:

—Ne var? Ne oluyor? diyerek bilgi alırken salonda vuruşma başlamıştı...

İki kılıç havada karşılaştı.

O an herkes dehşet içinde kaldı.

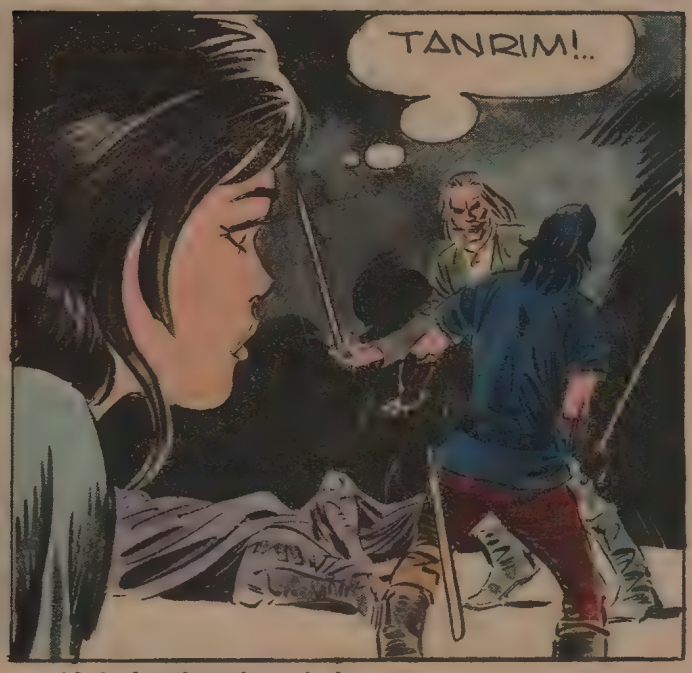

Kabahat benden gitti.

İki adam vuruşma durumu aldı.

Salonda şimdi bütün sesler kesilmişti.

Bu sırada kapıda genç ve güzel bir kız belirdi.

Yerde cansız yatan muhafızları ve birbirine kılıç çeken iki erkeği görünce durumu bir anda kavradı:

Görülen sahne inanılır gibi değildi.

Vuruşmanın başlamasıyla bitmesi bir olmuştu.

Gerçekten hiçbir karşılaşma bundan kısa olamazdı.

Arnavut Selami'nin elindeki kılıç fırlamış ve havada uçarak on adım öteye düşmüştü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

29 NİSAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 379 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

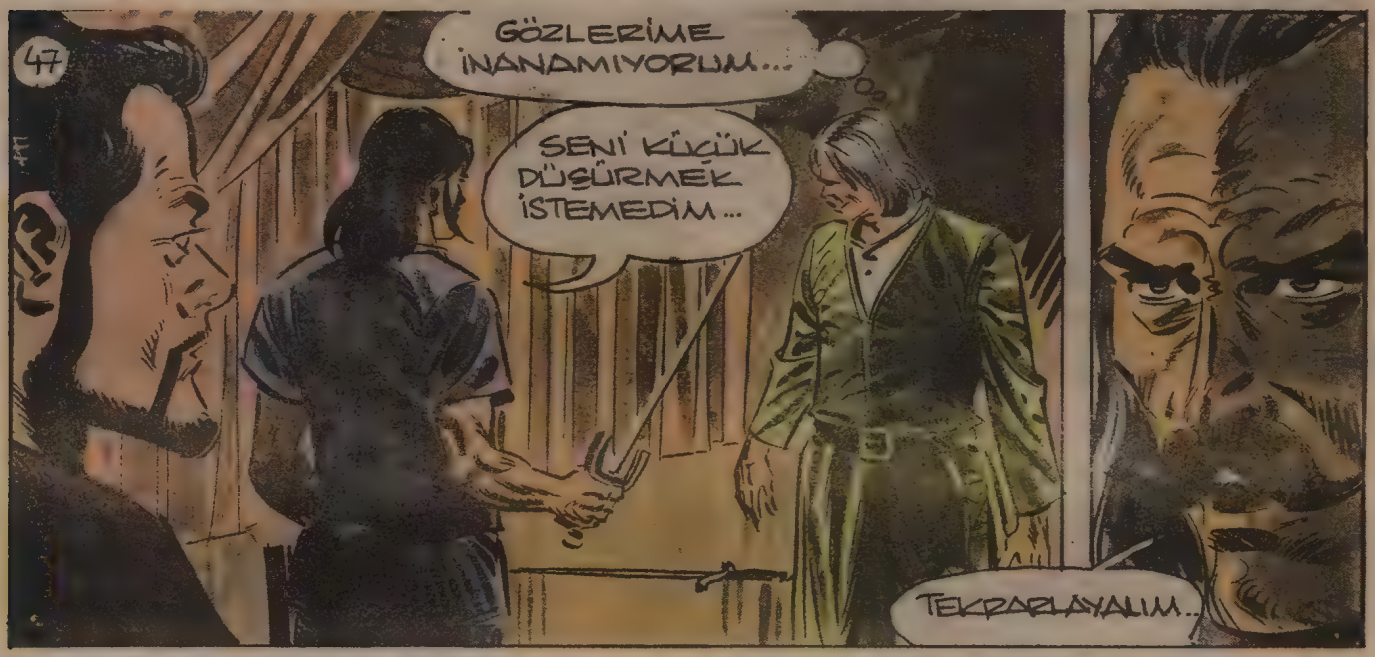

Az önce koca bir askeri birliği perişan eden usta silahşörün birkaç saniye içinde yenilmesi olacak şey değildi.

Bu durumu hiç ummayan Arnavut Selami'nin yüzü sapsarı kesildi. Elinden uçup giden kılıca rüyadaymış gibi baktı. Gözlerine inanamıyordu.

Kara Murat saygıyla özür dildedi:

—Tanrı şahidimdir, seni küçük düşürmek istemedim. Fakat beni buna mecbur bıraktın..

Arnavut Selami boğuk bir sesle:

—Tekrarlayalım! dedi.

Sonra gidip kılıcını aldı.

Hayatında ilk defa böyle bir olayla karşılaşıyordu. Kılıcı elinden düşeceğine, kalbine bir hançer saplansa daha iyiydi. Başı dönüyor, beyni uğulduyordu.

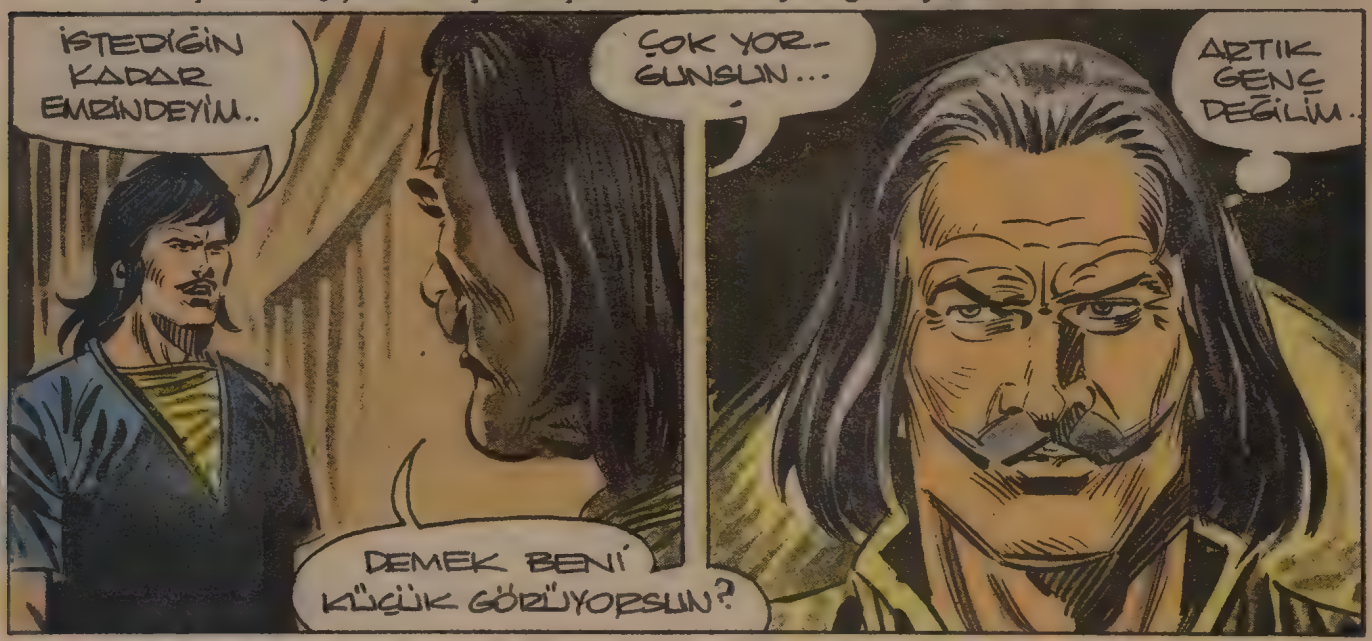

—Tekrarlayalım delikanlı!. Şu hünerini bir daha göstermeni istiyorum! diye mırıldandı.

Kara Murat terbiyeli bir tavırla:

—Hay, hay dedi. İstediğin kadar emrindeyim...

—Demek beni çok küçük görüyorsun?

—Hayır.. Büyük gördüğüm için ölmeni istemiyorum. Çok yorgunsun.. Şu anda benimle vuruşamazsın.Bir değil on defa karşılaşsak yine kılıcın elinden uçacak. Yeni bir vuruşma için iyice dinlenmen gerek...

Arnavut Selami, delikanlının haklı olduğunu acı acı düşündü. Artık genç değildi.Kolunda o eski günlerin tükenmez gücü kalmamıştı. Askerlerle yaptığı ölüm dövüşü, onu yormuş, kuvvetten düşmesine sebep olmuştu.

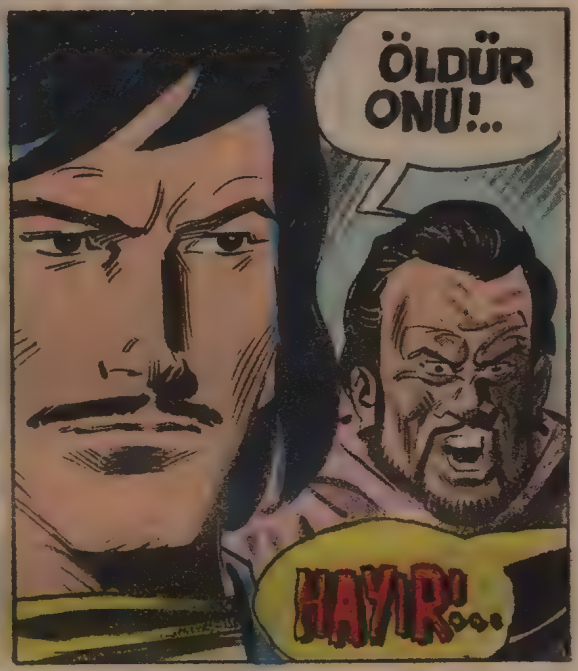

—Şimdi sana saldıracağım.. Beni öldür delikanlı.. Hem efendinin gözüne girersin, hem de beni utanç içinde yaşama ıstırabından kurtarmış olursun...

Arnavut Selami sözünü bitirmeden saldırıya geçti. İki kılıç, birkaç saniye olanca şiddetiyle havada çarpıştı. Sonra yine Selami'nin kılıcı elinden fırladı gitti.

Adam derin bir acı içinde:

—Öldür beni, dedi.

Yıllardır kin beslediği Arnavut Selami'nin düştüğü bu durum, Despot Tomas'ı çılgınca sevindirmişti. Zalim bir kahkaha atarak:

—Öldür onu! diye haykırdı.

Aynı anda Helena'nın sesi salonda çınladı:

—Hayır! Hayır!.

Genç kız rüzgâr gibi koşarak Kara Murat'la Selami'nin arasına girdi. Meydan okuyan bakışlarını öz babası olan Despot Tomas'a dikerek:

—Önce beni öldürtmen gerekecek! dedi. Haydi, emir ver, ikimizi de öldürsünler!

Genç kız o kadar güzeldi ve kıvılcımlar saçan gözleri o kadar büyüleyiciydi ki, salondaki bütün erkekler heyecanla titredi.

Despot Tomas, kararsız bir şekilde durdu...

Bu kıza karşı içinde derin bir sevgi duyuyor, ona karşı elinden hiç bir fenalık gelmiyordu.

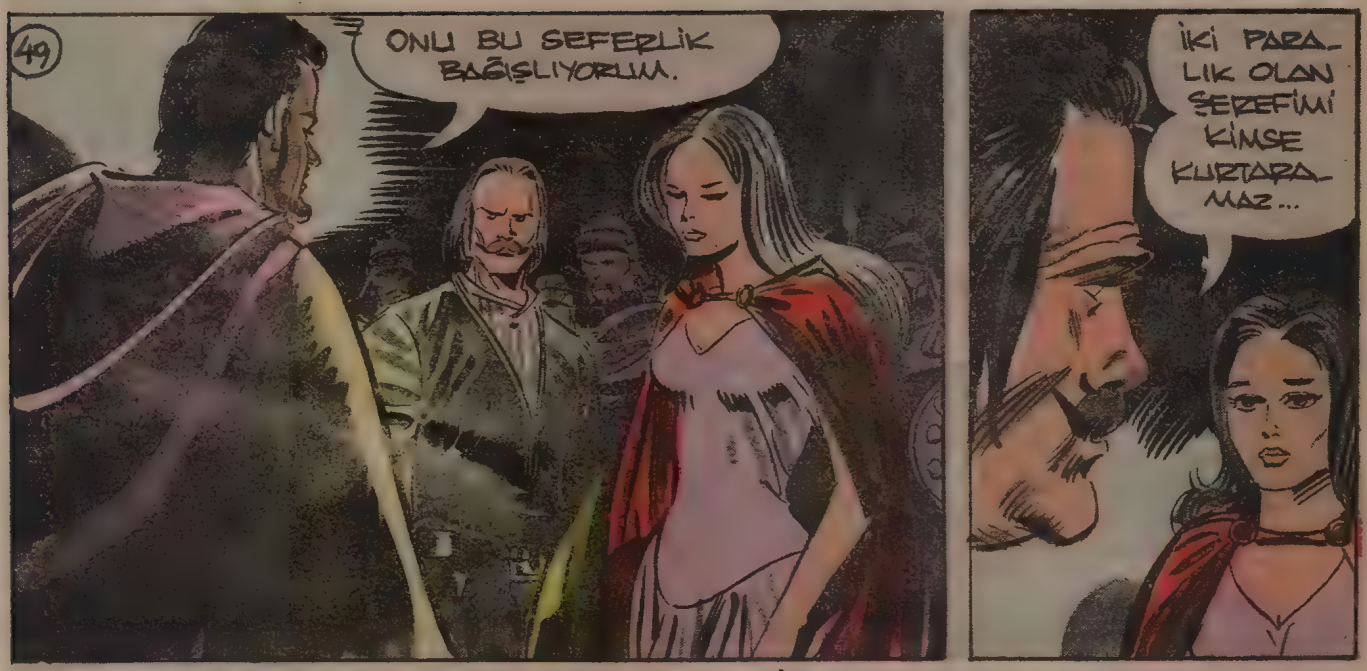

Kendisine karşı çıkan, herkesin içinde böylesine meydan okuyan Helena değil de bir başkası olsaydı, derhal boynunu cellatın baltası altında bulurdu.

Ama Despot Tomas, kendisine bir defa bile "Baba" demeyen kızına karşı kendisini çok zayıf hissediyordu. Kırgın bir sesle:

—Peki Helena, dedi. Onu bu seferlik bağışlıyorum. Serbestçe saraydan çıkıp gidebilir. Ama bir daha buralarda görünmesin.

Arnavut Selami sevgi dolu bakışlarını Helena'ya dikerek hüzünlü bir sesle:

—Sağol kızım, dedi. Hayatımı kurtardın. Ama bu kadar kişi içinde iki paralık olan şerefimi kimse kurtaramaz. Bu delikanlı bana asla unutamayacağım bir ders verdi. Artık işe

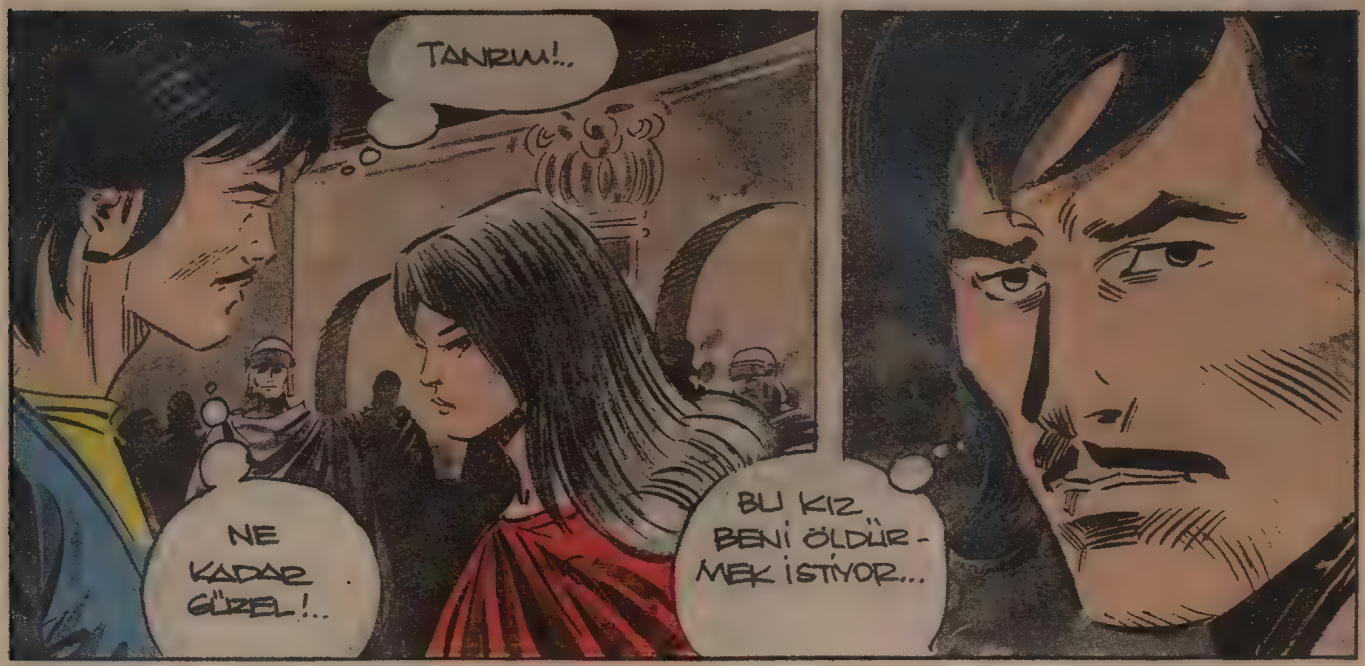

yaramaz bir ihtiyar olduğumu öğrenmiş bulunuyorum.

Helena'nın uzun kirpikli, güzel gözlerinde bir kin ışıltısı belirdi, bu ışıltı bir ok gibi gelip Kara Murat'a saplandı.

Delikanlı bir an, genç kızla göz göze kaldı. İçinden:

—Tanrım!. Ne kadar güzel!" diye mırıldandı.

Ama, genç kızın bakışlarındaki nefreti görünce yüreğinin titrediğini hissetti ve:

"Bu kız beni öldürmek istiyor" diye düşündü.

Delikanlının hali, Helena'nın dikkatinden kaçmamıştı. Dudaklarında bir zafer gülümsemesi belirdi, zehir gibi acı bir dille:

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

—Benden kork yabancı! dedi. Senin ölümün benim elimden olacak...

Kısa bir an bakıştılar...

Helena'nın kini gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki..Düşünceleri kanlı, karanlık ve bulanıktı. Öz babasından daha çok sevdiği Arnavut Selami'yi küçük düşüren bu kendini beğenmiş, gençten öc almaya yemin etmişti.

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Bugüne kadar öylesine çok düşmanım oldu ki.. Bu düşmanlarımın içinde en güzeli, en sevimlisi sizsiniz küçük hanım. İntikamınızı zevkle bekleyeceğim...

Helena o anda dişi bir pars gibiydi. Kara Murat'ın üzerine atılmamak için kendisini güç tutuyordu.

Arnavut Selami yere düşen kılıcını alıp,

beline taktıktan sonra sessizce salondan çıktı.

Dalgın ve mahzundu...

Yabancı gencin karşısında uğradığı acı yenilgi kafasını allak bullak etmese, Despot Tomas'ın kendisini bu kadar kolay affetmeyeceğini düşünür, tedbiri elden bırakmazdı.

Koridorda ilerlerken arkasından kendisini sinsi sinsi izleyen gölgelerin farkına varmadı.

"Bu kadar mükemmel kılıç kullanan bu genç kim olabilir?" diye düşünüyor, o güne kadar tanıdığı tüm kılıç ustalarını bir bir aklından geçirerek, onu kimin yetiştirmiş olabileceğini bulmaya çalışıyordu.

Koridorda birden silahlı beş kişinin karşısına dikildiğini görerek irkildi.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Bu beş kişiden biri, Despot Tomas'ın yardımcısı Şövalye Lukanos'tu. Adam vahşi bir sesle:

—Kılıcını teslim et! diye bağırdı. Efendimizin emriyle seni tutukluyorum...

Arnavut Selami, kaşlarını çattı:

—Fakat, bana saraydan serbestçe çıkabileceğimi söylemişti...

Şövalye Lukanos omuz silkti:

—Bana da, seni yakalayıp zindana atmamı emretti. Haydi uzatma, ver kılıcını...

—Ah kalleş!.. Tomas denilen rezil herifin bu namussuzluğu yapacağını düşünmeliydim...

Şövalye Lukanos, alaylı bir kahkaha attı:

—Efendimiz, kızının üzülmemesi için seni serbest bırakıyor gibi yaptı. Prenses Helena, seni uzaklarda zannederken, sen onun

odasının birkaç kat altındaki hücrede çürüyeceksin...

Arnavut Selami'nin, dakikalardan beri ilk defa yüzü güldü. Rengi biraz sararmıştı ama sakindi. Vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Evet.. Kararı ölmekti...

Vuruşa vuruşa, yiğitçe ölmek...

Kılıcını hızla çekerek, karşısındakilerin üzerine atılmaya hazırlanırken, birden beyninde şimşekler çaktı. Acı haykırışı koridoru çınlattı:

—Aaaaahhhh!..

Arkasından sinsi sinsi yaklaşan gölgelerden biri, ağır kılıcının kabzasını olanca gücüyle Selami'nin başına indirerek onu baygın yere sermişti.

Arnavut Selami, kendinden geçmeden önce, Şövalye Lukanos'un adamlarına:

—Onu hemen ölüm zindanına tıkın ve çenenizi sıkı tutun. Bu olayı, Prenses Helena duyarsa, efendimiz hepinizin boynunu vurdurur! dediğini işitti.

★ ★ ★

Bu sırada salonda, Despot Tomas, kurnaz bakışlarını Kara Murat'ın üzerinde dolaştırıyor ve "Böyle güçlü insanlara her zaman ihtiyacım var" diye düşünüyordu.

Bu genç, Atina Başbakanı Franko'nun kiralık silahşörlerinden biri olmalıydı.

Franko'nun Venedik'ten, Ceneviz'den, Fransa ve İspanya'dan getirttiği usta silahşörlerle çevresinde güçlü bir koruma birliği kurduğunu duymuştu.

Bol para vererek bu yabancı silahşörü

hizmetine alabilirdi.

"—Arnavut Selami gibi bir savaş kurdunu iki paralık eden bu yaman genç işime yarayabilir" diye düşündü. Sonra yüksek sesle sordu:

—Adın Tudor'du, değil mi?

—Evet...

—Hangi millettensin?

—Eflaklıyım...

—Eflak, Türklerin işgali altında değil mi?

—Evet.. Ülkem şu anda Türk işgali altında bulunuyor. Bu yüzden onlardan nefret ediyorum...

Despot Tomas'ın yüzünü memnun bir ifade kapladı.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

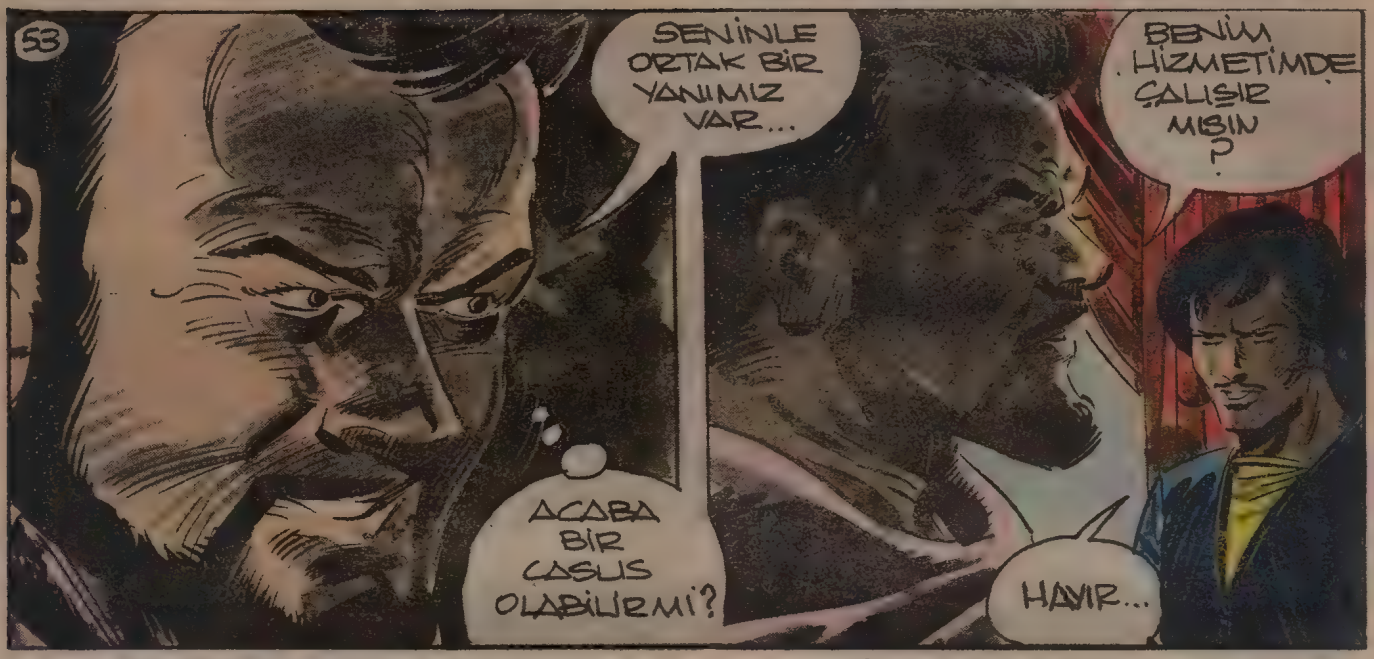

—Bu güzel işte..Seninle ortak bir yanımız var. Ben de Türklerden nefret ediyorum. Çünkü benim de ülkemi işgal ettiler. Bin yıllık Bizans İmparatorluğunu onlar yıktı. Fakat intikamımı alacağım...

Despot Tomas, bunları söylerken bir yandan da "Acaba bu yabancı genç,bir casus olabilir mi? Bunu anlamam gerek" diye düşünüyordu. Daha sonra yüksek sesle sordu:

—Senin gibi silahşörlere çok ihtiyacım var. Benim hizmetimde çalışır mısın?

Kara Murat'ın da istediği buydu. Kalbi heyecanla çarptı. Ama yüzü, duygularını hissettirmeyen, donuk bir maske gibiydi. Oyuna gelmedi. Kesin bir dille:

—Hayır! dedi.

—Ama çok iyi para veririm...

—Cevabım yine "Hayır" olacak asaletmeap...

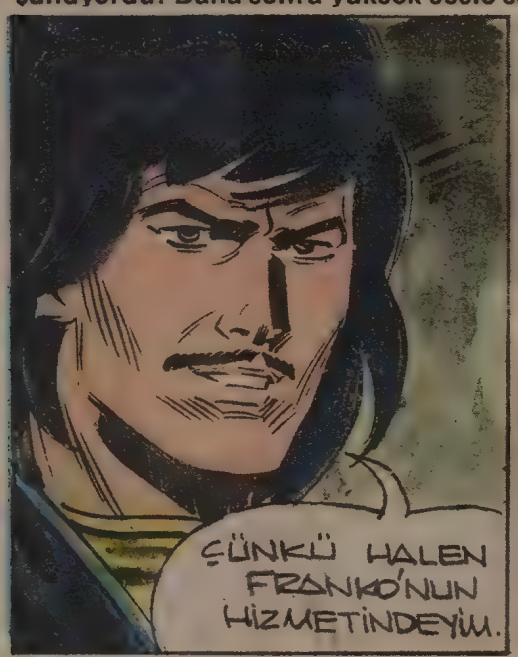

—Neden?

—Çünkü halen Franko'nun hizmetindeyim. Onunla anlaşmam bittikten sonra teklifinizi düşünebilirim...

Kara Murat bunları söyledikten sonra, Despot Tomas'ı başıyla hafifçe selamlayarak, yanından ayrıldı.

Aynı anda, adamın yanında güzel Helena'nın gölgesi belirdi. Uzaklaşan Kara Murat'ın arkasından kin dolu gözlerle bakarak Tomas'a:

—Bu adama itimat etmeyiniz asaletmeap, dedi. Bir casus, bir hain olabilir...

—Ben de öyle düşündüm kızım. Bu yüzden ona yanımda iş teklif ettim, kabul etmedi. Franko'ya sadık bir silahşör...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 MAYIS 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 380 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

...Onunla olan anlaşması bitince bize gelecek...

—Görünüşü bana hiç güven vermiyor... Despot Tomas içinden sinsi sinsi güldü:

"—Helena, Arnavut Selami'yi iki paralık eden bu gençten ömür boyu nefret edecek. Acaba bizimkiler Selami'yi ne yaptı? Yakalayıp zindana tıktılar mı? İnşallah fazla patırtı çıkarmamıştır."

Salonda gözleriyle Şövalye Lukanos'u ararken,onu yanıbaşında buldu, usulca ona sordu:

—Nasıl oldu?

Şövalye Lukanos,uzaklaşan Helena'nın duyamayacağı bir sesle fısıldadı:

—Her şey iyi gitti efendimiz..Bileklerinden topuklarına kadar zincire vurduk. Şim-

di ölüm hücresinde bulunuyor...

—Adamlarına ellişer altın dağıt,çenelerini sıkı tutsunlar...

Başarısından dolayı yüzünde iğrenç bir sevinç dalgalanan Şövalye Lukanos içinden:

"—Askerlere ellişer altın çok" diye düşündü. "Onlara yirmişer altın veririm, gerisi benim olur..."

Despot Tomas birden kesik başı hatırladı. Tüyleri diken diken oldu..Kısa bir an için o olayı unutur gibi olmuştu. Gözlerini iri iri açarak çevresindekilere haykırdı:

—Kesik başı sülün yerine önüme çıkarılar bu gece cellat baltası altında can vermelidir. Onları bulamazsanız hepinizi parçalatacağım...

Koca salonda,ölüm endişesinden doğan bir korkaklık esiyordu. Konuklar kuşkulu,askerler huzursuzdu...

İşte tam bu sırada, salonu saran ölü sessizlik,şeytani bir kahkahayla yırtıldı...

Herkes buz gibi dondu kaldı.

Soluklar kesildi.

Salonun camlarından biri şangırdayarak kırılırken ince, küçük ve keskin bir hançer çerçeveye saplandı...

Konukların sırtlarından buz gibi soğuk terler sızıyor,dehşetle büyüyen gözler çerçeveye gömülen hançere bakıyordu.

Bütün bunlar hangi bilinmeyen gücün eseriydi?

Bu nasıl bir cüretti? Bu ne küstahlıktı?

Despot Tomas kuduran bir öfkeyle kükredi:

—Bir hançer! Bir hançer ha?

Hızla atıldı, dişlerini gıcırdatarak hançere saldırdı ve kabzasından tutup çıkardı...

Heyecan ve hiddetten boğulan bir sesle:

—Mektup!..Mektup!...diye homurdandı...

Hançerin ucunda dörde katlanmış bir kağıt parçası vardı...

Despot Tomas titreyen eliyle kağıdı açtı ve bir solukta okudu. Mektupta sadece şu dört kelime yazılıydı:

"Fatih'in Fedaisi Kara Murat"

Tomas çıldıracak gibiydi...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Kendi sarayında, kendi adamlarının içinde, bilinmeyen biri kendisine meydan okuyor, onunla alay ediyordu...

Bu nasıl işti?

Kaşları çatıldı.

Bakışları karardı.

Yumrukları sıkıldı.

Şövalye Lukanos'u kolundan tutarak öfkeyle sarstı:

—Bu ne hal be herif? Böyle mi muhafaza ediliyorum ben? Nasıl oluyor da sarayımın içinde biri bana hançer fırlatabiliyor? Nasıl oluyor bu?

Öfkesinden ağzı köpüre köpüre devam etti:

—Çabuk koş...Her yana adamlar sal. Bütün saray aransın..Nöbetçiler ne güne bekliyor? Kim suçluysa tez cellada teslim edilsin..

Konuklar dahil bu gece hiç kimse saraydan çıkmayacak..Caniler mutlaka bulunacak, anlaşıldı mı? Mutlaka bulunacak...

Tomas, kanlı gözleriyle elindeki kağıda bakarak homurdandı:

—Fatih'in Fedaisi Kara Murat ha? Kim.. Kim olursan ol, seni mutlaka bulup, köpeklere parçalatacağım...Yemin ederim ki bunu yapacağım...

Saraydan çıkışın, sabaha kadar yasaklandığı emri gelmeden az önce Kara Murat, yanında genç bir şövalyeyle kapıdan çıkıp gitmişti.

Kara Murat'ın yanındaki bu genç şövalye Venedikli Manfredi idi..

Atina Başbakanı Franko'nun en yakın adamlarından biri olan Şövalye Manfredi, Kara Murat'a tatlı tatlı gülümseyerek:

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

—Tudor,dedi. Sen hep böyle başını belaya mı sokarsın?

—Neden soruyorsun bunu?

—O yaşlı silahşörle neden vuruştun?

—Adamı kurtarmak için..Kılıcı elinden almasam onu öldüreceklerdi..Oysa yiğit bir kişiydi o...

Genç şövalye, kısa bir süre Kara Murat'ı süzdü:

—Henüz birbirimizi iyi tanımıyoruz Tudor,dedi. Ama şüphesiz birbirimizi seviyoruz. Özellikle ben,bir rastlantının karşıma çıkardığı kahraman dostuma, kardeşten daha derin bir sevgiyle bağlıyım...

—Sağol...

—Hayatımı sana borçluyum..Bunu hiç bir zaman unutamam..Efendim olan Franko'nun temsilcisi olarak,yanımda üç muhafızla Atina'dan çıktım...Tomas'ın davetine geliyordum. Yolda haydutların saldırısına uğradım. Üç adamım öldü. Ben eşkiyalarla umutsuzca vuruşurken sen yetişip beni kurtarmamış olsaydın kim bilir sonum ne olurdu?

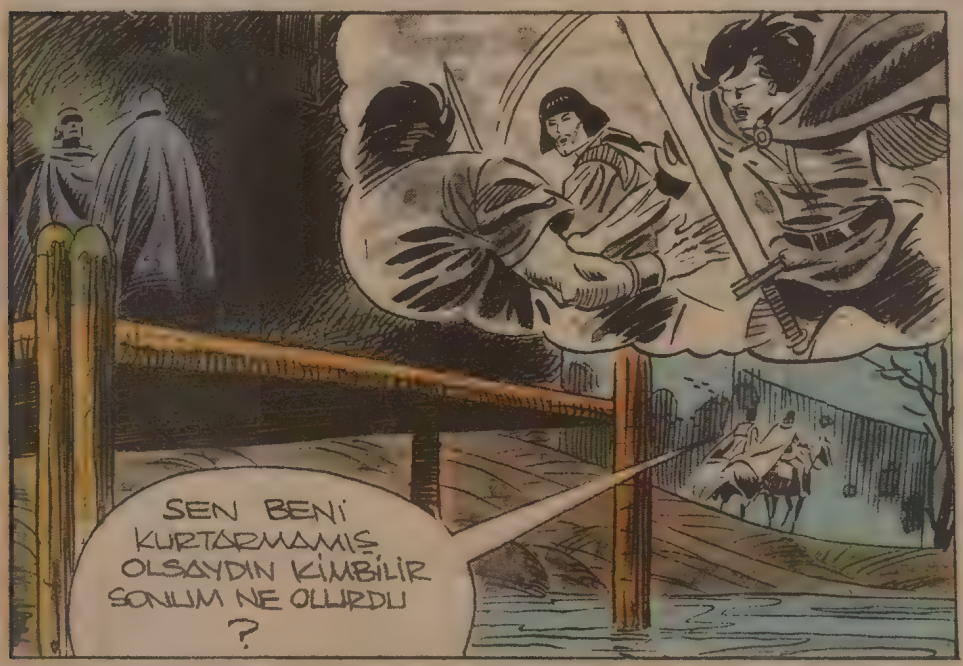

—Canım şimdi bundan bahsetmenin sırası mı?. Benim yerime kim olsa aynı şeyi yapardı...

—Yoo...Öyle deme..Atina'da cesaretiyle, gücüyle ün yapan ben, Şövalye Manfredi, az daha dağ haydutlarının kılıçları altında paramparça olacaktım..Fakat son anda yetişen senin kılıcın onları çil yavrusu gibi dağıtıp kaçırttı..Bu yardımını ömrümün sonuna kadar unutmayacağım...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Kara Murat gülümsedi:

—Ben boş gezen, işsiz güçsüz biriyim. Sen beni yanına aldın, Atina Başbakanı Franko'nun temsilcisi diye Mora sarayına soktun. Güzel bir gece geçirdik. Hem sayende galiba iyi bir işe kavuşacağım...

Şövalye Manfredi Kara Murat'a derin bir hayranlıkla baktı:

—Senin gibi bir silahşöre iş bulunmaz olur mu? Atina'ya döndüğümüzde, efendim Franko'nun sana çok iyi bir maaşla önemli bir görev vereceğinden eminim...

İki dost, böyle konuşa konuşa, kaldıkları otele gelmişlerdi.. Kara Murat oraya gelir-

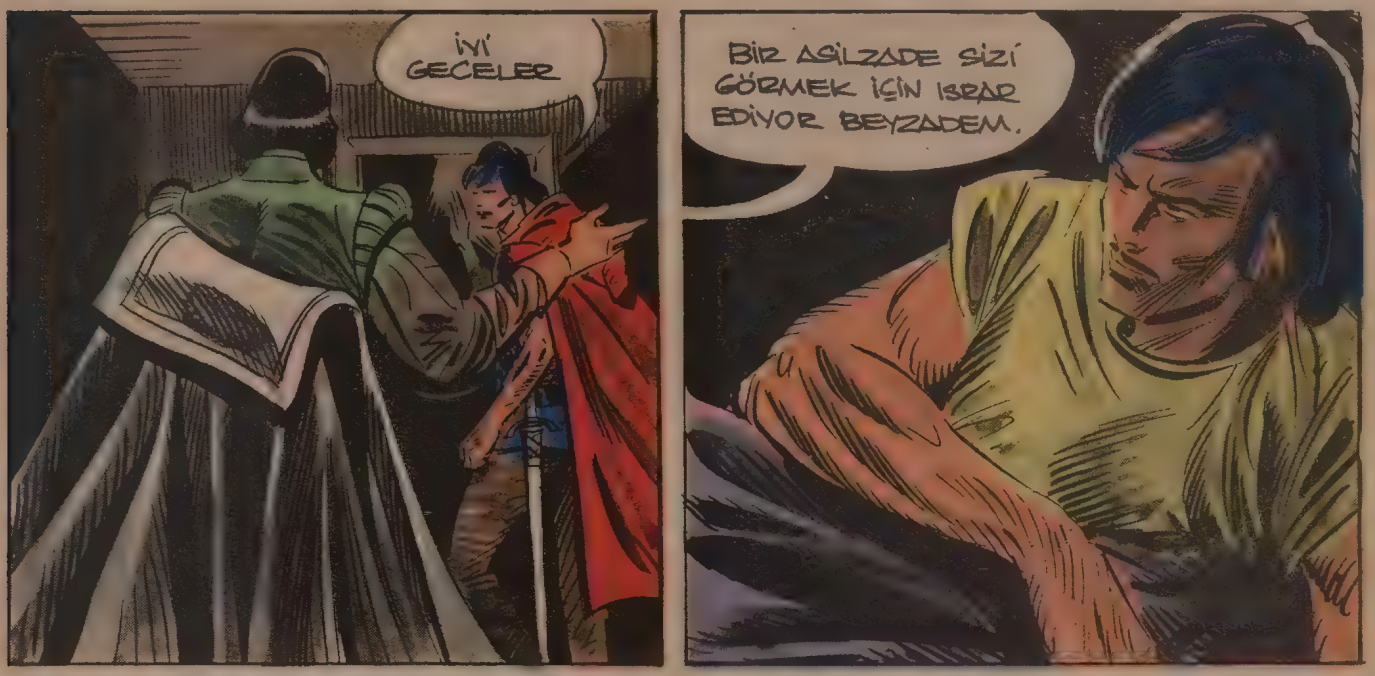

ken, bir rastlantı sonucu haydutların elinden kurtardığı bu genç adamın, kendisine böylesine faydalı olacağını hiç düşünmemişti..

"—Şansım iyi gidiyor!" diye gülümsedi ve Şövalye Manfredi'ye "İyi geceler" dileyerek odasına çıkıp yattı...

Az sonra üzerine çöken günün tüm yorgunluğuyla mışıl mışıl uyumaya başlamıştı..

Ama, gecenin en uygunsuz saatinde oda kapısının hızla vurulduğunu ve otelcinin:

—Bir asilzade sizi görmek için ısrar ediyor beyzadem! diye seslendiğini duydu.

Kara Murat, tatlı uykusundan kaldırılışına fena halde içerleyerek homurdandı:

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

—Bu ne saygısızlık be adam? Ben bu saatte uykudan, ya kibar bir bayanın hatırı, ya da aceleci bir düşmanın karnını deşmek için kalkarım..Haydi defol git...

Otelcinin titrek sesi yeniden duyuldu:

—Galiba uyandırılmanızın sebebi bunlardan biri beyzadem...Aşağıda siyahlar giyinmiş bir şövalye sizi bekliyor...

—Yaaa? Kim bu aceleci düşman acaba? Sabahı bekleyememiş mi?

Kara Murat canı sıkılarak kalktı, giyindi, kılıcını kuşandı, kapıyı açınca otelcinin yanında iri yarı bir adam gördü:

Adam kaba bir sesle sordu:

—Şövalye Tudor sensin değil mi?

—Şövalye değilim ama, Tudor benim...Seninle mi vuruşacağım?

—Hayır...Ben, soylu bir şövalyenin yardımcısıyım...Efendim, aşağıda, çarpışmak için seni bekliyor. Eğer aşağıya inmezsen, korkaklığı kabul etmiş olacaksın...

—Efendinin adı ne?

—Bunu ancak, seni yere serdikten sonra söyleyecek...Tabii duyacak kadar ömrün kalırsa...

Kara Murat, şaşkın bir şekilde kısa bir an düşündü.

Kendisiyle vuruşmak isteyen bu şövalye kim olabilirdi?

Mora'da hiç kimseyi tanımıyordu ki...

İçini derin bir merak sardı:

—Peki, kabul ediyorum, dedi. Haydi, düş önüme, beni efendine götür...

Otelci ile adam önde, Kara Murat arkada merdivenlerden indiler...

merdivenlerin sonuna...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

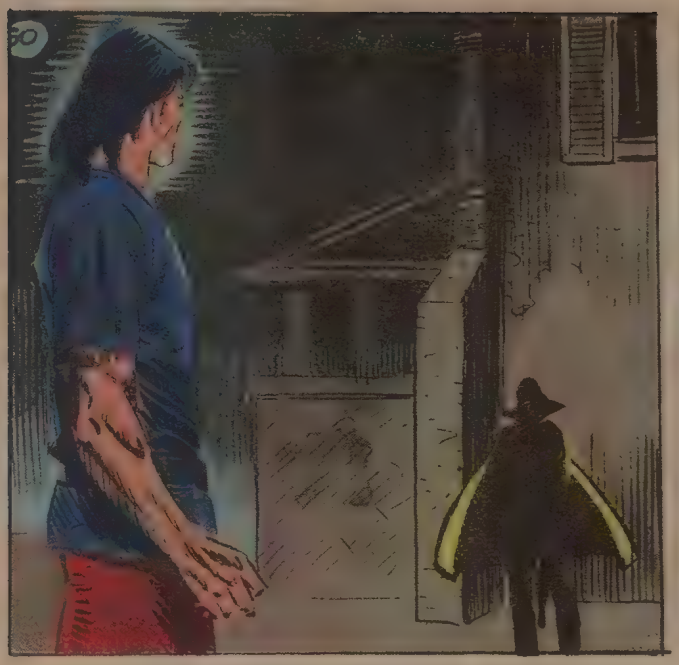

Avluya çıktıkları vakit Kara Murat:

—Bana bak, dedi. Efendin neredeyse çıksın meydana...Ona beni uykuda rahatsız etmenin ne demek olduğunu göstereyim...

Delikanlı bunları söylerken avluda bir gölge belirdi.

Kara Murat, siyahlar giyinmiş olan bu genç ve çevik görünümlü karaltıya baktı, sonra sakin bir şekilde ona seslendi:

—Adını söylemek istemediğini uşağından öğrendim.Bu önemli değil...Ama görüyorum ki,gözlerine bir de maske takmışsın. Bana neden yüzünü göstermek istemediğine de pek aldırış ettiğim yok.Ama hiç değilse beni neden öldürmek istediğini öğrenmek hakkımdır sanıyorum...

Kara Murat bunları söylerken düşma-

nını bir an bile gözden kaçırmıyordu.

Meçhul gölge, delikanlıya cevap vermeden ince,uzun kılıcını çekti, vuruşma durumu aldı...

Kara Murat canı sıkılmış bir halde söylendi:

—Anlaşıldı...Beni neden öldürmek istediğini de söylemeyeceksin...Eh, ne yapalım öyle olsun...

Karşılıklı kısa bir an durduktan sonra, kılıçlar karanlıkta ışıldadı, çelik şakırtıları gecenin derin sessizliğini bozdu...

İki düşman,otelden sızan sönük ışığın aldında sıçrıyor, ilerliyor, geriliyor, ikisinin de son derece çevik ve usta olduğu görülüyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 MAYIS 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 381 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Kara Murat:

—Bak azizim, dedi. Fena bir dövüşçü sayılmazsın...Cesur hamlelerin var.Ama çok kaba biri olduğunu söyleyebilirim..Çünkü sorularımın hiç birine cevap vermedin.Bu davranışına karşılık kılıcımla yüzündeki maskeyi düşüreceğim..Kendini iyi koru...

Çarpışma uzadıkça,Kara Murat, karşısındakinin zorlu bir silahşör olduğunu anladı ve biraz hayret etti.

Böylesine usta bir dövüşçüye o güne kadar pek az rastlamıştı...

Rakibinin bileği sağlam,kolu çevikti...

Bir ara bu kol çelik bir yay gibi öylesine hızlı boşandı ki,Kara Murat olağanüstü çevikliği sayesinde geriye sıçrayarak ölüm darbesinden kurtuldu.

Aynı anda,kendisini zor duruma düşüren bu hamle karşısında hayranlığını belirtmekten kendini alamadı:

—Seni kutlarım meçhul düşmanım..Böyle bir hamle benden başka herkesi mutlaka yere sererdi.Şimdi sıra bende..Yüzünü iyi kolla...

Kara Murat derin bir soluk aldıktan sonra,şimşek gibi saldırıya geçti...

Peş peşe indirdiği kılıç darbeleri ile rakibini iyice bunalttı.O anda istese karşısındaki gencin göğsünü delebilirdi.Ama Kara Murat,yüzünü görmediği bir kimseyi öldüremezdi..Hem dövüşe başlarken rakibinin yüzündeki maskeyi düşüreceğini söylemişti. Bu sözünü tutması gerekiyordu.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Birden, vuruşanlardan birinin acıyla bağırdığı duyuldu...

Kulakları tırmalayıcı, müthiş bir haykırıştı bu...

Hancı "Tamam! Biri geberdi" diye mırıldandı...

Ama hayret...

İki dövüşçü de hâlâ ayakta duruyordu...

Haykıran, meçhul şövalye idi...

Kara Murat, arka arkaya yaptığı yıldırım gibi hamlelerden sonra kılıcının ucuyla düşmanının iki kaşının hizasına ölçülü bir şekilde dokunmuş ve kılıcı çektiği vakit rakibinin maskesini de almıştı...

Bu son derece ustalıklı yapılmış nefis bir hareketti ve karşısındaki gencin alnında en ufak bir çizik bile açılmamıştı...

Meçhul gölgenin acı acı bağırışı sadece yenilmiş olmanın öfkesindendi...

Kara Murat kendisiyle dakikalardır ustaca vuruşan düşmanının açılan yüzüne bakınca derin bir hayret içinde haykırmaktan kendini alamadı:

—Aaaa!...Bu bir kadın!...

Kara Murat'ın bunu söylemesiyle kılıcını yere indirmesi bir oldu...

O hiç bir zaman bir kadına kılıç çekmeyecek yaradılıştaydı.

Kara Murat, maskesi düşen yüze daha dikkatli bakınca karşısındakini tanıyarak daha da şaşırdı:

—Siz ha!...Prenses Helena!...Gözlerime inanamıyorum doğrusu...

...Eğer sizinle vuruştuğumu bilseydim güzel elinizden bir yara almaya çalışır ve bu yaranın izini değerli bir armağan gibi saklardım...

Helena, delikanlının sözlerindeki ince alayı sezdi ve öfkesinden kudurucasına haykırdı:

—Dövüş henüz bitmedi...Kolla kendini...

Sözünü bitirir bitirmez çılgınca atıldı, kılıcı karanlıkta şimşek gibi parladı...

Kara Murat bir kadına karşı kendisini silahla savunmayı küçüklük saydığı için kılıcını kınına sokmuştu...

Son anda,kendine özgü çevikliği ile eğildi,kılıç havada keskin bir vınlama sesi çıkararak saçlarını sıyırıp geçti...

Helena,ömründe ilk defa olarak kendisinden çok üstün bir silahşörün karşısında ol-

duğunu üzüntüyle düşündü...

Oysa o güne kadar,karşılaştığı her erkeği yenmenin gururu içinde yaşıyordu.Arnavut Selami onu,yenilmez bir kılıç ustası olarak yetiştirmişti...

Ama bu yabancı...

Tüm hayallerini yıkmıştı.

Hamlesinin boşa gittiğini görünce, hırsından çıldırmış gibi haykırarak yeniden atıldı:

—Alçak!...Sefil adam!...Seni öldüreceğim!...

Kara Murat bu defa,hafif bir vücut çalımıyla hamleyi savuşturup,genç kızın kolunu tutarak kılıcını elinden aldı,ancak o zaman kızdığını belli etti:

—Eee...Artık sıktın ama...Bırak şu oyuncağı bakayım...

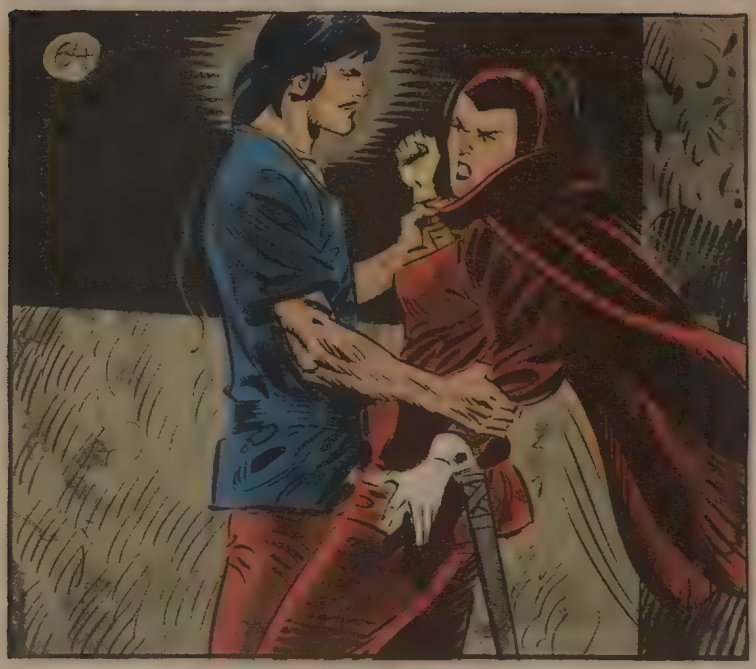

Kılıcı elinden kaptıran Helena hırsından ağlıyor,Kara Murat'ın yüzünü tırmalamaya onu ısırmaya çalışıyor,bileğine yapışan çelik pençeden kurtulmak için çabalıyordu.

Bu boğuşma sırasında,iki genç vücut öylesine birbirine yapışmıştı ki, bir an ikisi de gövdelerinde garip bir titreme hissetti, kalp atışları hızlandı...

Helena dehşet içinde:

"—Tanrım!..Ne oluyor bana?...Neden böyle heyecanlandım?" diye düşünerek Kara Murat'ın kollarının arasında çırpındı,kurtulmaya çalıştı ama boşuna...

Göğüslerinin,delikanlının sert adaleli göğsü üzerinde ezildiğini,nefesinin onunki-

ne karıştığını hissederek ürperdi.

Helena şaşkın, perişan, korkudan ve öfkeden deli gibi:

—Bırakın! Bırakın beni! diye haykırdı.

Kara Murat son derece sakin bir sesle:

—Elbette, dedi. Elbette bırakacağım.. Fakat...

Arkasında sert bir ses gürledi:

—Bırak onu sersem!...Yoksa seni ikiye bölerim!...

Kara Murat bu emreden sesle irkildi...

Birden kanı tepesine çıktı...

Helena'yı usulca bırakarak sesin geldiği yana döndü...

Yanı başında,öfkeden kasılmış, koca bir yüz gördü...

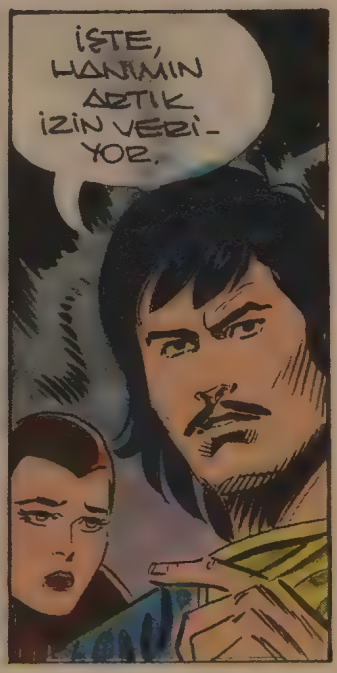

Bu,az önce otelciyle birlikte kendisini uyandıran adamdı...Helena'nın muhafızı olan silahşör...

Kara Murat soğuk bir tavırla:

—Bir şey mi dedin küçük? diye sordu...

Delikanlının "Küçük" dediği adam,iki metre boyunda bir devdi. Kahramanca bir tavır takınarak:

—Eğer hanımım,daha önce bana kesin emir vermemiş olsaydı seni kağıt gibi buruşturup,şuradaki çöp kutusuna atardım,dedi.

Kara Murat,ağlamakta olan Helena'yı göstererek cevap verdi:

—İşte,hanımın artık izin veriyor...Akan bu gözyaşları izin belgesi sayılır..Haydi dediğini yap bakalım...

Güçlü ve kavgacı bir insan olduğu anlaşılan adam,kendisinden daha ufak tefek olan Kara Murat'ın korkmayışına şaşırdı, kaşlarını kaldırarak homurdandı:

—İstersen deneyeyim...

Kara Murat son derece kibar bir tavırla:

—Evet,lütfen,dedi.Beni nasıl buruşturacağını pek merak ettim doğrusu...

—İşte böyle...

Adam iri yumruğunu kaldırarak bir boğa gibi atıldı.

Ama Kara Murat hızla yana çekildiği için hedefini bulamadı,öfkeyle soluyarak delikanlının önünden geçti.Son anda kendisini toparlayıp dengesini bulmasa burun üstü yere kapaklanacaktı...

Adam,Helena'nın önünde düştüğü bu gülünç duruma öylesine kızdı ki,korkunç bir öfke nöbetine tutularak döndü,yeniden saldırdı...

Ama kaldırdığı yumruğu indiremedi..

Kara Murat'ın güçlü pençesi adamın bileğini havada yakalamış ve arkasına doğru kıvırmaya başlamıştı...

Adam,kolunu kurtarmak için çırpındı, kurtaramayınca kuduran bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı.Bileğini kavrayan parmaklar kerpeten gibiydi..Bu canlı kerpeten,her an biraz daha kolunu kıvırıyor,canını acıtıyordu..

Adam titredi,bakışları ıstırapla bulandı. Alnında iri ter taneleri birikmişti.

Hanımının önünde daha fazla rezil ol-

mamak için bütün gücünü toplayarak inatla direndi.Mosmor olan yüzü korkunç bir şekil almıştı..Karşılaştığı bu müthiş kuvvet karşısında sonunda diz çökmek zorunda kaldı.

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Haydi,özür dile, yoksa kolunu kırarım! dedi..

Duyduğu büyük acıya rağmen adam kin dolu bir sesle homurdandı:

—Asla!...Asla senin gibi bir rezilden özür dilemem...

Kara Murat, sabrını bu derece kötüye kullanan adamın bu ağır sözleri karşısında kızarak:

—Bana hakaret edilmesini hiç sevmem, dedi.Bu kelimeyi biraz pahalıya ödeyeceksin.

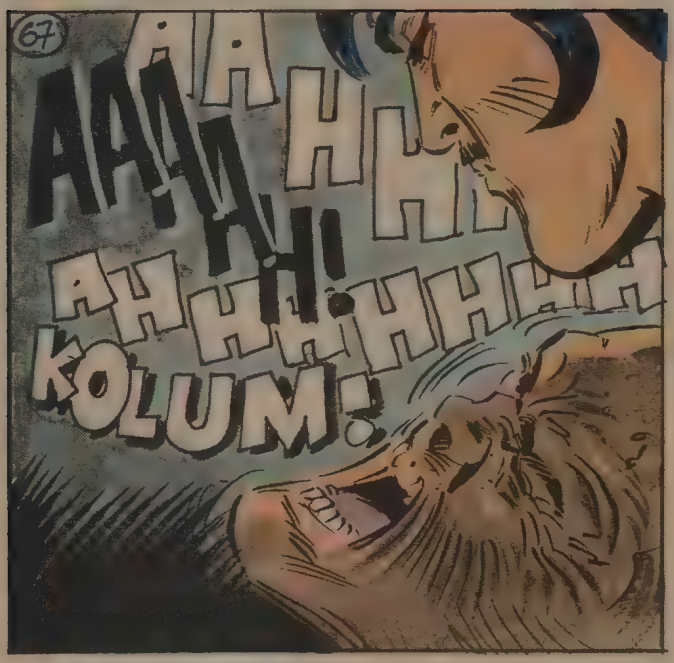

Sonra parmaklarını yavaş yavaş sıkarak adamın kolunu iyice kıvırdı...

Önce korkunç bir haykırış duyuldu..

Sonra tüyler ürpertici bir kemik çatırtısı...

Adamın kırılan kolu cansız bir halde yanına sarktı:

—Aaaahh!..Kolum...Kolum kırıldı...

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Bunu sen istedin,dedi.Bir daha bana hakaret etmeye kalkarsan kolunu kırmakla kalmaz,seni öldürürüm...

Duyduğu ıstırapla gözleri yuvalarından fırlayan adam acı acı inlerken Kara Murat, Prenses Helena'ya döndü:

—Güzel gözlerinizden yaşlar akmasına sebep olduğum için beni bağışlayınız,dedi.Biraz sert davrandım.Ama bana hak verirsiniz

sanıyorum.Durup dururken kendimi öldürtemem ya...

Prenses Helena'nın ağlaması kesilmişti...Öldürücü bakışlarını delikanlıya dikerek:

—Sen bir şeytansın,dedi.İlk seferinde babamı,ikinci seferinde beni ve adamımı yendin...Ama zaferine o kadar güvenme..Seni nasıl olsa yenecek birini bulacağım...O zaman ayaklarıma kapanıp hayatını bağışlamam için yalvaracaksın...

Genç kız hâlâ inlemekte olan adamının koluna girerek arkasını döndü ve onunla beraber uzaklaştı..

Kara Murat hem genç kızın arkasından bakıyor,hem de söyleniyordu:

—Bir düşman daha kazandık..Zeki,güçlü ve çok güzel...Oysa ben onunla dost olmayı tercih ederdim.Yazık...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 MAYIS 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 387 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Aynı anda Helena hem yürüyor, hem şöyle düşünüyordu:

"—Güçlü bir erkek...Hiç bir şeyden yılmayan, atılgan ve zeki...Onunla göğüs göğüse geldiğim, ılık nefesini yüzümde hissettiğim vakit neden öyle heyecanlandım? Vücudum neden ürperdi? Bu güne kadar hiç bir erkek bende böyle bir duygu yaratmadı. Yoksa...Hadi canım sende...

Helena, aklına gelen düşünceyi kovmak istercesine, yüzünü buruşturdu:

—Saçma bir şey...Ben böyle bir serseriyi sevemem. Üstelik bana hakaret etti. O halde cezasını bulmalı ve ölmeli..Onu yenecek birini mutlaka bulacağım...

★ ★ ★

Despot Tomas odasında deli gibi dönüyordu.

O geceki olaylar onu çılgına çevirmişti.

Yemek kabının içinden çıkan kesik baş, meçhul bir elin attığı hançer ve kendisini tehdit eden iki kısa mektup...

Bütün bunlar ne demek oluyordu? Kendi sarayında,kendi adamlarının arasında bile hayatı tehlikede miydi?

Hançerle fırlatılan mektubun altında "Fatih'in Fedaisi Kara Murat" yazılıydı.

Kimdi bu Kara Murat?

Saraya nasıl girmişti?

Nerede saklanıyordu?

Tüm aramalar boşa gidince, Despot Tomas yumruklarını sıkarak ulurcasına haykırdı:

—Seni mutlaka bulacağım iblis!..O zaman Tomas'ı tehdit etmenin ne demek olduğunu öğreneceksin! Senin de, padişahının da vücudunu bu dünyadan kaldıracağım...

Despot Tomas, içinde kan akıtmak iştihasının volkan gibi kabardığını hissetti. Kan görmek, kan kokusu duymak istiyordu...

Kısa bir an düşündü...

Öyle şeyler yapmalıydı ki, hem vahşete susayan ruhu doymalı, hem de kendisini tehdit etmek cüretinde bulunan Fatih Sultan Mehmet'in gözü korkmalıydı.

Kendi kendine:

—Korkmuyorum! diye bağırdı. Türklerden korkmuyorum. Onlara Tomas'ın kim olduğunu göstereceğim. Kazığa geçirdiklerim, karınlarını deştiklerim, cayır cayır yaktıklarım, ileride yapacaklarımın yanında hiç kalacak...

Pencerenin yanına giderek bir süre karanlık gökyüzüne baktı. Odada yalnız olduğu halde, yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu:

—Önce Atina hakimi Franko'yu yok ederek, Yunanistan'ı tamamen ele geçirmem gerek. Bu kolay olacak. Sonra Türklerin işgali altında bulunan kutsal ülkemi, Bizans'ı geri alacağım. Yalnız Bizans'ı değil, öteki ülkeleri de..Ben kuvvetliyim. Benim karşıma kimse çıkamaz...

Bu sırada kapıyı vurarak içeri Şövalye Lukanos girdi. Adam, Despot Tomas'ı kanlı gözlerle ve ağzından köpükler saçarak homurdanırken görünce ürktü, titreyerek geri geri çekildi...

Tomas, öldürücü bakışlarını ona dikerek kükredi:

—Neeee? Yoksa bana inanmıyor musun Lukanos?

Lukanos kekeledi:

—İnanıyorum asaletmeap.. Siz her şeyi yapmaya muktedirsiniz..

Tomas yürüdü, odanın ortasındaki masaya dehşetli bir yumruk indirdi:

—Türkleri nerede bulursam kafalarını böyle ezeceğim. Komutanlarını ele geçirirsem onu ateşte kızartıp etini askerlerime yedireceğim...Türklerin kafataslarını şarap kadehi yapıp içki içerek sarhoş olacağım. Anlıyor musun Lukanos?

—Evet asaletmeap anlıyorum...

—Korkmuyorum... Korkmayacağım... Kim bana Türklerden korktuğumu söylerse,

onu çan kulesine asarım...Yemin ederim ki asarım...

Şövalye Lukanos titreyerek:

—Elbette asarsınız efendimiz, dedi. Sizin cesaretinizi dünyada bilmeyen yoktur...

Despot Tomas, kanlı bakışlarını Lukanos un gözlerine dikerek sordu:

—Arnavut Selami ne yapıyor?

—Zindanda küfredip duruyor efendimiz...

—Kime, bana mı küfrediyor?

—Evet efendim.. İsterseniz çenelerini dağıtıp, derhal susturalım.

—Hayır...Bırakın sövsün..Azap içinde kıvransın, işkence çeksin..Onunla sonra hesaplaşacağım. Karşısına geçip suratına tükürerek kahkahalar atacağım. Onun hemen ölmesini istemiyorum.

Despot Tomas önündeki masaya yeniden sert bir yumruk indirdi. Ağzındaki köpükler çoğalmış, gözlerini iyice kan bürümüştü:

—Türkler bu gece bana çok ağır hakaret etti. Bütün konukların önünde rezil oldum. Bunun cevabını derhal vermem gerek...

—Nasıl efendimiz?

Despot Tomas dişlerini gıcırdattı:

—Hemen adamlarını toplayıp, yola çıkacaksın Lukanos..Türkleri nerede bulursan öldüreceksin, kazığa oturtacaksın..Köylerini yakacak, evlerini başına geçireceksin. Askerlerin, Türk kadınlarının üzerinde erkekliğin her çeşidini gösterecek, yalvarmalarına aldırış bile etmeyeceksin, anladın mı?

—Anladım asaletmeap...

—Şimdi git ve görevini yap...

Şövalye Lukanos selam verip odadan çı-

karken Despot Tomas seslendi:

—Haaa..Aklıma gelmişken sorayım. Geçen baskında ele geçirdiğimiz iki Türk kadını vardı...

—Evet efendim...

—Nerede o yosmalar?

—Kuleye kapattık..

—İyi... Kule komutanına söyle onları odama getirsin...Bu gece, ikisinin de hakkından geleceğim. İkisini de gebe bırakmazsam bana Tomas demesinler. Ne güçlü erkek olduğumu Türklere göstereceğim...

—Emredersiniz asaletmeap...

Lukanos, iki büklüm olarak odadan çıkarken, Despot Tomas köşedeki dolabın üzerinde duran gümüş şarap kupasını başına dikti.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

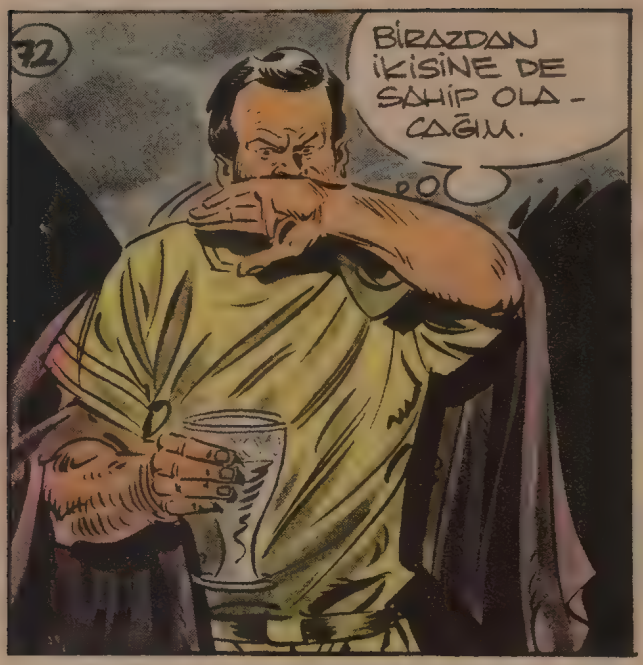

İçki boğazından aşağıya akarken, kanının tutuşmaya başladığını hissetti:

—Karılar çok güzel..Hele küçük olanı nefis bir kız. Mutlaka bakire..Birazdan ikisine de sahip olacağım...

Tomas'ın ağzı iyice sulanmıştı. Dudaklarını şapırdatarak sabırsızlıkla beklemeye başladı.

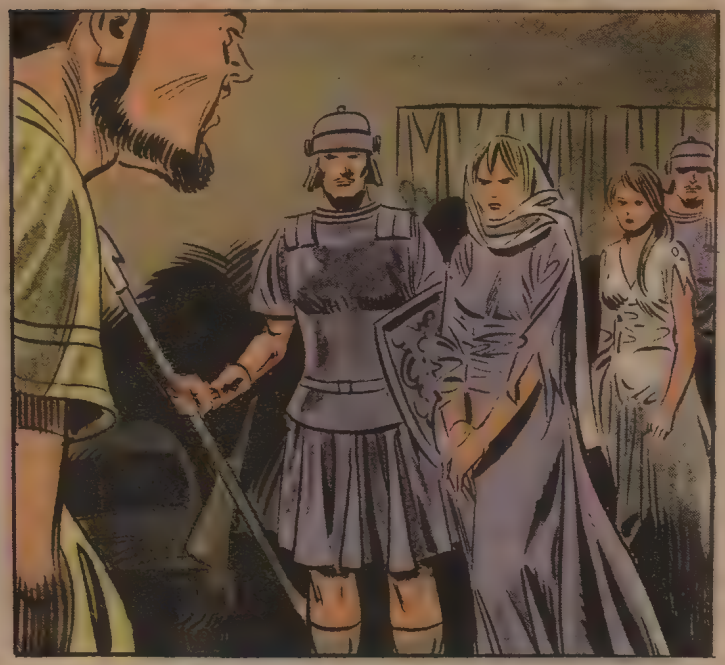

On dakika sonra koridorda ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı ve eşikte silahlı muhafızların arasında iki perişan genç kadın belirdi.

İkisinin de ayakları çıplaktı, yemenileri yırtılmış, giysileri parçalanmıştı. Biri onyedi, öteki yirmibeş yaşlarında görünüyordu.

İkisinin de gözlerinde kin ve nefret ışıltıları kıvılcımlanıyordu.

Despot Tomas, vahşi bakışlarıyla onları zevkle seyretti. Sonra askerlere:

—Ne duruyorsunuz sersemler? Bizi yalnız bırakın! diye bağırdı.

Askerler çıktıktan sonra, Tomas'ın zalim kahkahaları, odayı çınlattı:

—Hah hah ha!.. Şu piliçlere bakın! Karşımda zevkle titriyorlar. Merak etmeyin. Söz

veriyorum, ikinizin de tadına bakacağım...

Tomas, iki Türk kadınının çevresinde bir tur atarak onları tepeden tırnağa inceledi:

—Hımmm.. Üstünüz başınız parçalanmış ama, bu yırtık giysilerin içinde daha iştah açıcı görünüyorsunuz. Önce senden başlayalım kadın. Küçüğün tadına sonra bakarım.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Genç kadının çenesini tutup, başını yukarı kaldırdı...

O ne güzel yüzdü öyle...

Despot Tomas:

—Şu Türk kadınları nefis oluyor vesselam! diye söylendi.

Aynı anda genç kadının tükürüğü yüzüne yapıştı...

Vahşi adam, tokat yemiş gibi sarsıldı,

vücudu kuduran bir öfkeyle titredi:

—Bana tükürdün ha, pis kaltak! Şimdi senin ciğerlerini söker, şarabıma meze yaparım..

Genç kadın iğrenir gibi yüzünü buruşturdu:

—Bunu herkes yapar Tomas.. Sen erkek değilsin.. Sen bir insan artığısın. Senin sonunu hiç iyi görmüyorum.

Tomas'ın kahkahaları kaba bir alay halini aldı:

—Hah, hah, hah... Bana kim, ne yapabilir? İyi olmayan sonumu söyle bakalım...

—Zalimlerin sonu köpekler gibi inleyerek gebermektir. Bu yaptıkların asla yanında kalmayacak...

—Hah, hah, hah.... Kim dokunabilir? Kim el sürebilir bana, pis yosma?

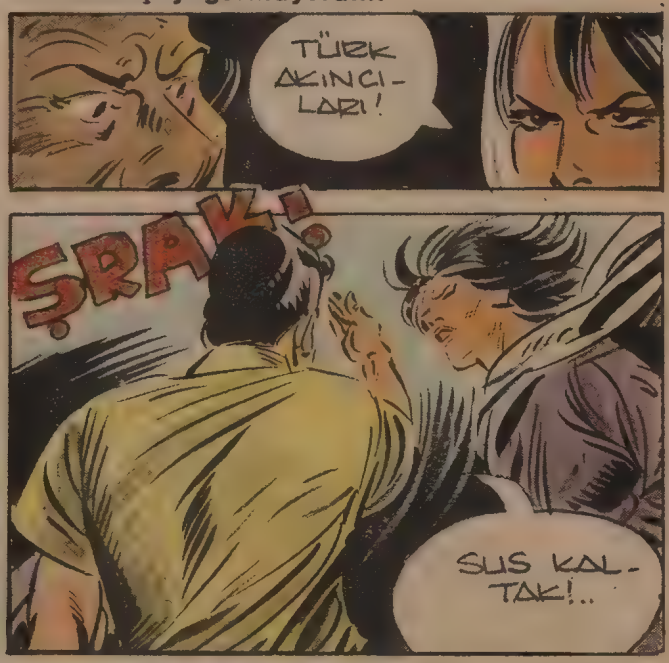

—Türk akıncıları... Eminim buraya kadar gelecekler ve bütün Yunanistan'ı başına geçirecekler...

Birden o geceki korkunç olayları hatırlayan Despot Tomas'ın gözleri döndü, öfkeyle atıldı, genç kadının yüzüne müthiş bir tokat indirdi:

—Sus kaltak? Uğursuz ağzını açma! Benim kudretim, benim haşmetim sonsuzdur...

KILICI YUNANİSTAN'DA

Sert tokadın etkisiyle genç kadın geri geri gitti, sırtı duvara yaslanmasa yere düşecekti. Pembe dudaklarının arasından kıpkırmızı bir kan şeridi süzüldü:

—Senin kudretin, ancak bizim gibi kendisini savunmaya gücü yetmeyen kadınlara karşıdır. Ama, erkeklerimiz seni tavşan gibi kovalayıp kapana kıstıracaklar. Nereye kaçarsan kaç, onların elinden kurtulamayacaksın...

Despot Tomas bir an, elinde kılıçla Türk akıncılarını karşısında görür gibi oldu, titredi. Sonra bu kötü hayali düşüncelerinden kovarak kadınlara baktı.. Kısa bir an da olsa korktuğunu belli etmemek için gülmeye başladı:

—Bunları bırakalım şimdi..Haydi gelin şöyle..İkinizi de koynuma alacağım..İkinizin de bütün yumuşak yerlerini bir bir ısırıp çürüteceğim. Bundan büyük bir zevk duyacak-

sınız...

Kadınların kin ve nefret taşan gözleri öfkeyle ışıldadı:

—Asla!.. Asla bize sahip olamayacaksın!

Despot Tomas homurdandı:

—Aptallık etmeyin. Bana güçlük çıkarmazsanız hayatınızı bağışlarım. Yoksa ikinizi de yağlı kazığa oturtup, karşınıza geçerek zevkle şarap içerim, anlıyor musunuz?

Kadınlardan daha genç olanı hiç konuşmuyordu. Öteki meydan okurcasına bağırdı:

—Bizi öldürebilirsin ama bana da, şu yavrucağa da dokunamazsın...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

27 MAYIS 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 383 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

....Ancak cesetlerimize sahip olabilirsin iğrenç adam.. Bunu böyle bil...

—Şimdi görürüz...

Despot Tomas atıldı,genç kadının zaten yırtık olan elbisesini bir çekişte parçaladı.

Bu manzara,vahşi adamın iştahını daha da kabarttı, arzudan titreyen vücuduyla genç kadına sarılmak,onu kendisine doğru çekmek istedi...

masız bir şekilde vuruyor, vuruyordu.

Genç kadının yırtılan elbisesi vücudundan parça parça sarkıyordu. Soluk soluğaydı. Her yanı kan içinde kalmış, güzel yüzü kızıl renge boyanmıştı. İnanılmaz bir güçle iri yapılı adama karşı namusunu kahramanca koruyordu.

Despot Tomas,sabrının tükendiğini hissetti. Gözlerinde ani bir delilik ışığı yandı. Vahşi bir karar vermişe benziyordu:

—Vay inatçı karı! diye homurdanarak kılıcını hızla çekti ve genç kadının çıplak göğsüne sapladı.

Kıpkırmızı bir kan, beyaz göğsü dalga dalga sararken, genç kadın en ufak bir inilti bile çıkarmadan yere yığıldı.

Birden acıyla sarsıldı.Kadın, ansızın yırtıcı bir panter gibi atılmış ve dişlerini Despot Tomas'ın bileğine geçirmişti.

Adam:

—Ah kahpe!.. Seni parçalayacağım! diye haykırdı.

Şimdi Despot Tomas'la kadın arasında amansız bir boğuşma başlamıştı. Adam acı-

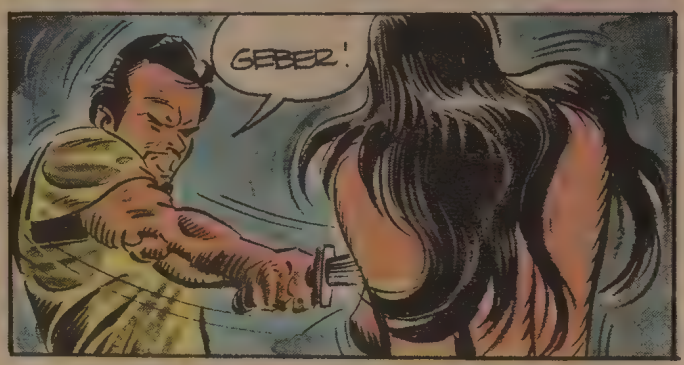

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Ölürken güzel yüzünü bir anda bütün acılarından kurtulmuş gibi mutlu bir gülümseme kapladı..

Canını vermiş ama namusunu vermemişti...

Despot Tomas kanlı kılıcını yırtık elbise parçalarına silerek:

—Ne kadar inatçıymış! diye hırladı.

Böyle güzel bir kadını, damarlarını yakan şehvet arzularını söndürmeden öldürdüğü için canı sıkılmıştı. Oysa onun harikulade vücudunun üzerinde tepinmek, onu doyasıya sevdikten, bütün ihtirasını boşalttıktan sonra öldürmek isterdi:

—Yazık oldu... Ama neyse ki, öteki var! diye söylendi.

Onyedi yaşlarında görünen genç kız korkunç sahnenin dehşeti içinde hıçkıra hıçkıra

ağlıyordu.

İnce vücudu yaprak gibi titriyor, gözyaşları sicim gibi yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Despot Tomas, ağzını köpürdeterek ona doğru yürüdü:

—Benim arzularıma karşı gelirsen, senin de sonun böyle olur, anlıyor musun? diye haykırdı.

Genç kız hıçkırıklarını kesti, ama sessiz sessiz ağlamaya devam etti.

Tomas kızın uzun, kumral saçlarına, yırtık elbisesinin arasından görünen beyaz göğsüne uzun uzun, iştahla baktı.

Genç kızı fazla korkutmanın, sevişmenin tadını bozacağını düşünerek birden sesini yumuşattı.

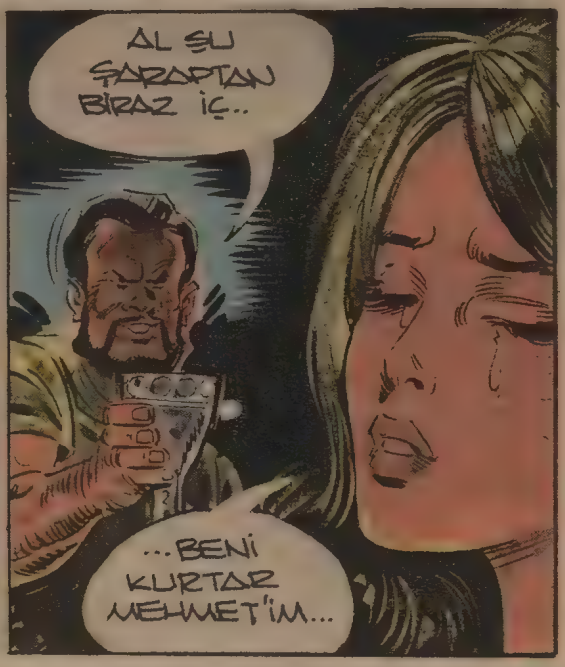

—Hadi, gel bana! dedi. Beni kızdırmazsan seni prensesler gibi yaşatırım.. Gel.. Önce şarap içelim, kanlarımız iyice alevlensin. Sonra sana aşkların en güzelini tattırayım.

Genç kız artık ağlamasını kesmişti. Şimdi ıslak kirpiklerinin arasından Despot Tomas'a nefretle bakıyordu. Mümkün olsa, bakışlarıyla öldürürdü onu...

Tomas:

—Naz etme, dedi. Al şu şaraptan biraz iç.. Heyecanını yatıştırır.Sonra kuzu gibi kucağıma gelirsin...

Bu vahşi adamın kendisine her türlü kötülüğü yapacağını anlayan genç kız, yeniden ağlamaya başladı. Bir yandan da:

—Ah Mehmet'im.. Neredesin? Beni kurtar Mehmet'im.. diye inliyordu.

Despot Tomas, iğrenç bir şekilde güle-

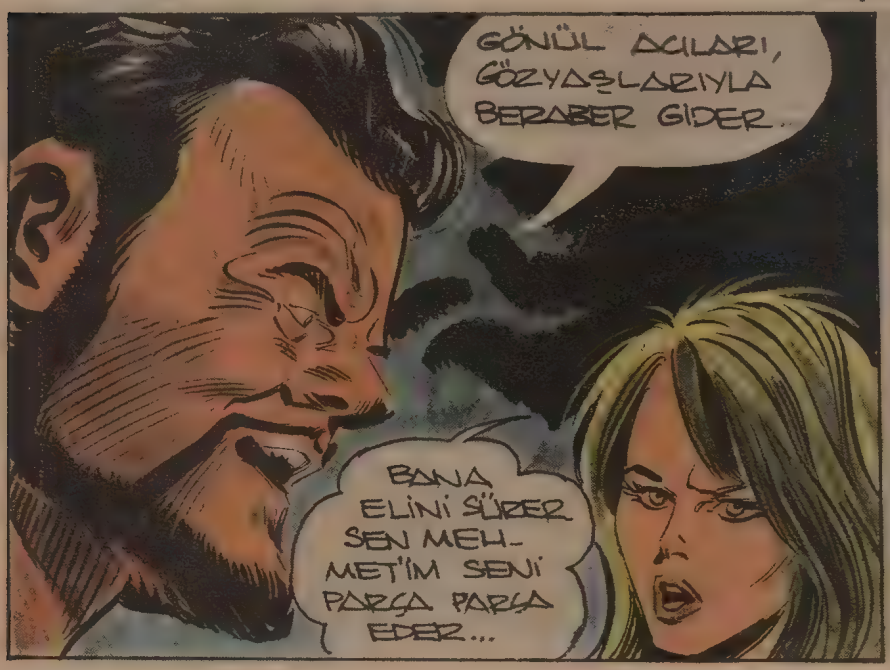

rek:

—Ağla, ağla!..Gönül acıları gözyaşlarıyla beraber gider ! dedi.

Her saniyenin kurşun bir tokmak gibi kalbine indiğini hisseden genç kız, Tomas'a isyan etti:

—Defol karşımdan sersem herif! Bana elini sürersen Mehmet'im seni parça parça eder!

Boğuk sesi ve sıkılan yumrukları, Tomas'ın artık iyice öfkelendiğini gösteriyordu:

—Yerin dibine batsın senin Mehmet'in! diye haykırdı. O serseri de kim oluyor? Sevgilin mi?

Adı Zeynep olan genç kız, gururla başını dikti:

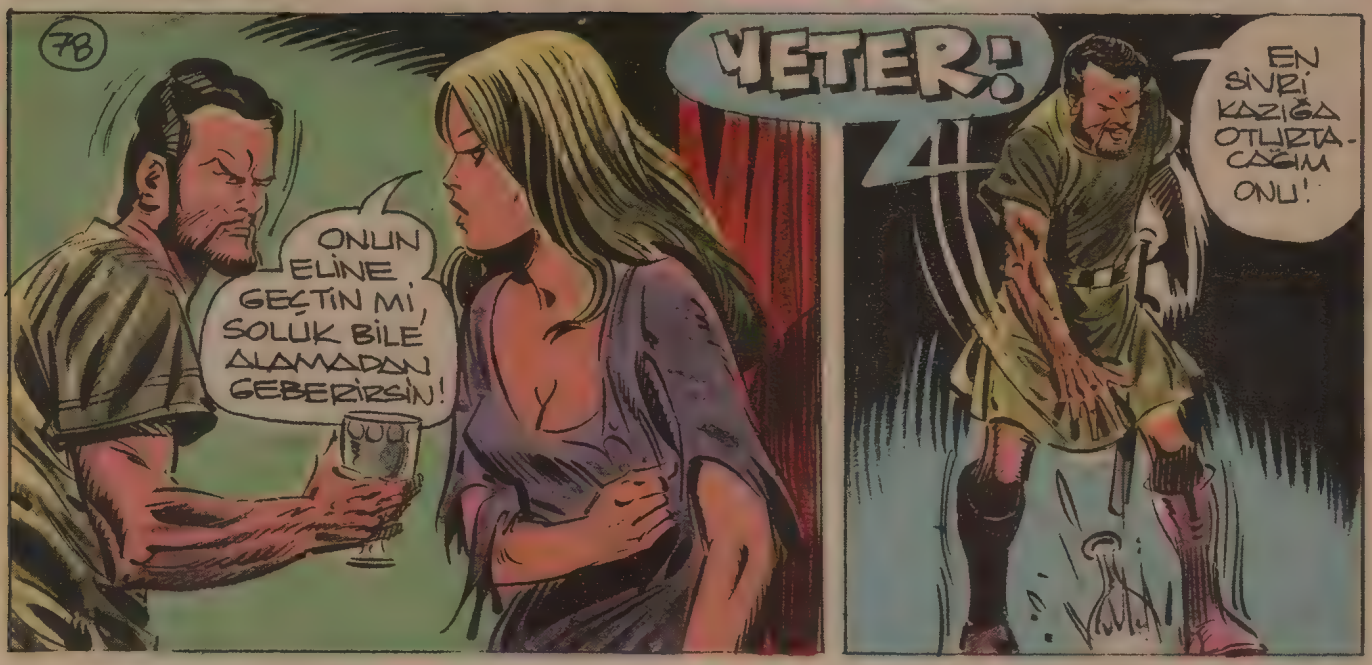

—Mehmet'im şu anda burada olsaydı böyle konuşamazdın. O bir akıncıdır. Cıngıldak Mehmet derler ona.. Bir yumrukta senin gibilerin kafasını ezer. Pençesiyle kavradığı hiç bir gırtlak bir daha konuşamaz. Onun eline geçtin mi, soluk bile alamadan geberirsin iğrenç adam...

Despot Tomas, kendini kaybetmiş bir halde kükredi:

—Yeter! Cıngıldak Mehmet dediğin erkek bozuntusunu bir gün elime geçirirsem, en sivri kazığa oturtacağım onu..Hem de senin gözünün önünde. Anlıyor musun?

Zeynep'in hiddetten ve korkudan mosmor kesilen yüzü, artık tanınmayacak hale gelmişti:

—Defol karşımdan, diye bağırdı. Ne yaparsan yap senden korkmuyorum. Kılıcını kal-

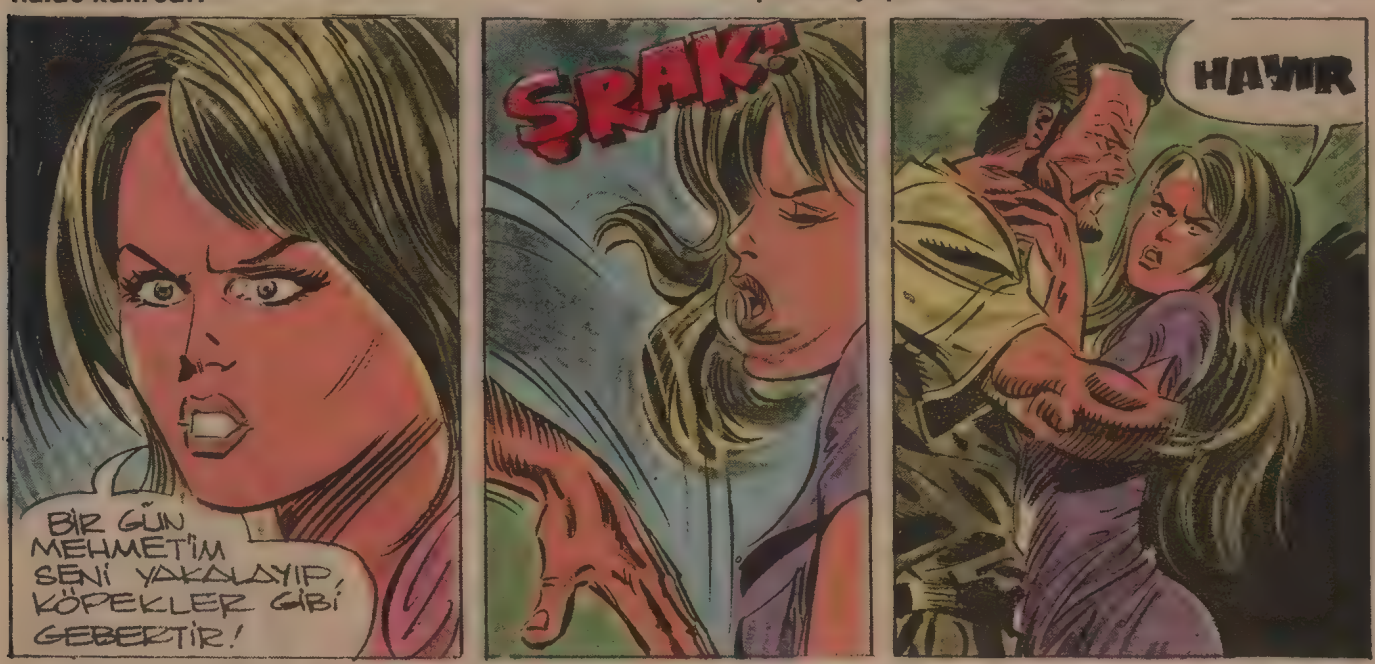

bime saplayabilirsin. Beni öldürürsün. Ama, asla ele geçiremezsin. Bir gün Mehmet'im seni yakalayıp köpekler gibi gebertir.

Despot Tomas'ın gözleri döndü, ağzından köpükler saçarak gürledi:

—Vay kaltak vay! Karşımda ne cesaretle böyle konuşuyorsun? Al sana!..

Tomas'ın iki sert tokadı, Zeynep'in yüzünde patladı:

—Şrak!..Şrak!..

Sendeleyen genç kız, düşmemek için yanındaki masaya tutunurken, Tomas birden onun üzerine atıldı, beline sarıldı, öpmeye çalıştı.

Zeynep çırpınıyor, kollarıyla iri adamı iterek dudaklarını ondan kaçırıyor:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

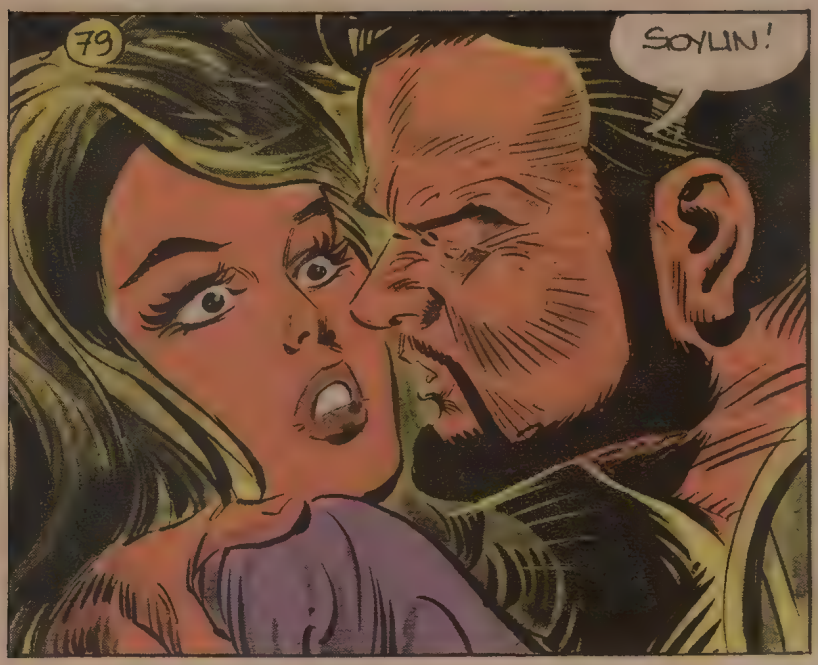

—Bırak beni!.. Bırak beni alçak! diye haykırıyordu.

Kız, güzel olduğu kadar güçlüydü de.. Genç yaşının verdiği çeviklikle düşmanına da yanıyor, onunla göze göz, dişe diş boğuşuyordu.

Despot Tomas, ihtirastan boğuklaşan sesiyle hırlıyordu:

—Soyun!. Çırılçıplak kal!.. Bu gece saba ha kadar koynumda kalacaksın. Seni gebe bırakacağım!

—Hayır..Hayır...

—Hah hah ha!.. Kurtulamazsın benden.. Çilek gibi dudaklarını emeceğim.. Beyaz göğsünde dişlerimin izlerini bırakacağım. Sonra.. Sonra..Ne yapacağımı anlatayım mı?

Zavallı Zeynep, bitmiş, kesilmiş acımasız düşmanının altına düşmüştü:

—Beni öldür.. Beni öldür! diye inledi.

Despot Tomas, tamamen kan bürümüş gözlerini, Zeynep'in yırtılan elbisesinin arasından görünen iştah açıcı vücuduna dikti:

—Seni öldürüp ne yapayım? Sen bana canlı olarak lâzımsın...

—Yalvarırım, öldür beni.. Kılıcını kalbime sapla. Sonra ne istersen yap...

—Hayır! Senin bana ölün değil, dirin lâzım..

Tomas atılarak Zeynep'in kızaran yanaklarını, terleyen beyaz boynunu öptü, ısırdı, emdi, elbiselerini yırttı, kopardı...

Artık yorulup, kımıldayamaz hale gelen kızı şehvet homurtuları arasında soydu. Elbisesini, külotunu, çoraplarını çıkardı.

Çıplak kalan güzel ve narin vücudu kucaklayarak yerden kaldırıp, kanepenin üzerine yatırdı.

Zeynep, müthiş boğuşmanın ve yediği sert tokatların etkisiyle bayılmış gibiydi.

Dağılan saçları, kar gibi parlak ve lekesiz omuzlarına dökülüyor, küçük fakat diri göğüsleri hızlı hızlı kalkıp iniyordu.

Tomas durdu, baktı, baktı... Gözlerine inanamıyordu adeta...

"—Tanrım... Bu ne güzellik!" diye düşündü...

Kızın yuvarlak omuzları, tomurcuğa benzeyen memeleri, düz ve bembeyaz karnı o kadar güzeldi ki, Despot Tomas bir an ona dokunmaya korktu sanki...

Sonra ani bir kararla hızlı hızlı soyunmaya başladı.

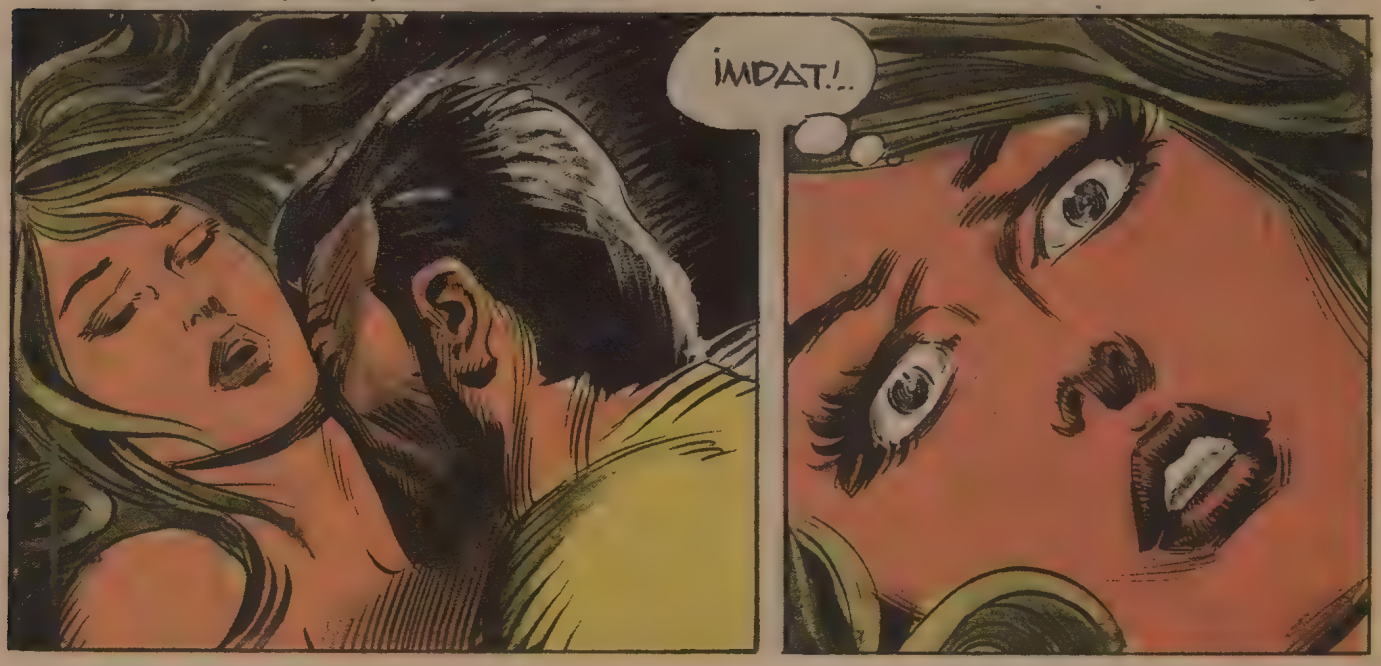

Hâlâ kesik kesik soluk alan Zeynep'e bir kez daha baktı. Çılgın bir ihtirasın alevi damarlarını kavururken yüreği heyecanla çarptı...

Birden genç kızın üzerine atıldı, memelerine sarıldı, onu yeniden öpmeye, ısırmaya başladı.

Zeynep, adamın hoyrat elleri ve iğrenç dudakları vücuduna dokundukça acı acı haykırıyor, kıvranıyor, imdat istiyordu.

Ama bu şatoda ona kim yardım edebilirdi ki?

Despot Tomas'ın gittikçe şiddetlenen zalim kahkahaları, kızın haykırışlarını bastırıyordu.

Zeynep, namusunun zorla parçalanacağını anladı, bacaklarını tüm gücüyle kilitleyerek iki büklüm oldu.

Bağırmalarına hiç bir cevap gelmiyor, hiç kimse imdadına yetişmiyordu:

—Mehmet'im, affet beni! Affet beni! diye inledi.

Tomas deli gibi:

—Hâlâ mı o serseriyi sayıklıyorsun oropu! diye hırladı.

Zeynep, derin bir umutsuzluk içinde bu vahşi adamın kirli ve iğrenç emeline alet olacağını acı acı düşündü.

Artık, dayanma gücünün sonuna gelmişti.

Bütün kuvveti tükenmiş, kımıldayacak hali kalmamıştı.

Havır. hayır, hayır...

Bu adama teslim olmayacaktı.

Ama nasıl kurtulacaktı?

—Dur..Kalbim sıkıştı. Biraz dinleneyim. Soluk alamıyorum! Dinleneyim de öyle! diye kekeledi.

Despot Tomas, pençesindeki güzel ve inatçı avın teslim oluşuna sevindi.

Demek kurtuluş olmadığını anlamış, sevişmeye razı olmuştu.

—Peki, biraz dinlen de sonra! diye şehvetle fısıldadı.

Zeynep titriyordu.

Düşünceleri kafasının içinde umutsuzca uçuşuyor, kendisini bu namussuz zalime kirlettirmemenin çarelerini arıyordu.

Ama ne yapsa boştu.

Artık boğuşacak gücü de kalmamıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

3 HAZİRAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 384 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Despot Tomas bir süre sonra:

—Haydi yeteri kadar dinlendin! diye homurdandı ve dudaklarını,genç kızın göğsüne yapıştırdı...

Kız hiç direnmedi. Vücudu hâlâ yaprak gibi titriyordu. Tomas bu titremeyi görünce "Hınzır kız..Sevişmek için iştahlandı" diye düşündü.

Zeynep gözlerini kapadı,derin bir acı içinde:

"Tanrım!...Bana yardım et!" diye düşündü...

Bu canavarın pençesinden kurtulmasının olanaksız olduğunu artık iyice anlamıştı.

Bağırmasının,imdat istemesinin hiç bir yararı yoktu.

Genç kızlığının tüm hayalleri, bu korkunç adamın iğrenç vücudu altında yok olacaktı...

O anda duyduğu korku sonsuzdu.

Artık kalbinin çarpıntılarını bastıramıyordu...

Ölüm bile onu bu kadar korkutamazdı...

Tomas,genç kızın iştah açıcı kalçalarını sıkarken:

—Öfkeli güvercinim, artık yatıştın mı? Heyecanın geçti mi?.Benim olmaya hazır mısın? diye sordu.

Zeynep'in uzun ve düzgün bacakları, Despot'un iştahını artıran bir güzellikteydi. Adam çılgın bir sevinç içinde:

—Bir hazine gibisin sen, diye haykırdı..

Despot'un yüreği derin bir ihtirasla dolup taşıyor, kıza sahip olmasına çok az bir zaman kaldığı bu anda, damarlarını yakan, kalbini parçalayan, beynine vuran arzu onu coşturuyordu:

—Bütün Türk kızları senin gibi dilber mi olur? Hepsi de böyle hırçın ve cazip midir? diye soludu.

Aç bir kurt gibi saldırıyor, Zeynep'in beyaz tenini çürükler içinde bırakıyordu.

Kız artık hiç çırpınmıyor, adamın vahşi bir hayvan gibi hırıltılar çıkararak ve derin derin soluyarak kendisini öpmesine engel olmuyordu.

Tomas:

—Şimdi sana sahip olacağım! Zevkten sarhoş edeceğim seni...Vücudunu aşk ve ihtirasla dolduracağım! diye fısıldadı.

Zeynep soluk soluğa:

—Azıcık dur..Yırtılan elbiselerimi tamamen çıkarayım da öyle! dedi.

Despot Tomas onun bu hareketini çok şuh buldu, boynunu, omuzlarını ihtirasla dişledi. Sonra:

—Haydi çabuk soyun..Daha fazla dayanamayacağım, diye homurdandı.

Zeynep, vücudunu saran kıskaçtan kurtulur kurtulmaz yattığı yerden doğrulup derin bir soluk aldı.

Tomas kalp çarpıntıları içinde onun tamamen çıplak kalmasını bekliyordu.

Fakat o anda ummadığı bir şey oldu.

Zeynep birden çılgınca haykırdı:

—İğrenç adam!...Bir Türk kızı, senin gibi bir rezile teslim olmaktansa ölmeyi tercih eder..

...İşte senin yuzune tukuruyor ve sana meydan okuyorum.. Tanrı önüme bir kurtuluş kapısı çıkardı...

Despot Tomas daha ne olduğunu anlayamadan genç kız çevik bir hareketle koştu ve camı açarak bir hamlede pencereye çıktı.

Tomas, onun böyle bir delilik yapacağını hiç ummadığı için boş bulunmuştu.Pencereye doğru yürümeye kalkışınca Zeynep haykırdı:

—Dur! Yoksa kendimi aşağı atarım.

Tomas ilk şaşkınlığı geçtikten sonra kaba kaba güldü:

—Saçmalama..İnsan bir daha dünyaya gelmez..İn oradan aşağı...

—Hayır..Gelme üzerime..Senin pis arzularına teslim olmaktansa ölmek daha iyi...

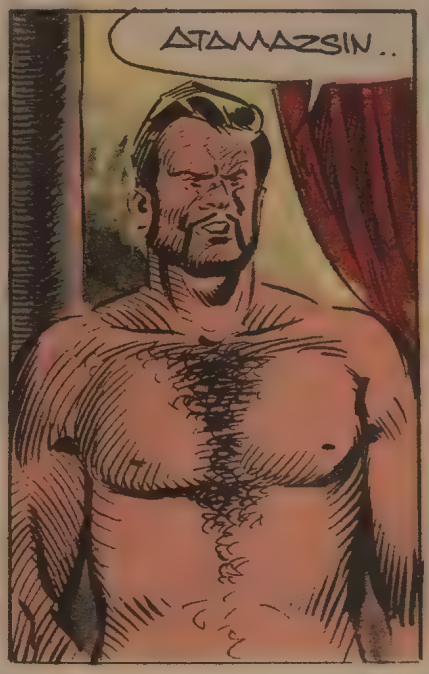

Tomas öfke içinde homurdandı:

—Beni kızdırma..Seni biraz sevip canını bağışlayacağım...

—Asla..Asla bana sahip olamayacaksın. Bir adım daha atarsan kendimi aşağı atacağım...

Despot Tomas pencereye doğru yürüyerek:

—Atamazsın,gel buraya! diye söylendi.

Fakat...

Birden gözlerine inanamadı...

Genç kız pencereden kaybolmuştu.

Sanki uçmuş gözle görülmeyecek bir çabuklukla ortadan yok olmuştu.

Adam aptallaşmış bir halde pencereye koştu, sarkarak baktı...

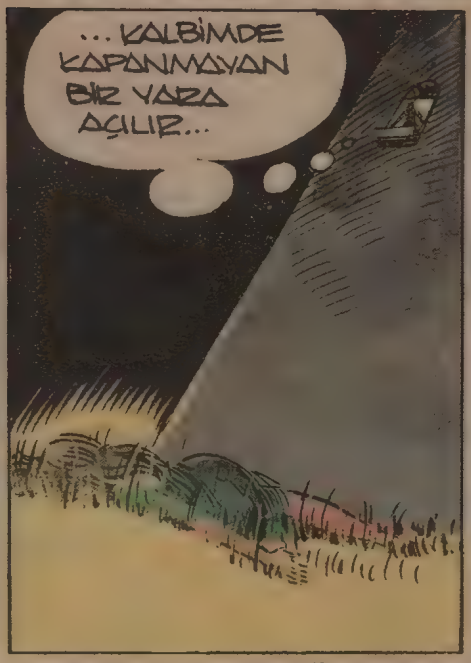

Alaca karanlıkta aşağısı sonu olmayan bir uçurum gibi derinleşiyordu...

Tomas birden dehşetle titredi.

Zeynep yerde, bir külçe halinde yüzüstü yatıyordu..Saçları dağılmış, kolları ve bacakları açık bir halde çimenlere yapışmıştı.

Birden beyninde bir şimşek çaktı:

—Ya öldüyse..Ya öldüyse..Ona sahip olamazsam kalbimde kapanmayan bir yara açılır..Hayır..Hayır..Ölmemiştir...O kız mutlaka benim olacak...

Hedefe bu kadar yaklaştığı, kızı koynuna aldığı, kokladığı, öptüğü, ısırdığı, ihtiras içinde yüzdüğü sırada mutluluğu böyle ansızın yok mu olacaktı?

Kucağından kaçarak kendisini ölüme veren bu Türk kızı deli miydi?

Kudurmuş bir heyecanla döndü. mer-

divenleri dörder beşer atlayarak bahçeye koştu...

Koridorlardaki saray nöbetçileri, şaşkınlıkla efendilerine baktılar..

Böyle deli gibi nereye koşuyordu?

Despot Tomas o anda çılgıncasına "Öldü mü? Öldü mü acaba?" diye düşünüyor, kıza tecavüz edememenin öfkesi içinde kuduruyordu.

Ah...Bu güzel kız son anda kurnazca kucağından kaçarak kendisini ölüme vermiş, kızlığını kendisine teslim etmemişti..

Aptallığı yüzünden o lezzeti tadamadığını düşündükçe Tomas'ın öfkesi artıyordu.

Merdivenleri kedi çabukluğuyla indi, ikinci ve birinci katlardan geçti.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Koridorun köşesinde uyuklayan bir muhafızı görünce ansızın kan tepesine çıktı:

—Görev sırasında uyuyorsun ha? Sen beni böyle mi koruyacaksın sersem?

Alev saçan gözleriyle Tomas'ı karşısında gören nöbetçi dehşetle irkildi, toparlandı, kekeledi:

—Şey...efendimiz...

—Geber melun!...

Tomas,nançerini çektiği gibi nöbetçinin kalbine daldırdı.

Adam boğuk bir feryat çıkarıp, cansız bir şekilde yere yuvarlanırken Tomas gürültüye koşup gelen öteki nöbetçilere:

—Şu leşi çabuk buradan kaldırın! diye emretti.

Sonra yine delicesine koşmaya devam etti.

Sönmeyen ihtirası, damarlarını, kalbini, beynini alev gibi yakıyordu.

Soluk soluğa bahçeye çıktığı vakit birden dondu kaldı.

Gözlerine inanamadı. Olur şey değil...

Pencerenin altına rastlayan çimenlerin üzerinde ceset yoktu. Oysa oraya düştüğünü gözleriyle görmüştü.

Tomas sağa koştu sola koştu..Yok.. Yok.. Kız uçup gitmişti sanki...

Tanrı'nın bütün laneti üzerine mi yağıyordu o gece...

Bu ne esrarengiz olaydı böyle?

★ ★ ★

Durakoğlu'nun dört nala sürdüğü at,ağzından köpükler saçarak ter içinde tepeyi aştı.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Delikanlı birden atının dizginlerini kastı,büyüyen gözlerle önündeki manzaraya baktı:

—Tanrım!...Bu da ne?

İleride çırılçıplak yatan bir kadın vardı. Her yanı kanlar içindeydi.

Durakoğlu ürpererek:

—Öldürmüşler! Hem de paramparça etmişler! diye mırıldandı...

Atını sürüp hızla kadının yanına vardı, çevik bir hareketle yere atlayıp ölünün üzerine eğildi.

Bu,genç, siyah saçlı,güzel bir kadındı... Memelerinden biri koparılmış, karnı bıçakla boydan boya yarılmıştı...

Kimdi bu kadın?

Hangi canavar el ona böyle kıymıştı?

Durakoğlu derin bir acı içinde bunları

düşünürken bir inilti duydu.

Ses, birkaç metre ötedeki çalıların arasından geliyordu.

Hemen o tarafa koştu...

Yaralı bir delikanlı, yerde sürünerek kendisine doğru yaklaşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Elbisesi paramparçaydı..Yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Büyük bir mücadele vermiş olduğu anlaşılıyordu:

—Su!.. Allah rızası için bir yudum su!.. diye inledi...

Durakoğlu, atının heybesindeki tulumu alıp delikanlının kanlı dudaklarına yudum yudum su akıtmaya başladı..

Yaralı genç,her yudum sudan sonra biraz daha rahatlıyor, adeta canlanıyordu.

Vücudundaki yaralardan çok, kalbindeki sızı ona ıstırap veriyordu...

Kanlar içindeyatan genç kadına bakarak:

—Kardeşim!...Benim güzel kardeşim! diye inledi. Sonra devam etti:

—Ölmüş değil mi? Onu gözümün önünde çırılçıplak soydular. Belki on kişi birden üzerine çullandı. Sırayla heveslerini aldılar..

Allahım ne korkunç şey bu!...Sonra memesini kesip karnını deştiler. Şarap içip bağıra bağıra şarkı söyleyerek gittiler...

Durakoğlu nefretle sordu:

—Kimdi bunlar?

Yaralı genç konuşurken büyük acı duyuyordu. İnleyerek cevap verdi:

—Despot Tomas'ın adamları..Başlarında Şövalye Lukanos adında biri vardı. Buralarını yakıp yıktılar..Kadın, çocuk, ihtiyar demeden herkesi kılıçtan geçirdiler...

—Ne vakit oldu bu?

—Bu sabah..Civardaki bütün Türk köylerini yaktılar..Tek Türk sağ kalmadı...

Durakoğlu bağırmamak için kendisini güç tuttu.. Ruhundan taşıp gelen isyan duygusu bütün vücudunu şiddetli bir deprem gibi sarstı:

—Alçaklar! Rezil herifler!...

Yaralı genç biraz kendini toplamıştı.. Durakoğlu'nun yardımıyla güçlükle doğruldu sırtını bir taşa dayayarak ağlamaya başladı:

—Geçen hafta da nişanlımı kaçırmışlardı. Zeynebimi de sağlam bırakmamışlardır.. Onun da üzerinden kimbilir kaç kişi geçmiştir?...Allahım!...Neden benim canımı almadın? Neden hâlâ yaşıyorum ben?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

10 HAZİRAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 385 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Yaralı genç, kızaran gözlerini yalvarırcasına Durakoğlu'na dikti:

—Arkadaş, dedi. Ne olur şu hançerini bana ver. Artık benim için yaşamanın önemi yok.Bütün yakınlarımı kaybettim. Onları koruyamadım. Ölmek istiyorum.

Durakoğlu yaralı gence acıyarak baktı, dudaklarını bükerek:

—Saçma! dedi. Yaşayıp, öcünü alman daha akıllıca bir iş olmaz mı?

Yaralı gencin gözleri parladı:

—Öç mü?. Evet, evet... Öc almam lazım. Anam, nişanlım, kardeşlerim.. İntikam.. İntikam.. Onların intikamını almalıyım.

Kısa bir süre sonra delikanlı ansızın mahzunlaştı, kederli bir sesle mırıldandı:

—İyi ama intikamımı nasıl alacağım? Buna gücüm yeter mi? Despot Tomas'ın binlerce adamı var.Ben onlara karşı ne yaparım?

Durakoğlu, sert bir sesle:

—Böylesine yılgınlık bir Türk'e yakışmaz, dedi. Yaraların fazla ağır değil. Birkaç günde iyileşirsin.

Durakoğlu bunları söylerken gözleri, kadının kesik memesine ve karnı deşilmiş cesedine takıldı, titredi. Yüreğini dayanılmaz bir isyan duygusu sardı, bakışları karardı.

Rumları,bu canavarlığa iten nasıl bir kindi böyle?

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Yaralı gence sordu:

—Adın ne senin?

—Mehmet.. Cıngıldak Mehmet derler bana...

—Peki Mehmet. Haydi gidelim buradan. Biraz gayret et, seni atıma bindireyim. Yolda bir han buluruz elbette...

—Sağol ağam. Haklısın sen. Ne pahasına olursa olsun Tomas itinden öcümü alacağım. Yemin ederim ki alacağım...

Durakoğlu birden karşı tepeden üç atlının kendilerine doğru geldiğini gördü, kuşkulu bir sesle:

—Bunlar da kim acaba? diye söylendi

Rengi hafifçe sararmış, eli farkında olmadan belindeki uzun kılıca doğru kaymıştı.

Yaralı genç, gelenleri tanıdı:

—Tomas'ın adamları bunlar. Bizi canlı bırakmazlar artık. Ah, namussuzlar! Sağ kalan olup olmadığını kontrol etmek için geri döndüler demek ki...

Durakoğlu soğuk bir sesle:

—Bana bak Cıngıldak Mehmet! dedi. Tepemi attırma benim. Umutsuz adamları hiç sevmem...

Yaralı genç, hüzün dolu bir sesle:

—Benden sana fayda yok ağam, dedi. Kolumu bile kıpırdatamıyorum. Tek başına bu üç şövalyeye karşı ne yapabilirsin?

Üç atlı yanlarına gelince, dizginleri kasarak hayvanlarını durdurdular.

İçlerinden biri:

—Hey çocuklar.. Yanılmamışım.. Herif yaşıyor! diye bağırdı.

İkincisi başını salladı:

—Evet yaşıyor.. Peki yanındaki serseri kim?

—Bilmem. Öğreniriz şimdi. Eğer Türk ise ölümlerden ölüm beğensin.

Üçüncüsü Durakoğlu'na seslendi:

—Biz yarım bıraktığımız bir işi tamamlamaya geldik ahbap. Yani şu köpeği geberteceğiz. Nerede bir Türk görürsek öldürme emri aldık.. Sen kimsin?

Durakoğlu kaşlarını çattı, buz gibi soğuk bir sesle:

—Bir Türk! dedi.

Adamlar birden afallıdılar. Kısa bir süre şaşkın şaşkın birbirlerine baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladılar:

—Şaka ediyorsun galiba!..

—Neden şaka edeyim?

—Bütün Türkleri öldüreceğimizi söyledik sanırım. Eğer Türk'sen senin de leşini sereriz.

Durakoğlu'nun gözlerinde garip bir ışık yandı, söndü. Bir gurur parıltısıydı bu...

—Eh ne yapalım.. Hemen işe başlayın öyleyse.. Siz öldüreceksiniz diye milliyetimi değiştiremem ya...

Adamlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar:

—Yahu bu deli galiba?

—Zorla kaşınıyor!

—Ölmek mi istiyor acaba?

—Onu yakalayıp, Şövalye Lukanos'a götürelim, kararı o versin..

—Evet.. Şu yaralı itin işini bitirip hemen gidelim..

Adamlar bu kararı verdikten sonra, içlerinden biri atından indi, kılıcını çekti, yaralı gence doğru yürüdü.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Sırtını taşa dayamış bir halde kımıldamadan duran Mehmet gözlerini kapayarak:

"Rezil herif! Beni kesecek!" diye düşündü.

İçini müthiş bir öfke kapladı ama, kımıldayacak hali yoktu.

Yunanlı şövalye kılıcını Mehmet'in başına indirmek üzereyken sert bir ses duyuldu:

—Bırak onu sersem!

Şaşıran adam geri döndü. Öteki iki şövalye de hayret dolu bakışlarını Durakoğlu'na doğru çevirdi.

Bu kendini bilmez adam gerçekten ölümüne susamıştı.

Ne cesaretle işlerine karışıyordu?

Durakoğlu, aynı emredici sesle tekrarladı:

—Duymadın mı rezil? Sana bırak onu

dedim!

Öfkeden rengi mosmor kesilen şövalye yan gözle arkadaşlarına baktı. Üç kişiydiler. Bu saygısız yabancı nasıl oluyordu da kendilerine böyle kafa tutabiliyordu?

—Sen delisin be! diye homurdandı. Senin de karnını deşip, bağırsaklarını dışarı çıkarırız.

Durakoğlu, ürpertici bir sesle cevap verdi:

—Kendisini savunamayan yaralı bir insan öldürülmez...

—Garip şey, neden öldürülmezmiş?

Durakoğlu kükredi:

—Pis çakallar! Siz insanlıktan ne anlarsınız? Gücünüz ancak kadınlara, çocuklara yeter...

Üç Yunanlı şövalyenin gözleri döndü:

—Neee? Ne diyor bu adam?

—Bize hakaret ediyor...

—Sözünü geri al. Geri al sözünü köpek? Yoksa senin derini yüzeriz. Biz çakal değiliz, anladın mı?

Durakoğlu, acı acı güldü:

—Doğru! Haklısınız. Sizler çakal değilsiniz...

Adamlar rahatlayarak güldüler:

—İşte sözünü geri alıyor.

—Sıkıysa almasın. Dilim dilim doğrarız vallahi!

Durakoğlu sakin bir sesle devam etti:

—Evet siz çakal değilsiniz.. Çünkü çakalların bile soylu bir yanları vardır. Oysa siz çakaldan da soysuz yaratıklarsınız. Aşağılık-

sınız!

Bu son hakaret adamları iyice çileden çıkardı.

Titrediler, ürperdiler ve haykırdılar:

—Gebertelim melunu!

—Kafa derisini yüzelim!

—Ciğerlerini söküp kargalara yedirelim.

Atından inmiş olan şövalye kanlı gözlerini Durakoğlu'na dikerek, arkadaşlarına seslendi:

—Siz bu işi bana bırakın.. Üçümüz birden fazla geliriz. Ben onu şimdi tek başıma haklarım...

—Hadi öyleyse Georgi.. Göster kendini.

Georgi elinde parlayan kılıçla, Durakoğlu'na doğru yürüdü:

—Cehenneme gitmeye hazırlan itoğlu it.

Yıllardır dağlarda, köylerde, kentlerde dövüşen, kan döken, adam öldüren Georgi, karşısındaki genci bir vuruşta yere sereceğinden emin bir tavırla ilerledi.

Gözlerinden ateş fışkırıyor, göğsü öfkeli hırıltılarla kalkıp iniyordu.

Durakoğlu, şaşılacak bir soğukkanlılıkla onu bekledi.

Yaralı Mehmet, dehşet dolu gözlerle onlara bakıyordu. Kendisini kurtarmak için hayatını tehlikeye atan bu genç adam kimdi? İçinden ona karşı sonsuz bir hayranlık duydu:

"—Yazık benim yüzümden ölecek.. Ben de öleceğim" diye mırıldandı.

Durakoğlu'nun, tehlike karşısında bile umursamaz bir hali vardı.

Vücudu hiç kımıldamıyordu ama, gözle-

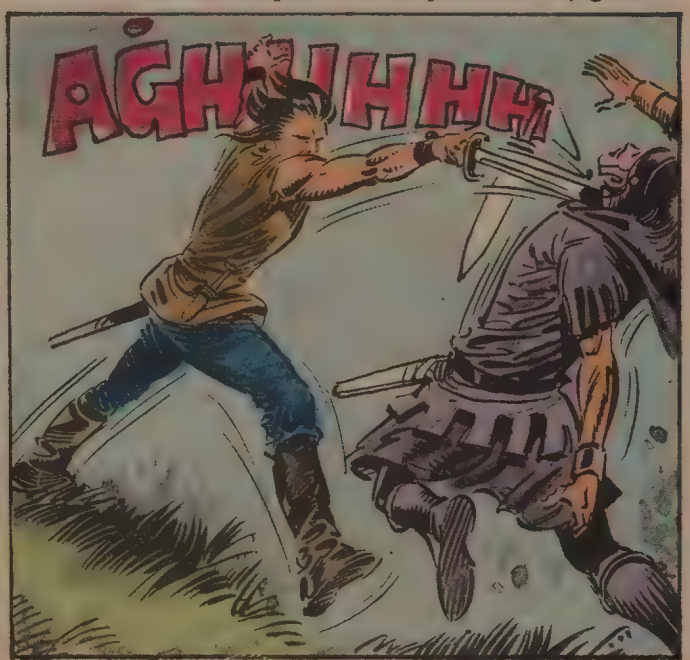

ri cin gibiydi. Üzerine yürüyen adamın en küçük bir hareketini bile kaçırmıyordu.

Şövalye Georgi kolunu birden şimşek gibi kaldırdı ve indirirken ulur gibi bir sesle haykırdı:

—Geber köpek!..

Arkadaşları o güne kadar Georgi'nin bu darbesinden kurtulan kimseye rastlamamışlardı.

Ama o da ne?

Durakoğlu, akıl almaz bir çeviklikle kendisini yana atıp, bu ölüm darbesinden sıyrılmasını bildi.

Aynı anda inanılmaz bir hızla kılıcına asıldı ve sivri çeliği Şövalye Georgi'nin boğazına sapladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa süre içinde olanlar öteki iki şövalyeyi dehşete düşürdü.

İkisi de gördüklerine inanamıyorlardı.

Aynı anda korkunç birer nara atarak kılıçlarına sarılıp, atlarını Durakoğlu'nun üzerine sürdüler.

Kılıçlar çarpıştı, şimşekler çaktı.

Çelik sesleri, kulakları doldurdu.

Yunanlı şövalyeler, o ana kadar bir şeye benzetemedikleri genç adamın ne yaman bir dövüşçü olduğunu anlamışlardı, ama artık çok geç kalmışlardı.

Durakoğlu'nun son derece hızlı dövüşü ve akıl almaz ustalığı karşısında iki şövalye de aciz kaldıklarını kendi kendilerine itiraf ettiler.

Durakoğlu:

—Varan bir! diye haykırarak yay gibi uzanıp, atlılardan birini kanlar içinde yere düşürdü.

Çevreyi tüyler ürpertici bir çığlık kapladı.Kalbi delinen şövalyenin yarasından uzun bir kan sütunu fışkırdı.

Durakoğlu, üçüncü ve sonuncu şövalyeye:

—Gel bakalım, diye bağırdı. Can verme sırası sende...

Adamın gözü o kadar yılmıştı ki, bu şeytan gibi gencin karşısında dayanamayacağını anlamış ve ölüm korkusu içinde tek çarenin kaçmak olduğunu düşünerek atını mahmuzlamıştı.

Durakoğlu, kin dolu bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 HAZİRAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 386 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

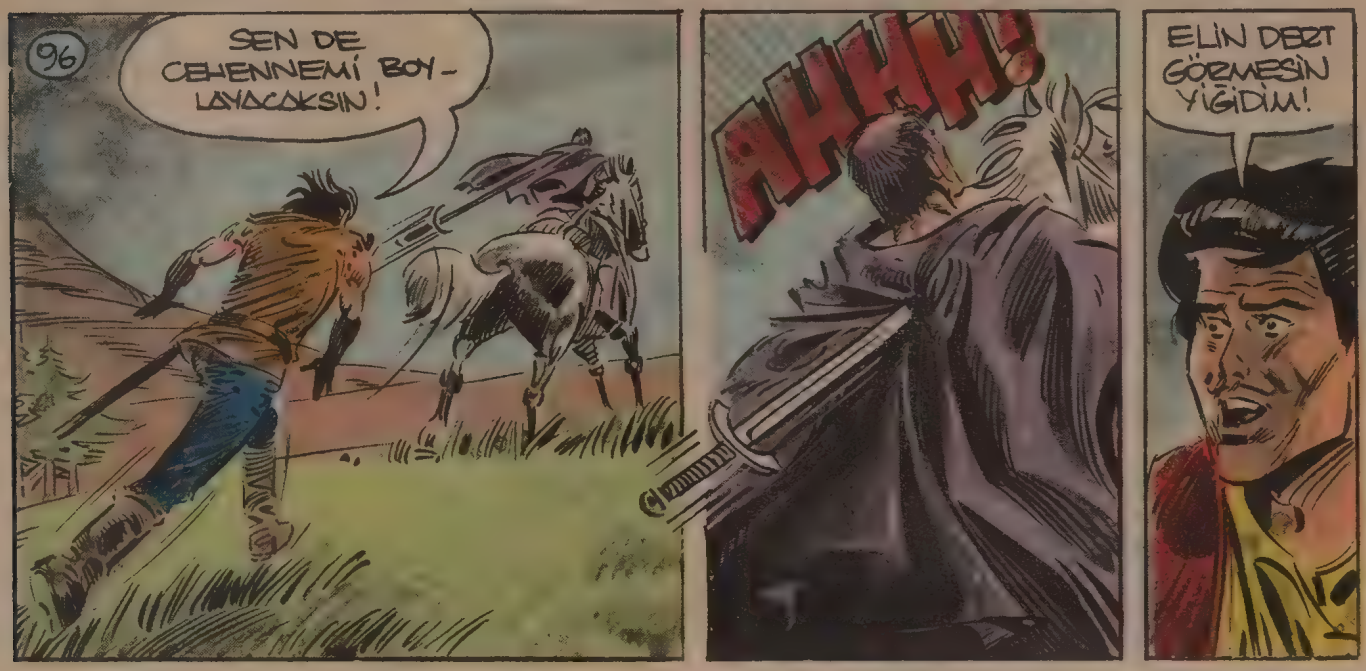

—Yooo!.. Seni de bırakmam arkadaş! dedi.. Sizin gibi katillere hiç acımam. Sen de cehennemi boylayacaksın!..

Aynı anda, kılıcını mızrak gibi tutup, olanca gücüyle savurdu.

Güneşin ışıkları altında bir an parlayan kılıç dört nala kaçmakta olan atlının sırtına saplandı, onu cansız yere yuvarladı...

Durakoğlu:

—İşte belanı buldun! diye homurdanarak gidip kılıcını aldı, kanlarını adamın elbisesine silerken yaralı Mehmet ona:

—Elin dert görmesin yiğidim! diye bağırdı. Artık ölünceye kadar senin yanından ayrılmayacağım.. Uğrunda canım feda olsun..

Durakoğlu, başıboş dolaşan atlardan

birini yakalayıp, Mehmet'i ona bindirdi, sonra çevik bir hareketle kendi atına sıçrayıp:

—Haydi, gidelim! dedi.

Onlar uzaklaşırken, tepeden, uzun yüzlü, sinsi bakışlı bir baş uzandı, hayretten büyüyen gözlerle:

—Vay canına! dedi. Bu adam kim böyle? Mora'nın en usta üç silahşörü, Georgi, Yuanidis ve Avengelos'u iki dakika içinde öldürdü... Çok müthiş... Çok müthiş bir şey bu.. Gördüklerimi anlatsam, kimse inanmaz bana..

Bu sinsi yüzlü adam, Mora'nın bütün beylerine para karşılığı casusluk yapan Kocabaş Yasef'ti.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

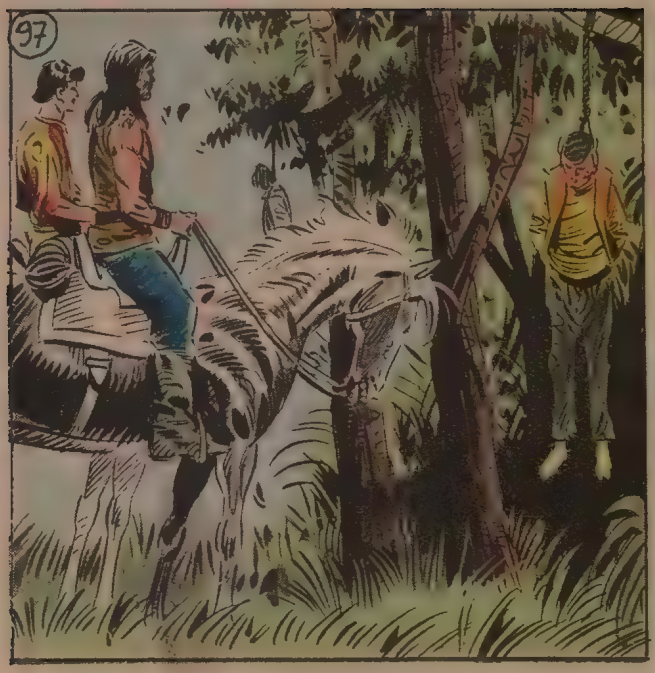

★ ★ ★

Durakoğlu ile Mehmet yol boyunca yanmış, kül olmuş çiftliklerden, ağaçlarda boyunlarına takılı iplerle durmadan sallanan cesetlerin yanından geçtiler.

Cıngıldak Mehmet bunları gördükçe hıçkırmamak için kendisini güç tutuyor, ölülerin her birini ismiyle Durakoğlu'na tanıtıyordu.

Durakoğlu, gözlerinin önüne sergilenen bu dehşet sahnesi karşısında tüylerinin diken diken olduğunu hissediyor ve büyük bir nefret içinde:

—Bu vahşeti yapanlar insan olamaz! diyordu.

İşte şurada kazığa oturtulmuş, gözleri ve dili dışarı fırlamış bir genç adam duruyor, onun biraz ötesinde vücudu ikiye bölünmüş

bir kadın yatıyordu.

Daha ötede, toprağa gömülmüş bir çocuk görülüyor, cesetlerin üzerinde vahşi çığlıklarla akbabalar uçuşuyordu.

Her taraf yanmıştı.

Çevrede hiçbir canlı görünmüyordu.

Cıngıldak Mehmet:

—Galiba sağ kalan tek kişi benim! dedi.

Rüzgâr hâlâ sıcaklığını koruyan külleri savuruyordu.

Harman yerinin tam ortasına iki kazık çakılmış, iki adam boğazlarına kadar bu sivri ve yağlı kazıklara geçirilmişti.

Bütün köy halkı, kızlar, kadınlar, çocuklar, kılıçla ikiye bölünmüş, karınları deşilmiş ya da kazığa oturtulmuştu.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

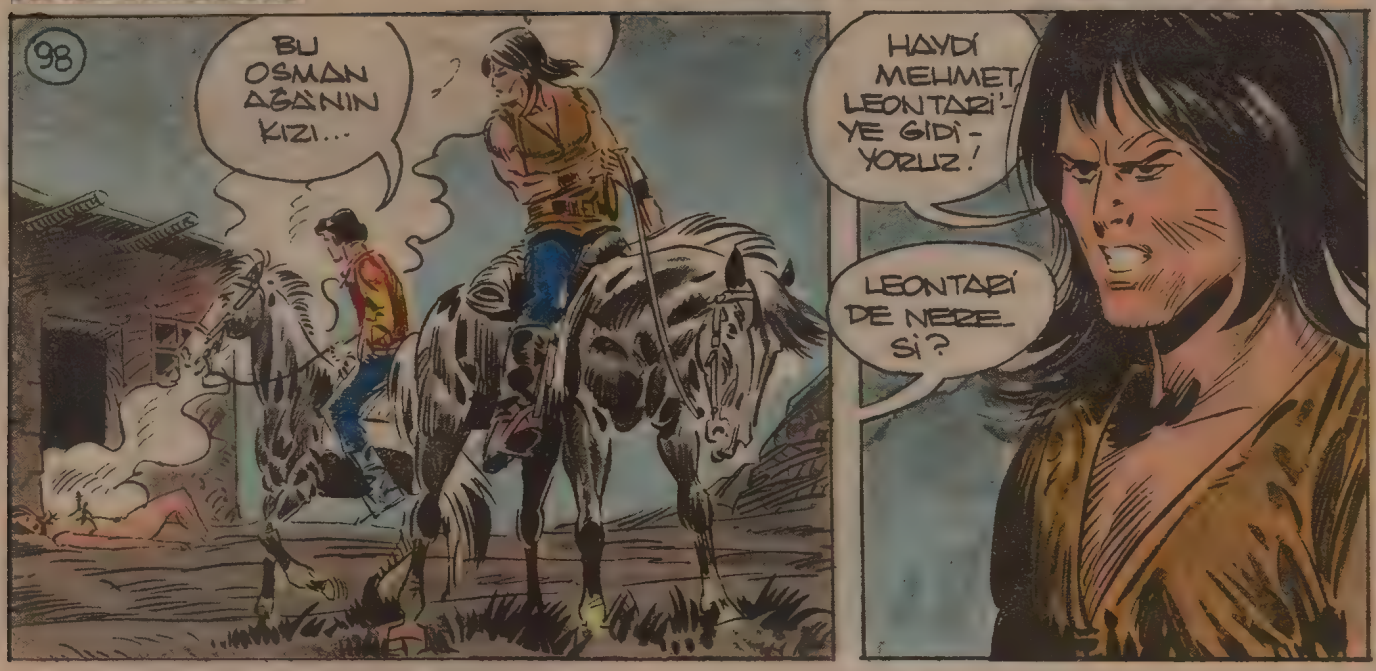

Dumanlar tütmekte olan bir evin duvarının dibinde genç bir kadın vücudu yatıyordu.. Çırılçıplak soymuşlardı onu.. İki memesine de ayrı ayrı birer bıçak saplamışlardı.

Cıngıldak Mehmet, derin bir hüzün içinde:

—Bu Osman Ağa'nın kızı, dedi.. Az ötede kazığa geçirilmiş genç de onun sözlüsü.. Zavallılar!..

Durakoğlu'nun kalbinde, o ana kadar duymadığı bir kin, dalga dalga kabarmaya başlamıştı... Hayatında ilk defa olarak gözlerinin nemlendiğini hissediyordu. Dişlerini gıcırdatarak:

—Haydi Mehmet, dedi.Leontari'ye gidiyoruz...

—Leontari de neresi?

—Despot Tomas'ın yaşadığı kent. Ben zaten oraya gidiyordum.. Dilersen sen de benimle gelebilirsin..

—Tabii geleceğim. Öl dediğin yerde ölürüm ağam.. İntikamımı alıncaya kadar vuruşacağım...

Durakoğlu, nemli gözlerini son defa cesetlerin üzerinde dolaştırarak söylendi:

—Tomas denilen yaban domuzundan bütün bunların hesabını sormadan ölürsem, gözüm arkada kalır! Haydi, sür atını!..

★ ★ ★

Zeynep bir yatakta yatıyordu...

Şatonun penceresinden kendisini attıktan sonra baygın yattığı çimenlerin üzerinden onu alıp buraya getirmişlerdi.

Genç kız, gözlerini açtı, başını kaldırmak istedi. Her yanı ağrıyordu.

Düşünmeye, başından geçenleri hatırlamaya çalıştı.

Kendisini kim kurtarmıştı?

Neden yardım etmişlerdi?

Despot Tomas'ın öfkesinden korkmamışlar mıydı?

Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakındı.

Karşısında genç bir kız duruyordu.

Genç ve güzel bir kız...

Kimdi bu?

Kendisini niçin kurtarmıştı?

Neden yaralarını sarmış, temizlemiş, ilaçlamıştı?

—Siz kimsiniz? diye sordu.

Genç kız, tatlı tatlı gülümsedi:

—Çok şükür, kendine geldin. Ben Helena'yım. Bu şatonun sahibi Tomas'ın kızı...

Zeynep birden sapsarı kesildi, gözleri korkuyla doldu, titreyen sesiyle:

—Katilin kızı! diye inledi...

Helena'nın gülen yüzü, birden ciddileşti. Sert bakışlarını Zeynep'e dikerek sordu:

—Katilin kızı mı? dedin...Sen hayatını kurtaran bir insana böyle mi teşekkür edersin?

Zeynep, acı acı dudaklarını büktü:

—Beni tekrar babana teslim edecek olduktan sonra, teşekküre ne gerek var? Ölseydim daha iyiydi...

—Babamdan bir canavarmış gibi bahsediyorsun...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Evet.. Bir canavar o... Ondan kurtulmak için kendimi pencereden attım...

—Yaaa? Tahmin etmiştim.. Merak etme, seni kimseye teslim edecek değilim. Tamamen iyileşinceye kadar burada kalacaksın.

Zeynep, kulaklarına inanamadı. Canavar babanın böyle iyi yürekli bir kızı olabilir miydi?

—Sahi mi söylüyorsunuz? diye hay-

kırdı...

Helena birkaç gün önce, Kara Murat'la vuruştuğu gece saraya dönerken, çimenlerin üzerinde inleyen genç kızı görmüş ve onu odasına taşımıştı...

Bu olaydan kimsenin haberi olmadığı için Despot Tomas çılgınca her yeri aratmış, kız bulunamayınca deliye dönerek bütün mu-

hafızları kırbaçlamıştı...

Helena, bakışlarını Zeynep'e dikerek:

—Seni ölümden kurtardım, tedavi ettim, bana borçlusun, dedi.

Zeynep, usulca mırıldandı:

—Evet, borçluyum.. Bunu ödemek için ne isterseniz yaparım... Yeter ki beni babanıza teslim etmeyin....

—Zamanı gelince, ne yapacağını söylerim.. Şimdi dinlen, tamamen iyileşmeye bak...

—Peki efendim...

Helena, odadan çıktığı vakit sadık adamlarından biri ona:

—Kocabaş Yasef geldi prensesim, dedi

Helena, birden heyecanlandı:

—Kocabaş Yasef mi? Çabuk içeri alın..

Az sonra,sinsi yüzlü,tilki bakışlı Kocabaş Yasef ayaklarının ucuna basa basa, çekingen adımlarla salona girdi.

Yürüyüşü, bir hırsız gibi sessiz ve korkaktı.

Prenses Helena sabırsız bir hareketle sordu:

—Nasıl? Bir şey öğrenebildin mi Yasef?

Kocabaş Yasef, ellerini ovuşturarak mırıldandı:

—Ne yazık ki, Arnavut Selami'den bir haber alamadım Prensesim.. Fakat...

Helena, öfkeyle bağırdı:

—Fakatı ne? Çabuk söyle...

—Bir şeyler sezer gibi oldum.

—Ne gibi şeyler?

Kocabaş Yasef çekingen bir sesle mırıldandı:

—Babanızın aleyhine konuşmak istemem Sayın Prensesim... Kudretli babanız bunu duyarsa beni kuleye astırır.

—Eğer bildiklerini söylemezsen, seni ondan önce ben astırırım...

—Şey... Haklısınız... Aslında fazla bir bilgim yok... Ancak bütün araştırmalardan edindiğim sonuç şu: Arnavut Selami'nin şatodan çıkıp gittiğini gören kimse yok...

—Garip şey...

—Evet... Çok garip... Çok uzaklara kadar gittim, köy köy dolaştım. Hiçbir iz yok.Bu arada korkunç şeyler gördüm Prensesim...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

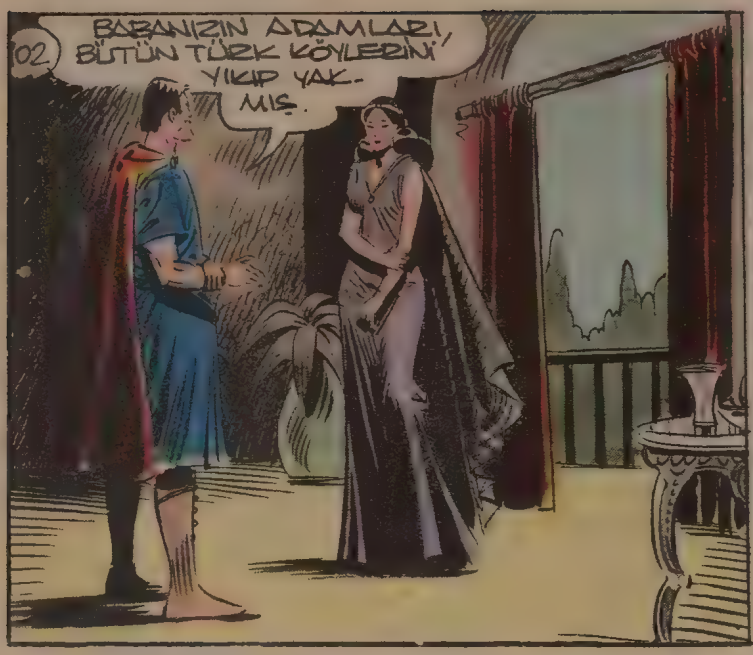

—Ne gibi?

—Babanızın adamları, sınırdaki bütün Türk köylerini yakıp yıkmış. Hiç kimseyi sağ bırakmamış. Bu çok fena...

—Neden?

—Çünkü, bu gibi olaylar Türklerin intikam duygularını körükler, çoluğu, çocuğuyla peşimize düşerler, birer karınca sürüsü gibi çevremizi sararlar...

Helena canı sıkılmış bir halde:

—Yeter! dedi. Türklerden bana ne? Gerçi bu cinayetleri hoş görmeme imkan yok ama, onlar bizim düşmanımız... Savaşta her şey olur...

Kocabaş Yasef, Prensesi kızdırmamak için:

—Elbette.. Elbette diye dalkavukça eğildi. Yalnız Türk ordusunun İstanbul'dan

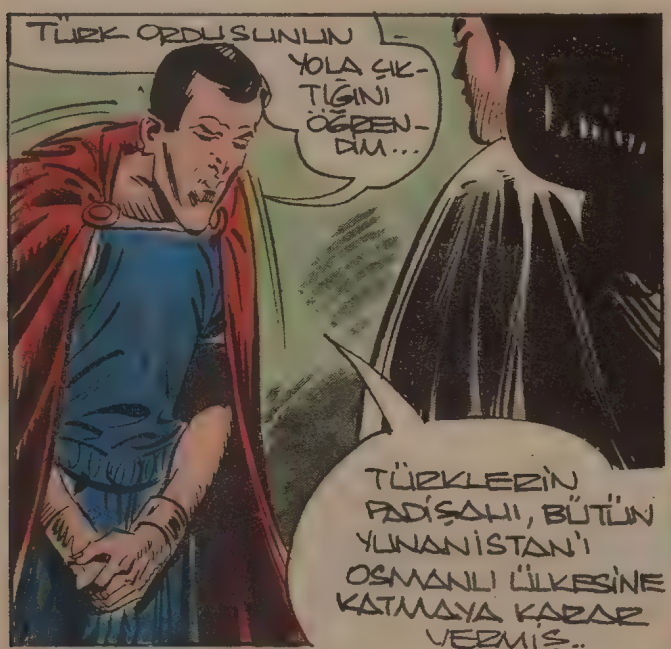

yola çıktığını öğrendim. Bu hiç iyi bir haber değil...

—Buraya mı geliyorlarmış?

—Evet... Türklerin padişahı, bütün Yunanistan'ı Osmanlı ülkesine katmaya karar vermiş...

Prenses Helena'nın birden bakışları kararadı, küçük yumruklarını sıkarak haykırdı:

—Asla.. Asla buna gücü yetmez. Türklere kanımızın son damlasına kadar direniriz..

—Direniriz tabii.. Hem henüz tehlike bize uzak... Çünkü Türkler önce Atina'yı ele geçirmeye çalışacaklar, sonra bu tarafa gelip bütün Mora'yı ele geçirmek isteyeceklermiş...

—Bu imkânsız bir şey...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

24 HAZİRAN 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 387 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Bana da öyle geliyor Prensesim...

—Neyse.. Bırakalım bunları babam düşünsün.. Şimdi söyle bana Yasef, Leontari kentinin en usta silahşörleri kimler?

—Neden sordunuz Prensesim?

—Birinden intikam almak istiyorum...

Kocabaş Yasef, sinsi sinsi güldü:

—Bundan kolay ne var Prensesim! Emredin derhal o adamın sırtına bir bıçak saplayayım. Ya da yemeğine zehir koyup hemen öbür dünyaya göndereyim...

Helena, başını salladı:

—Hayır öyle değil. İntikam alacağım adamın yenilmesini, perişan olmasını istiyorum. Onunla teke tek vuruşup yenecek biri lâzım bana.. Söyle bakalım bu kentin en usta silahşörleri kimler?

Kocabaş Yasef, kısa bir an düşündü,

sonra ince dudakları arasından üç isim döküldü:

—Şövalye Georgi, Şövalye Yuanidis ve Şövalye Avengelos..

—Bunları nerede bulabilirim?

—Bulamazsınız prensesim...

Helena birden kaşlarını çattı:

—Neden bulamazmışım?

—Hepsi öldü de ondan...

Prenses Helena'nın gözlerinde öfke kıvılcımları dolaştı, sesi, güzel dudaklarının arasından inanılmayacak kadar sert çıktı:

—Sen benimle alay mı ediyorsun sersem herif?

Kocabaş Yasef, Helena'nın ayaklarını öpecek kadar eğildi, korku dolu bir sesle:

—Asla.. Asla prensesim, diye heyecanla mırıldandı. Ben sadece gerçeği söylüyorum. Georgi, Yuanidis ve Avengelos yalnız bu kentin değil, bütün Mora Yarımadası'nın en usta silahşörleriydi. Ama önceki güne kadar...

Helena, şaşkınlıkla sordu:

—Şimdi ne oldu?

—Dedim ya... Öldüler efendimiz...Bir yabancı üçünü de öldürdü...

—Neee? Bir kişi mi? Üçünü birden bir kişi mi öldürdü?

—Evet prensesim, sadece bir kişi...

—Olur şey değil...

—Evet.. Gözlerimle görmesem inanmazdım. Georgi, Yuanidis ve Avengelos bir Türk köyünü basıp, herkesi kılıçtan geçirmişti. Bu sırada bir yabancı çıkageldi.Ona da saldırdılar. Yabancı genç, üçünü de öbür dünyaya yolladı.

Prenses Helena'nın kafasında ansızın bir şimşek çaktı sanki. Karanlık düşünceleri birden aydınlandı. Heyecan dolu bir sesle:

—Bana bak Yasef, dedi.O yabancı genci mutlaka bulup bana getirmelisin...

—Fakat.. Nasıl olur?

—İtiraz dinlemem.. Onu mutlaka bulacaksın. Gördüklerini de kimseye söyleme...

Prenses Helena, içi altın dolu bir keseyi Kocabaş Yasef'e fırlattı.

Keseyi havada kapan adam saygıyla defalarca eğildi:

—Köleniz, her emriniz için canını vermeye hazırdır prensesim...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

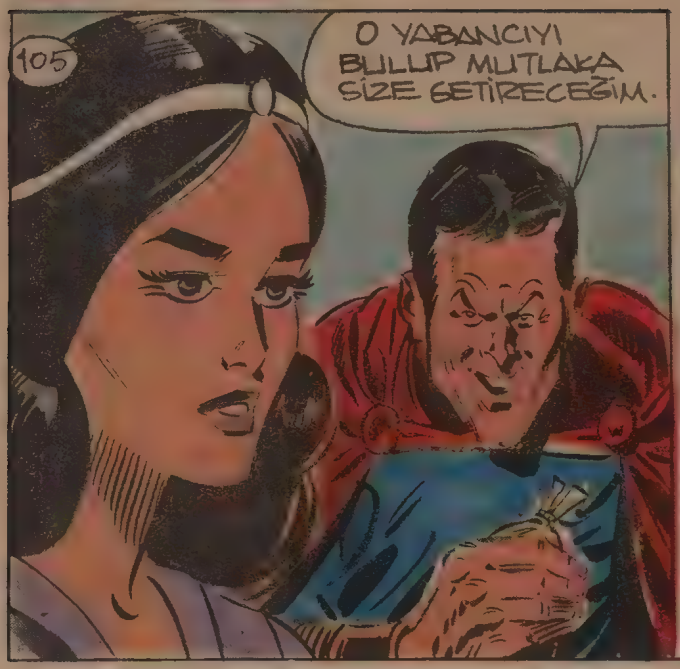

...O yabancıyı bulup mutlaka size getireceğim..Bu zor olacak ama, kulunuz Yasef'in başaramayacağı iş yoktur...

★ ★ ★

Durakoğlu ile Cıngıldak Mehmet, Leontari kentine girdikleri vakit akşam oluyordu.

Durakoğlu:

—Bu şehirde belki de bizi ölüm bekliyor Mehmet, dedi.

Cıngıldak Mehmet acı acı gülümsedi:

—Tasalanma ağam, ben zaten ölmüşüm. Sen olmasaydın köpek gibi kıvrana kıvrana can verecektim. Şimdi hiç değilse vuruşarak ölürüm.

Cıngıldak Mehmet fakir bir genç olarak büyümüş, onyedi yaşına gelince beline uzun bir kılıç takıp yollara düşmüştü.

Birçok serüvenlere atılmış, başından

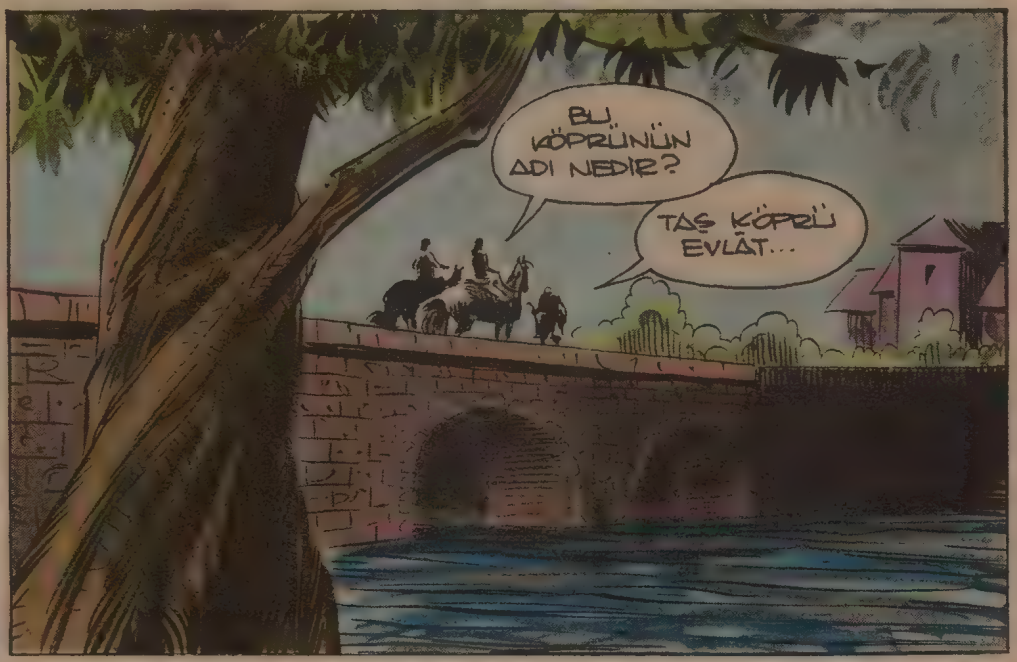

çok tehlikeli olaylar geçmiş, nihayet yirmi bir yaşına geldiği zaman bütün serserileri yıldıran bir yiğit olmuştu. Daima zavallıları ve fakirleri koruyan Mehmet ,yıllar sonra köyüne döndüğü zaman herkesin saygı duyduğu bir babayiğitti artık...

Ama Rumların baskını delikanlının dünyasını birdenbire altüst etmişti. Müthiş gücü ve inanılmaz direnci olmasa o da diğerleri gibi çoktan ölürdü. Şimdi kalbinde sönmesi mümkün olmayan intikam ateşinden başka bir duygu yoktu.

Bir köprünün üstüne geldikleri vakit, Durakoğlu yanından geçen bir ihtiyara sordu:

—Bu köprünün adı nedir dede?

—Taşköprü evlat...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Leontari Şatosu nerededir biliyor musun?

Bu sözü duyunca ihtiyarın beti benzi attı, kekeleyerek:

—Despot Tomas'ın sarayını mı soruyorsun?

—Evet...

—İşte yakınında bulunuyorsunuz.. Şurada...

İhtiyar , burçları gökyüzüne yükselen şatoyu gösterdikten sonra hızlı adımlarla kaçarcasına yürümeye başladı.

Durakoğlu buna çok şaşırdı, kendi kendine:

—Garip şey... diye mırıldandı.

Cıngıldak Mehmet:

—Anlaşılan Tomas, kendi halkına bile dehşet salmış ağam, dedi.

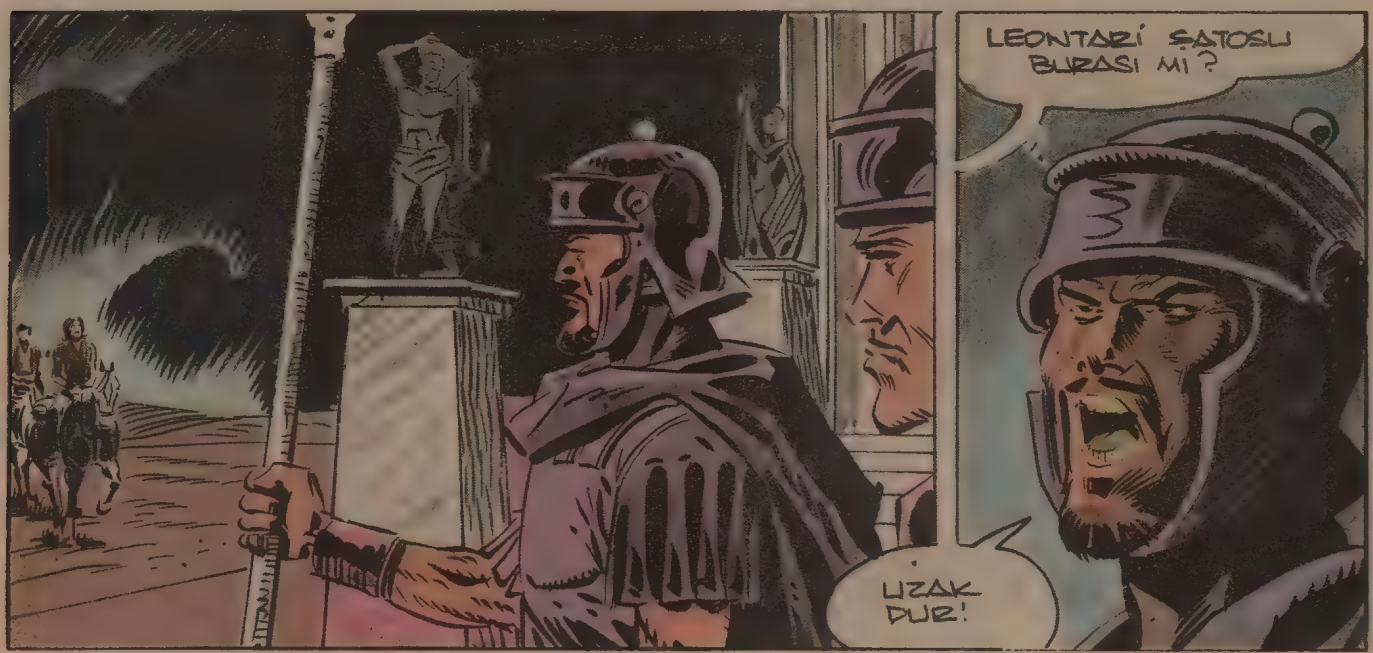

Daha önce başka bir adama da aynı soruyu sormuşlardı. Adam onlara ters ters bakmış sonra öfkeli bir şeyler söylenerek yürüyüp gitmişti.

Birkaç yüz metre ilerleyince, geniş bir alana ve daha sonra büyük sarayın önüne geldiler...

Batan güneşin ışıkları sarayı kızıl bir renge boyuyordu. Giriş kapısının bulunduğu bahçe çok değerli heykeller ve renk renk çiçeklerle süslenmişti.

Durakoğlu kapıda, heykel gibi kımıldamadan duran iki muhafıza:

—Leontari Şatosu burası mı? diye sordu.

Muhafızlardan sert görünüşlü olanı:

—Uzak dur! diye homurdandı. Biraz daha yaklaşırsanız sizi yakalayıp zindana tıkarız.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Durakoğlu Mehmet'e dönüp:

—Amma da sıkı korunuyor ha! dedi ve atını geri çevirdi. Daha ilk günden başlarının derde girmesini istemiyordu.

Çevrede tek tük insanlar görünüyordu. Durakoğlu atını, alanın ilerisindeki sokaklardan birine sürdü, Mehmet de onu izledi.

Az sonra küçük bir hanın önüne gelmişlerdi.

Durakoğlu atlar için bir ahır, kendileri için geniş bir oda istedi.

Hancı onları alt katta bir odaya götürdü. Burası soğuk ve sevimsiz bir yerdi. Durakoğlu:

—Bu oda çok rutubetli değil mi? diye sordu.

Hancı yüzünü buruşturdu:

—Başka odamız yok...

—Peki öyleyse.. Leontari Şatosuna yakın olduğu için tutuyorum...

—Leontari Şatosuna yakın olmak istiyorsanız çok memnun olacaksınız. Çünkü pencereden şatonun arka tarafı görünür...

—Yaaa. O halde görelim...

Hancı pencereyi açtı. Serin bir hava Durakoğlu'nun yüzüne çarptı:

—Bu soğuk nereden geliyor?

—Denizden....

Deniz, Leontari Şatosu ile han arasında küçük bir koy meydana getiriyor, dalgalar dev şatonun rıhtımına çarpıp parçalanıyordu.

Durakoğlu:

—Rutubetli olmasına rağmen bu odayı tutuyorum, diyerek pencereyi kapattı.

Hancı odadan çıkarken asık bir yüzle:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Para peşin! Bizim usulümüz böyledir! dedi. Fakat Durakoğlu'nun bakışlarındaki öfke kıvılcımlarını görünce sesini yumuşatarak:

—Siz güvenilir kişilersiniz.. Sizden sonra da alsam olur asilzadem, diye mırıldanarak gitti.

Durakoğlu canı sıkılmış bir halde:

—Terbiyesiz herif.. Bizi serseri mi sandı ne? diye söylendi.

Hava kararmış artık gece olmuştu. Gecenin derin sessizliğini yalnız denizin dalgaları bozuyordu.

Durakoğlu sırt üstü yattığı yerden Cıngıldak Mehmet'e:

—Burada Kara Murat'la buluşacağım, dedi. Sen Kara Murat'ı tanır mısın?

Cıngıldak Mehmet'in gözlerinde bir sevinç ışıltısı dolaştı:

—Nasıl tanımam? Kendisini hiç görmedim ama adını çok duydum. Analar böyle bir yiğit doğurmamıştır herhalde...

Durakoğlu birden kulaklarını kabarttı. Dışarıdan garip bir ses geliyordu. Elinde olmadan titredi:

—Bu da nesi? Bir insan inlemesine benziyor...

Durdu, soluğunu tutarak dışarısını dinledi. İniltiyi şimdi daha iyi duyuyordu:

—Evet...Yanılmıyorum...Ses denizden geliyor. Yalvaran, yardım isteyen bir ses...

Hemen yattığı yerden fırlayıp pencereyi açarak dışarı atladı. Burası iskele gibi bir yerdi..

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Durakoğlu, iniltinin geldiği yana doğru santim santim ilerledi. Gece çok karanlıktı. Durakoğlu, ellerini suya sokarak yardım isteyen talihsizi bulmaya çalıştı.

Ansızın parmaklarının arasına bir kumaş parçasının takıldığını hissederek ürperdi.

Bu bir insan cesediydi.

Daha doğrusu ölmek üzere olan bir insan...

Denizden gelen adam inleyerek sordu:

—Sen.. Sen kimsin?

Durakoğlu yumuşak bir sesle:

—Korkma, bir dost! dedi.

Adam güçlükle konuştu:

—Hayır, burada dost yoktur.. Ahh.. Ölüyorum. Beni dinle yabancı...

Durakoğlu adamı sudan çıkarmaya ça-

lışırken o itiraz etti:

—Bırak.. Faydası yok.. Nasıl olsa öleceğim. Ama ölmeden önce öcümü almak istiyorum. Öcümü almak istiyorum anladın mı? Şimdi dinle. Sana bir sır vereceğim...

Durakoğlu büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde mırıldandı:

—Dinliyorum söyle...

—Prenses Helena'ya haber ver.. Her yerde aradığı Arnavut Selami, Leontari zindanında çürüyor...

—Prenses Helena kim?

—Despot Tomas'ın kızı.. Bu haberi ona duyuracağım için beni öldürdüler.. Kalleşler! Rezil herifler!

—Kim? Kimler?...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

1 TEMMUZ 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 388 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

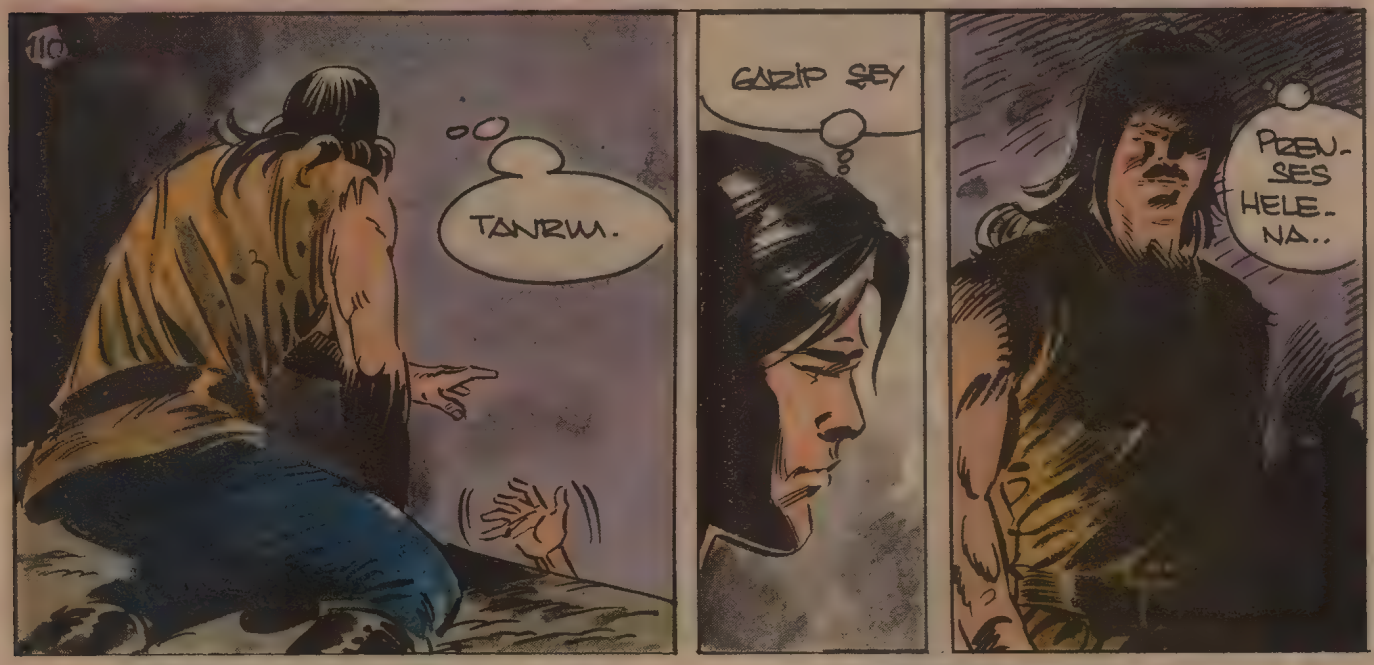

—Gücüm kalmadı... Ölüyorum... Söylediklerimi Helena'ya anlatırsan seni zengin eder... Unutma zengin olursun...

Yaralı adam derin bir soluk aldı, titredi ve rıhtıma yapışan elleri çözülüp suya doğru kaydı... Ölmüştü...

Durakoğlu onu tutmak istedi ama ceset bir saniye içinde karanlık sulara gömülüp kayboldu gitti.

Durakoğlu dalgın bir şekilde geri döndü içeri girerek pencereyi kapattı.

Yüzünde derin bir düşüncenin izleri vardı:

—Garip şey... Acaba bu esrarengiz olayın içyüzü nedir? Prenses Helena.. Arnavut Selami ve bıçaklanarak denize atılan biri... Şatoda ilginç şeyler oluyor galiba...

Durakoğlu yatağına yatarak kafasında çeşitli düşüncelerle uyudu gitti... Bu garip rastlantı şatoya girmesine yardım eder miydi acaba?

★ ★ ★

Bıçaklanarak Leontari şatosundan denize atılan adam, saray muhafız komutanlarından biri olan Yüzbaşı Petri idi.

Arnavut Selami'nin nerede olduğunu öğrenerek Prenses Helena'ya haber vermeye söz vermişti...

Sıkı bir soruşturmadan sonra Selami'nin, şatonun zindanına atılmış olduğunu öğrendi.

Ancak bunu Prenses Helena'ya iletmeye fırsat bulamadı.

Çünkü, Prenses Helena ile buluşmaya giderken karşısında Şövalye Lukanos'u görerek onun gerçeği öğrendiğini anladı, yüzü bir anda sapsarı kesildi.

Şövalye Lukanos, gözlerinde zalim ışıltılar parlayarak:

—Öğrendiklerini Helena'ya anlatamayacaksın! diye bağırdı ve bunu der demez hançerini çekip tüm gücüyle Yüzbaşı Petri'nin göğsüne sapladı.

Zavallı adam:

—Öldüm! diye inlerken ağzından, burnundan kanlar boşandı.

Şövalye Lukanos öfkeli öfkeli homurdanıyordu:

—Rezil herif... Hain köpek... Sarayda

benden gizli soruşturma yapma hakkını sana kim verdi? Efendimizin emirlerini dinlemeyen herkesin sonu ölümdür, anladın mı?

Yüzbaşı Petri derin bir acı içinde kıvranarak inledi:

—Aaah.. Yanıyorum... Su.... Biraz su..

Şövalye Lukanos zalim bir kahkaha attı:

—Su mu istiyorsun? İstediğin su olsun. Gel bakalım... Sana bol bol su içireyim...

Yaralı adamı bacağından tutarak pencerenin yanına kadar sürükledi:

—Bütün Akdeniz'in suları senindir dostum, diye uğursuz bir kahkaha atarak adamı boşluğa fırlattı...

Yaralı adam, karanlık sulara gömülürken, Şövalye Lukanos hâlâ gülüyordu:

—Hah, hah, ha... Akdeniz'in balıklarına benden selam söylemeyi unutma...

★ ★ ★

Prenses Helena, Yüzbaşı Petri ile buluşacağı salonda uzun süre bekledikten sonra umudunu kesti. Kendi kendine:

—Korkaklar!.. Yüreksiz herifler!.. Bu sarayda neler olup bittiğini kimseden öğrenemeyeceğim galiba!.. Hepsi kaçıyor... Ah... Artık erkek kalmamış... diye söylendi.

Yüzbaşı Petri'nin gelmeyişi genç kızda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Oysa ona inanmış, istediği bilgileri öğrenebileceğini sanmıştı...

—Ne hata? diye mırıldandı... Korkaklık burada herkesin damarlarına işlemiş!.. Ne olurdu? Tabiat beni niçin erkek olarak yaratmadı? Ben ki, bir hamlede dünyayı yutacak

kadar hırslıyım...

Prenses Helena, hem baba gibi sevdiği Arnavut Selami'nin akıbetini merak ediyor, hem de, Tudor adıyla tanıdığı Kara Murat'a haddini bildirecek birini bulamamanın üzüntüsü içinde kıvranıyordu:

—Canım sıkılıyor... Bu can sıkıntısı beni öldürecek.. Tudor!.. Alçak adam!.. Seni ayaklarımın dibinde süründürmek için yemin ettim...

Tudor'u düşünürken kalbinde hafif bir sıcaklık hissediyor ama bu duygu genç kızı daha da öfkelendiriyordu:

—Hayır! Ona karşı duyduğum sadece kindir, nefrettir... Ondan öcümü almazsam yaşayamam...

Kara Murat'ın gülümseyen yakışıklı yüzü gözlerinin önünde canlanınca yüreğinin titrediğini hissetti, bütün irade gücünü kullanarak, kendisini ondan nefret ettiğine inandırmaya çalıştı...

İçinde müthiş bir savaş vardı...

—Tanrı beni denemek istiyor...Bu denemeden zaferle çıkmalıyım. Erkeklere karşı duyulan zaaf, bir hastalıktır. Benimki gibi bir kalp, böyle anlamsız ve çocukça duygulara kapılamaz. Tudor'u önce rezil edip, sonra öldüreceğim...

O an, gerçekten Kara Murat'a büyük bir nefret duydu. İçindeki kin, şatonun taşlarını aşındıran deniz gibi kalbini kemiriyordu...

Bu sırada yanında bir gölge belirdi. Başını çevirince geleni tanıdı:

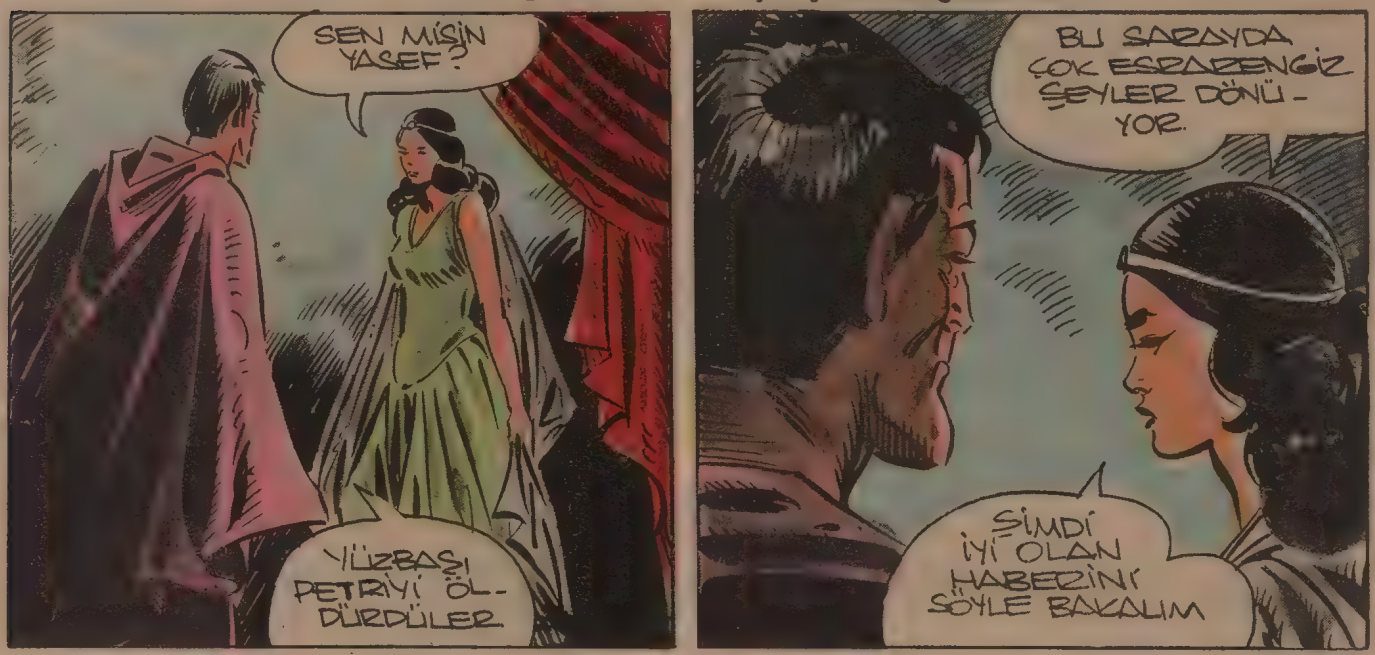

—O, sen misin Yasef?

—Evet prensesim... Size hem iyi, hem kötü haberlerim var...

—Önce kötüsünü söyle...

—Çok korkunç bir şey oldu Prensesim.. Size istediğiniz bilgiyi getirecek olan Yüzbaşı Petri'yi öldürdüler.. Kalbine bir hançer saplandı ve cesedi denize atıldı...

Prenses Helena sapsarı kesildi, vücudu şiddetli bir titreyişle sarsıldı... Az sonra yavaş yavaş kendisini toparlayarak mırıldandı:

—Tahmin etmeliydim... Bu sarayda çok esrarengiz şeyler dönüyor... Ama yılmayacağım... Peki, şimdi iyi olan haberini söyle bakalım...

Kocabaş Yasef, memnun memnn sırıttı:

—Beklediğiniz yabancı, şehre geldi.

—Kim? Hangi yabancı?

—Üç şövalyeyi tek başına öldüren yabancı...

Genç kızın yüzü sevinçle ışıldadı:

—Yaa? Bu güzel işte... Onu denemem gerek... Söylediğin gibi müthiş bir silahşörse mutlaka benim hizmetime girmesi lâzım. Öcümü almam için öyle bir adama ihtiyacım var...

Kocabaş Yasef başını salladı:

—Ben hayatımda böyle yaman bir dövüşçü görmedim prensesim... Ondan iyisini bulacağınızı sanmıyorum...

—Peki, Tudor'la baş edebilir mi?

—Arnavut Selami'yi yenen yabancıdan mı söz ediyorsunuz?

—Evet...

Kocabaş Yasef kısa bir an düşündü. Hain, sinsi, fakat zeki bir adamdı:

—Bilemiyorum ama Tudor'u yenebilecek tek kişi, belki de odur! dedi.

—Adı ne? Hangi milletten?

—Adının Durakoğlu olduğunu öğrendim. Hangi milletten olduğunu bilmiyorum. Balkanlardan geliyor...

—Neyse, bunun önemi yok. Hemen git, onun hizmetime girmesini sağla...

—Emredersiniz prensesim... Bana güvenebilirsiniz.

★ ★ ★

Durakoğlu, uzun yolculuğun verdiği yorgunlukla kurşun gibi ağır bir uykuya daldıktan sonra sabah, hancının oda kapısını yumruklamasıyla uyandı.

Adamın onu uyandırmaktan maksadı, gün yeni başladığı için oda ücretini peşin olarak almaktı.

Hancının kendilerinden devamlı olarak kuşkulanması Durakoğlu'nun canını sıkmıştı ama, delikanlı bunu belli etmedi. Yabancı oldukları bu kentte bir olay çıkarmak istemiyordu.

Ceplerini karıştırarak adama oda ücretini verirken:

—Prenses Helena ile nasıl görüşebilirim? diye sordu.

Hancı alaylı bir kahkaha attı:

—Prenses Helena mı? Onun kapısına bile yaklaştırmazlar seni...

—Fakat mutlaka görüşmem gerek...

—Bir dene istersen... Sarayın kapısından dayak yemeden dönersen iyi...

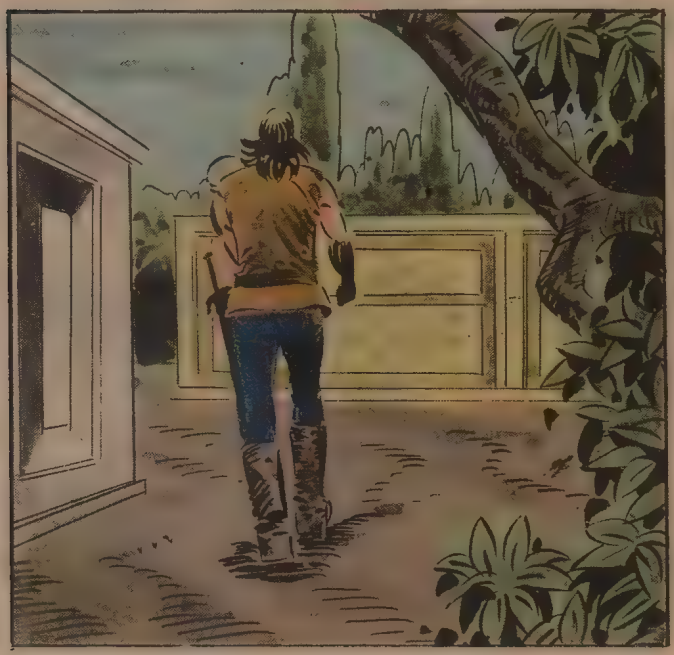

—Demek o kadar zor... Ama belki beni kabul eder... Vereceğim haberle ilgileneceğini sanıyorum...

Geceki kanlı olay bir türlü Durakoğlu'nun aklından çıkmıyordu. Denizden çıkan esrarengiz adamın söyledikleri her halde önemli şeyler olmalıydı...

Bu düşüncelerle dalgın dalgın yürüyerek sarayın kapısına geldi...

Sert bir ses onu durdurdu:

—Geri bas... Ölmek mi istiyorsun delikanlı?..

Durakoğlu, kendisini tehdit eden zırhlı muhafıza sakin bir şekilde bakarak:

—Ölmek değil, Prenses Helena ile görüşmek istiyorum! dedi.

Muhafız gürledi:

—Defol... Prenses senin gibi serserilerle görüşmez!..

Durakoğlu kızmadı, yumuşak bir sesle ısrar etti:

—Bir haber verin canım... Belki kabul eder... Ona Arnavut Selami'den haber getirdiğimi söyleyin...

Muhafızın tepesi iyice attı:

—Sana bas git dedim sersem... Yoksa köpek gibi leşini yere sererim... Ne laf anlamaz adamsın yahu?

Durakoğlu yine soğukkanlılığını bozmadı:

—Peki peki, gidiyorum, dedi. Ama prenses bunu öğrenirse fena kızacak...

Delikanlı uzaklaşırken, muhafız onun arkasından öfkeli öfkeli bakarak homurdandı:

—Amma da atıyor ha!.. Prensesin bunun gibi biriyle ne işi olabilir? Yalancı!.. Keşke suratına iki tokat patlatsaydım! Böyle-

lerine sopa atmak gerekir...

Durakoğlu otele döndüğü vakit, bir asilzadenin kendisini görmek istediğini öğrendi...

Bu, şık giyinmiş, sinsi yüzlü, iri kafalı bir adamdı. Durakoğlu'na karşı büyük bir saygı gösteriyordu. Asilzade, şaşkın şaşkın bakan otelciyi bir işaretle uzaklaştırdı, sonra tekrar Durakoğlu'nu selamlayarak:

—Adım Yasef, dedi. Başım büyük olduğu için Kocabaş Yasef derler bana...

Durakoğlu soran bakışlarını Kocabaş Yasef'e dikti:

—Peki, ne istiyorsun benden?

—Size bir hizmette bulunmak için geldim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 TEMMUZ 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 289 FİYATI 10 LİRA

Sevgili okurlarımız

Artan maliyetler nedeniyle derginiz KARA MURAT, bu sayıdan itibaren 10 liraya satılacaktır. Elimizde olmayan bu fiyat artışını hoşgörü ile karşılayacağınızı umuyoruz.

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Ne gibi bir hizmet?...

—Şu emaneti getirdim...

Kocabaş Yasef bunu söyledikten sonra ceketinin altından çıkardığı dolu bir keseyi masanın üzerine koydu:

—Bunun içinde tam elli altın var. Saymak zahmetinde bulunur musunuz?

—Elli altın mı? Benim için mi?

—Siz Durakoğlu değil misiniz?

—Evet,benim..Ama galiba rüya görüyorum...

—Hayır..Altınlar sizindir...

—Ama...Anlamıyorum..Bunları gönderen kim? Bunu bilmek isterim...

—Burada konuşmayalım. Siz şimdi lütfen altınları sayınız...

Durakoğlu büyük bir şaşkınlık içinde keseyi masanın üzerine boşalttı ve saymaya

başladı....

Altınlar tamamdı...

Delikanlı, paraları kemerine yerleştirdikten sonra adamı sorguya çekmeyi düşünüyordu.

Ama saymayı bitirdiği vakit, Kocabaş Yasef'in gitmiş olduğunu gördü...

Hancıyı çağırarak sordu:

—O adam nerede?

Hancı iki büklüm olarak cevap verdi:

—Gitti beyzadem...

Hancının kendisine karşı olan tutumunun birdenbire değiştiğini ve son derece saygılı bir şekilde konuşmaya başladığını gören Durakoğlu adamı yakasından tutarak sarstı:

—Hımmm...Kapıdan bizi gözetledin.. Meteliksiz biri olmadığımı gördün galiba...

—Evet beyzadem...Önce, sizin gibi büyük bir adamın, otelimde kaldığını bilmediğimden dolayı beni affetmenizi rica ediyorum..Hele peşin para istemek suretiyle yaptığım küstahlığı bağışlamanız için size yalvarırım...

Durakoğlu adamın yakasını bıraktı..Hancının neden birdenbire böyle değiştiğini anlayamamıştı...

Adam devam etti:

—Bilmeden yaptığım bu kabalığı affediniz soylu efendim. Otelimde beş kuruş vermeden dilediğiniz kadar kalabilir, yer içer ve dinlenebilirsiniz. Bundan gurur duyarım..

—Söylediklerinden hiç bir şey anlamadım. Ne demek istiyorsun sen?

Hancı boynunu bükerek alçak gönüllü bir tavırla gülümsedi:

—Artık her şeyi anladığımı, basit otelimde, devleti yöneten büyük bir kişinin dostu bulunduğunu öğrendiğimi söylemek istiyorum...

—Yaaa?..

—Evet...Az önce çıkan Bay Yasef. efendimiz Tomas'ın adamıdır. Özellikle Prenses Helena'nın hizmetinde çalışır...

Hancı bunları söyledikten sonra tekrar yerlere kadar eğilerek odadan çıktı...

Durakoğlu bir süre düşünceye daldı. Altın dolu kesenin içine yeniden baktığı vakit daha önce farkına varmadığı küçük bir kağıt parçasının kumaşa iliştirilmiş olduğunu gördü...

—Allah Allah...Bu da nesi?

Dörde katlanmış mektubu çabuk bir hareketle açtı. Kağıtta şunlar yazılıydı:

"Eğer, duyduğum kadar iyi bir silahşör seniz, sizi hizmetime almak istiyorum. Kesedeki elli altın ilk maaşınızdır.Öğleden sonra saraya geliniz.... Prenses Helena"

Durakoğlu, mektubu okuduktan sonra uzun bir hayret ıslığı çaldı:

—Vay canına!...Bu kadın beni nereden tanıyor? Yoksa bir tuzak mı bu? Ne olursa olsun prensesle tanışmam gerekiyor. Şimdi derhal sarayın yolunu tutmalı..Bakalım o kaba nöbetçiler bu defa ne diyecek?

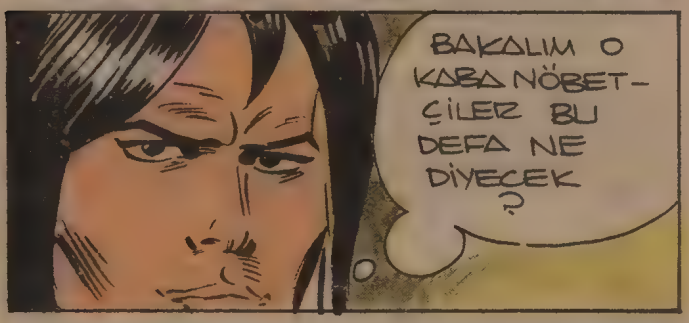

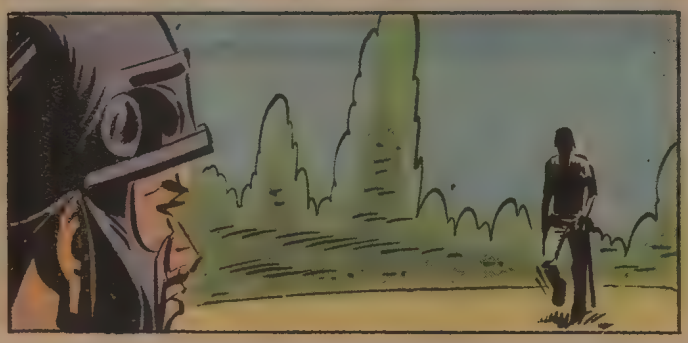

Durakoğlu hızlı hızlı yürüyerek on dakika sonra sarayın önüne gelmişti.

Fakat iri yarı iki muhafız yine onun yolunu kesti:

—Geri çekil!

—Yine mi sen geldin?

—Defol buradan...

—Bas,geri...

Durakoğlu:

—İyi ama, dedi. Beni saraydan bekliyorlar...

—Haydi oradan sersem...Seni kim bekler?

—Prenses Helena bekliyor...Ne aptal adamlarsınız..Prenses beni bizzat davet etti. Haydi çekilin,geçeyim...

İri yarı muhafız homurdandı:

—Anlaşıldı..Seni kulağından tutup kıçına tekme atarak buradan kovmak gerekecek.

Artık iş çığırından çıkmak üzereydi...

Durakoğlu yavaş yavaş kızmaya başlamıştı...

Muhafız homurdana homurdana üzerine geliyordu...

Birden Durakoğlu'nun sağ ayağı yay gibi uzandı ve müthiş tekmesi adamın çenesinde patladı...

Hayatında ilk defa böyle bir vuruşa tanık olan öteki muhafız, arkadaşının baygın bir şekilde, boylu boyunca yere uzandığını görünce, mızrağını doğrultarak öfke içinde Durakoğlu'nun üzerine saldırdı:

—Geber, serseri!...

Durakoğlu,üzerine atılan adamın kılıçlı kolunu bileğinden yakaladı,öteki eliyle belinden tutarak onu bir tüy hafifliğiyle havaya kaldırdı...

Adam, Durakoğlu'nun ellerinin üzerinde bir yengeç gibi kıvranıyor:

—Bırak beni sersem!...Allahın belası!..

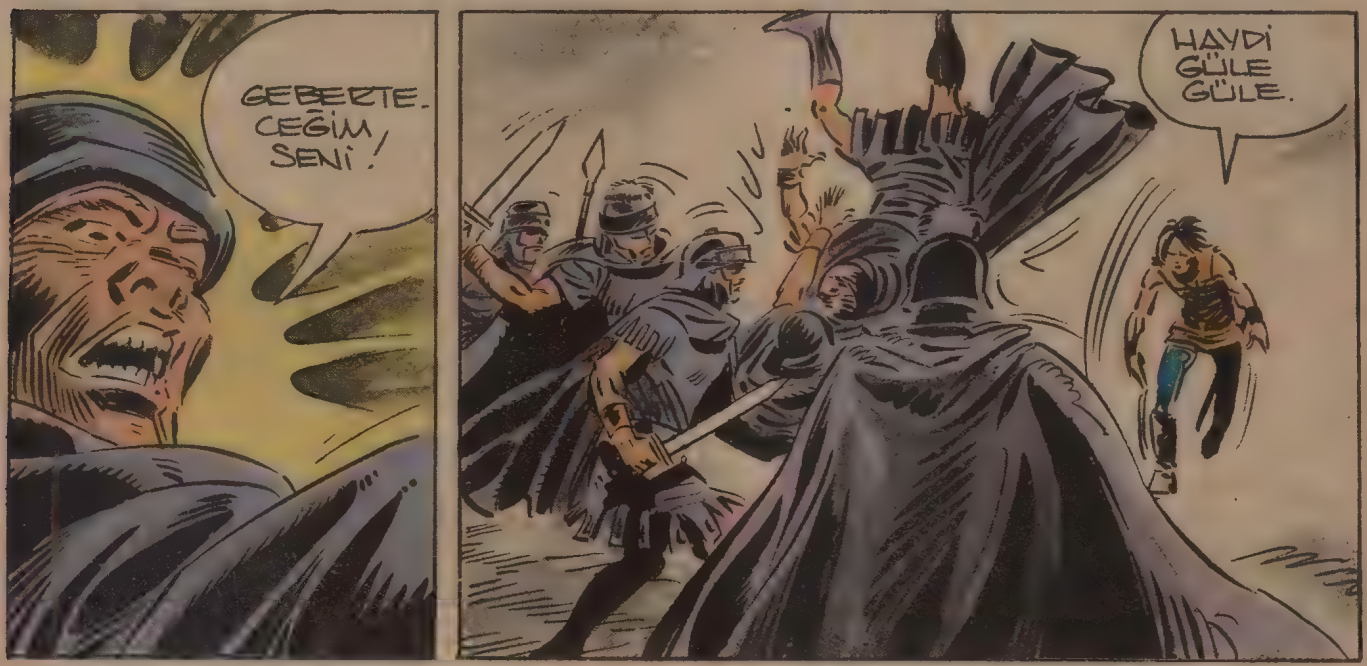

Geberteceğim seni, diye haykırıyordu...

Durakoğlu havaya kaldırdığı adamı bırakacak uygun bir yer ararken, gürültüyü duyan öteki nöbetçilerin kendisine doğru koştuklarını gördü...

En az on kişiydiler...

Hepsi de kılıçlarını çekmiş, mızraklarını doğrultmuştu...

Yengeç gibi kıvranan muhafız:

—Bırak beni haydut... Bırak beni!.. diye bağırıyordu hâlâ..

Durakoğlu alaylı bir kahkaha attı:

—Tabii bırakacağım! Haydi güle güle...

...Ve adamı bir top gibi, nöbetçilerin üzerine fırlattı...

Sarayın avlusu çığlıklarla inledi...

Muhafızlardan bazıları gülle gibi üzerlerine düşen adamın ağırlığıyla yere serildiler.

★ ★ ★

Bu sırada Prenses Helena, sıkıntı içinde dairesinde dolaşıp duruyordu... Karşısındaki Kocabaş Yasef vardı...

Genç kız kaşlarını çatarak:

—Acaba gelir mi dersin? diye sordu.

Kocabaş Yasef sırıttı:

Bu sırada, kulaklarına bir takım gürültüler geldi. Dikkat ettiler. Sesler, sarayın ön tarafından geliyordu. Helena sordu:

—Bu da ne?

—Garip şey..Gidip bakalım isterseniz prensesim...

Helena, omuzuna ipek bir şal alarak salondan çıktı. Kocabaş Yasef de hanımını izleyen sadık bir köpek gibi onun peşinden gitti...

—Ben bu tip serserileri iyi tanırım prensesim..Parayı görünce dayanamazlar..Hele sizin gibi güzel prenseslerin davetini hiç bir zaman geri çevirmezler...

Helena hâlâ düşünceliydi:

—Belki dediğin doğru ama gelse bile bakalım benim aradığım nitelikte biri mi? Tudor'la vuruşup, onu rezil edecek kadar güçlü bir silahşör mü?

Sarayın bahçesine çıktıkları vakit, gördükleri manzara karşısında dona kaldılar...

Birkaç muhafız yere serilmiş baygın yatıyordu..Birkaçı da iki büklüm olmuş acı acı inliyor,sağlam kalan muhafızlar ise çılgın bir öfke içinde yabancı bir gencin üzerine atılıyorlardı...

Ama,çevik hareketlerle sağa sola sıçrayan delikanlı, kendisine yaklaşanlara kılıcının tersiyle veya kabzasıyla vuruyor, hepsinin hakkından geliyordu.

Prenses Helena bunu görünce:

—Kim bu küstah? diye haykırdı.

Kocabaş Yasef saygıyla iki büklüm oldu:

—Beklediğimiz silahşör, prensesim. Görüyor musunuz? Ne vuruş? Ne atılış?..Patküt...İşte iki kişi daha yere serildi...

Helena'nın kızgınlığı birdenbire geçti. Zevkten kendisini kaybetmiş bir halde kavgayı seyrederek yabancıyı alkışlamaya başladı:

—Bravo!...Bravo!...

Kocabaş Yasef sırıttı:

—Tam aradığımız adam değil mi?

—Evet...Müthiş..Bana böyle birini bul-

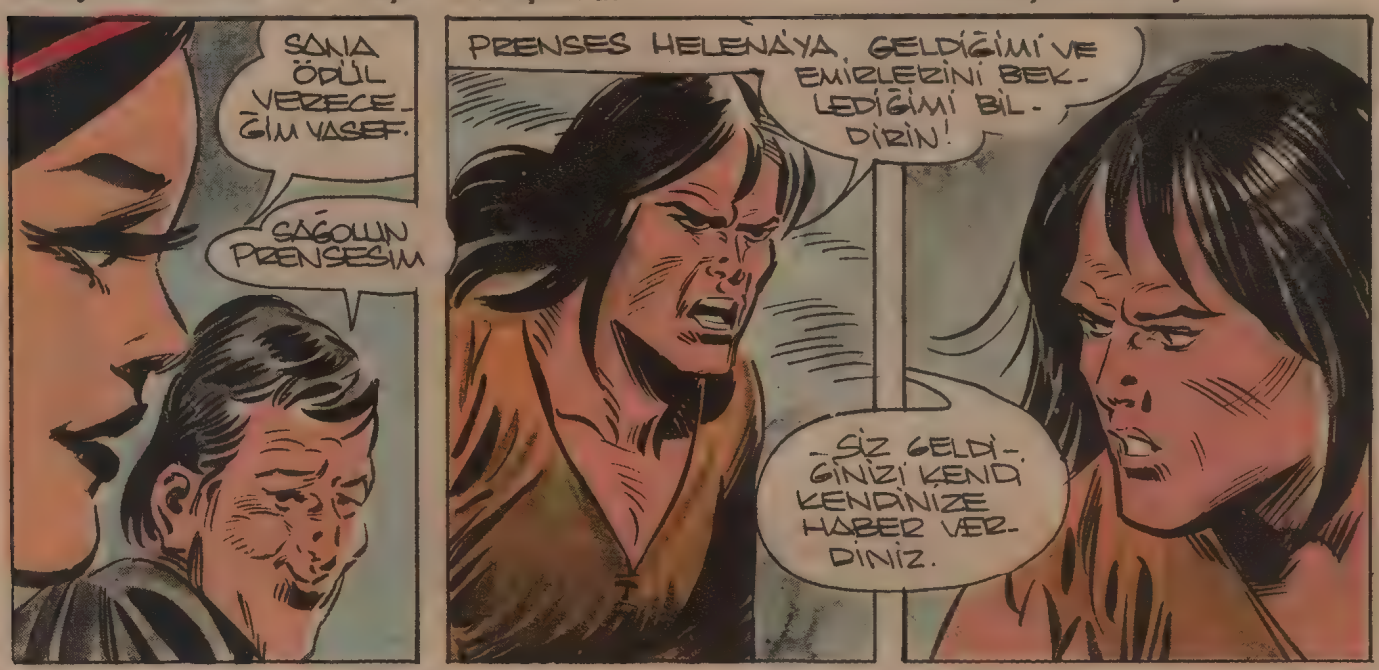

duğun için sana ödül vereceğim Yasef...

—Sağolun prensesim...

Bu sırada Durakoğlu bütün gücüyle sağa sola atılıyor, önüne geleni deviriyordu...

Muhafızlar, böyle bir belaya çattıkları için kötü talihlerine lanet ederek kaçmaya başlarken Durakoğlu haykırdı:

—Haydi..Şimdi hemen gidin, Prenses Helena'ya geldiğimi ve emirlerini beklediğimi bildirin...

Bu sırada tatlı bir ses duyuldu:

—Siz geldiğinizi kendi kendinize haber verdiniz şövalye...

Durakoğlu başını çevirince, inanılmaz bir güzellikle karşılaştı... Bir an gözlerinin kamaştığını, yüreğinin titrediğini hissetti.

Helena, karşısında,bir güzellik Tanrıçası gibi duruyordu...

Durakoğlu bir an,genç kızın büyüleyici güzelliğine şaşırarak baktıktan sonra kendisini toparladı...

Helena bunu anladığı için hafifçe gülümsedi..Ne de olsa bir kadındı ve güzelliği karşısında şaşıran bir erkeği seyretmek hoşuna gitmişti..

Durakoğlu kibar bir tavırla:

—Beni bağışlayınız Prenses, dedi. Adamlarınıza yapmak zorunda kaldığım bu sert davranış için özür dilerim. Ama başka türlü içeri girmeme imkan yoktu...

Prenses tatlı tatlı gülümseyerek elini uzattı:

—Geliniz şövalye...Onlar dayağı hak etti...Aslında geleceğinizi muhafızlara haber

vermediğimiz için biraz da biz suçluyuz...

Helena, Durakoğlu'nu elinden tutarak bahçede yürümeye başladı....

Ilık bir elin yumuşaklığı delikanlının vücudunu ürpertti, damarlarındaki kan alev alev yanarak daha hızlı akmaya başladı... Durakoğlu:

"—Tanrım..Bu kızın sihirli bir güzelliği var...Galiba hayatımda ilk defa âşık olacağım!" diye düşündü...

Bir an, her şeyi bırakıp oradan kaçmak istedi...

Aşık olmaktan nedense her zaman korkmuştu...

Ama yapması gereken görevleri vardı.. Bu şatoda kalmak zorundaydı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 TEMMUZ 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 390 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

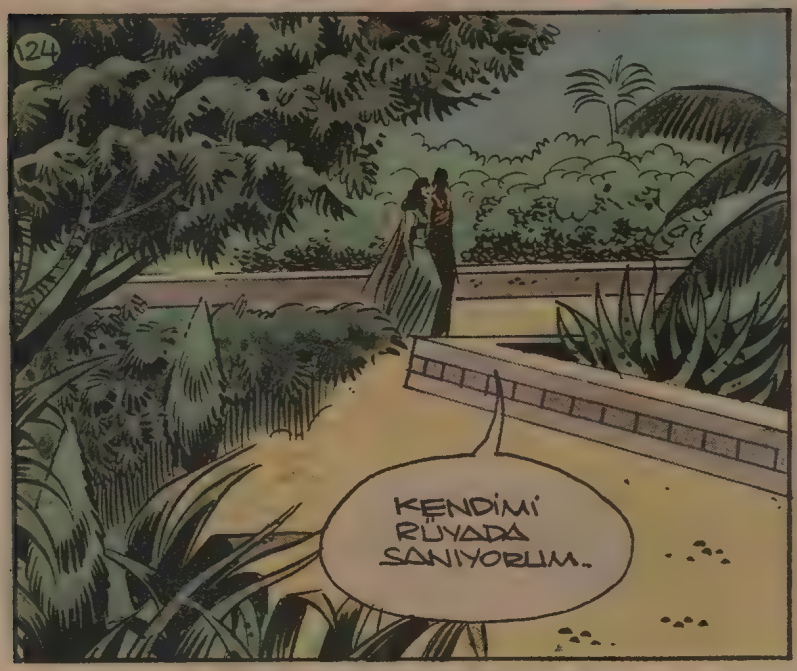

Mevsim çiçeklerinin güzel kokular saçtığı bahçede dolaşırken, Kocabaş Yasef onları yalnız bırakmıştı.

Durakoğlu:

—Kendimi rüyada sanıyorum, dedi.

—Neden?

—Güzel bir prenses elimi tutmuş, beni en zengin sarayın çiçekli bahçesinde gezdiriyor. Birdenbire uyanmaktan ve bu tatlı yaşayışı bir anda kaybetmekten korkuyorum...

—Korkmayınız,bu bir rüya değil...

—Hayır..Benim gibi fakir bir silahşör için bütün bunlar tatlı bir rüya...Uyanış bana pek acı gelecek..Ben neredeyim? Hangi perinin sarayındayım?...

Helena gülümsedi:

—Maşallah, sizin diliniz de yumruklarınız gibi kuvvetli...Acaba kılıcınızı da aynı ustalıkla kullanabiliyor musunuz?

Durakoğlu alçak gönüllü bir tavırla başını eğdi:

—Bilmem..Bu denemeden belli olmaz..

Helena kısa bir süre, karşısındaki gencin sağlam yapısını inceledi... Gerçekten, vücudundan sağlık ve kuvvet fışkırıyordu:

—Bakın,dedi. Gördüğünüz bütün bu ihtişama rağmen ben mutsuz bir kişiyim...

—Neden?

—Çünkü bana hayatımı zehir eden müthiş bir düşmanım var...

Durakoğlu kaşlarını çatarak haykırdı:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Sizin gibi güzel bir prensesin mutsuz olmasına gönlüm asla razı olmaz! Söyleyin... Mutluluğunuzu bozan kim? Her ne pahasına olursa olsun onu ortadan kaldırırım...

Helena'nın gözleri bir an uzaklara daldı, Kara Murat'ın yüzü gözlerinin önünde canlandı, dalgın bir tavırla:

—Bir serseri! dedi. Bir serseri benimle alay etti, beni küçük düşürdü...Ondan intikam almak için yemin ettim...

Durakoğlu adeta kükredi:

—Onu bana gösterin, yeter!...

Prenses Helena acı acı gülümsedi:

—Zamanı gelince göstereceğim şövalye...

Durakoğlu devam etti:

—Ben parasız bir gencim...Bununla beraber fedakar bir kalbim, titremez bir kolum ve yenilmez bir kılıcım var..Bunların hepsi, şu andan itibaren emrinizdedir...

Helena, her erkeği sarhoş edebilecek kadar tatlı ve yumuşak bir sesle mırıldandı:

—Hizmetinizi kabul ediyorum....

—Bir arkadaşım daha var..Sağlam bir gençtir..O da hizmetinize girebilir mi?

—Tabii..Neden olmasın?...

—Sağolun...Çok iyi kalplisiniz...

Konuşa konuşa yürürlerken,bir avluya gelmişlerdi...

Geniş düzlükte kılıç çalışması yapan askerleri gördüler...

Şövalye Lukanos'un yaptırdığı eğitimi seyreden Prenses Helena'nın yüzü birden nefretle gerildi. Dudaklarının titreyişindeki öfke, bakışlarındaki kin, Prensesin Şövalye Lukanos ile arasının hiç iyi olmadığını gösteriyordu.

Durakoğlu bunu hemen fark etti:

—Düşmanınız bu mu?

—Hayır...

—Öyleyse neden böyle birden bire renginiz değişti?

—Çok dikkatlisin...Evet..Bu adamı hiç sevmem..Şövalye Lukanos'tur bu...Babamın en yakın adamıdır. Ama bir vakitler, beni ve beni koruyan Arnavut Selami'yi yakalayıp öldürmek için çok uğraştı..Bu yüzden ondan nefret ediyorum...

Durakoğlu, askerlere eğitim yaptıran

Şövalye Lukanos'u bir süre seyretti:

—Çok iyi kılıç kullanıyor..Son derece çevik ve güçlü...

Helena başını salladı:

—Evet...Sarayın en iyi silahşörlerinden biridir o...Bugüne kadar onu yalnız Arnavut Selami yenebildi...

—Kim bu Arnavut Selami?

—Bana babalık yapan yiğit bir kişi...Ne yazık ki şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum..Söyle bakalım, sen bu adamı yenebilir misin?

Durakoğlu, hiç bir rakibini küçümseme-yecek kadar olgun bir dövüşçüydü.."Bilinmez ki..." der gibi dudaklarını büktü:

—Dövüşte kazanmak veya kaybetmek an meselesidir...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

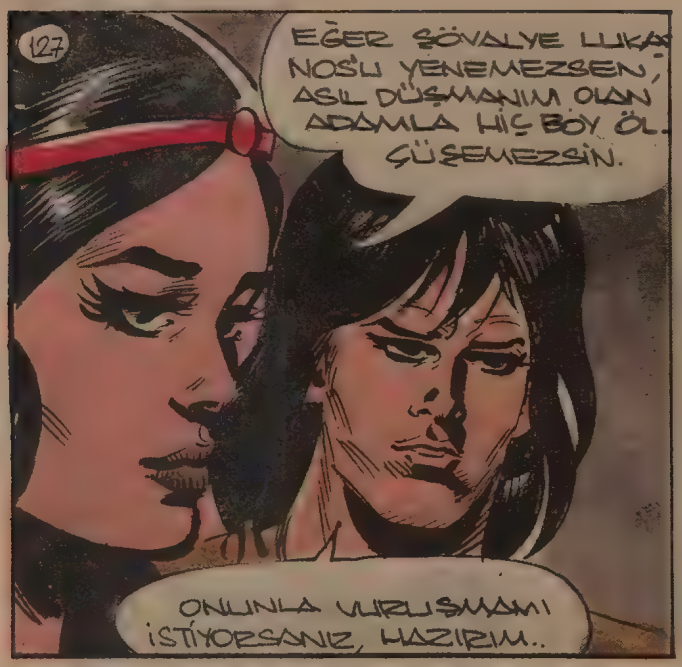

Prenses Helena biraz içerler gibi oldu:

—Seni hizmetime aldım..Eğer Şövalye Lukanos'u yenemezsen, asıl düşmanım olan adamla hiç boy ölçüşemezsin...Çünkü o daha güçlü biri..Nasıl, kendine güveniyor musun?

Durakoğlu omuz silkti:

—Onunla vuruşmamı istiyorsanız hazırım...

—Evet...Kılıcının gücünü denemek istiyorum...Onu öldürme..Sadece herkesin içinde iki paralık et...

Prenses Helena, Durakoğlu'nun cevabını beklemeden Şövalye Lukanos'a seslendi:

—Hey, Şövalye!...Bakıyorum karşınıza acemi askerleri almış, gösteri yapıyorsunuz..

Şövalye Lukanos, çalışmayı bırakarak

sesin geldiği yana döndü, Prenses Helena'yı görünce yüzünde alaylı bir gülümseme dalgalandı:

—Babanızın emrini yerine getiriyorum. Askerleri iyi yetiştirmemi istedi...

—Güzel ama, bütün uğraşmanıza rağmen hâlâ çok acemiler...

—Sizin emrinizde daha usta silahşörler var mı prensesim?

—Var tabii...

Şövalye Lukanos'un gururlu bakışları, Helena'nın yanındaki Durakoğlu'na takıldı, onu gözleriyle şöyle bir tarttı, sonra alaylı bir ifadeyle:

—Yoksa, dedi. Yanınızdaki şu kılıksız herifi mi karşıma çıkaracaksınız?

Şövalyenin bu sözlerine, çevredeki asker ve subaylar kıs kıs güldüler...

Şövalye Lukanos devam etti:

—Eğer öyleyse çok yazık...Genç yaşta kılıcımın ucunda can verecek demektir..Daha kötüsü kılıcım onun kanıyla kirlenecek...

Şövalye Lukanos'un sözleri,Durakoğlu'na yöneltilmiş açık bir hakaretti...

Delikanlı, Helena'ya dönüp:

—İzninizle Prenses, diyerek Şövalye Lukanos'a doğru yürüdü..Sakin, fakat donducu bir sesle:

—Bana bak Şövalye, dedi.Ben hayatımda hiç bir zaman kendime hakaret ettirmedim. Bu alaylı sözlerin yüzünden seni öldürmem gerekirdi...Ama Prenses sana acıdı, öldürmemi istemedi..Sadece herkesin içinde küçük düşürmemi söyledi.

Şövalye Lukanos'un kahkahası,gök gürültüsü gibi patladı:

—Neee?..Sen mi beni küçük düşüreceksin?

—Evet...Askerlerinin önünde iki paralık edeceğim...Prenses böyle emretti çünkü...

—Delisin sen..Benim kim olduğumu bilmiyorsun galiba?

—Önemi yok..Az önce dövüşürken gördüm..Beş para etmez herifin birisin...

Şövalye Lukanos, hakaretin ağırlığı karşısında sapsarı kesildi. Tehdit dolu bir sesle haykırdı:

—Çok konuştun. Çek kılıcını serseri!...

—Buna gerek yok..Kılıcımı çekmeden de seni yenebilirim...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Deli...Deli bu vallahi... Sen gerçekten çıldırmışsın...O uzun dilini kesmezsem bana Şövalye Lukanos demesinler...

Durakoğlu, Şövalye Lukanos'u daha da kızdırmak için:

—Kılıcımı çekersem seni öldürebilirim. O zaman da başım derde gider, dedi. Bu yüzden seni silahsız yeneceğim...

Lukanos iyice çılgına dönmüştü.

Bu küstah serseriye iyi bir ders vermeliydi...

Öfkeden boğulurcasına haykırdı:

—Sersem herif!...Buradan ölün çıkacak!....

—Oh oh!... Bu çok komik..Ölmeye hiç niyetim yok doğrusu...

—Öyleyse çek kılıcını.. Çünkü kılıçsız

birini öldüremem.Haydi çek kılıcını diyorum sana!...

—Madem bu kadar ısrar ediyorsun, dediğin gibi olsun.Ama dikkat et..Az önce acemi askerlere ders verirken yaptığın hataları tekrarlarsan o çok güvendiğin kılıcın elinden kuş gibi uçup gider...

Şövalye Lukanos birden kahkahalarla gülmeye başladı:

—Hah ,hah, ha!...Elimden kılıcı uçuracak bir babayiğit doğmadı daha..Bu kadar palavracı olma dostum.. Sana güvenen prensesi de rezil edeceksin...

Durakoğlu gayet sakin:

—Deneyelim öyleyse, dedi...

Karşı karşıya geçip vuruşma durumu aldılar..

Prenses Helena, heyecanla onları seyrediyordu...

İşe yeni aldığı bu gencin gerçek bir silahşör mü, yoksa palavracının biri mi olduğu az sonra anlaşılacaktı...

Çarpışma çok şiddetli başladı, yarım dakika kadar sürdü, sonra acı bir haykırışla sonuçlandı.

Çığlığı atan Şövalye Lukanos'tu.. Faltaşı gibi açılan gözleriyle elinden uçup giden kılıcına bakıyor:

—Kılıcım...Kılıcım gitti!... diye bağırıyordu...

Aynı anda alaylı bir kahkaha ortalığı çınlattı.Prenses Helena uzun süredir içinde biriken hıncın etkisiyle gülmeye, Lukanos'un şaşkın haline bakarak kahkahalar atmaya başlamıştı:

—Ne oldu şövalye?...Nereye uçtu kılıcın?..Hey, muhafızlar..Getirin şövalyenin kı-

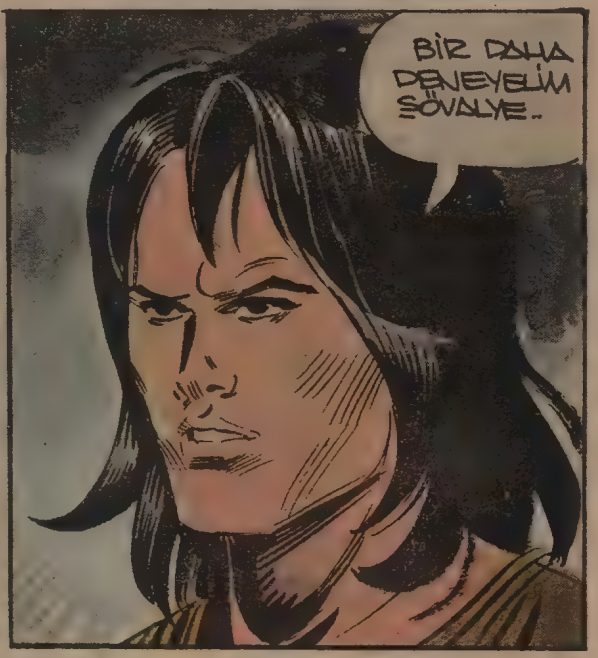

lıcını...

Şövalye Lukanos fena halde bozulmuştu. Prenses Helena ile Durakoğlu'na öfkeyle bakarak:

—Suç bende, dedi. Boş bulundum. Bu serseriyi bir adama benzetemediğim için hatalıyım...

Durakoğlu hiç övünmeden sakin bir sesle:

—Bir daha deneyelim şövalye, dedi. Göreceksin, sonuç yine aynı olacak...

Lukanos'un moraran yüzü korkunç bir hal almıştı. Kükrercesine haykırdı:

—Küstah!..Rezil!...Benimle alay mı ediyorsun?.. Bir daha boş bulunacağımı mı sandın?..Seni geberteceğim anladın mı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 TEMMUZ 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 391 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Durakoğlu gayet sakin bir tavırla:

—Canım,dedi. Neden bu kadar kızıyorsun? Biraz eğleniyoruz. Prensesin emri böyle. Haydi, kılıcını al da devam edelim.

Helena Durakoğlu'na hayranlıkla bakıyor ve:

—"Tam aradığım adam..Tudor'u ancak böyle biri yenebilir" diye düşünüyordu.

Şövalye Lukanos'un perişan hali, genç kızı iyice keyiflendirmişti.

Şövalye,askerlerin getirdiği kılıcını kaptı ve aynı anda korkunç bir hışımla Durakoğlu'nun üzerine saldırdı:

—"Köpek herif...Benimle alay etmenin ne demek olduğunu şimdi görürsün.Parça parça edeceğim seni...

Lukanos'un öldürücü hamlesini Durakoğlu usta kılıcı ile önledikten sonra Helena'-

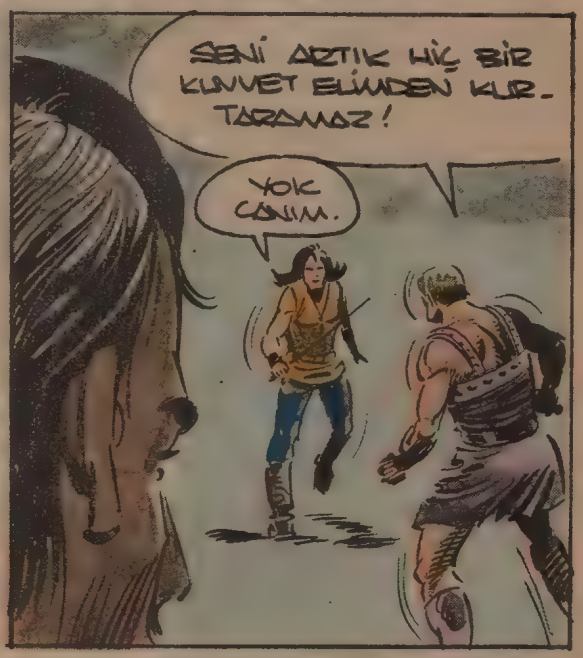

ya seslendi.

—Şövalye'nin kılıcı yine uçsun mu prensesim?

Helena neşeyle ellerini çırptı:

—Uçsun, uçsun!...

—Öyleyse lütfen biraz geri çekilin. Kılıç size rastlayıp yaralamasın...

Bu konuşma Şövalye Lukanos'u iyice çileden çıkardı.Gözü artık öfkeden hiç bir şey görmüyordu. Vahşi bakışlarını Durakoğlu'na dikerek homurdandı:

—İblis! Ölmeye hazırlan.Seni artık hiç bir kuvvet elimden kurtaramaz...

—Yok canım. Bu basit dövüşü bir facia haline getirmeye gerek yok. Sadece kılıcını, ikinci defa elinden uçmaması için daha sıkı tut!...

Şövalye Lukanos bir boğa hırsıyla atıldı, kılıçlar havada uzun süre şakırdadı.

Lukanos bir nefret fırtınası gibiydi. Olanca gücünü harcayarak, sağdan soldan, aşağıdan yukarıdan darbeler indiriyordu ama, boşuna.. Durakoğlu onun her hamlesini ustaca karşılıyordu. Bir ara Lukanos'un bilmediği ters bir vuruşla elindeki kılıcını havaya uçurdu.

Prenses Helena sevinçle ellerini çırparak:

—Yaşa!.. Yaşa benim yiğit muhafızım! diye haykırırken, Şövalye Lukanos derin bir keder içinde:

—Şerefim iki paralık oldu. Bütün şöhretim bir anda silindi! diye inledi.

Prenses Helena:

—İsterseniz üçüncü bir deneme yapın!

diye seslendi, ama sapsarı kesilen Şövalye Lukanos artık ezilmiş, bitmiş, perişan olmuştu.

Yeni bir vuruşmaya cesaret edemedi..

Allak bullak olan yüzünde kanlı gözleri kinle parlıyordu.

Prenses Helena Durakoğlu'nun kolunla girerek:

—Haydi gidelim. Bu kadar ders, Şövalye Lukanos'a yeter! dedi.

Onlar uzaklaşırken, şövalye damarlarını alev gibi tutuşturan bir nefretle homurdandı:

—Beni bu hale düşüren serseri, ne pahasına olursa olsun ölmeli! Ya zehir, ya da sırtına bir bıçak.. Yemin ederim ki, onu yaşatmayacağım !..

***

Venedikli Şövalye Manfred, atının dizginlerine asılarak haykırdı:

—İşte Atina!..

Kara Murat, bulundukları tepeden, kalın surlarla çevrili kente bakarak hayranlıkla mırıldandı:

—Güzel bir şehir.. Cennet..Cennet gibi bir yer...

—Evet, güzel bir şehirdir burası. Ama kadınları daha da güzeldir.

Yunanistan'ın incisi Atina, tüm ihtişamıyla gözlerinin önüne serilmişti.

Fatih Sultan Mehmet'in:

—"İstanbul'dan sonra, bir şehir daha var.Orayı da Türk topraklarına katmazsam gözüm arkada kalır" dediği burasıydı.

Venedikli Şövalye Manfred, Kara Murat'a seslendi:

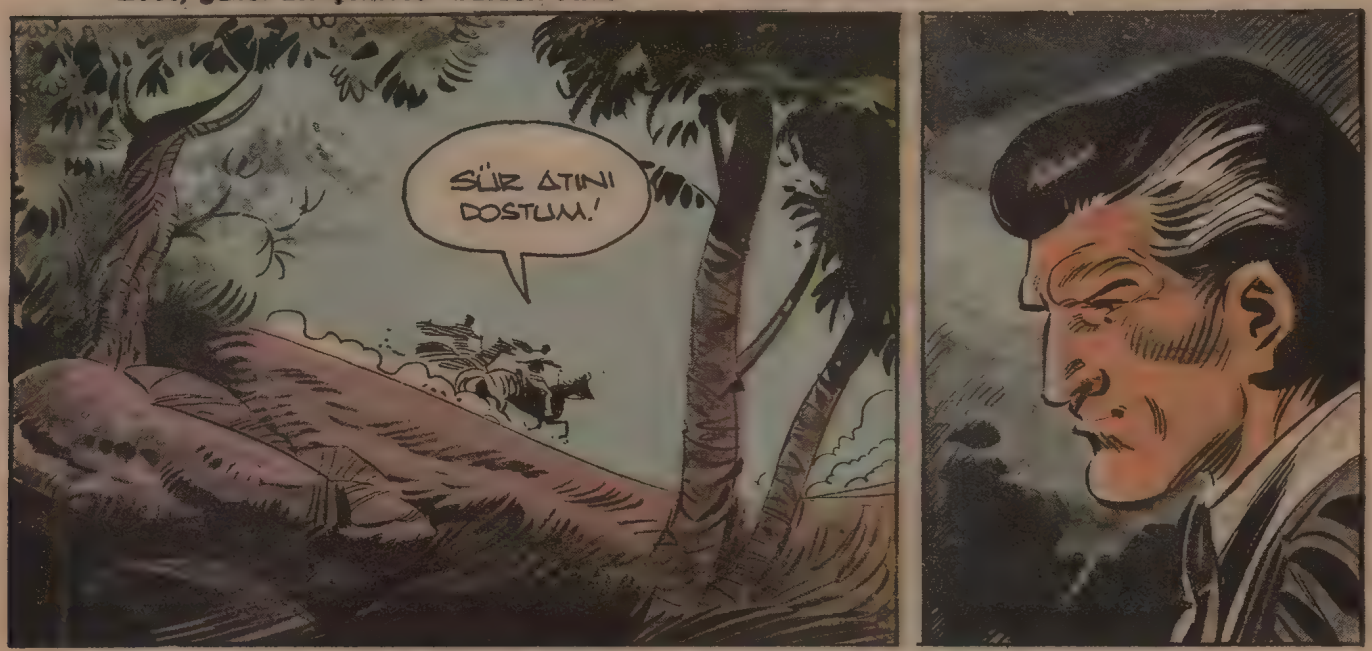

—Sür atını dostum!.. Bu gece yorgunluğumuzu Yunan dilberleriyle çıkaracağız...

İki arkadaş, dizginleri boşaltarak atlarını yıldırım gibi tepeden aşağıya doğru sürdüler.

Şövalye Manfred ile Kara Murat, Leontari kentinden ayrıldıktan iki gün sonra Atina'ya varmışlardı.

Manfred, Atina Başbakanı Franko'nun hizmetinde çalışan kiralık bir subaydı.

Franko,Venedik asıllı olduğu için, çevresine hep kendi ülkesinin en iyi silah kullanan adamlarını toplamıştı.

İyi para veriyor,iyi korunuyordu.

Şövalye Manfred,"Tudor" adıyla tanıdığı Kara Murat'a Atina diktatörünün yanında iş bulmaya söz vermişti:

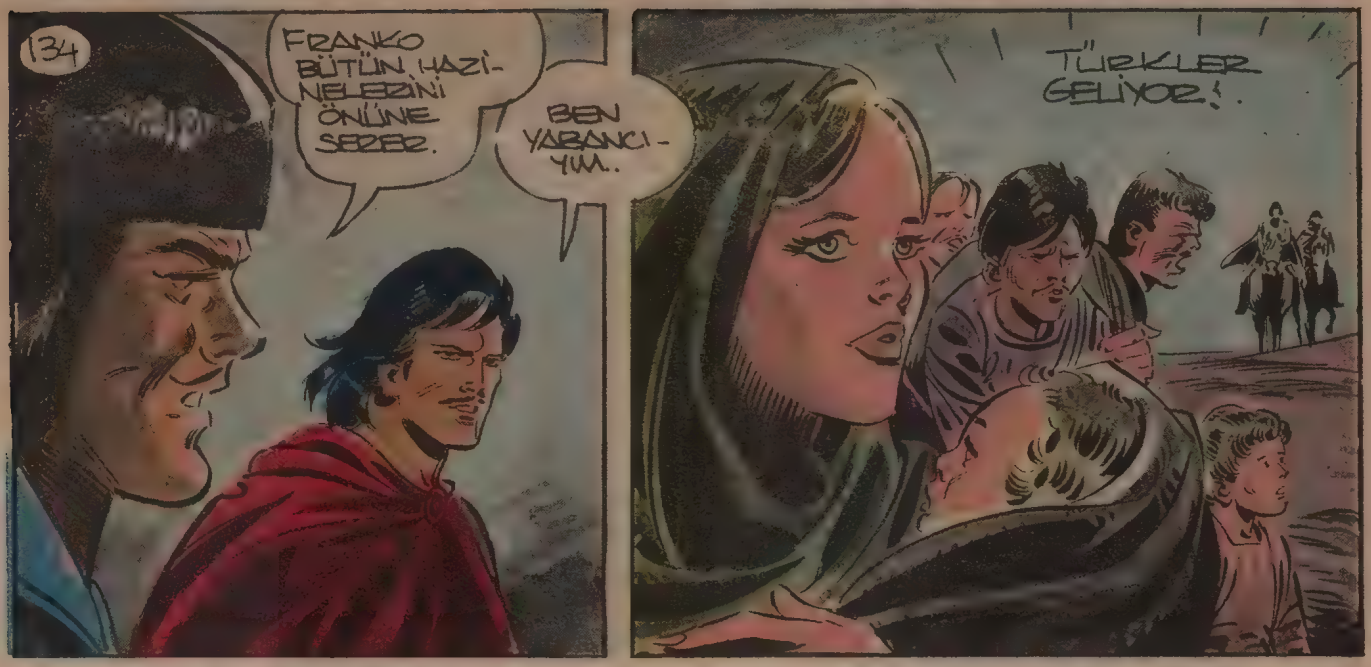

—Sende bu kılıç,bu yürek ve bu bilek varken, Franko bütün hazinelerini önüne serer! diyordu.

Ama Kara Murat fazla umutlu değildi:

—Bir yabancıyım ben..Bana nasıl güvenebilir?

—Franko, benim hayatımı kurtaran bir adama güvenmek zorundadır.Bunu böyle bil.

Atina surlarının önüne geldikleri vakit, garip bir manzarayla karşılaştılar..

Yollar,kadın,çocuk,yaşlı,genç, yüzlerce, binlerce insanla doluydu.

Şehrin kapılarına doğru akan bu insan selinden tek bir ses yükseliyordu:

—Türkler geliyor!

Sağa,sola,ileri,geri, şaşkın şaşkın koşu-

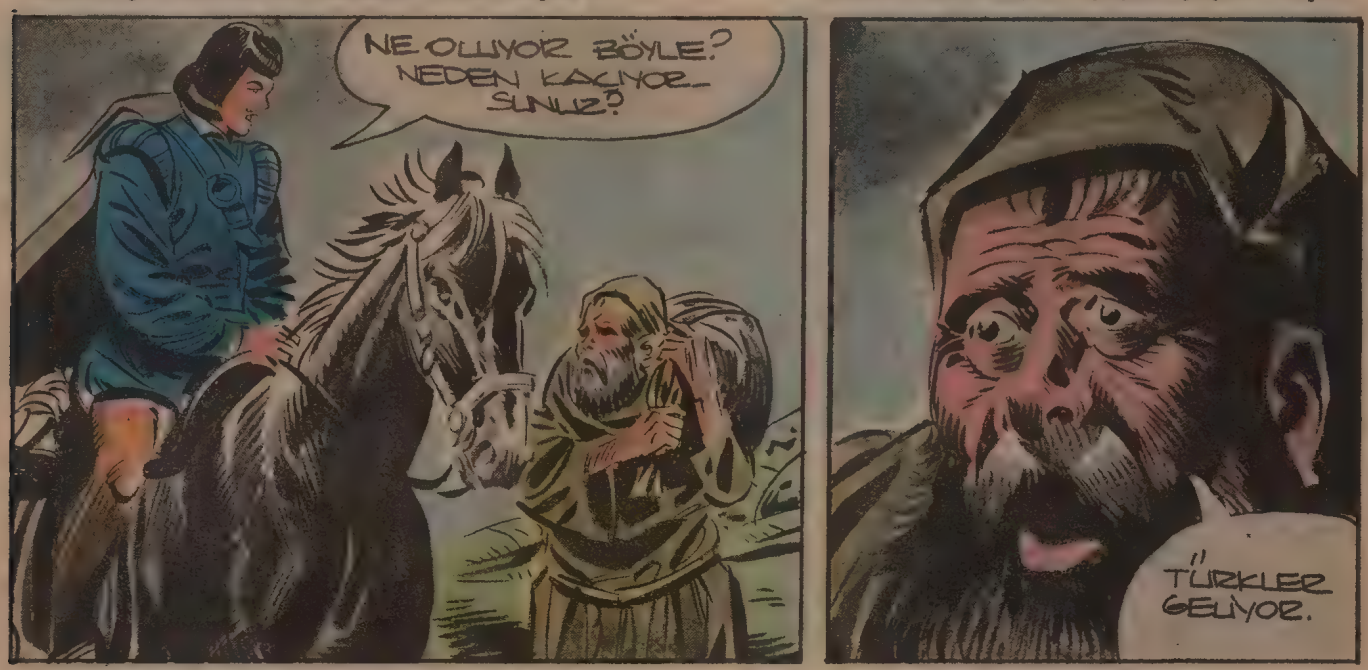

şan insanların ağızlarından yalnız bu haykırış yükseliyordu:

—Türkler geliyor!

Atina kiliselerinin çanları Türklerin yaklaştığını ilan için durmadan,acı acı inliyordu.

Şövalye Manfred, sırtında torbasıyla telaş içinde yürümekte olan bir köylüyü durdurdu:

—Hey!.. Ne oluyor böyle? Neden kaçıyorsunuz?

Korkudan kızarmış gözleri, kaçmaktan tabanları patlamış ayaklarıyla vücudunu sürüklemeye çalışan adam homurdandı:

—Haykırışları duymuyor musun? Türkler geliyor !

— Nerede? Nasıl geliyorlar?

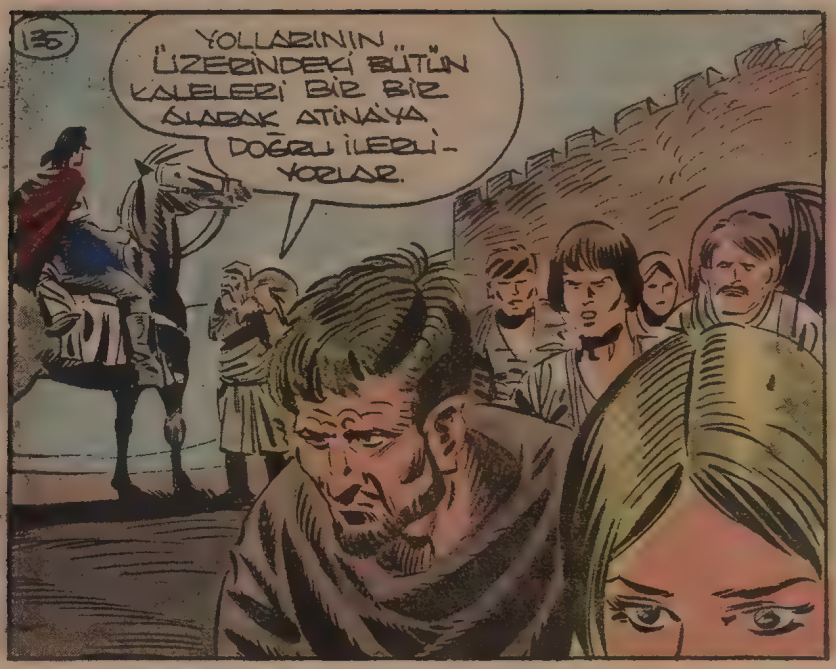

—İki günlük mesafedeler..Yollarının üzerindeki bütün kaleleri bir bir alarak Atina'ya doğru ilerliyorlar. Teslim olmayan kentleri yerle bir edip, taş üstünde taş bırakmadıkları söyleniyor.

Adam sözünü bitirdikten sonra korku içinde yürümeye devam etti. Hava kararmadan önce şehre girmek istiyordu.

Şövalye Manfred:

—Garip şey! diye söylendi.

Kara Murat sordu:

—Nedir garip olan?

—Türklerin buraya kadar gelmesi. İstanbul neresi, Atina neresi?..

—Evet.. Oldukça uzak bir mesafe..

—Ama bu defa yanıldılar.

—Neden?

—Atina'yı alamayacaklar da ondan. Şe-

hir dayanıklı surlarla çevrili. Ayrıca Venedikli ve Yunanlılardan oluşan çok güçlü bir ordusu var...

—Bizans'ın da ordusu güçlüydü ama da yanamadı,çöktü...

—Biz Bizanslılara benzemeyiz dostum. Türkler bu defa belalarını bulacaklar...

Kara Murat için için güldü, cevap vermedi.

Nöbetçiler Şövalye Manfred'i tanıdıkları için kapıdan kolayca geçip Atina'ya girdiler.

Şehirde bir panik havası esiyordu.

Turhanoğlu Ömer Bey'in komutasındaki Türk ordusunun hızla Atina'ya yaklaştığı ve bu ordunun görülmemiş büyüklükte toplarla donatıldığı ağızlarda dolaşıyordu.

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Bir umutsuzluk dalgası, sel gibi şehri kaplamaktaydı.

Şövalye Manfred:

—Biz Venedikliler,ölünceye kadar vuruşuruz,ama bu Yunanlılara pek güvenim yok doğrusu! diye homurdandı.

Sokakta ilerlerken Kara Murat ansızın duyduğu bir sesle irkildi:

—Nedir o?

—Bir kadın sesi...

—Evet.. Bir kadın sesi.İmdat istiyor... Koşalım...

Şövalye Manfred, Kara Murat'ı durdurmak istedi:

—Nereye gidiyorsun? Yine mi başını derde sokacaksın ?

—Ama imdat istiyorlar...

—İmdat isteyen herkesin yardımına koşulur mu? Bir gün bu yolda pisi pisine ölüp gideceksin...

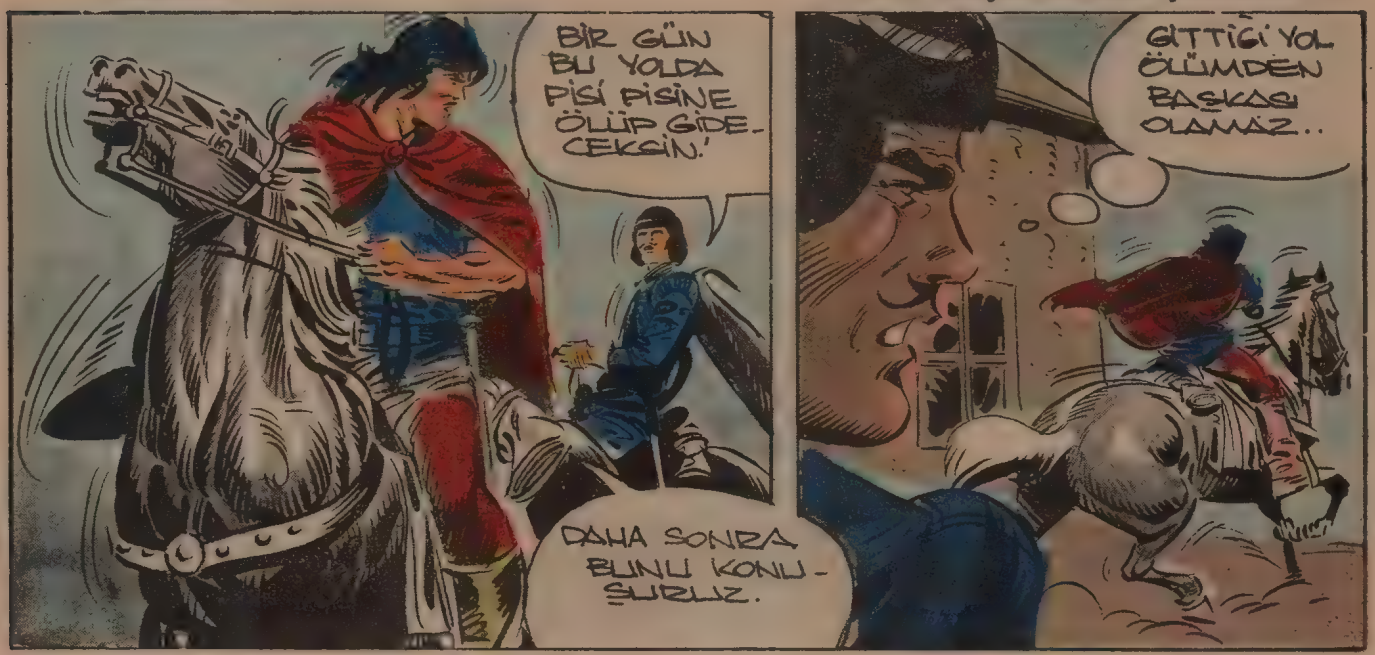

—Doğru söylüyorsun Şövalye... Yerden göğe kadar hakkın var ama bunu düşünmenin sırası değil..Önce, imdat isteyen şu kadının yardımına koşalım, daha sonra bunu konuşuruz...

Kara Murat, şövalyenin cevabını beklemeden atını gürültülerin geldiği yana doğru sürdü.

Şövalye Manfred de hayvanını mahmuzlayarak onun peşinden giderken,acı acı başını salladı:

—Bu oğlan deli vallahi!.. Nerede belalı bir iş olsa, hemen kendisini içine atıyor. Yazık..Çok yazık...Gittiği yol ölümden başkası olamaz...

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

O sırada, Atina'nın en işlek yerinde garip bir olay geçiyordu.

Büyük kilisenin önüne uzun bir masa kurulmuş,bu masanın çevresinde bir sürü zorba yer almıştı...

Bu zorbaların bazıları kilisenin papazlarıydı...

Türk tehlikesinin yaklaştığı şu günlerde, halkın korkusundan yararlanarak gelip geçen nerkesten zorla bağış topluyorlardı.

Kilisenin önünden geçen herkes, durumuna göre bir miktar para vermeye mecbur tutuluyor, vermek istemeyen fena halde dövülüyordu.

O gün, büyük kilisenin önünden geçmekte olan bir adam bağış sandığına para atmamak cüretinde bulundu.

Bu, kendi halinde,fakir görünüşlü, zayıf bir adamdı.

Onun hareketinin halka kötü bir örnek olmasından korkan zorba papazlar hemen zavallının yakasına yapıştılar:

—Dinsiz herif!... Utanmaz serseri!. Aziz Meryem Anamız için verecek birkaç kuruşun yok mu?

Adam cesaretle:

—Yok! dedi.

Papazlar:

—Yok ha? Öyleyse al sana! diye haykırarak öfkeyle adamın üzerine atılıp tekme ve yumruklarla onu yere yıktılar.

Din konusunda çok hassas olan halk da:

— Dinsizi gebertin!.. Din düşmanına acımayın! diye bağırmaya başlayınca adamın durumu büsbütün fenalaştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 TEMMUZ 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 392 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Tam bu sırada caddeden geçmekte olan bir arabanın içinde oturan genç ve güzel bir kadın, bu feci sahneyi görünce arabacıya durmasını emretti. Sonra kapıyı açarak zorbalara seslendi:

—Ne yapıyorsunuz? Bırakın zavallıyı!

Bu müdahale, gözü dönmüş papazları iyice kızdırdı:

—İşte bir dinsiz daha!.. Yakalayın onu da... Gebertelim din düşmanların...

Genç kadın:

—Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? diyecek oldu ama papazların kışkırttığı halk bir anda arabanın çevresini sardı:

—Tutun...

—Yakalayın...

—Dinsizlere ölüm!

Sapsarı kesilen genç kadın, bir anda her şeyin bittiğini ve bu kudurmuş kalabalık tarafından paramparça edileceğini anladı:

—Tanrım!.. Delirmiş bunlar!..

Arabacı, kırbaçını şaklatarak hanımını umutsuzca korumaya çalıştı:

—Şrak... Şrak...

Ama tek başına ne yapabilirdi?

Sel gibi gelen halkı durdurması mümkün müydü?

Durumun iyice kötüye gittiğini gören genç kadın olanca gücüyle bağırmaya, yardım istemeye başladı.

Onun bu hareketi, halkın ve zorba papazların öfkesini arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Güzel kadın umutsuzca gözlerini kapayarak ölümü bekledi:

—Parçalayacaklar beni... Tanrım!.. Yardım et bana!..

Aynı anda, gök gürlemesi gibi bir ses ortalığı çınlattı:

—Defolun serseriler! Savulun!..

Kadın, titreyerek gözlerini açtığı vakit, siyah saçlı, yakışıklı bir gencin, atıyla halkı yararak arabaya yaklaştığını gördü:

—Kim bu? Beni kurtarabilir mi? Hayır, hayır!.. Onu da öldürürler...

Delikanlı arabanın kapısına ulaşınca uzun kılıcını çekerek:

—Korkmayın bayan... Artık kılıcımın himayesindesiniz! dedi.

Güzel kadın, yaprak gibi titriyordu.

—Siz.. Siz tek başınıza ne yapabilirsiniz ki?

—Çok şey... Haydi arabacı durma! Sür atları...

Kamçı havada şakladı ve atlar kalabalığı yararak ileri fırladı...

Kızgın halk, avlarının ellerinden kaçmak üzere olduğunu görünce daha büyük bir öfkeye kapıldı:

—Kaçıyor...

—ıyaçı:

—Tutun...

—Gebertelim...

Kara Murat'ın şimşek gibi çakan uzun kılıcı onları durdurdu:

—Yaklaşanın canını cehenneme gönderirim... Defolun!..

Öfkeli kalabalık, öyle kolay kolay dağılacak cinsten değildi.

Bağıran, küfreden, dinsizlere lanetler yağdıran halk çılgınca saldırdı...

Kara Murat, gözlerinden alevler fışkırarak, usta kılıcıyla onları yine püskürttü.

Ama tek başına bu azgın kalabalığı durdurması mümkün değildi.

Durumun iyice tehlikeye girdiği bir anda, ikinci bir kükreyiş duyuldu:

—Açılın!.. Canını seven kacsın! Askerler geliyor!

Halk birden korku ile durakladı.

Bu ses onları ürkütmüştü.

Askerlere yakalanırlarsa, haftalarca hatta, aylarca hapiste kalabilirlerdi.. Atina'da cezalar çok ağırdı.

Onların bu şaşkınlığı sırasında araba kalabalıktan sıyrılmış, iki gönüllü koruyucusuyla birlikte tehlikeli bölgenin dışına çık-

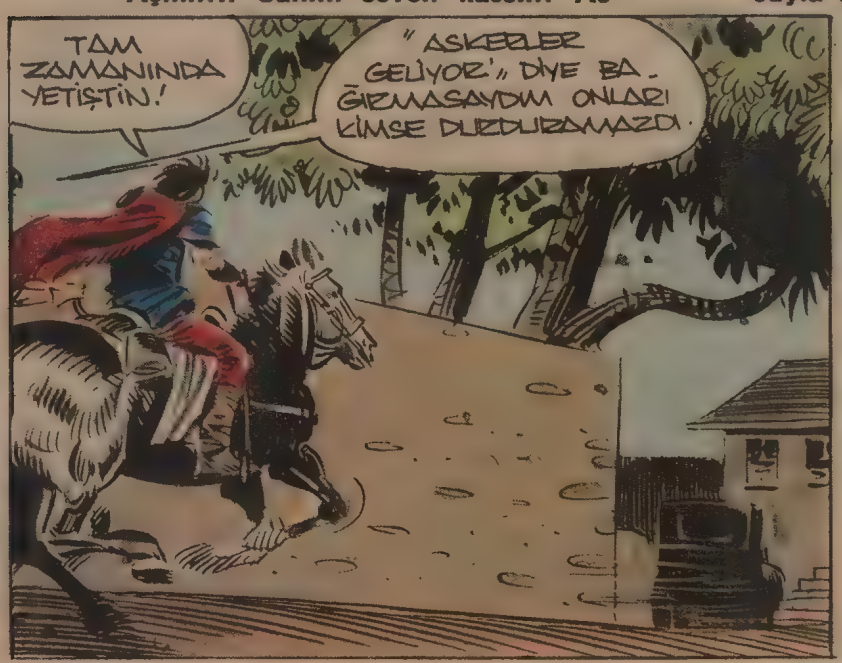

mıştı...

Kara Murat:

—Sağol Şövalye Manfred! dedi. Tam zamanında yetiştin...

—Askerler geliyor diye bağırmasaydım onları kimse durduramazdı...

Az sonra aldatıldığını anlayan halk, hızla uzaklaşan arabanın arkasından küfredip yumruklarını sıkmakla yetinmek zorunda kaldı.

Araba birçok sokağı geçip, büyük bir sarayın önünde durunca Şövalye Manfred şaşkın şaşkın söylendi:

—Allah, Allah!.. Saraya geldik!.. Bilmeden önemli birini kurtardık galiba?

Kara Murat, önlerindeki güzel yapıya dikkatle bakarak sordu:

—Burası ne sarayı?

—Efendimiz Franko'nun oturduğu saray.. Bütün ülke buradan yönetilir.

Bu sırada arabanın kapısı açılmış ve ölümden kurtulan kadın, yüzünde hâlâ geçirdiği korku dolu anların izini taşıyarak aşağıya inmişti.

Şövalye Manfred, genç kadını derhal tanıdı:

—Kontes Dolores! Siz ha?

Kadın, uzun kirpikli, güzel gözlerini kaldırarak kurtarıcılarına baktı, birden yüzünde sevimli bir gülümseme dalgalandı:

—Şövalye Manfred! Hayatımı kahraman arkadaşınıza borçluyum...

Kara Murat, genç kadına hayranlıkla bakarak, alçak gönüllü bir tavırla:

—Şövalyenin yardımı olmasa, tek başı-

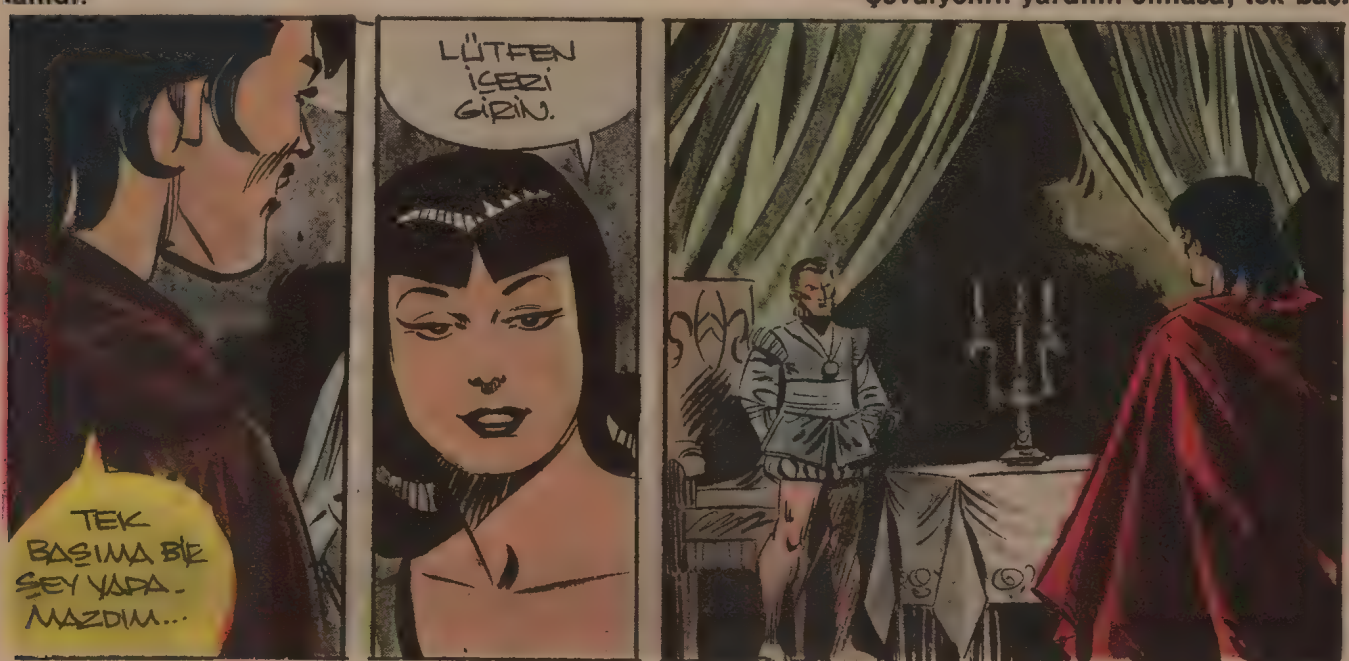

ma bir şey yapamazdım, dedi.

Kontes Dolores tatlı bir sesle:

—Lütfen içeri girin, dedi. Kocama sizin gibi bir kahramanı tanıtmaktan gurur duyacağım. Siz de gelin Şövalye Manfred...

Genç kadın bu sözleri tatlı, fakat o kadar amirane bir şekilde söylemişti ki, ikisi de onun arkasından yürüdü.

Birkaç dakika sonra, zengin eşyalarla döşenmiş, büyük bir salondaydılar.

Karşılarında Atina'nın tek hakimi olan Başbakan Franko duruyordu.

Salonun göz kamaştırıcı dekoru içinde anlatılanları dikkatle dinledi.

Bu adamın bakışları korkunçtu.

Çatık kaşlarının altında birer civa damlası gibi fır fır dönen gözleriyle Kara Murat'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

—İyi bir hikaye dinledim, dedi. Anlaşılan sevgili karım ve Şövalye Manfred biraz fazla korkmuşlar...

Şövalye Manfred sapsarı kesilerek:

—Asaletmeap benim korkak biri olmadığımı gayet iyi bilir, diye kekeledi.

Kontes Dolores de öfkeli bir sesle:

—Bizim yalan söylediğimizi nasıl düşünebilirsin? diye söylendi.

Başbakan Franko kaba bir kahkaha attı:

—Anladığıma göre bu delikanlı sizin gözünüzü boyamış.. Anlattığınız şeyleri tek başına yapabilmesine imkan yok. Hem, Arnavut Selami'yi yendiği masalına da beni kimse inandıramaz! Selami, bütün Mora Yarımadası'nda ün yapmış yaman bir silahşördür...

Franko'nun soğuk ve sevimsiz konuş-

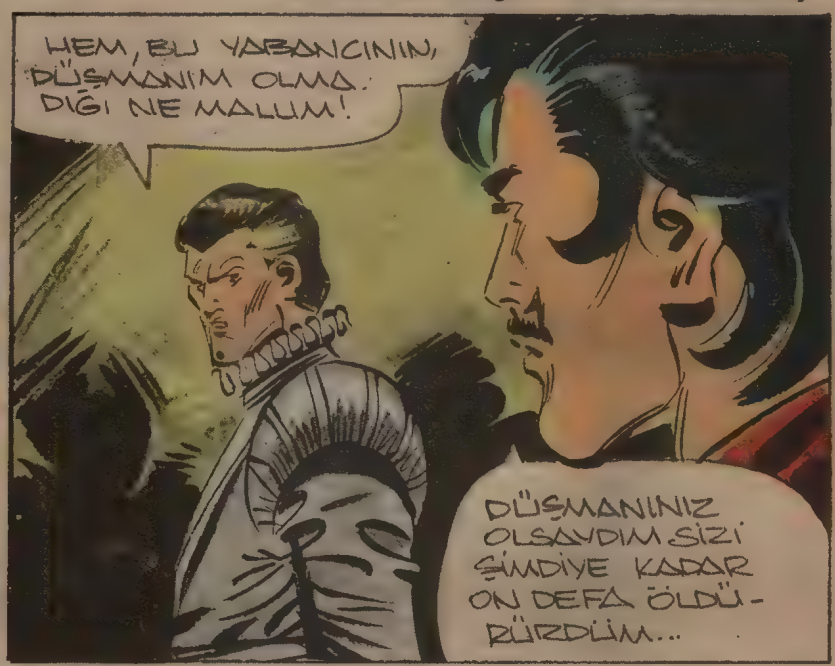

ması Kara Murat'ın hiç hoşuna gitmemiş, delikanlı hiddetinden kıpkırmızı kesilmişti. Ama tek kelime söylemeden duruyor, adamın sözlerini bitirmesini bekliyordu.

Atina Başbakanı, Kara Murat'a bakarak konuşmasına devam etti:

—Hem, bu yabancının, düşmanım olmadığı ne malum!.. Bir casus, ya da bir suikastçı olmadığına nasıl inanayım?

Kara Murat, ilk defa ağzını açtı ve buz gibi bir sesle:

—Düşmanınız olsaydım sizi şimdiye kadar on defa öldürürdüm! dedi.

Franko, yanında silahlı iki muhafız olduğu için kendisini büyük bir güvende hissediyordu.

Üstelik Kara Murat salona girerken nöbetçiler:

"—Başbakan'ın yanına silahla girilmez!" diyerek belinden kılıcını almışlardı.

Franko, bu yabancı gencin pek yüksekten attığını düşündü, büyük bir öfke içinde:

—Beni nasıl öldürebilirsin budala? diye bağırdı.

Kara Murat dik bir sesle:

—İzin verirseniz gösteririm! dedi.

Franko'nun tepesi iyice atmıştı:

—Göster! Göster bakalım! diye homurdandı...

Kara Murat, adamı çileden çıkaran alaycı bir tavırla şart koştu:

—Ama kızmayacağınıza söz verin.. Kellemi kaybetmek istemem doğrusu...

—Söz! Kızmayacağım!.. Ama ortaya i-

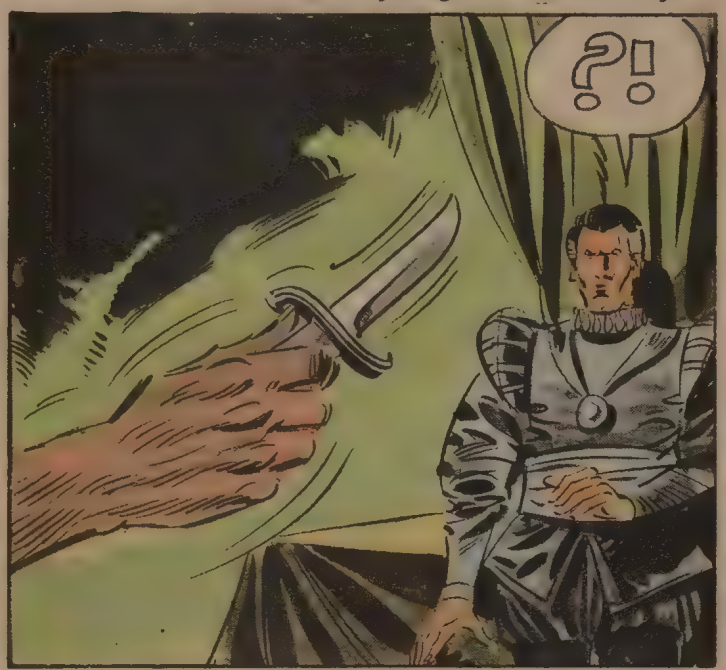

nandırıcı bir kanıt koymazsan seni iki dakika sonra cellata yollarım...

—Pekâlâ... Kabul ediyorum...

Franko, karşısında silahsız duran gencin, kendisini nasıl öldürebileceğini gerçekten merak ediyordu.

Yanında dev yapılı iki muhafız vardı. Üstelik kendisi de silahlıydı...

"Bu herif galiba delinin biri" diye düşünürken, Kara Murat yıldırım gibi bir hareket yaptı...

Elinde ansızın pırıl pırıl bir hançer belirdi...

Herkes dondu kaldı...

Salonda bir ölüm sessizliği oldu.

Kara Murat soğuk, fakat sakin bir sesle:

—Amacım sizi öldürmek olsa, bu bıçağı bir saniye sonra kalbinize saplamamı hiç kimse önleyemezdi! dedi.

Salondaki derin sessizlik devam ederken Kara Murat sordu:

—Bıçağı nereye saplamamı istersiniz? Duvardaki yağlı boya resminizi gözünden vurmama izin verir misiniz?

Sapsarı kesilen Babakan Franko, gözlerini Kara Murat'ın elindeki küçük hançerden ayıramıyordu:

—Evet... Görelim... diye mırıldandı.

Kara Murat'ın bileği yay gibi kıvrıldı, bıçak havada uçtu ve tok bir sesle duvardaki tabloya saplandı...

Hem de Franko'nun resminin tam sağ gözüne...

Havada "Vınn" diye bir ses çıkaran

hançerin sapı birkaç kere titredi ve durdu.

Franko, derin bir öfke selinin kalbini doldurduğunu hissetti. Çünkü portresine hançer saplamakla bu genç kendisine ağır bir hakarette bulunmuş oluyordu.

Ama, herkesin önünde, kızmayacağına söz verdiği için şu anda ona bir şey yapamazdı. İçinden:

—Bunun hesabını senden mutlaka soracağım, hergele!. Edepsizliğini burnundan fitil fitil getirmezsem bana da Franko demesinler! diye söylendi.

Sonra yüksek sesle şöyle dedi:

—Haklısın delikanlı! İsteseydin tablodaki resmim yerine beni vurabilirdin. Çok iyi hançer kullanıyorsun doğrusu...

—Sağolun...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 AĞUSTOS 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 393 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Bıçağı nerene gizlemiştin?

—Sırtıma!.. Elimi enseme attığım an bıçak elimdedir...

Franko adamlarına:

—Bir daha huzuruma gelecek olan herkesin sırtını da arayın! diye emretti. Hatta donuna bile bakın. Silahlı tek kişi içeri girerse hepinizi çan kulesine astırırım! Anlaşıldı mı?

Sonra Kara Murat'a dönerek:

—Saraydan serbestçe çıkıp gitmene izin veriyorum, dedi. Fikrimden vazgeçmeden çabuk uzaklaş buradan!

Kara Murat, Başbakan Franko'ya selam vermeye bile gerek görmeden salondan dışarı çıkıp, koridorda yürümeye başladı.

Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmi-

yordu.

Franko'nun bakışlarını hiç beğenmemişti.

Kontes Dolores'in kendisine gösterdiği yakınlığa mı kızmıştı? Onu böyle öfkelendiren kıskançlık duygusu muydu acaba?

Kontes Dolores aklına gelince Kara Murat'ın yüzünde hafif bir gülümseme dalgalandı.

Ne kadar güzel bir kadındı?

Tatlı bakışları insanın ruhuna işliyor, damarlarındaki kanın akışını hızlandırıyordu.

Çabuk, fakat telaşsız adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Bulunduğu koridor dar ve karanlıktı. Çevredeki sessizlik onu ürkütüyordu.

Neden etrafta kimse yoktu?

Hiç değilse birkaç hizmetçi veya uşağa rastlaması gerekmez miydi?

Boş koridorda bir süre yürüdü.

Tam köşeye gelmişti ki, karşı taraftan birtakım sesler duyuldu.

Bunlar bir muhafız kıtasının ayak sesleriydi:

—Rap..Rap...Rap...

Kara Murat'ın aklında bir şimşek çaktı:

"—Sakın bir tuzak olmasın bu?"

Sonra kendi kendine gülümsedi:

"—Amma da evhamlı olmaya başladım ha! Karşımdan askerler geliyorsa, ben de döner, öbür taraftan giderim."

Kara Murat bu düşünceyle geri döndüğü vakit birden sapsarı kesildi:

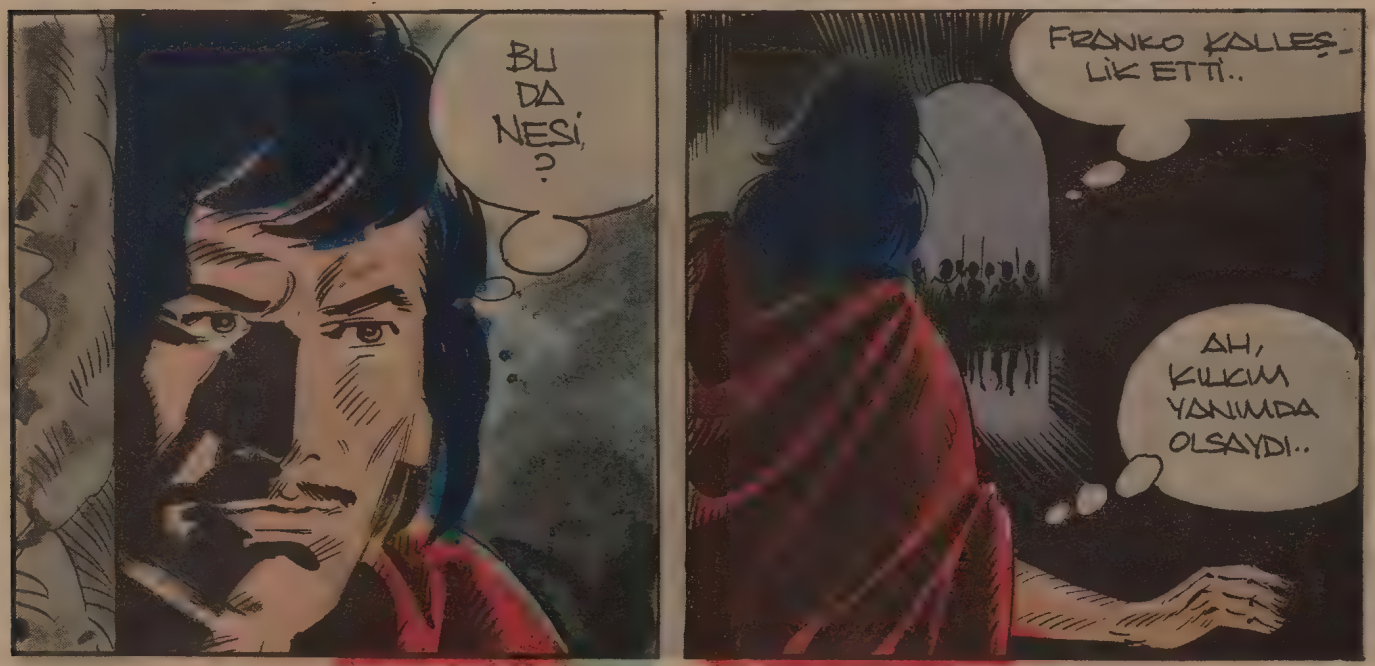

"—Bu da nesi?"

Koridorun öbür ucu da tepeden tırnağa silahlı bir muhafız birliği tarafından tutulmuştu.

Kara Murat rengi uçarak:

—İşte kapana kısıldık! diye söylendi.

Koridorun iki ucunda en az onar kişilik asker grubu vardı. Bazılarının ellerinde arkebüz (Çakmaklı tüfek) görünüyordu. Bu durumda kuş olsa, kaçamazdı.

— Franko kalleşlik etti! Sözünde durmadı! diye öfkeyle homurdandı.

Gözleri iri iri açılmış, alnında buz gibi terler birikmişti.

Belinde kılıcı olsa bu kadar endişelenmezdi. Silahsızdı...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Tepeden tırnağa zırhlı yirmi askere karşı sadece yumruklarıyla karşı koyamazdı ki...

"—Galiba sonum geldi!" diye düşünürken, koridorda önünde bulunduğu kapının aralandığını gördü ve dost bir sesin:

—Çabuk buraya geliniz! diye fısıldadığını duydu.

Kara Murat hızla atılıp içeri girerek kalın kapıyı adamların üzerine kilitleyince, derin bir soluk aldı.

—Şimdilik kurtuldum...

Bulunduğu yer, karanlık bir odaydı. Yumuşak bir kadın eli, elini tuttu, tatlı bir ses kulağına:

—Benimle geliniz! diye fısıldadı.

Kara Murat derin bir hayret içinde haykırmamak için kendisini güç tuttu:

—Kontes Dolores! Siz ha?

Genç kadının yüzünü sevimli bir gülümseme kapladı:

—Evet.. Lütfen benimle geliniz...

—Nereye gidiyoruz?

—Odama... Sizin darağacına gitmenize izin veremem..

Hızla yürüdüler...

Az sonra zengin eşyalarla döşeli geniş bir salona gelmişlerdi.

Genç kadın kapıyı sürgüledikten sonra delikanlıya döndü:

—Burada emniyettesiniz! Hava kararınca sizi saraydan çıkarırım.

Kara Murat, içini çekerek mırıldandı:

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

—Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum kontes.. Hayatımı kurtardınız...

—Siz de benim hayatımı kurtarmıştınız. Üstelik bütün bunlar benim yüzümden başınıza geldi.

Kara Murat, hafifçe güldü:

—Kıskanç ve çılgın bir kocanız var...

—Evet.. Sizin yakışıklılığınız onu deliye döndürdü.

—Beni gerçekten yakışıklı mı buluyorsunuz?

Kontes fısıldadı:

—Çook!. Hem de çok yakışıklı! Üstelik olağanüstü bir gücünüz var.

Kara Murat'ın erkekçe duruşu, Kontes Dolores'in kalbinde aşk ve ihtiras kıvılcımları yaratmıştı. Ondaki çekiciliğin nedenini öğrenmek istercesine delikanlıya sokuldu, güzel ağ-

zını ona doğru uzattı:

—Öp beni!..

—Bu bir emir mi?

Kontes'in kolları, Kara Murat'ın boynuna dolandı, ılık nefesi yüzünü yaladı:

—Evet...

Kara Murat kalbinin titrediğini hissetti. Yüzüne doğru uzanan ve bir gül goncasının pembe katmerlerini andıran nemli dudakları ısırırcasına öptü.

Bir alev, dudaklarından beynine, oradan da kalbine saplandı sanki...

İki genç gövdeyi, derin bir şehvet titremesi sardı.

Kara Murat Kontesi öpmeye devam ederken:

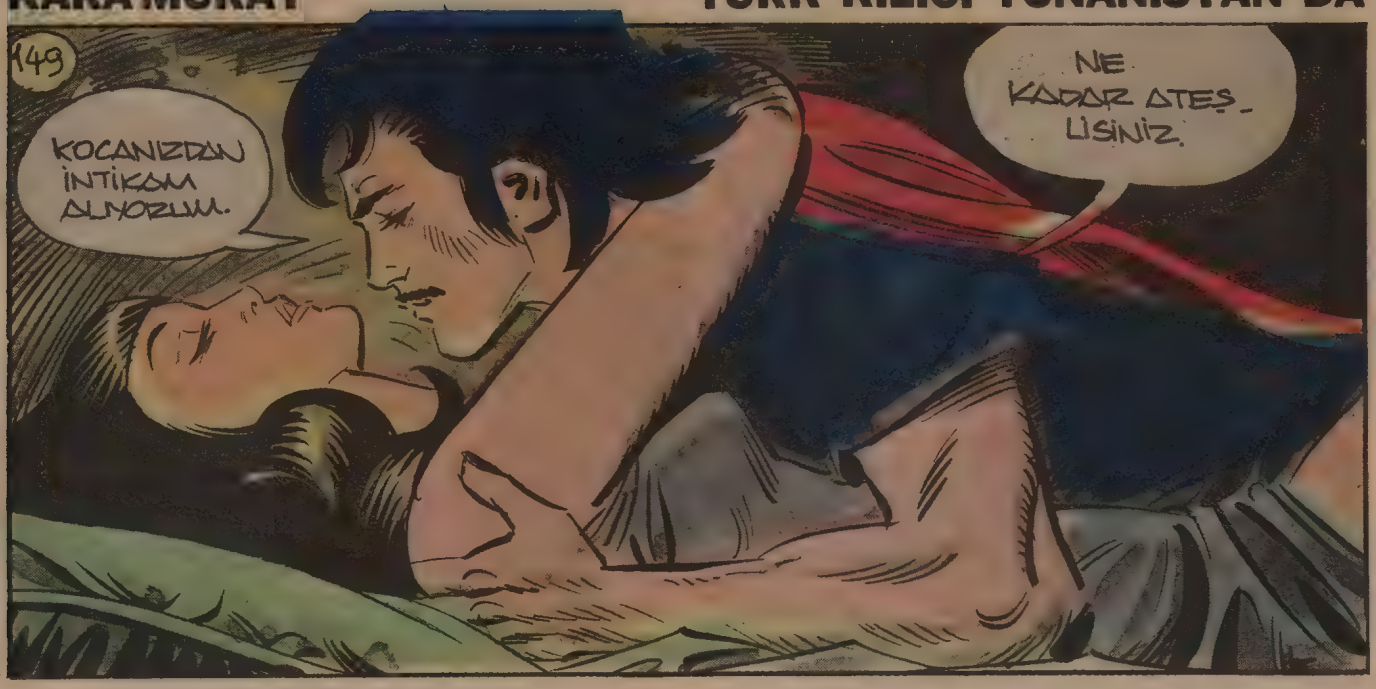

—Kocanızdan intikam alıyorum, dedi.

Genç kadın şehvetle mırıldandı:

—Ben de.. O kaba adam aldatılmayı hak etti.. Ohhh! Ne kadar ateşlisiniz?

—Gerçekte ateşli olan sizsiniz Kontes. Ben o ateşi canlandıran bir kıvılcımım sadece..

Genç kadın Kara Murat'a daha büyük bir ihtirasla sarıldı.

—Kocam hiç bir zaman böyle bir kıvılcım olmadı.

Kara Murat genç kadının yakıcı sıcaklığını hissediyordu.

Coşkun bir arzu ile tutuşan bu nefis vücudun, vücuduna dokunuşu onu tatlı bir zevk dalgasına götürdü. Alevli dudakların öpüşü, fırtınayı andıran bir baş dönmesi yarattı.

Kontes'in gövdesi şehvetle kıvranıyordu. Genç kadın bir ara göğsünün yuvarlaklığı arasında delikanlının sert parmaklı ellerinin dolaştığını hissetti.

Bu okşayışlarla sonsuz bir zevk duyduğunu anlatmak istercesine gözlerini kapadı. Hafif hafif inleyerek:

—Sev beni! Sev beni! diye fısıldadı.

Şehvete doğru yükseliş, hiç durmadan devam ediyordu.

Sevişmenin en ateşli anında, salonun kapısı birden şiddetle sarsıldı.

İki genç vücut telaşla birbirinden ayrıldı.

Rengi uçan genç kadın:

—Bu da ne? Kim bu küstah? diye söylendi.

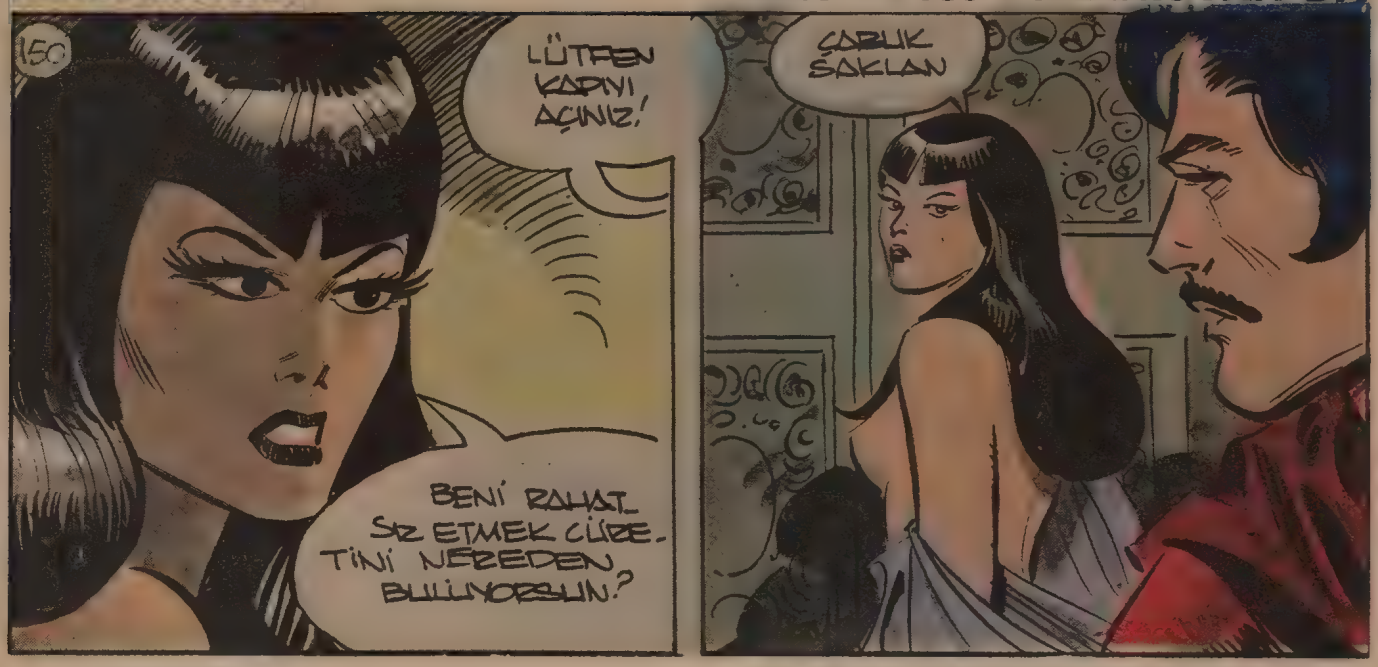

Kalın bir ses:

—Kontes Dolores lütfen kapıyı açınız! dedi.

Şehvete susayan vücudu yarıda kalan sevişmenin etkisiyle öfke içinde titreyen Kontes Dolores haykırdı:

—Kimsin sen? Beni rahatsız etmek cüretini nereden buluyorsun?

Kalın ses saygılı bir ifadeyle:

—Beni bağışlayınız kontes, dedi. Efendimiz Franko'nun emri gereğince bütün daireleri aramak zorundayım...

Kontes Dolores, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, kalın sesin sahibini tanımıştı. Muhafız Komutanı Yüzbaşı Dominik'ti bu...

Hemen geceliğini üzerine geçirdi, Kara Murat'a bir yere saklanmasını işaret ederek yakit kazanmak için dışarıya seslendi:

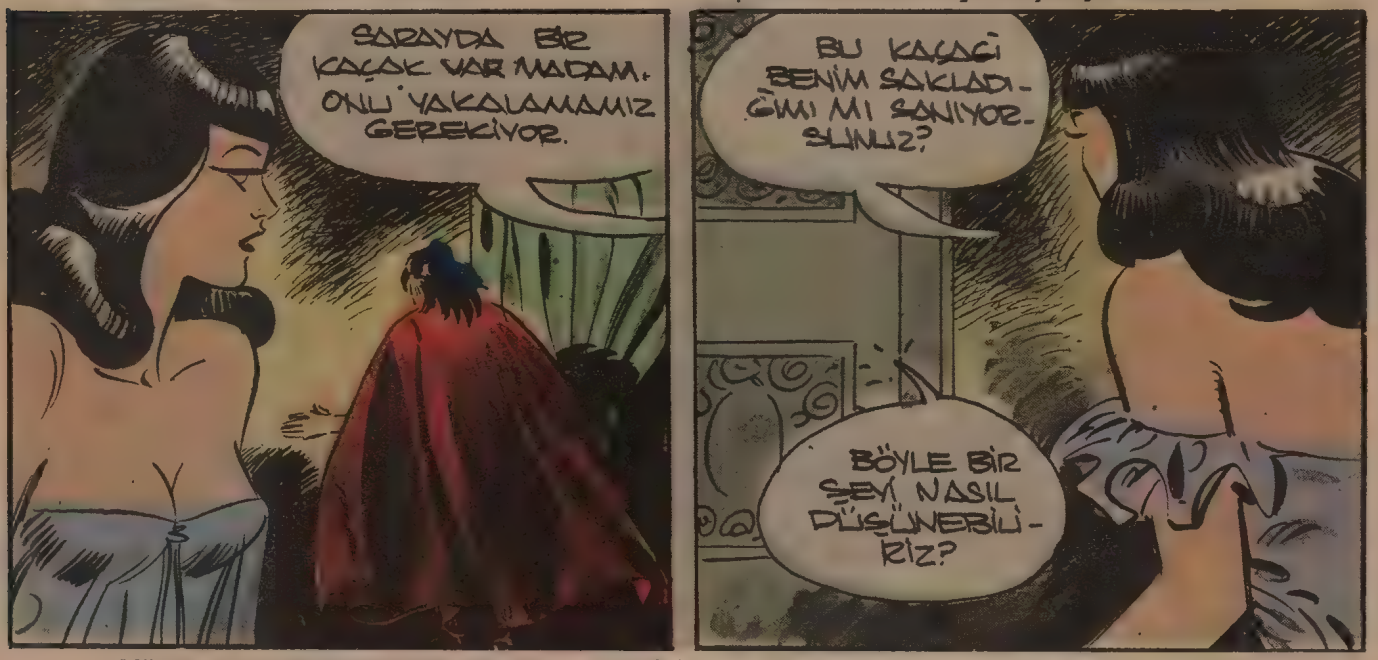

—Yüzbaşı Dominik. Siz misiniz?

—Evet madam.. Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayınız. Ama efendimiz kendi dairesi de dahil olmak üzere her yeri bir bir aramamızı emretti...

—İyi ama neden?

—Sarayda bir kaçak var madam.Onu mutlaka yakalamamız gerekiyor...

—Bu kaçağı benim sakladığımı mı sanıyorsunuz?

—Rica ederim madam. Böyle bir şey nasıl düşünebiliriz? Ama biliyorsunuz efendimiz, emri yerine getirilmezse bize çok ağır ceza verir...

Kontes Dolores heyecanını bastırmaya çalışarak kapıyı açtı ve karşısındaki subaya gülümsedi.

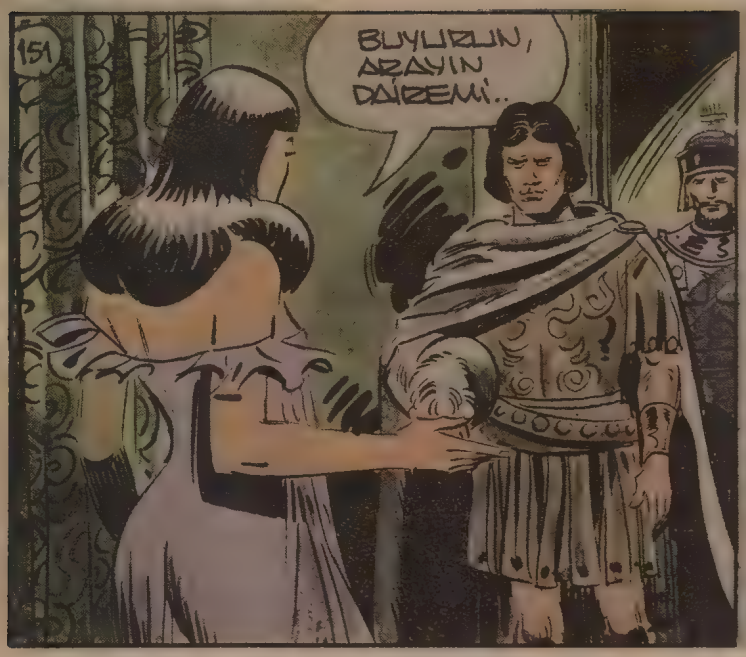

—Haklısınız Yüzbaşı.. Buyurun arayın dairemi. Sizin güç durumda kalmanızı istemem doğrusu...

Genç subay Kontes'in yarı dekolte kıyafetini görünce şiddetle sarsıldı, boğazının kuruduğunu, damarlarının tutuştuğunu hissetti.

Arkasındaki muhafızlara dönerek:

—Siz çekilin, diye bağırdı. Odayı benim aramam yeter...

Yüzbaşı Dominik, Kontes'in yarı çıplak halini askerlerin görmesini istememişti. Başbakan Franko bunu öğrenirse çok kızardı. Onun öfkesi yangından da korkunçtu.

Genç subay, çekingen adımlarla içeriye girerek odaya göz gezdirirken Kontes hafifçe gülümsedi:

—Aradığınız kaçak, içeride yüzbaşı, haydi yakalayınız!

Yüzbaşı Dominik kıpkırmızı kesildi:

—Lütfen benimle alay etmeyiniz madam. Ben sadece görevimi yapıyorum...

—Bana inanmıyor musunuz?

—Aksine madam inanıyorum! Sizi rahatsız ettiğim için yeniden özür dilerim...

Yüzbaşı Dominik başıyla selam vererek hızla salondan çıktı, az sonra koridorda subayın sert sesi duyuldu:

—Burada kimse yok. Haydi öteki dairelere bakalım. Kaçağı bulamazsak Başbakan bizi perişan eder. Gözünüzü dört açın sersemler...

Kontes Dolores tehlikeyi atlattığını anlayınca, derin bir soluk alarak yatağın üzerine yığıldı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 AĞUSTOS 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 594 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

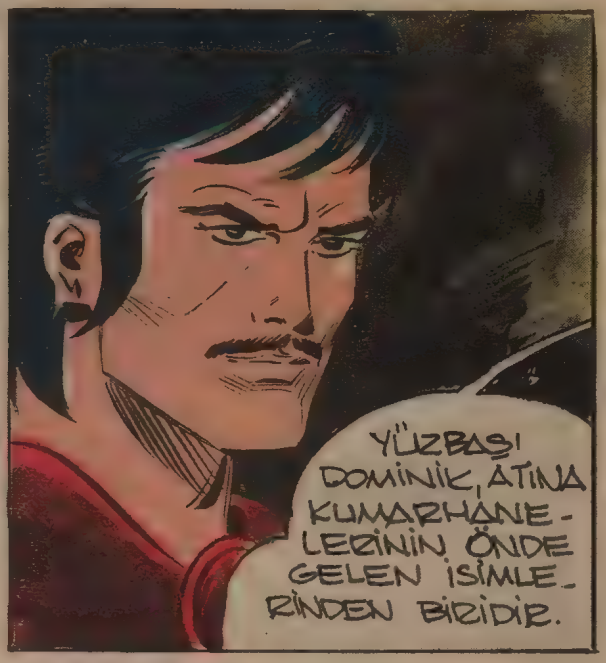

Kalbi heyecandan körük gibi kalkıp iniyordu.

Kapının arkasına gizlenmiş olan Kara Murat takdir dolu bir sesle:

—Sizi kutlarım Kontes, dedi. Rolünüzü mükemmel oynadınız.

Genç kadın hafifçe gülümsedi:

—Blöf yapmaya mecburdum... Onu başka türlü inandıramazdım. Çünkü karşımdaki subay, gerçek bir kumarbazdı...

—Kumarbaz mı?

—Evet... Kazandığı bütün parayı kumar masasında yer. Hatta kazanmadıklarını bile... Yani borç alır..Yüzbaşı Dominik Atina kumarhanelerinin önde gelen isimlerinden biridir...

—Yaaa... İlginç doğrusu... Bir kumarbaza Muhafız Kıtası Komutanlığı vermek bü-

yük cesaret...

—Yalnız Muhafız Kıtası Komutanı değil, Atina surlarının kapıları da onun emrindedir...

—Surlar mı? Müthiş bir şey... Kocanız bu genç yüzbaşıya çok güveniyor demek?

—Evet, öyle... Ama bize ne bundan. Gelin, yarım kalan aşkımıza devam edelim...

Kontes Dolores, Kara Murat'ı ellerinden tutarak yatağa doğru çekerken, şehvet dolu bir sesle fısıldadı:

—Sev beni... Vücudumu bütün kuvvetinle sar... Az önceki korkunç dakikaları başka türlü unutamam...

İhtirasla birbirine kenetlenen iki genç vücut, az sonra, ipek yorganın kıvrımları arasında kayboldu.

Gece...

Her taraf koyu bir karanlık içinde..

Atina sokaklarında tek tük yolcular, birer gölge gibi sağa sola dağılıyor...

Ötede beride havlayan köpeklerin sesleri, gecenin içinde yankılanıyor... Ve uzaklardan duyulan boğuk bir çan sesi, Hıristiyanları duaya çağırıyor...

Eski Yunanlılardan kalan Akropol'un bulunduğu tepenin yamaçlarındaki dar bir sokakta, bir gölge hızlı hızlı yürüyordu.

Bir yokuşu soluk soluğa çıktıktan sonra sola döndü ve aynı tempoda yürümeye devam etti.

Bu sırada ikinci bir gölge daha göründü... Sokaktaki evlerin kapılarına saklana saklana ilerleyen, ince, uzun boylu gölgenin, öndeki adamı takip ettiği anlaşılıyordu.

Birinci gölge, birçok sokağı geçtikten sonra, üç katlı, büyük bir evin önünde durdu, karanlıklar içinde izlenmediğine emin oluncaya kadar durdu, çevresini gözetledi. Sonra kapıya ikisi hafif, ikisi kuvvetli dört darbe indirdi:

—Tık, tık... Tık, tık...

Kapı, sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi açıldı ve adam hızla içeriye girerek gözden kayboldu.

İkinci gölge de az sonra aynı evin kapısının önünde durdu... O da takip edilmediğine emin oluncaya kadar karanlıkları gözleriyle araştırdıktan sonra kapıya dört darbe indirdi...

—Tık, tık... Tık, tık...

Kapı yine aynı şekilde açıldı, ikinci yolcu da gözden kayboldu.

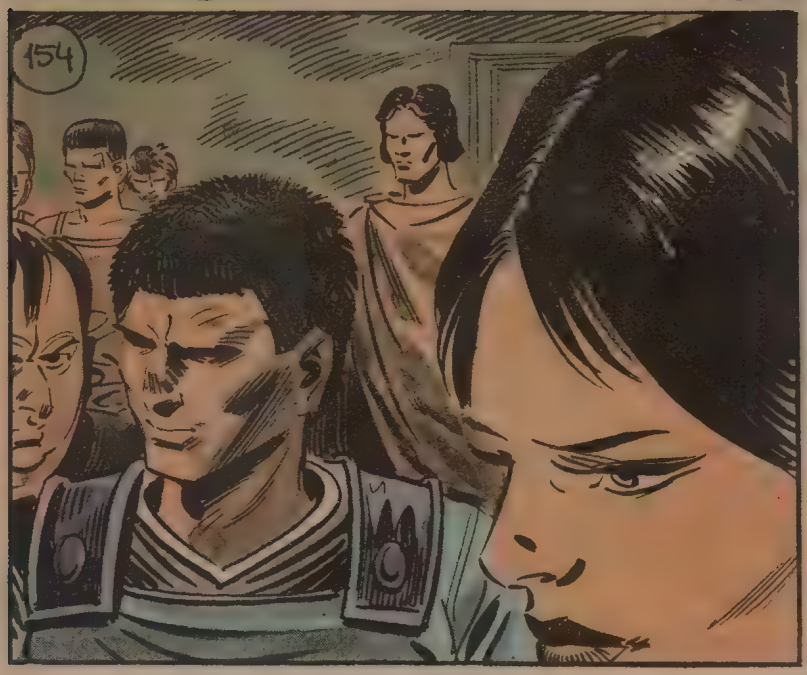

Bu garip yer neresiydi böyle?

Eve, üçer dakika arayla giren iki gölge kimdi? Neden sık sık kuşkuyla arkalarına bakıyorlardı?

Birinci yolcu, dar bir koridordan geçerek ikinci kat merdivenlerini çıktı. Gideceği yeri çok iyi bilen insanların rahatlığıyle kapıyı açarak içeri girdi.

Kısa bir süre sonra, ikinci adam da aynı kapıyı açarak içeri daldı.

Burası geniş bir salondu.

Dört tarafa konulmuş büyük şamdanlarda yanan yüzlerce mumla aydınlatılmıştı.

İçerisi çok kalabalıktı. Adamlar, salona serpiştirilen büyük masaların başında, sandalyelere oturmuşlar, sessiz ama büyük bir heyecanla gözlerini yeşil çuhanın üzerine dikmişlerdi.

Zaman zaman ellerini, önlerinde duran para keselerine götürüyor, birer, ya da ikişer altın çıkararak masanın üzerine atıyorlardı.

Burası Atina'nın en büyük kumarhanesiydi.

Atinalı asilzadeler, diledikleri gibi sefahat içinde yaşayabilirken, Başbakan Franko'nun emriyle kumar halka yasak edilmişti.

Ama her gece binlerce altın kazanmaya alışan kumarhane sahipleri bu tatlı kazançtan vaz geçmemiş, işlerini gizlice yürütmeye başlamışlardı...

Bu kumarhanede oyun, oldukça büyük oynanıyordu...

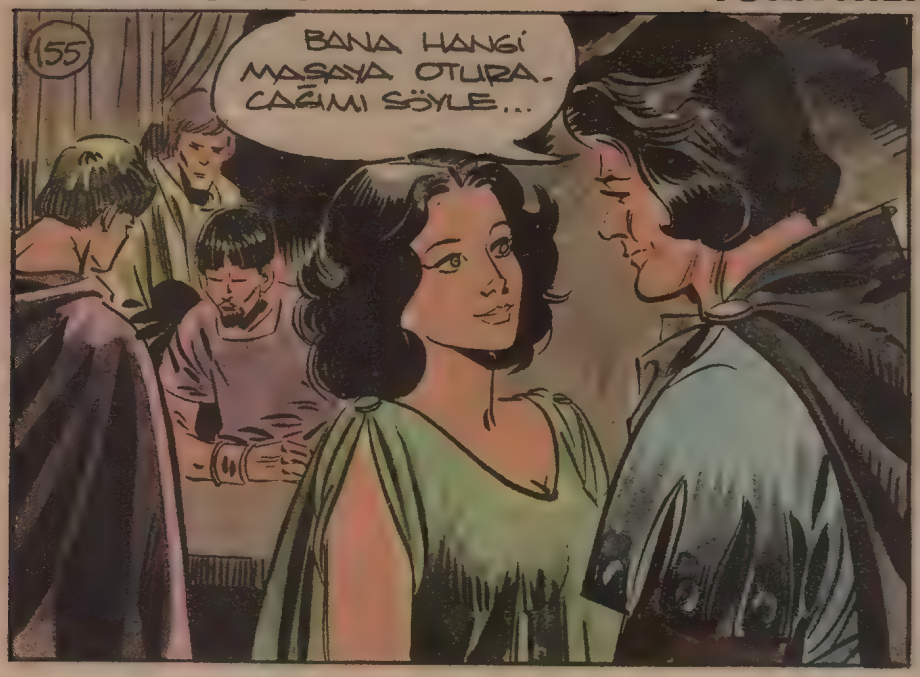

Atinalı subaylar, kumarda heyecan arayan zengin tüccarlar, ünlü fahişeler ve Yahudi tefeciler kumarhanenin devamlı müşterileriydi.

Yahudi tefeciler kumar oynamazlar ama kumarda kaybedenlere yüksek faizle borç vermek için kumarhaneye devam ederlerdi.

Birinci yolcu salona girer girmez, bir masada oturan siyah saçlı, güzel bir kadına yaklaşarak:

—Haydi Marya, seninle şarap içelim, dedi. İki kupa şarap içtikten sonra, bana hangi masaya oturacağımı söyle...

Genç kadın, uzun kirpikli, güzel gözlerini, adamın gözlerine dikerek sordu:

—Neden?

—Bu gece senin şansına oynayacağım

Marya...

—Neee? Bu gece de mi oynayacaksınız yüzbaşı?

Adam gevrek gevrek güldü:

—Bu gece de, yarın da, öbür gün de. Ölünceye kadar oynayacağım Marya... Ben kumarsız yaşayamam...

—Ama çok şanssızsın Yüzbaşı... O kadar çok kaybediyorsun ki...

—Önemi yok... Bir gün nasıl olsa kazanacağım... Kumarbaz oyun oynamaktan zevk alır... Zarların fırıl fırıl dönmesinden heyecan duyar... Kazanıp kaybetmek, fazla önemli değil...

Bu sırada ikinci gölge de yanlarına yaklaşmıştı.

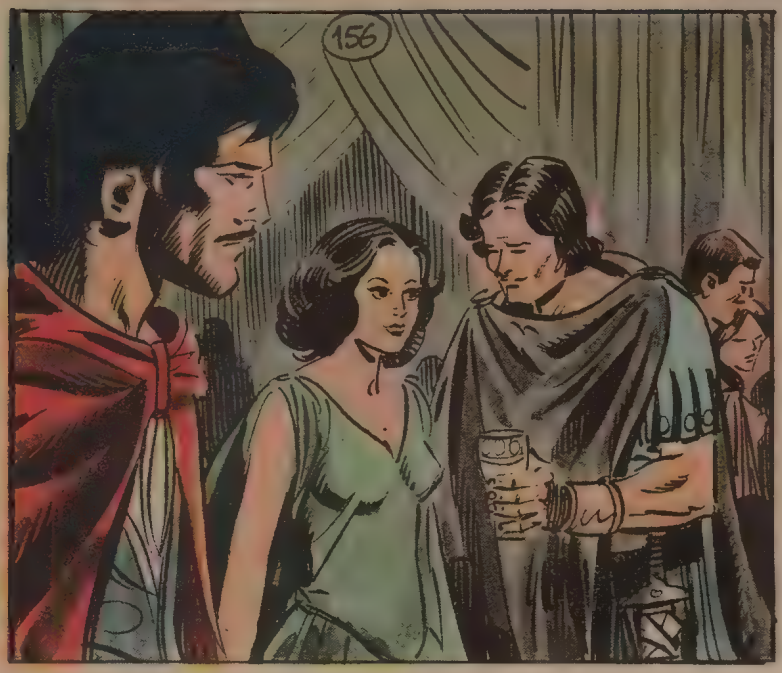

Yüzbaşı Dominik genç kadınla konuşurken, zar sallayan öbür kumarbazların oyununu seyrediyormuş gibi duran, fakat gerçekte onların konuşmasını dinleyen ikinci gölge, Kara Murat'tan başkası değildi.

Üzerine siyah bir pelerin geçiren Kara Murat, Yüzbaşı Dominik'le neden ilgileniyordu böyle? Onu neden dikkatle izliyordu? Bu takibin amacı neydi?

Adı Marya olan genç kadın bu sırada Dominik'e:

—Şu masaya otur yüzbaşı, dedi. O masanın sana şans getireceğine inanıyorum..

Yüzbaşı Dominik, şarap kupasını bir dikişte bitirdikten sonra kadını elinden tutarak masaya yaklaştı... Öbür kumarbazlar sı-

kışarak onlara yer açtılar...

Kara Murat da usulca peşlerinden gitti.

Yüzbaşı Dominik kemerinden, büyük bir ipek kese çıkarıp masanın üzerine koydu...

Kara Murat da boşalan bir iskemleye yerleşerek kumar oynamaya hazırlandı.

Az sonra ikisi de, küçük bir boynuzdan döne döne fırlayan beyaz zarları büyük bir heyecanla izlemeye başlamıştı.

Siyah saçlı, güzel kadın, Yüzbaşı Dominik'in arkasına yaslanmış, yanında duran testiden, gümüş kupaya devamlı şarap dolduruyor ve onun dudaklarına dayıyordu.

Gözler, boynuzdan fırlayan zarları ihtirasla izlerken zaman akıp geçti.

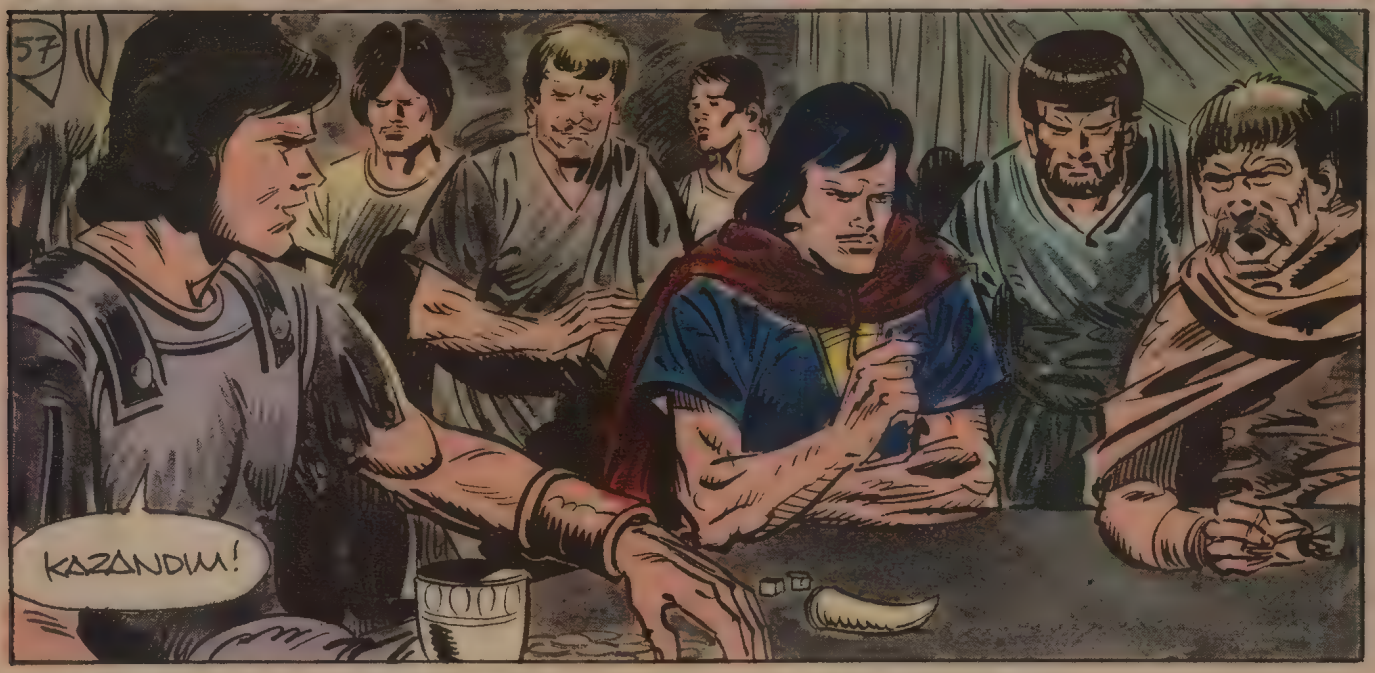

Saat kimbilir kaç olmuştu!

Ama saate aldırış eden mi vardı?

Masaları dolduran bütün kumarbazlar yalnız bir şey düşünüyor, yalnız bir tek şeyle uğraşıyordu.

Kazanmak!.. Daha çok kazanmak!..

...Ve Yüzbaşı Dominik günlerden beri ilk defa kazanıyor, paralar devamlı önüne yığılıyordu.

Tüm kumarbazlar, kıskanç bakışlarla, Yüzbaşı Dominik'in önünde büyüyen altın kümesine bakıyor, o ise coşkun bir neşe içinde ve büyük bir hırsla boynuz sallıyordu.

Yüzbaşı Dominik'in devamlı kazanmasına aldırış etmeyen tek oyuncu vardı... Onu gölge gibi izleyen Kara Murat...

Oyuna başladığı andan beri kaybeden Kara Murat, son derece soğukkanlı görünü-

yordu. İçi altınla dolu büyük kesesinin hemen hemen tamamına yakını boşaldığı halde pes etmiyor, kaybetmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra, içleri tamamen boşalan meşin keselerini birer birer kemerlerine iliştiren oyuncuların bir kısmı bitkin bir tavırla masa başından ayrılıp kapıya doğru yollandı. Talihlerinden umutlarını kesen bu adamlar boyunları bükük, neşesiz ve isteksiz bir tavırla gözden kayboldular.

Yüzbaşı Dominik'in önündeki altın yığını kabardıkça, onun sırtına yaslanan kadının tahrik edici hareketleri artıyor, diri göğüslerini, genç adamın sırtına bastırdıkça bastırıyor, zaferle biten her zar atışından sonra, eğilip onu dudaklarından öpüyordu.

Dakikalardır durmaksızın içtiği şarabın etkisiyle Yüzbaşı Dominik'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Oturduğu yerde duramıyor, sık sık kızı kucağına oturtarak şehvetle dudaklarına sarılırken:

—Bu gece hem aşkta, hem kumarda kazanıyorum! diye bağırıyordu.

Gerçekten Yüzbaşı Dominik'in şansı bu gece mükemmeldi. Bütün serseriliğine ve sarhoşluğuna rağmen kazanıyor, kazanıyor, sürekli kazanıyordu.

—Düşeş... Yine düşeş geldi...

—İnanılır gibi değil...

—Zarlar sanki onun emrinde... Ne isterse geliyor...

—Bu gece yüzbaşıyı kimse yenemez.

Yüzbaşı Dominik, eline aldığı zarları yeniden boynuzun içine koyarken, yanındaki

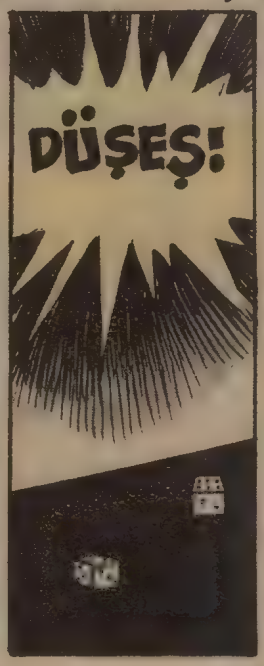

güzel kadına:

—Senin şansına atıyorum, dedi. Kazanırsam paranın hepsi senin olacak...

Önemsemez bir tavırla boynuzu sallayarak zarları yeşil çuhanın üzerine fırlattı...

Aynı anda genç kadın haykırdı:

—Düşeş... Yine düşeş geldi... Kazandık...

Yüzbaşı Dominik mağrur bir şekilde gülümsedi:

—Hepsi senin hayatım... Bu paraların hepsi senin... Sen de benimsin tabii...

—Ohh... Çok mutluyum... Haydi kalkalım artık... Bu kadar yeter...

—Ne o? Çok kazanmak seni ürküttü galiba?

—Evet... Doğrusu korkuyorum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 AGUSTOS 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 395 FİYATI 10 LİRA

Talihli okurlarımız belli oldu...

● Bugün 14'üncü sayfada

Kara Murat'ın sizlere yeni armağanları var

● Bugün 15'inci sayfada

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Korkma...Bu gece bütün dünyayı dize getirecek kadar güçlüyüm..Kimse karşıma çıkmaya cesaret edemez...

Bu sırada alaylı bir ses duyuldu:

—Belki ben ederim asilzadem...

Yüzbaşı Dominik öfkeyle döndü:

—Sen mi? Sen kimsin?

Kara Murat zarları birer birer boynuza koyarak gülümsedi:

—Kim olduğumun ne önemi var? Ortaya beş yüz altın sürüyorum. Kabul eden var mı?

Masadaki kumarbazlar hayretle birbirlerine baktılar..

Bu oyuncu, saatlerden beri devamlı olarak kaybettiği halde ilk defa konuşuyordu...

Hem de ortaya bir servet sürüyordu.

Beş yüz altın,masadakileri dehşete düşürecek kadar büyük bir paraydı...

Devamlı kaybı gülümseyerek karşılayan ve inanılmaz soğukkanlılıkla masanın üzerine bir servet fırlatan bu esrarengiz adam kimdi?

Masadakiler bunu düşünerek derin bir şaşkınlık içinde mırıldandılar:

—Şaka mı ediyorsunuz?

Kara Murat heyecansız bir sesle:

—Son derece ciddiyim baylar,dedi. Beş yüz altını kabul etme yürekliliğini gösterecek kimse yok mu?

Masadan hiç ses çıkmadı.

Herkes donup kalmıştı sanki..Kumarbazlar yutkunmaya bile cesaret edemiyorlardı...

Kara Murat,Yüzbaşı Dominik'e döndü, sesindeki alayı artırarak sordu:

—Ya siz asilzadem? Bu gece çok şanslısınız. Buna rağmen siz de yok musunuz?

Yüzbaşı Dominik şaşkın şaşkın önündeki altın yığınına bakıyordu.

Bu paraları saatlerce oynayarak kazandığını düşündü. Kendi kendine mırıldandı:

"—Bu adam bana meydan okuyor. Beş yüz altın ha? Kabul etmezsem herkesin içinde rezil olacağım. Kazanma ihtimalim çok ama.. Beş yüz altın bu..Bu herif saatlerdir kaybediyor. Ya bir de kazanacağı tutarsa?...O zaman yandım!.."

Kara Murat, meydan okuyuşuna kimseden cevap alamayınca hafif bir kahkaha attı, sonra masadaki herkesi öfkeden deliye döndüren bir alayla:

—Anlaşıldı,dedi. İçinizde yürekli tek kişi yok..Hepiniz korkuyorsunuz..O halde sizlere iyi geceler baylar..Bir-iki altına zar sallamaya devam edin. Ben gecenin geri kalan kısmında kendime daha gözüpek rakipler arayacağım...

Kara Murat boynuzu masanın üzerine bırakarak ağır ağır kalktı.

Bütün kumarbazlar öfkeden titriyor,fakat hiç birisi sesini çıkaramıyordu.

Gerçekte bu yabancının, sadece Yüzbaşı Dominik'e meydan okuduğu belliydi.

Çünkü gecenin en şanslı adamı o idi.

Saatlerdir sürekli olarak kazanan Yüzbaşının önünde en az iki bin altınlık bir servet duruyordu.

Buna rağmen korkmuş, oyundan kaçmıştı...

Yüzbaşı Dominik'in içinde fırtınalar kopuyordu. Damla damla kazandığı serveti son anda tehlikeye sokmak istemiyordu.

Ama şu küstah yabancı,o kadar sinir bozucu bir şekilde konuşuyordu ki, kızmamak mümkün değildi.

Bu sırada Kara Murat kalkmış, kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Ansızın çılgın bir gurura kapılan Yüzbaşı Dominik öfke ile bağırdı:

—Dur!..

Kara Murat başını omuzunun üzerinden geriye çevirerek sordu:

—Demek kabul ediyorsun?

—Evet...

—Beş yüz altına bir el oynayacağız...

—Kabul...

—O halde buyur masaya...

Masadaki diğer oyuncular, hayretle yerlerinden sıçradılar.

Bu kumarhanede ilk defa beş yüz altına bir zar atılıyordu. Bazılarının dudakları uçuklayacaktı neredeyse...

Kara Murat,çevresindekileri deli eden alaylı gülümsemesiyle iskemleye oturdu, boynuzu aldı,zarları içine koydu, sonra Yüzbaşı Dominik'e bakarak kahredici bir tavırla sordu:

—Teklifimi çok geç kabul ettiniz. Eğer korkuyorsanız vazgeçebilirsiniz...

—Hayır!...At zarları!...

—Hay hay...

Şimdi salonda, heyecandan nefes bile alınmıyordu adeta...

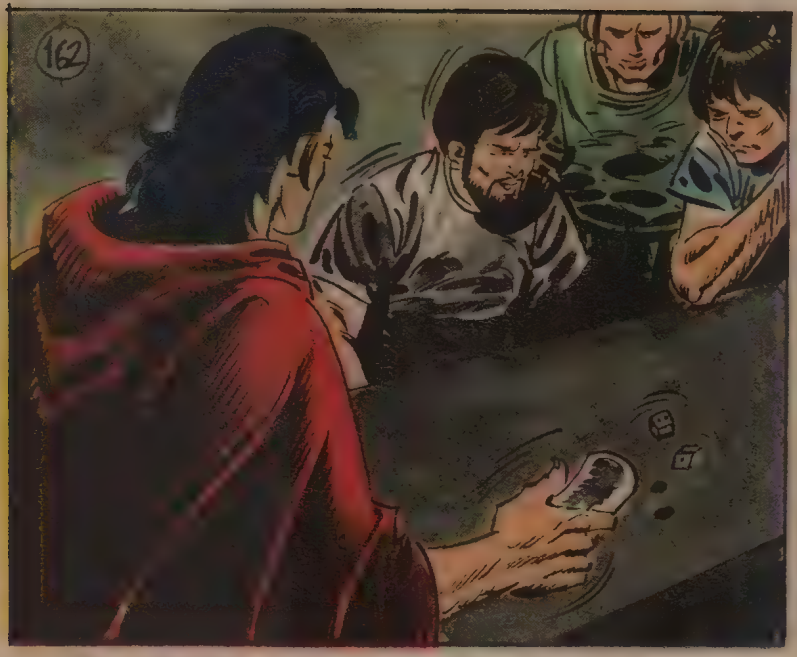

Beş yüz altın...Koca bir servet...Bu iki adam deli miydi ne?

Kara Murat sakin bir şekilde çalkaladığı boynuzu, masanın üzerine savurdu.

Küçük,beyaz zarlar fır fır dönerek yeşil çuhanın üzerinde bir süre yuvarlandılar...

Üst üste yığılarak masaya bakan kumarbazlar birer hayret çığlığı attılar:

—Düşeş!...Düşeş geldi!...

—Yüzbaşı hapı yuttu!...

—Belli olmaz..Kumar bu...

Yüzbaşı Dominik titreyen elleriyle zarları aldı, boynuza koydu sonra birkaç defa çalkalayarak masaya savurdu.

Seyircilerin gözleri dehşetle açılmıştı:

—Aaaa!...Düşeş!...Yüzbaşı da düşeş attı!...

—Olur şey değil!...

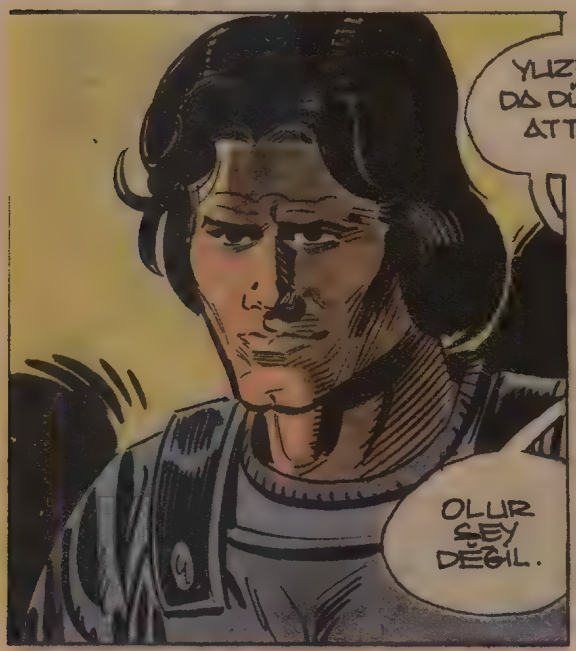

—Bravo Yüzbaşı...

—Berabere kaldınız..Bir daha atın... Bir daha...

Kara Murat aynı sakin ve soğukkanlı haliyle zarları boynuza koyarken, başıyla Yüzbaşı Dominik'in önündeki altın yığınını işaret etti:

—Hepsine!...Var mısın?...Hepsine atalım!...

Salonda yeni bir hayret dalgası esti...

Bu adam çıldırmış mıydı?

Birkaç kişi:

—Delinin zoruna bak!...diye homurdandı...

Atina,o güne kadar böyle çılgın kumarbaz görmemişti.

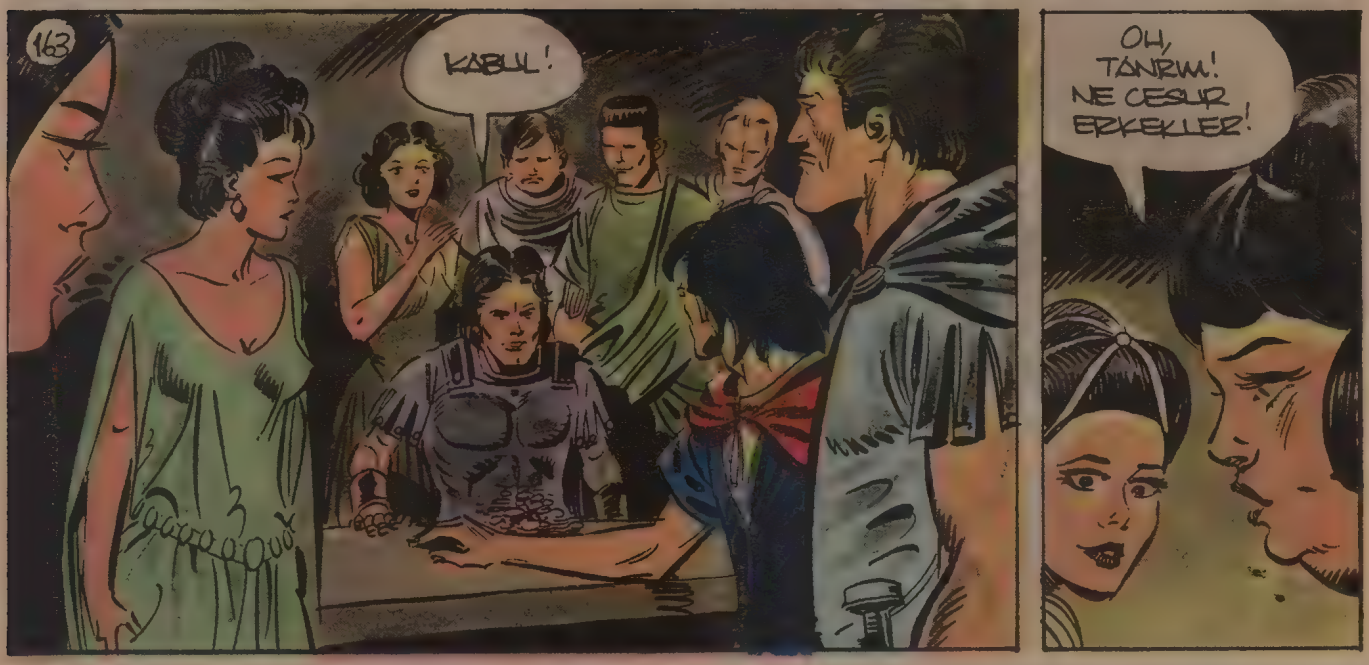

Yüzbaşı Dominik önce kıpkırmızı, sonra mosmor oldu...

Başı dönüyor, boğazı kuruyordu.

Teklif çok korkunçtu...Ama bu kadar kişinin önünde kaçarsa rezil olurdu..Dudaklarını ısırdı, yutkundu, zorla gülümsemeye çalışarak mırıldandı:

—Kabul!...

Salonu ansızın müthiş bir uğultu kapladı.

Artık bütün masalardaki oyunlar durmuş, herkes tek masanın çevresine üşüşmüştü.

Bazı kadınlar,Kara Murat'la Yüzbaşı Dominik'e hayran hayran bakıp:

—Oh Tanrım!...Ne cesur erkekler! diye mırıldanıyorlardı. İkisi de bir anda salonun gözbebeği oluvermişti...

Yüzbaşı Dominik alnında beliren terleri silerek konuştu:

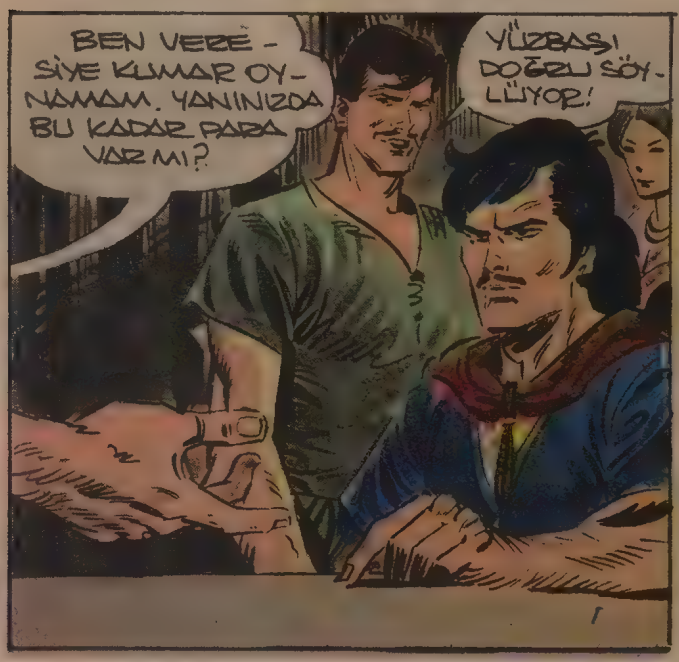

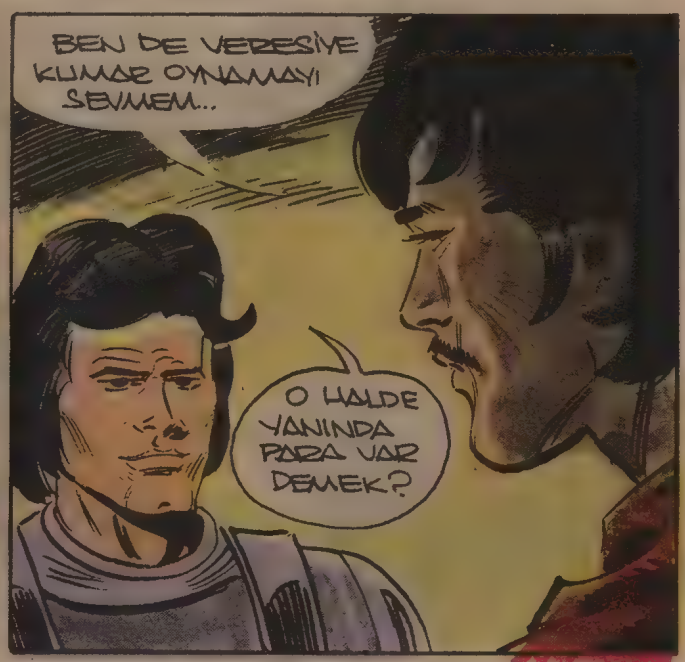

—Kabul ediyorum ama bir şartım var...

—Nedir o?

—Şu anda önümde yaklaşık iki bin altın var.Ben veresiye kumar oynamam.Yanınızda bu kadar para var mı?

Salondakiler:

—Yüzbaşı doğru söylüyor! diye bağırdılar..Yanında bu kadar altın olduğunu ispatlamalıdır..Para peşin...

Kara Murat hiç itiraz etmedi:

—Haklısınız..Ben de veresiye kumar oynamayı sevmem...

—O halde yanında para var demek?...

—Elbette...

—Görebilir miyiz?

—Hay hay...

Kara Murat, kemerinin arasından iki yük kadife kese çıkardı.

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı.

Bunlar keseden çok, koca bir torba sayılırdı...

Delikanlı keselerin bağlarını çözüp içindeki paraları masaya boşalttı...

Önünde bir anda koca bir altın yığını oluşmuştu..Sarı sarı paralar masanın üzerinde iştah kabartıcı bir şekilde ışıldıyordu.

Kara Murat:

—İşte bu da benim kavım...Eğer başka bir şartınız yoksa oyunumuza devam edelim.

Kısa bir an ölüm sessizliği oldu..Kimse kımıldamaya cesaret edemiyordu. Yüzbaşı Dominik boğuk bir sesle:

—Tabii! diye homurdandı....

Artık söyleyecek hiç bir sözü kalmamıştı.

Kumardan kaçamazdı..Oynamak bir namus borcu haline gelmişti.

Kara Murat sordu:

—Başlayalım mı?

—Evet...Önce siz atınız!...

—Hay hay...İşte atıyorum asilzadem...

Kara Murat, boynuzun içindeki zarları salladı...

Herkes gözünü masanın üzerine dikmişti...

Kalpler, göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi şiddetle çarpıyor, oyunun heyecanı en usta kumarbazları bile titretiyordu...

Boynuzdan fırlayan zarlar yine fır fır döndü ve durdu.

Salonun korkunç sessizliği bir anda bozuldu.

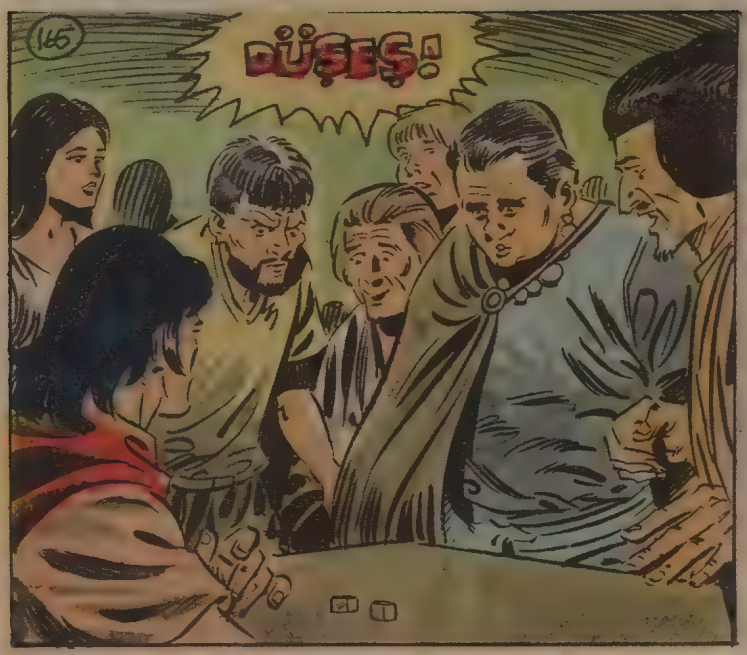

Herkesin ağzından tek bir haykırış fırladı...

—Düşeş!..Düşeş!...

Kara Murat hiç istifini bozmamıştı. Sevindiği bile belli değildi. Yüzbaşı Dominik'in ise gözleri kararıyor, başı dönüyordu. Vücudunu soğuk terler basmıştı.

Etrafındakiler ona cesaret vermek istediler:

—Sıra sende yüzbaşı...Umudunu kesme Gayret et!...

Yüzbaşı Dominik heyecanından ne bir söz söyleyebiliyor ne de kımıldıyordu. Donmuş kalmış gibiydi..

Elini zarlara uzatmaya cesaret edemiyordu. Yüzünde kâbus görüyormuş gibi bir ifade vardı..

Aradan yarım dakika geçti...

Seyirciler sabırsızlanmaya başlamıştı..

Birkaç kişi:

—Haydi yüzbaşı..Sıra sende!...diye seslendi.

Kara Murat, karşısındakini çıldırtan bir sesle:

—Doğrusu kimseyi korkutmak istemem, dedi. İsterseniz vazgeçelim asilzadem...

Yüzbaşı Dominik'in gözleri yuvalarından fırladı:

—Neeee? Korkmak mı? Sözünü geri al. Ben hayatta hiç kimseden korkmadım...

Yüzbaşı öfkeyle boynuzu aldı zarları içine koyup birkaç defa sallayarak masanın üzerine yuvarladı.

O zaman seyirciler dehşet içinde haykırdılar:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 AĞUSTOS 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 396 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Dubara...Dubara geldi...

—Zavallı yüzbaşı!...

—Yazık!...Tek zarla her şeyini kaybetti...

Evet...

O gecenin en şanslı adamı Yüzbaşı Dominik kaybetmişti...

Koca bir serveti birkaç saniye içinde vermişti...

Birden başı döndü,gözleri karardı, yıldırım çarpmış gibi sarsıldı ve acı bir çığlık atarak yere yıkıldı kaldı...

Etraftakiler,onun haline acıyarak bağırdılar:

—Bayıldı...

—Çabuk su getirin...

—Eh...Bu kadar parayı kim kaybetse bayılır doğrusu...

—Kazanan yabancı nerede?

—Bilmem...Hemen gitmiş...

—Haydi,ayılt!ım yüzbaşıyı...

Yüzbaşı Dominik uzun süre sonra güçlükle kendine geldi.

Boş ve şaşkın bakışlarını çevresinde gezdirerek duvara tutuna tutuna kalktı.

Salonda hiç kimse kalmamıştı...

Kumarhane sahibi:

—Sabah oluyor..Salon kapandı! dedi.

Yüzbaşı Dominik sallana sallana merdivenlere doğru yürüdü...Sokağa çıktı...Serin hava ona biraz iyi gelmişti.Dalgın dalgın ilerlemeye başladı.

O kadar umutsuzdu ki, arada sırada bir hıçkırık boğazında düğümleniyor ve kırık bir sesle:

—Ah aptal kafam!...Bu kadar para nasıl kaybedilir? diye söyleniyordu.

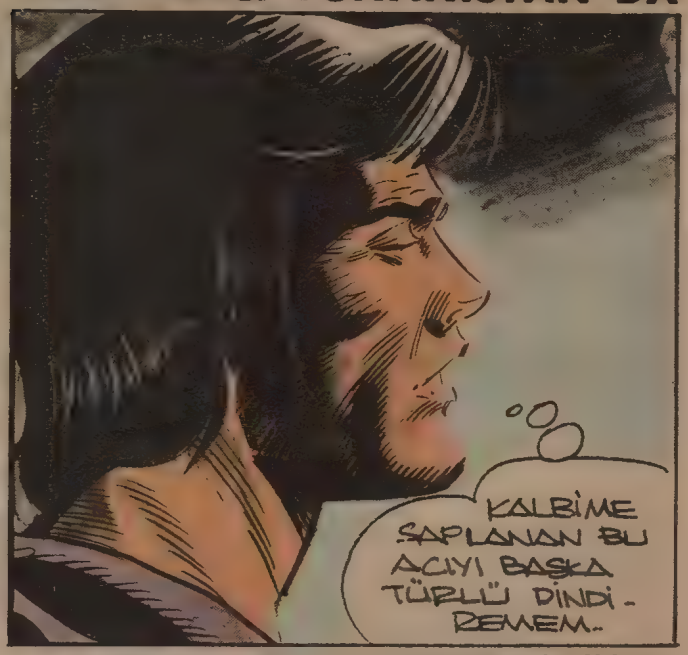

Akropol'e giden yokuşu hızla tırmanarak tepeye çıktı..Şimdi, sabahın alaca karanlığında bütün Atina'yı görebiliyordu:

—Artık yaşayamam..Ölmeliyim..Kendimi Akropol'den aşağıya atacağım. Böylece Atina benim gibi aptal bir kumarbazdan kurtulacak...

Yüzbaşı Dominik, tepeye varınca, ürkek bakışlarla aşağıya baktı. Böyle genç yaşta ölmek çok hazindi ama kalbine bıçak gibi saplanan acıyı başka türlü dindirmesinin olanaksız olduğunu seziyordu.

Birden kararını verdi ve kendisini tepeden aşağıya bıraktı...

Bir an boşlukta uçacağını sandı ama uçmadı...

İki çelik pençe, aynı anda koluna yapışmış ve dayanılmaz bir güç onu geriye çek-

mişti...

Yüzbaşı Dominik:

—Kim bana engel olan küstah? diye haykırdı...

Kadife gibi yumuşak bir ses:

—Bir dost! dedi.

Yüzbaşı, hızla dönerek karşısındaki meçhul gence öfkeyle baktı:

—Dost mu? Ama sen beni mahveden adam değil misin? Bütün servetimi birkaç saniyede elimden alan cehennem zebanisi sen değil misin? Söyle!...

—Evet, paranı aldım..Ama bu seninle dost olmama engel olmaz sanıyorum...

—Anlamıyorum..Hazreti Meryem hakkı için hiç bir şey anlamıyorum. Bütün servetimi aldın..Daha ne istiyorsun benden?..Bırak öleyim...

— Hayır..Ölmek için çok gençsin... Gel benimle,rahat rahat konuşacağımız bir yer bulalım...

Kara Murat,Yüzbaşı Dominik'in koluna girerek,yürümeye başladı:

—Vah zavallı dostum...Az kalsın, istemeyerek senin ölümüne sebep olacaktım demek ki...Para bu kadar önemli mi senin için?

—Allahaşkına söyle...Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?

—Bağırma...Bütün Atina'yı uyandıracaksın neredeyse...Benim kim olduğumun önemi yok...Ama seninle neden ilgilendiğimi öğrenmek elbette hakkın...

—Öyleyse çabuk söyle...Çıldıracağım...

—Kaybettiğin paraları geri almak ister misin?

—Evet...

—Ayrıca Mora Yarımadasında büyük bir kalenin komutanlığına getirilmeyi de ister misin?

—Tabii...Kim istemez ki?

—Öyleyse söyle bana...Atina'nın bütün kapıları senin emrinde değil mi?

—Evet...

—Buna karşılık,aldığın maaş nedir?

—Ayda yirmi altın...

—Sen Venediklisin...Yunanlılara hizmet etmek zorunda değilsin...Eğer ben sana ayda beşyüz altın maaş verdirecek olursam...

Yüzbaşı Dominik afalladı...Kulaklarına inanamıyordu.Ayda beş yüz altın,reddedilmesi mümkün olmayan bir servetti:

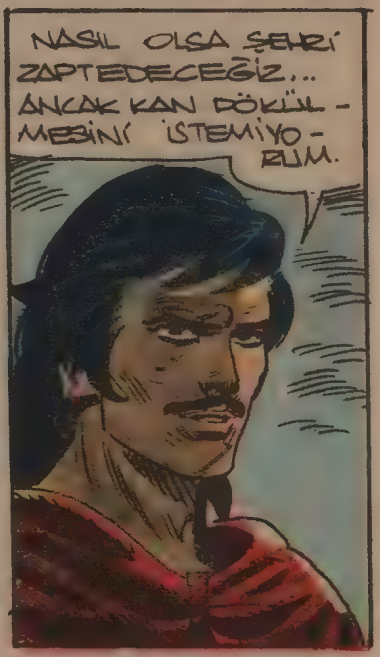

—Benimle alay mı ediyorsun? diye söylendi.

Kara Murat'ın yüzü,son derece ciddiydi:

—Hayır...Doğruyu söylüyorum.Hizmetinden memnun kalırsak,maaşın kadar da tahsisat alırsın...

Yüzbaşı Dominik'in gözleri,yuvalarından fırlayacak gibi büyümüştü.Heyecanla bağırdı:

—Bu durumda size köle olurum.Ne isterseniz yapmakta bir saniye bile tereddüt etmem...

—İstediğim şey,çok basit...Yarın akşam Türk ordusu Atina'yı kuşatacak.Nasıl olsa şehri zaptedeceğiz.Ancak kan dökülmesini istemiyorum...

Yüzbaşı Dominik,birden ayılır gibi oldu...Karşısındaki müthiş gencin kim olduğunu anlamaya başlamıştı.Kısa bir an düşündükten sonra,kararını verdi:

—Şu andan itibaren,Türk padişahının emrine giriyorum.Sanıyorum sen de padişahın güvenilir adamlarından birisin...

—Evet...Akıllı bir insansın...Senden ne istediğimi hemen anladın...

—Anlamamak mümkün mü? Kuşatma başladığı vakit,kapıların açılması için emir vereceğim.Türk askerleri hiç bir direnmeyle karşılaşmadan,şehre girecek. Kimsenin burnu kanamayacağı için,Atinalılara büyük bir hizmette bulunmuş olacağım...

İki genç, kısa zamanda anlaşmışlardı. Paralı bir asker olan Yüzbaşı Dominik,Türkler'in hizmetine girdiği için memnundu.Kara Murat'a:

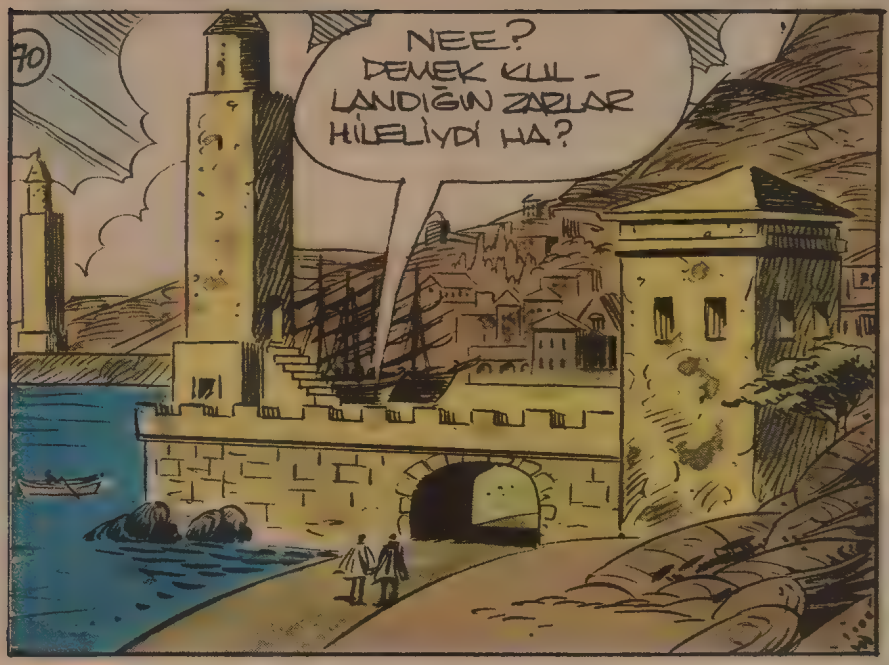

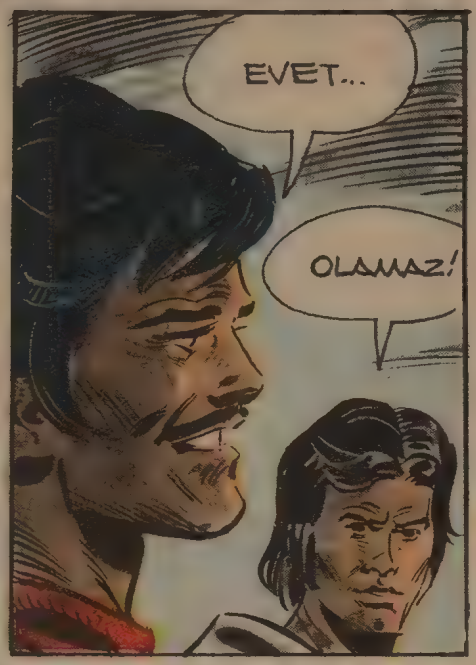

—Gel,benim evimde kal,dedi.Kuşatma sonuna kadar etrafta görünmesen iyi olur...

Kol kola,konuşa konuşa yürüdüler...

Kara Murat,ona oyunda nasıl kazandığını anlattı.

Yüzbaşı Dominik, şaşkın bir şekilde Kara Murat'ın yüzüne bakarak haykırdı:

—Neee? Demek kullandığın zarlar hileliydi ha?...

Delikanlı,gevrek gevrek güldü:

—Evet...İşte bu zarlar... Al sana vereyim...Nasıl atarsan at,mutlaka düşeş gelir...

—Olamaz...Çünkü ben bunlarla dubara attım ve kaybettim...

—Senin attığın zarlar bunlar değildi.

—Doğru mu söylüyorsun?

—Ah zavallı Dominik! Kumar nerede,

sen nerede? Oyun oynarken,ayakta uyuyorsun...Seni ve ötekileri aldatmak o kadar kolay ki...

—Ama nasıl olur?

—Çok kolay olur dostum...Ben hileli zarlarla düşeş attıktan sonra el çabukluğu ile zarları değiştirdim.Sen kumarhanenin zarları ile dubara atıp, her şeyini kaybettin...Ben kumarbaz değilim.Yüzde yüz kazanacağıma emin olmasam,ortaya iki bin altın koyar mıydım?

Yüzbaşı Dominik,utancından kıpkırmızı oldu.

Dalgın dalgın baktığı hileli zarları kaldırıma yuvarladı.Defalarca attı.Her türlü şekli denedi.

Zarlar hep düşeş geliyordu. Böyle zarlarla oyun kaybetmek imkânsızdı...

Yüzbaşı Dominik, karşısındaki Türk gencinin şeytan gibi biri olduğunu düşündü. Ondan öğreneceği çok şey vardı...

★ ★ ★

Başbakan Franko, Türk ordusunu Atina önlerinde görünce büyük bir korkuya kapıldı. Hele tek ok bile atılmadan açılan kapılardan yeniçerilerin ellerinde palalarıyla şehre girmesi Atina diktatörünün korkusunu dehşete döndürdü...

Bu nasıl işti böyle?

Kapıları Türklere kim açmıştı?

Kendisinden başka bu yetkiye sahip tek kişi vardı. O da Yüzbaşı Dominik'ti...

Diktatörün kafasında ansızın bir şimşek

çaktı. Korkunç bir sesle:

—İhanet!...İhanet!...diye haykırdı...

Artık her şeyin bittiğini anlıyordu...Başını ellerinin arasına alarak bir süre düşündü. Kendisine sadık birliklerle Türklere karşı uzun süre direnebilir, onlara ağır kayıplar verdirebilirdi...Ama sonunda ölüm muhakkaktı. O ise ölmekten çok korkuyordu.

Acı acı düşünürken salonda birinin bulunduğunu ve ısrarla kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Bu karısıydı...

Kontes Dolores:

—Yarım saattir buradayım..Varlığımın farkında bile değilsin. Sabırla beni görmeni bekledim. Seninle konuşmam lâzım...

Başbakan Franko homurdandı:

TÜRK KLICI YUNANİSTAN'DA

—Benimle ne konuşacaksın? Türkler şehre girdi.Artık her şey bitti,mahvolduk...

Kontes,soluk bir gülümsemeyle:

—Hayır,dedi.Henüz her şey bitmedi.Sana bütün gerçeği söyleyeceğim...

Franko sarardı...Kendisinin bilmediği gerçek ne olabilirdi?

Kontes Dolores devam etti:

—Birkaç gün önce sarayda öldürtmek

istediğin yabancı genç, bir Türk casasu idi...

—Ya?...

—Evet...Ne yazık ki bunu geç öğrendim...Yüzbaşı Dominik'i elde ederek kapıların açılmasını o sağladı...

Franko'nun gözleri kanlandı.Müthiş bir kinle engerek yılanı gibi tısladı:

—Alçak!...Onun rezil biri olduğunu görür görmez anlamıştım.Acaba saraydan nasıl

kaçabildi?

Kontes Dolores titreyerek:

—Onu ben kurtardım,diye mırıldandı... İtiraf ediyorum..Hainlik ettim.Çünkü sen bana hakaret etmiş,gururumu en derin yerinden yaralamıştın...

Franko acı bir çığlık attı:

—Nasıl? Nasıl kurtardın onu?

—Odamda sakladım...

Franko,kanlı gözleriyle Kontes Dolores'e bakıyordu.O ise kımıldamadan kocasının ne yapacağını bekliyordu.Franko'nun iki yumruğu kadını ezmek ister gibi kalktı.O zaman kadın kırık bir sesle:

— Beni öldürürsen,sen de ölürsün..Seni kurtarabilecek tek kişi benim? dedi.

Franko'nun kolları umutsuz bir hırsla aşağı indi biraz gerileyerek:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

7 EYLÜL 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 397 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Fahişe! diye haykırdı...

Soluk dudaklarından hakaret yapışmış kalmıştı sanki..Kontes Dolores hakaretin ağırlığı altında sarsıldı.

Franko devam etti:

—Evet, fahişe!...Benim adımı taşıdığın halde bana ihanet ettin!...Cevap ver bedbaht!...Konuşsana..Bunu niçin yaptın?

—Belki o genci bir süre için sevdim. Ancak senin karınım..Seni kurtaracağım...

Franko saçlarını yolarak inledi:

—Ah..Seni bir öldürebilsem..Parçalayabilsem..Ama hayır. Ben de çok alçağım.. Her şeye rağmen seni seviyorum..Ama sana da,o yabancıya da lanet olsun..Şimdi emir vereceğim ve ölünceye kadar vuruşacağım..Göreceksin, Türklere nasıl ağır kayıplar verdire-

ceğim!..Bu şehri alacaklar ama kanları sel gibi akacak...

O sırada kapı hızla açıldı...

Franko içeri giren adamı görünce boğuk bir çığlık attı:

—Şeytan!..Yine sen ha?..

Kara Murat kibar bir şekilde eğildi:

—Evet,benim...

—Seni öldürteceğim...

—Hiç bir şey yapamazsın..Şehir işgal ediliyor. Ancak bazı birliklerin direnme ihtimali var..Emir ver derhal teslim olsunlar...

—Ya vermezsem...

—Seni öldürürüm...

Başbakan Franko uludu:

—Canın cehenneme!...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Franko çılgın bir hareketle bıçağını çekerek saldırdı...Kara Murat eğilerek darbeden kıl payı kurtuldu...Bıçak saçlarını yalayarak geçerken Franko'nun bileğini tutup büktü.

Istırap dolu bir haykırış duyuldu..Franko, bileğini kıvıran acı kuvvete fazla dayanamadı...

...Ve bıçak tok bir ses çıkararak yere düştü...

Kara Murat karşısındakini hor gören bir gülümsemeyle kendi bıçağını çekip Başbakan Franko'nun boğazına dayadı. Bıçak eti deldi. Hafif bir kan akmaya başladı...

Başbakan Franko şimdi diz çökmüş iniliyordu. Yavaş yavaş etine giren bıçağın acısına dayanamayarak:

—Merhamet! diye inledi...

Kara Murat acımasız bir sesle sordu:

—Dediğimi yapacak mısın?

—Evet...

Başbakan Franko son kelimeyi hırıltı içinde söyledi. Derin derin soluk alıyor karısının önünde düştüğü bu acıklı durum onu kahrediyordu...

Kara Murat emretti:

—Şimdi bütün komutanları çağırıp teslim olmalarını söyle..Ben perdenin arkasından senin her hareketini izleyeceğim...Kalleşlik etmeye kalkıştığın an, bıçağım kalbine gömülecektir...

Franko umutsuz bir hareketle:

—Söylemeye gerek yok, nasıl bıçak kullandığını iyi biliyorum, diye homurdandı...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Kara Murat perdeye doğru geri geri çekilirken:

—Buna karşılık, dedi. Ben de Kontes Dolores'e verdiğim sözü tutup ikinizin de hayatının bağışlanmasını sağlayacağım. Yüce padişahımız çok zengin gönüllüdür. Hiç kimsenin kanı akmadan Atina'nın zaptedildiğini öğrenince memnun olacaktır...

★ ★ ★

ve Yunanistan'ın fethinde önemli bir adım atılmıştı.

Şimdi sıra Despot Tomas'ın kanlı yönetimi altında bulunan Leontari kentinin fethine gelmişti...

Kara Murat derhal yola çıkmak istiyordu ama Turhanoğlu Ömer Bey, Padişah'ın Atina'ya gelmek üzere olduğunu söyleyerek onu alıkoydu...

Başbakan Franko'nun direnme gücü kalmamıştı...

Teslim olmanın en akıllıca bir karar olduğunu düşündü ve böylece Yunanistan'ın incisi Atina, hiç kimsenin burnu bile kanamadan Türklerin eline geçti...

Kara Murat'ın bu eşsiz başarısı Türk ordusunun komutanı Turhanoğlu Ömer Beyin gözlerini yaşarttı. Zafer gerçekten büyüktü

Fatih Sultan Mehmet, 1458 yılının ekim ayında beyaz bir atın üzerinde tüm haşmetiyle Atina'ya girdi...

Kazanılan büyük zaferden son derece memnundu.

Şehrin bütün anıtlarını ziyaret ettikten sonra eski Yunan'dan kalan Akropolis mevkiine çıktı.

Önüne serilen manzara muhteşemdi.. Akropolis'in mermer sütunları ve heykelleri birer tarih hazinesi gibiydi...Ayaklarının altına serilen şehrin güzelliği ve mükemmel-korunmuş olan limanının genişliğini görünce hayretle:

"—Din ve devlet, böyle bir yeri fetheden Turhanoğlu'na nasıl müteşekkir olmasın!" dedi.

Fatih Sultan Mehmet'in yanında bulunan Turhanoğlu Ömer Bey saygıyla eğilerek:

"Ulu hünkârım..Bütün bu eşsiz beldeyi bendeniz değil, Kara Murat kulunuz fethetti!" demek istedi...

Ama diyemedi..Kelimeler dudaklarının arasında sıkıştı kaldı..Çünkü başını hafif-

çe geriye çevirdiği vakit,az önce arkalarında olan Kara Murat'ın yanlarından uzaklaşmakta olduğunu görmüştü...

Yaptıklarıyla övünmeyi sevmeyen yüce gönüllü bir yaradılışa sahip olan delikanlı, gözden kaybolmak üzereydi. "Her şeyi anlatmaya ne gerek var Paşam?" der gibi hafifçe elini salladıktan sonra kayboldu gitti.

Yarım saat sonra yıldırım gibi bir süvari Atina surlarından çıkıyor ve atını Leontari Şatosuna doğru sürüyordu.

Kara Murat, mesafeleri hızla kısaltırken zalim Despot Tomas'ı ve onun güzel kızı Helena'yı düşünüyor. Tomas'ın vahşi yüzü ile, Helena'nın melek kadar masum güzelliği hayalinde tezat yaratıyordu...

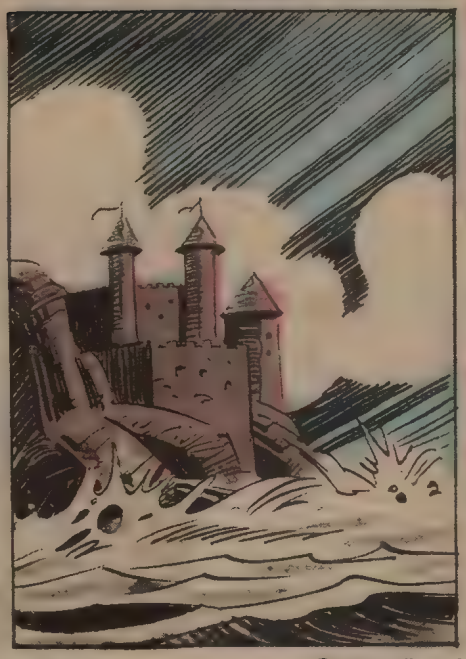

Kara Murat'ın yeni görevi, Türk Ordusu gelmeden önce Leontari kentini içinden yıkmak ve fethi kolaylaştırmaktı...

Delikanlı hızla yol alırken, kendisini acı sürprizlerin beklediğini bilmiyordu.

★ ★ ★

Leontari Şatosu, kentin deniz tarafındaki yalçın kayaların üzerinde Allahın gazabı gibi yükseliyordu...

Ortaçağ mimarlığının bütün korkunçluğunu göze vuran bu azametli yapıda, Despot Tomas huzursuzdu...

Kalın halılar serilmiş salonda yırtıcı bir hayvan gibi sinirli sinirli homurdanarak dolaşıyor, arada bir elini altın kınlı hançerinin kabzasına atıyordu...

Sarayda herkes korkusundan tir tir titriyordu.

Acaba ne vardı? Ne oluyordu?

Bu zalim derebeyini bu kadar derinden saran mesele neydi? Nasıl bir olay onu böyle çıldırtacak hale getirmişti?

Bunu kimse bilmiyordu.

Oysa Tomas, sabah uyandığı zaman gayet keyifliydi. Öğle yemeğinde de çok neşeli görünmüştü. Ama akşama doğru birden öfkelenmiş, Saray Komutanı Şövalye Lukanos'un ölüm kulesine atılmasını emretmişti...

Komutan ağlaya ağlaya Despot'un ayaklarına kapanmış:

—Kıyma bana asilzadem!...Beni çocuklarıma bağışla! diye yalvarmıştı...

Ama Despot Tomas yumuşamak şöyle dursun, büsbütün öfkelenmiş ve ulurcasına bağırmıştı:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Cellaaat!...Bas köpeği şu kazığa!...

Çırılçıplak bir halde, ucu sivri, yağlı bir kazığa oturtulmak...Bu çok korkunç bir olaydı. Ama emir derhal yerine getirilmişti...

Bir saat önce, Despot Tomas'tan sonra sarayın en kudretli kişisi olan Şövalye Lukanos, şimdi butlarının arasından girip, göğsünden çıkan bir kazıkta can çekişip duruyordu...

Artık sarayda herkes bir köşeye sinmişti...

Despot Tomas'ın ruhunda kahredici bir fırtına esiyor, bakışlarından ölüm kıvılcımları saçılıyordu...

Tomas uzun süre kızgın kızgın dolaştı. Sonra alev alev yanan şöminenin önünde oturup başını ellerinin arasına alarak derin düşüncelere daldı...

Türk Ordusu'nun Leontari'ye yaklaştığı şu günlerde sarayında çok garip şeyler olmaya başlamıştı...

Önce yemek kabından kesik baş çıkmış, sonra esrarengiz bir el ona hançer fırlatmış ve garip olaylar zincirine bugün bir halka daha eklenmişti...

Bakınız ne olmuştu?

Nöbetçiler, sarayın bahçesinde ağzı sıkı sıkı bağlanmış bir çuval bulmuşlardı.

Bu çuvalı kimin getirdiği,sarayın bahçesine nasıl bıraktığı belli değildi..Muhafızlar şaşkınlıkla söylendi:

—Allah Allah...Garip şey...

—Sahibi kim bu çuvalın?

—Çabuk nöbetçi çavuşa haber verelim..

TÜRK KLICI YUNANİSTAN'DA

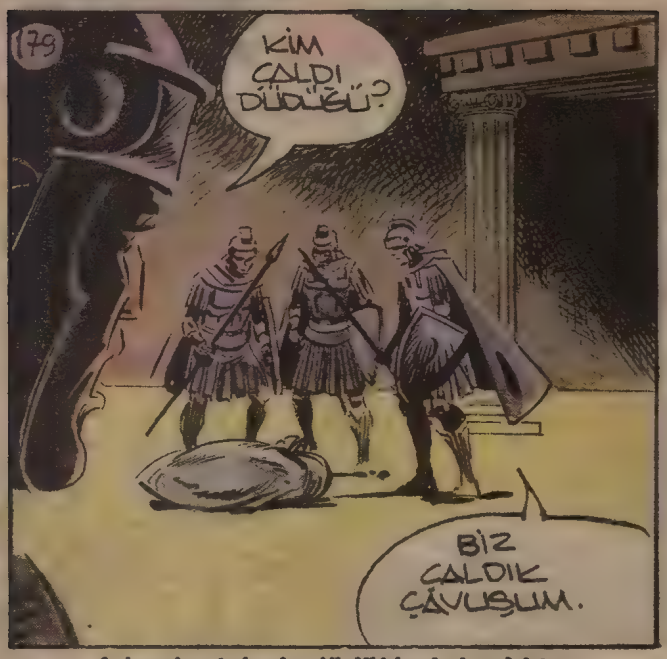

Adamlar telaşla düdüklerini çaldılar.

Kuleden çıkan iri yarı çavuş, onlara doğru ilerleyerek kalın sesiyle sordu:

—Ne var? Kim çaldı düdüğü?

—Biz çaldık çavuşum...

—Neden?

Asker, işaret parmağıyla esrarengiz çuvalı gösterdi...

Çavuş kaşlarını çatarak sordu:

—Bu da ne?

—Sarayın bahçesinde bulduk.. Kendi kendine gelmiş...

—Deli misin sen? Bir çuval kendi kendine nasıl gelir?

—Bilmem..Geldi işte.. Bakın üzerinde bir de yazı var...

Askerlerden biri çuvala yaklaştı:

—Ben okuma bilirim..Bakayım ne yazı-

yor?...Aaa...Tövbe tövbe...

Askerin ağzı, hayretinden bir karış açılmıştı.

Okuma bilmeyen çavuş merakla sordu:

—Ne yazıyor, ne yazıyor?

Asker hâlâ şaşkınlıktan kurtulamamıştı. Gözleri iri iri açılarak:

—Vay canına! dedi. Olur şey değil..

Çavuş kükredi:

—Okusana teres! Ne yazıyor çuvalın üzerinde? Bir kahpelik mi var yoksa?

Asker:

—Efendimize hakaret ediliyor, dedi. Okumaya dilim varmıyor.. Çok ağır hakaret..

Bu sırada çuvala bakan öteki askerler korkunç birer dehşet çığlığı attılar...

—Aaaa...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

9 EYLÜL 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 398 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Bu da ne?

—Çuval canlandı... Yürüyor....

—Yetişin!.. Şeytanlar bastı sarayı!...

Bahçede bir anda müthiş bir panik baş gösterdi..

Silahlı askerler, sağa sola kaçıştılar.

Acaba ne vardı? Ne olmuştu?

Olay gayet basitti..

Çuval önce kımıldamış, sonra bir iki kere sallandıktan sonra dikilerek zıplamaya başlamıştı...

Bu nasıl şeydi böyle?

Çuval şimdi zıplıyor ve adeta yürüyordu...Canlanmıştı sanki...

Kendisini ilk toparlayan çavuş oldu... Sert sesiyle gürledi:

—Durun ödlek herifler! ...Kaçmayın!.. Tutun şu çuvalı!..

Askerler korka korka yaklaşıp, hâlâ zıplamakta olan çuvalı tuttular...

Çavuş tekrar emretti:

—Şimdi derhal, biriniz gidip bu garip olayı efendimize haber versin...

Askerlerden biri koşarak uzaklaştı..

Birkaç dakika sonra Despot tomas olay yerine gelmişti:

— Nerede çuval?

—Burada efendimiz...

—Hani zıplıyordu?..

—Zıplıyordu ama, galiba yoruldu efendimiz...

—Saçmalama! diye homurdanan Despot Tomas, çuvalın üzerinde kendisi için yazılan hakaret dolu sözleri okuyunca öfkesinden kıpkırmızı kesilerek haykırdı:

—Çabuk açın şu çuvalı!..

Askerler çuvalın üzerine atılarak, bıçakla bağları kestiler.

Birden herkes korkuyla geri çekildi.

Dudaklarda şaşkınlık mırıltıları dolaştı..

—Aaaa...

—Bu da ne?

—İnanılır gibi değil...

—Çuvaldan Şövalye Lukanos çıktı...

—Onu oraya kim tıktı böyle?

Gerçekten çuvaldan,iri cüssesiyle, Şövalye Lukanos çıkmıştı. Elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalıydı...Gülünç olduğu kadar, acıklı bir hali vardı...

Despot Tomas, en güçlü adamının bu hazin durumunu görünce deliye döndü. Rengi

sapsarı kesilmiş, gözleri kanlanmıştı:

—Bana meydan okuyorlar.. Adamımı bu hale getirerek beni tehdit ediyorlar..Bu mutlaka Türklerin işi! diye homurdandı...

Sonra muhafızlara emretti:

—Çuvalı ölüm kulesine götürün...

Bu emir,çevrede soğuk duş etkisi yarattı...Askerler durakladılar...

Despot Tomas kükredi:

—Ne duruyorsunuz köpek herifler? Derhal dediğimi yapın...

Tomas'ın sert sesi, askerleri harekete getirdi..içinde Şövalye Lukanos'un bulunduğu çuvalı sırtlayarak ölüm kulesine doğru yollandılar...

Despot Tomas öfke içinde:

—Çuvala sokulan bir adam, artık komutanlık yapamaz! diye homurdanıyordu...

Şövalye Lukanos baygındı....

Ölüm kulesine vardıkları vakit, çuvaldan kanlar sızdığını görerek irkildiler.

Despot Tomas, askerlere:

—Ne duruyorsunuz sersemler? Şövalyeyi çuvaldan çıkarın! diye bağırdı.

Şövalye Lukanos'un çıplak vücudu çuvaldan çıkarıldığı vakit, herkes dehşetle irkildi..

Gözler önüne serilen manzara çok feciydi...

Şövalye Lukanos'un kıpkırmızı kesilen önünden hâlâ kanlar akıyordu...

Erkeklik uzvu tamamen kesilmişti...

—Muhafızların komutanı boğulurcasına:

—Be ne? Tanrım! Bu ne hal ? diye inledi.

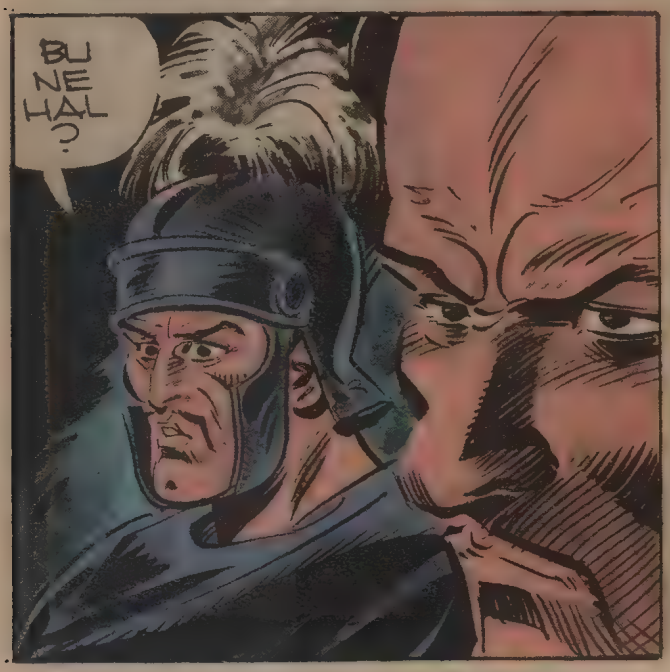

Meçhul bir düşmanın, Şövalye Lukanos'a işkence yaptığı anlaşılıyordu...

Despot Tomas, öfkesini yatıştırmaya çalışarak:

—Esrarengiz bir olay karşısında olduğumuz belli! dedi. Ama ben bu esrarın düğüm yerini bulduğumu sanıyorum.

Subay heyecanla sordu:

—Nasıl buldunuz efendim?

—Bak.. Çuvalın içinde kanlı bir mektup var..Sanırım bizi tehdit eden alçak katil bir mesaj yolladı...

—Fakat niçin, nasıl yaptı bunu? Kim bu cellat?

—Bilmiyorum.. Öğreneceğiz. Haydi, mektubu al ve gel arkamdan...

Subay korku ile, çuvaldan çıkarılan Şövalye Lukanos'a bakıyor ve bu zavallı adamın neden ölüm odasına getirildiğini düşünüyordu.

"—Acaba çektiği yetmedi mi? Efendimiz ona ikinci bir işkence mi yaptıracak?"

Bu oda, ölüm yolcularının yeryüzündeki son durağıydı...

Despot Tomas, cellatlara teslim ettiği adamları önce bu odaya getirtir,zavallıları müthiş işkencelerle öldürtürdü...

Duvarlarda cins cins mengeneler, çeşitli boylarda şişler, baltalar, satırlar, kılıçlar ve palalar vardı...

Oluklarından henüz kanlar sızan bir sürü bıçak, duvarlara birer süs eşyası gibi özenle dizilmişti.

Despot Tomas yandaki odaya geçti. Subay da kanlı mektubu alarak, onu izledi.

Bu kağıt parçası, tüyler ürpertici olayı aydınlatacak bir ışıktı.

Tomas, şaşkın subaya emretti:

—Oku bakalım şunu!

Subay, titreyen elleriyle kağıdı açtı, gözlerini satırlarda dolaştırırken, Despot Tomas devam etti:

—Olayın esrarı elindeki kağıtta. Bizi de böyle kanlı bir sonla tehdit eden korkunç bir düşmanla karşı karşıya bulunuyoruz.O saldırıya geçmiş, bize meydan okumuştur. Şövalye Lukanos'un kurban olduğu kin, basit bir iş değil gibi geliyor bana.. Ne ise, oku bakalım mektubu...

Subay,mektubu bir solukta içinden okuduktan sonra eti kızgın demirle dağlanmış gibi haykırdı:

—Vay!.. Vay anasını!..Vay, vay!..

Despot Tomas'ın canı fena halde sıkıldı, subayın yüzüne tükürerek:

—Hayvanlık etme! diye bağırdı. Böyle dana gibi böğüreceğine yüksek sesle oku şunu...

Subay titreyerek:

—Aman efendimiz, dedi. Sizi tehdit ediyorlar....

—Oku dedim...

— Peki.. Mektup aynen şöyle efendim: "Bir ırz düşmanına uyarı! Şövalye Lukanos'un kesik uzvundan akan kanlarla yazdığım bu mektupla sana, ölümünün yakın olduğunu bildiriyorum.Elimden kurtulman ihtimali yoktur. Senin emrinde Türk köylerini basıp, kız-

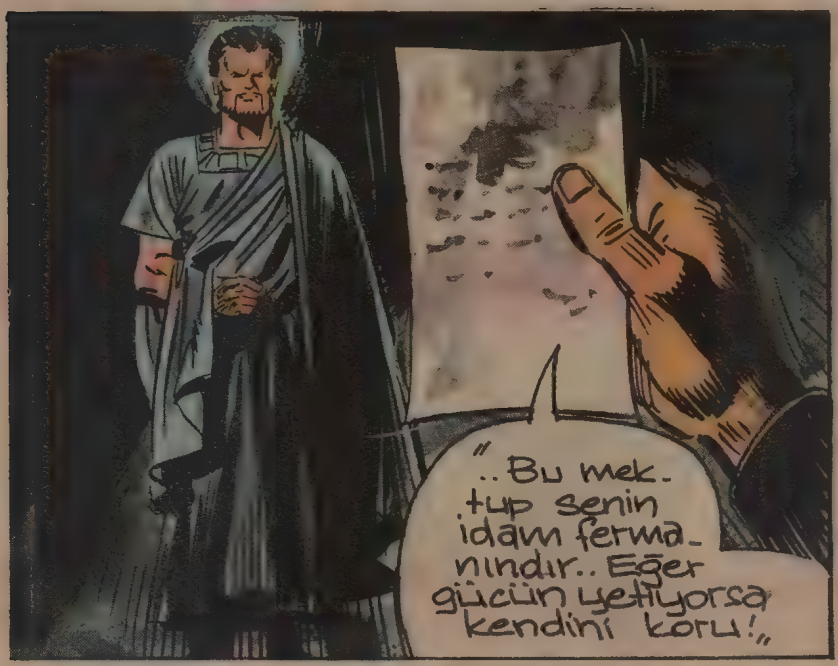

ların, kadınların, ırzına geçen Şövalye Lukanos belasını buldu. Sıra sende! Gözlerini birer birer oyacağım.. Dişlerini kırıp,tırnaklarını tek tek söktükten sonra kızgın bir kerpetenle, senin de erkeklik uzvunu koparacağım. Türk kadınlarına tecavüz edenlere nasıl bir ceza verildiğini yakında daha iyi öğreneceksin.. Şunu bil ki, ben verdiğim sözü tutanlardanım.Bu mektup senin idam fermanındır. Eğer gücün yetiyorsa, kendini koru..."

Kağıdın sonunda sadece "Bir Türk akıncısı" diye imza vardı.

Ne tehditti bunlar Tanrım!. Despot Tomas'ın tüyleri diken diken olmuştu. Korkunç satırların baştan sona insan kanı ile yazılmış olması tehdide ayrı bir dehşet katıyordu...

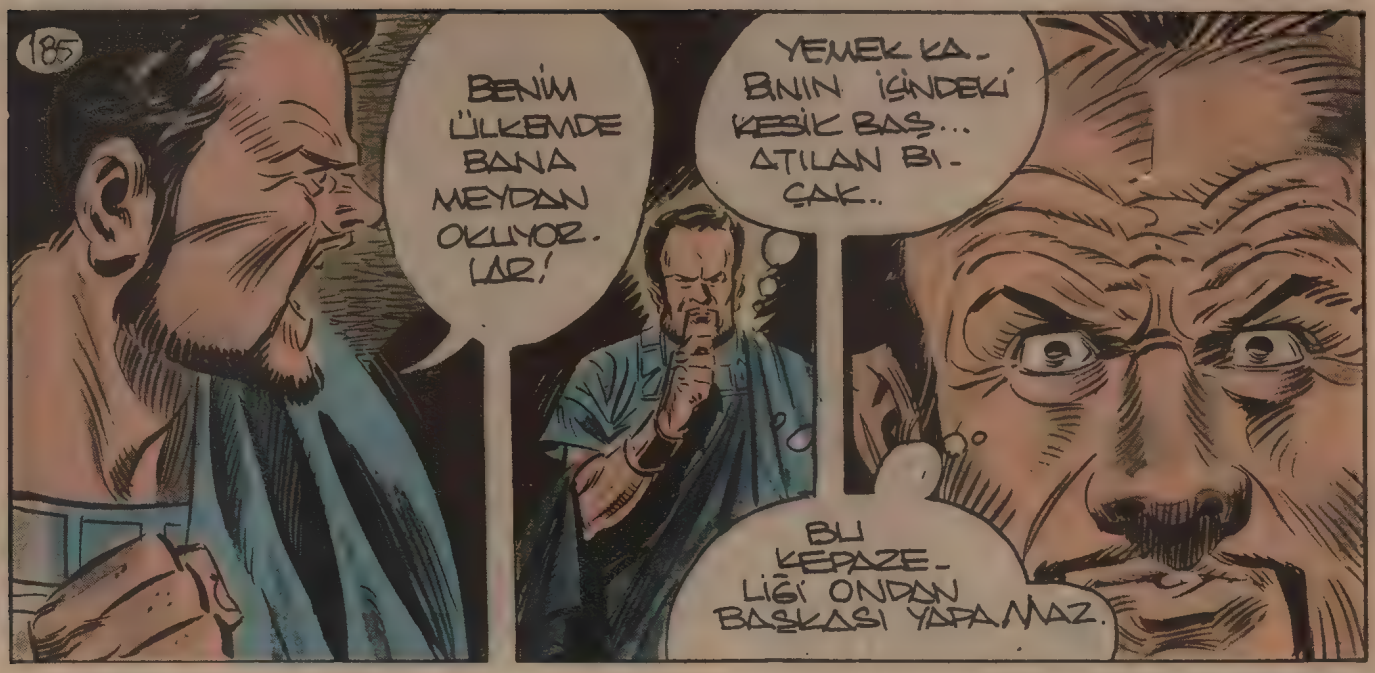

Gözleri oyulacak, dişleri kırılacak, tırnakları sökülecek ve kızgın kerpetenle orası koparılacakti ha!..

Despot Tomas, birden ulurcasına haykırdı:

—Namussuzlar! Benim ülkemde bana meydan okuyorlar!

Kim? Kim olabilirdi bu meçhul düşman?

Daha önce kendisini kim tehdit etmişti? Kim yemek kabının içine kesik başı koymuştu? Kim bıçak atmıştı?

Despot Tomas'ın ıstırapla gerilen soluk dudaklarının arasından müthiş bir isim fırladı...

—Kara Murat! Evet, evet..Bu kepazeliği ondan başkası yapamaz! İyi ama Kara Mu-

rat kim? Nasıl biri? Onu gören, tanıyan var mı? Bu canavar adamı mutlaka bulmam ve kazığa oturtmam gerek..:

Despot Tomas, Kara Murat hakkında bilgi almak için hızla İşkence odasına girdi.

Şövalye Lukanos, kendisine gelmişti.Acı acı inliyor,artık erkekliği kalmadığı için gözyaşı döküyordu.

Tomas, onun çektiği ıstıraba aldırış etmeden acımasızca sordu:

—Seni bu hale kim getirdi?

—Bilmiyorum...

—Görmedin mi?

—Hayır...

—Nasıl olur bu?

—Sarayın bahçesinde geziyordum...

...Birden başıma bir çuval geçirildiğini hissettim. Sert bir ses, "İşte belanı buldun Lukanos... Yaktığın, yıktığın Türk köylerinin, tecavüz ettiğin kadınların hesabını ödeyeceksin" dedi. Sonra kafama bir balyoz indi sanki. Gerisini hatırlamıyorum...

—Aptal...Kendini korumaktan aciz bir insan sarayı nasıl korur? Beni nasıl korur? Demek bunca zaman canımı senin gibi bir budalaya emanet etmişim!

—Fakat efendimiz...

—Sus köpek!

Despot Tomas, Lukanos'a müthiş bir tekme atarak gürledi:

—Cellat! Bas kazığa şu köpeği!...

...Ve bu emir, Saray Komutanı Şövalye Lukanos'un sonu oldu.

Despot Tomas, kanlı gözlerini yanındaki

subaya çevirerek, korkunç bir sesle homurdandı.

—Yeni komutan sensin Dimitriyos! Beni tehdit eden canavarı bulamazsan, seni de kazığa oturturum...

—Ama efendimiz, onu tanımıyoruz ki...

—Adını biliyoruz..Şimdi şehire tellallar sal...Kara Murat adında birini tanıyan varsa ve onun yakalanmasını sağlarsa on bin altın vereceğimizi duyur. Bu bir servettir. Böyle bir paraya kimse dayanamaz. Babası bile satar adamı..Kara Murat'ı tanıyıp da haber vermeyenlerin ise işkencelerle öldürüleceğini ilan etmeyi unutma!

—Emredersiniz...

—Ayrıca, şehirde ne kadar yabancı varsa toplat..Katil büyük bir ihtimalle onların arasındadır...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 EYLÜL 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 399 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Başüstüne...

Yarım saat sonra, Leontari kentinin sokaklarında tok bir davul sesi uğuldaya uğuldaya dolaşıyor, tellal şöyle bağırıyordu:

"—Ey, yüce efendimizin kulları.. İyi dinleyiniz... Kara Murat adında katil bir Türk, kente girmiştir. Çok tehlikelidir. Kendisine ekmek, su, yatacak yer veren kim olursa olsun, sorgusuz kafası koparılacaktır. Onunla görüşenin dili kesilecek,yakalanmasını sağlayana ise on bin altın verilecektir. Bu, efendimiz Tomas'ın kesin emridir."

Davul sesi yavaş yavaş uzaklaştı ve tellal gözden kayboldu.

★ ★ ★

Leontari Sarayı'nın yakınında bulunan Patras hanının demir kapısından dört nala bir atlı girdi.

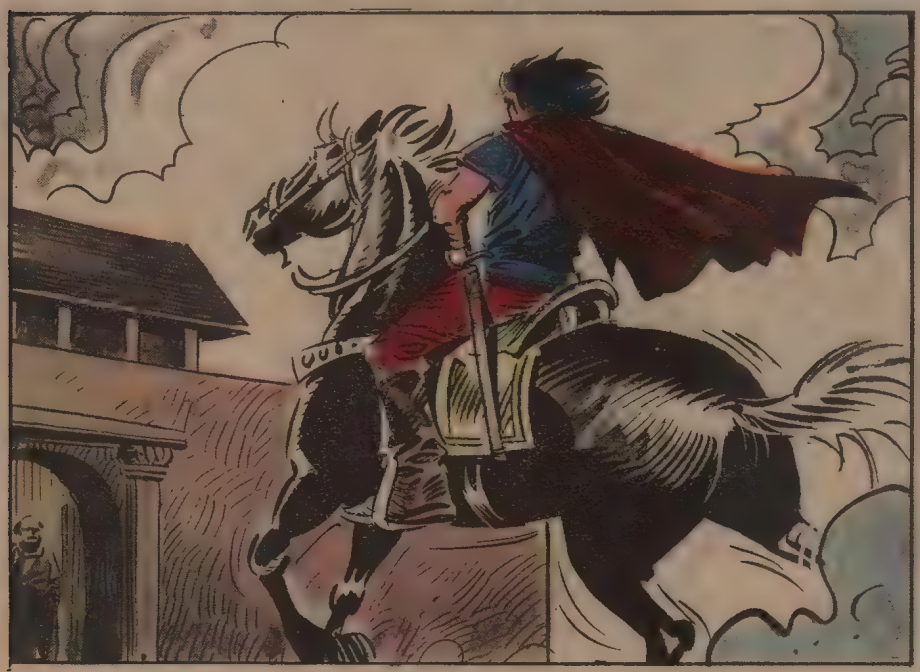

Hancı, gerek atın güzelliğinden, gerekse delikanlının üstündeki silahların değerinden, zengin bir yolcu ile karşılaştığını anlayarak derhal koştu.

Kara Murat çevik bir hareketle atından yere sıçradı ve dizginleri hancıya fırlatarak emretti:

—Ata iyi bak... Hemen yem verme... Önce gezdir, biraz teri soğusun... Bana da güzel bir yemek hazırla!

Emretmeye alışmış insanın bu sert konuşması karşısında hancı saygıyla yere kadar eğildi. Yabancı gencin değeri, emir verişindeki kesin ifadeden de belli oluyordu.

Kara Murat bakışlarını avluda dolaştırdı.

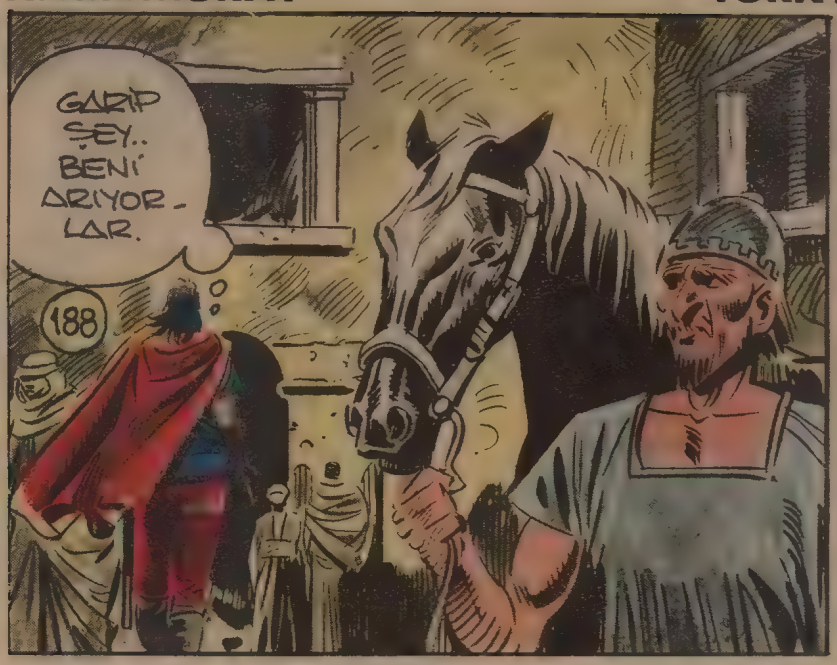

Çevrede yüz kadar yolcu görünüyordu. Bu yolcuların arasında hemen her milletten bezirgan vardı...

Az önce tellal davuluna vurarak uzaklaşırken, Kara Murat adamın kendi adından bahsettiğini duyarak ürpermiş ve:

"—Garip şey... Beni arıyorlar... Başımı getirene mükâfat var... Hem de on bin altın... Bir servet doğrusu" diye mırıldanmıştı...

Bu büyük para yüzünden herkes peşine düşecekti ama Kara Murat umursamaz bir şekilde omuz silkti:

—Boş ver... Beni kimse tanımıyor ki...

Çevresini süzerek avludan geçti, hanın kapısından içeriye girdi.

Burası ufak bir salondu... Bir merdiven üst kata çıkıyor, bir kapı daha büyük

bir salona açılıyordu.

Kara Murat, iri taşlarla yapılmış bir ocağın yanındaki masaya otururken:

"Beni neden arıyorlar acaba?" diye düşündü...

Delikanlının, Saray Komutanı Lukanos'a işkence yapılarak çuvala konulması olayıyla hiç bir ilgisi yoktu...

O, işkenceden nefret eder, düşmanlarını, göğüslerine indirdiği birer kılıç darbesi ile mertçe öldürmeyi tercih ederdi...

—Her ne ise... Beni neden aradıklarını yakında öğrenirim! diye mırıldandı.

Aşçının getirdiği, fırından yeni çıkmış peynirli bir pideyi yemeye başlarken, hancı hızlı adımlarla içeri girdi.

Arkasında, tepeden tırnağa silahlı üç muhafız vardı.

Kara Murat'ın rengi biraz attı, eli yavaşça belindeki kılıcın kabzasına doğru gitti.

Ama soğukkanlılığını bozmadan pideden bir parça koparıp ağzına götürdü.

Hancı, Kara Murat'ın önünde saygıyla eğilerek:

—Bağışlayın beni efendim... Size birkaç şey soracağız... dedi.

Kara Murat'ın kendisine dik dik baktığını görünce sapsarı kesilerek kekeledi:

—Şey... Efendimiz Tomas'ın emri bu.. Hanımıza gelen her yolcuya soruyoruz... Söyler misiniz lütfen, adınız ne?

—Adım kolay... Ama önce, neden sorduğunuzu bilmek isterim...

—Neden mi? Neden olacak? Kara Mu-

rat adında bir Türk varmış... Müthiş bir katilmiş o... Başını getirene on bin altın verilecek... Efendimiz Tomas bu adamı arıyor.

—Hani az önce tellalın arandığını ilan ettiği adam mı?

—Ta kendisi... Aslında bizim yaptığımız saçma bir şey... Bu handa ne işi var onun?... Ama caniyi saklamanın cezası çok büyük olduğu için sormak zorundayız.. Adınız?

Kara Murat ağzına iri bir lokma daha atarak sordu:

—Adım mı?

—Evet...

Delikanlı sakin bir sesle:

—Adım Kara Murat !... dedi.

Eğer o anda yanı başlarına gökten yıldırım düşse hancı ve üç muhafız bu kadar şaşırmazdı...

Yumruk yemiş gibi sersemleyen adamlar, bir an karşılarındaki genci şaşkın şaşkın seyrettiler.

Duydukları şey inanılır gibi değildi.

Alık alık birbirlerinin yüzüne bakarak gıdıklanmış gibi güldüler.

Hancı, hafifçe öksürerek konuştu:

—Fakat beyzadem... Şakanın sırası değil... Tomas'ın emri kesin... Bizimle eğleneceğinize adınızı söyleyin...

Muhafızlar, delikanlının sözünün şaka olduğunu hemen anladıklarını belirtmek istercesine yeniden hızlı hızlı güldüler.

Hancı ısrar etti:

—Bu emri Leontari kentinin tek haki-

mi Tomas verdi... Adınız?

Kara Murat ters bir sesle homurdandı:

—Ne laf anlamaz adamlarsınız! Gidin efendinize burada olduğumu söyleyin, gelip beni görsün...

Hancı ve muhafızlar şimdi iyice alıklaşmıştı... Üçü de kararsızlık içinde bocalıyordu...

Kara Murat devam etti:

—Adımı söyledim... Efendinizin isteklerine uysun diye kendime başka ad takamam ya... Haydi şimdi defolun buradan...

Delikanlının sözleri öylesine sertti ki, karşılarındakinin önemli bir kişi olduğunu sanan hancı ile muhafızlar, yerlere kadar eğilerek geri geri dışarı çıktılar.

Kapıda hancı, iki muhafıza öfkeli bir sesle bağırdı:

—Ben size demedim mi? Her gelene ad sorulur mu? Ya kalkıp bizi tepeleseydi.. Yine ucuz kurtulduk...

Muhafızlar itiraz edecek gibi oldular. Hancı onları susturdu:

—Hiç itiraz dinlemem ve artık kimseye adını sormam... Siz bildiğinizi yapın. Dilerseniz Tomas'a gidip, Kara Murat'ın burada olduğunu söyleyin.

Muhafızlar:

—Öyle yapacağız! diyerek uzaklaştılar.

Hancı, uzaklaşan askerlerin arkasından bakarken birden içine korkunç bir şüphe düştü.

Handaki yabancının "Ben Kara Murat'ım" derken, alay mı ettiği, doğru mu söylediği pek belli olmamıştı.

Ya gerçekten Kara Murat'sa?.. O zaman hancıyı sorgusuz sualsiz idam ederlerdi...

Adam korku içinde koşarak hana girdi, Kara Murat'ın karşısında titreyerek:

—Bana bak yabancı! diye bağırdı. Başımı derde sokmak istemiyorum. Eğer gerçekten Kara Murat'san hemen buradan kaybol... Çünkü az sonra her taraf askerlerle dolacak...

Kara Murat omuzlarını silkerek sakin bir tavırla yemeğini yedi, hancıya parasını ödedi, sonra acele etmeden atına binip handan uzaklaştı...

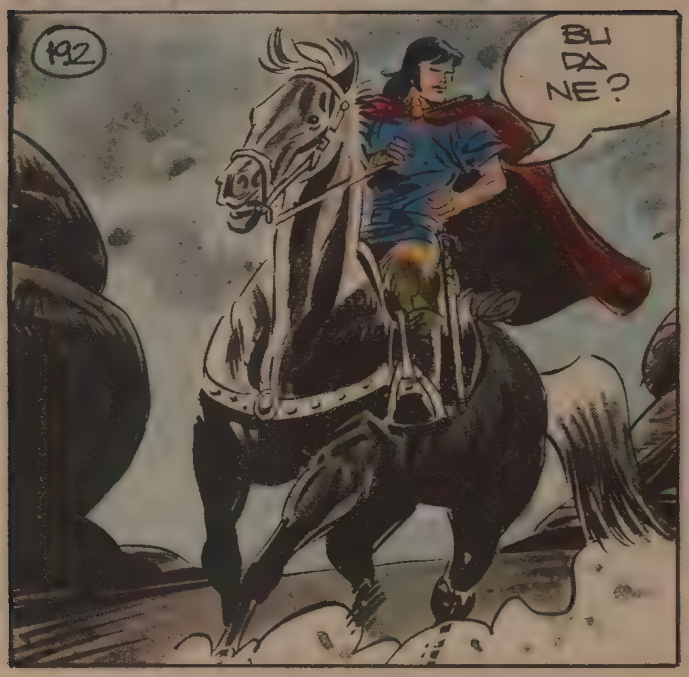

Daha birkaç yüz metre gitmemişti ki, acı çığlıklar, tüyler ürpertici feryatlar duyar gibi oldu, dizginlere asılarak atı durdurdu:

—Allah Allah... Bu da ne? Yanlış mı duydum acaba?

Çığlıklar ve acı haykırışlar gittikçe yaklaşıyordu. Ölüm tehlikesi karşısında bir adamın, olanca gücüyle bağırdığı duyuluyordu...

—İmdat!.. İmdat!..

Az sonra, yolun dönemecinde, çılgın gibi koşan bir at belirdi. Üzerinde orta yaşlı, iri yapılı bir adam can havliyle hayvanın yelesine yapışmış, düşmemeye çalışıyordu.

Yolda yürüyen birkaç kişi, kendilerini güçlükle kenara atarak ezilmekten kurtuldu.

Aynı anda Kara Murat, atını yıldırım

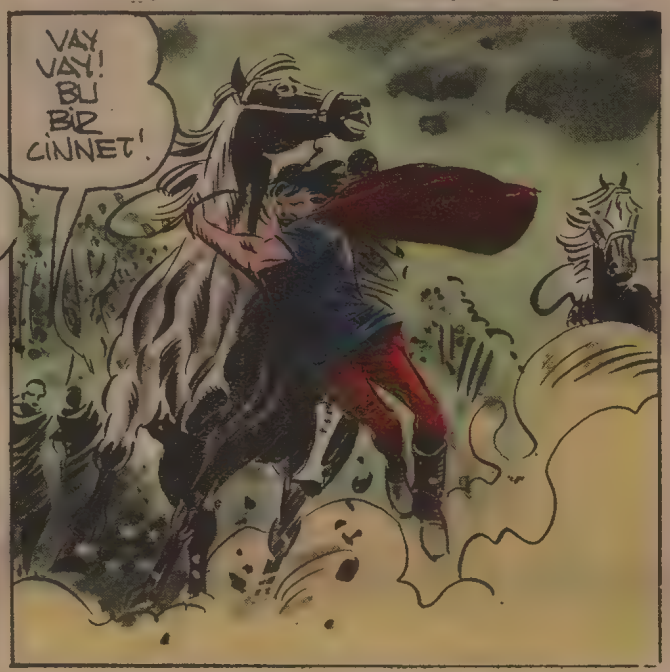

gibi koşturmaya başladı. Bir yandan da:

"Tehlikede bir adam var! Ölüme doğru gidiyor. Onu kurtarmalıyım" diye düşünüyordu...

Bir süre sonra gemi azıya alan ata yetişip tam yanından geçerken, inanılmaz bir çeviklikle onun üzerine atladı ve güçlü kollarıyla hayvanın boynunu sıktı...

Kara Murat'ın, aklıllara durgunluk veren bu hareketini gören yolcular korku içinde:

—Vay vay!.. Bu bir cinnet! diye bağırdılar.

Ama Kara Murat, ne yaptığını iyi biliyordu.

Çılgın at, acı kuvvet karşısında dayanamadı, birkaç defa soludu ve öfkeli bir şekilde homurdana homurdana durdu.

Kara Murat atın boynuna olanca gücüyle sarılmış, sıktığı yeri bırakmıyordu.

Hayvan kızgın bir şekilde kişneyerek ön ayaklarıyla yeri eşelerken, üzerindeki süvari yere atladı...

Fakat, o da ne?

Kara Murat, gözlerini iri iri açarak şaşkın bir şekilde karşısındaki adama baktı...

Bu adam, Leontari kentinin tek hakimi Despot Tomas'tı...

Tomas, kollarını açıp sevinçle Kara Murat'a sarılarak:

—Tam zamanında yetiştin, dedi. Yoksa mahvolacaktım...

Birden Kara Murat'ı tanıdı:

—Adın Tudor'du, değil mi?

—Evet...

—Hızır mısın, nesin sen?

—Yok canım... Bu basit olayı o kadar büyütmeyin...

—Nasıl büyütmem? Önce sarayımda beni Arnavut Selami belâsından, az önce de ölümden kurtardın...

Kara Murat, alçak gönüllü bir gülümsemeyle:

—Önemi yok! dedi. Şimdi söyleyin bakalım. Bu at nasıl oldu da böyle azdı?

—Bilmem... Ben de anlayamadım...

—Mutlaka bir sebebi vardır. Ata, ya şarap içirmişler, ya da canını yakmışlardır. Böyle cins atların gemi azıya alması pek az görülen bir olaydır...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

23 EYLÜL 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 600 FİYATI 10 LİRA

Armağan kazanan talihli okurlarımızı haftaya açıklıyoruz

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

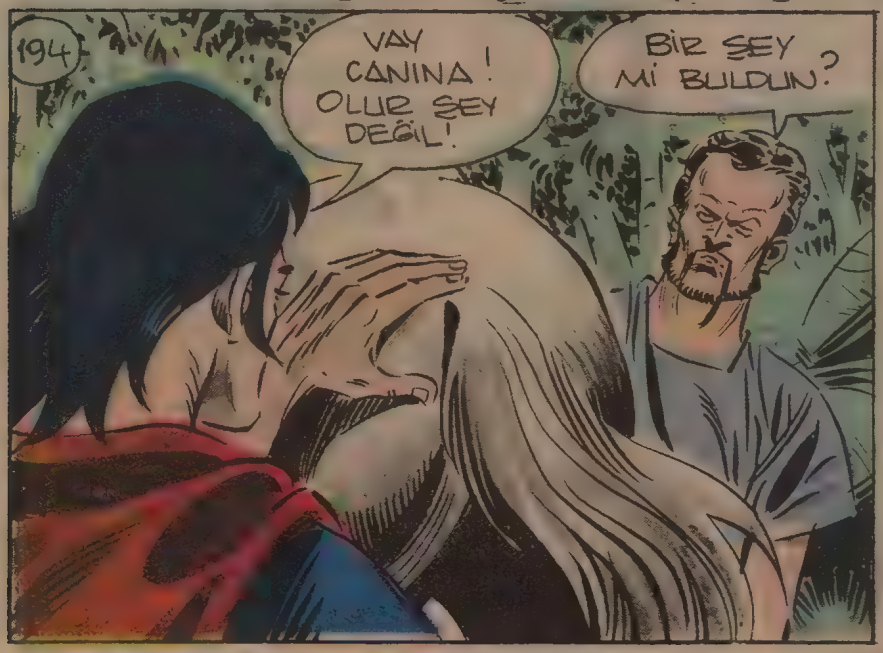

Kara Murat, atın ağzını kokladı, eğerini dizginleri kontrol etti. Dikkati çekecek hiç bir iz yoktu...

Fakat o da ne?

Atın kuyruğunu kaldırır kaldırmaz, Kara Murat hayretle irkildi:

—Vay canına! Olur şey değil!...

Despot Tomas, merakla başını uzattı:

—Ne var? Bir şey mi buldun?

—Evet... Hayvanın tam kuyruk sokumunda koca bir çivi var...

—Allah Allah! Çivinin ne işi var orada? Kim koydu onu?

—Bilmem.. Herhalde size düşman olan biri!

Despot Tomas'ın gözleri kanlandı, ruhuna kadar titreyerek ulurcasına haykırdı:

—Suikast!.. Bir suikast bu!..

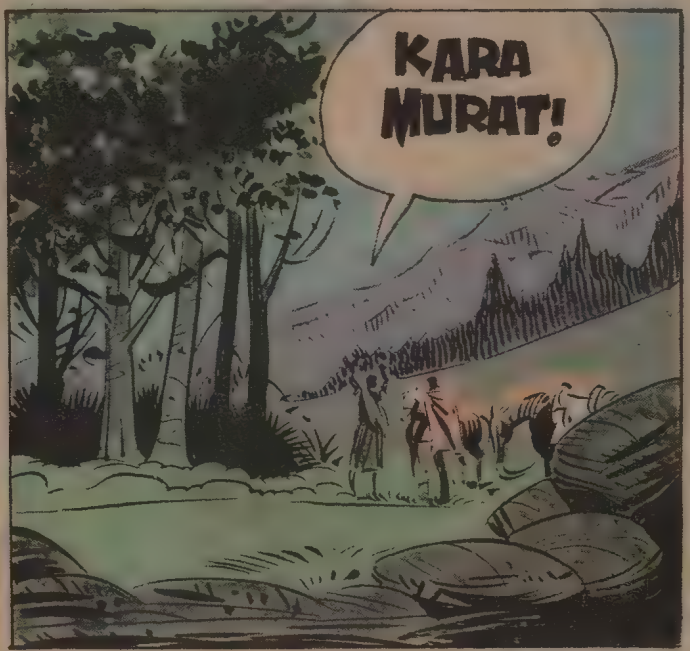

—Öyle görünüyor. Hareket ettikçe canı yanan hayvan çılgın gibi koşacak ve siz düşüp parçalanacaktınız!

Tomas korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle:

—Alçak! diye homurdandı. Bu işi ancak bir kişi yapabilir!

—Kim o?

—Kara Murat!

Kara Murat, Tomas'ın ağzından kendi adını duyunca, elinde olmadan titredi, rengi hafifçe sarardı. Fakat birkaç saniye içinde kendini toparlayarak:

—Kara Murat mı? diye sordu.

Tomas kükredi:

—Evet, Kara Murat! Rezil haydut! Şövalye Lukanos'tan sonra bana da bir tuzak hazırlayacağını biliyordum.

—Peki onu neden yakalayıp zindana atmıyorsunuz?

—Neden mi? Neden ha?.. Onun kim olduğunu bilmiyoruz da ondan.. Ama o rezili mutlaka bularak, çırılçıplak soyup, en sivri kazığın tepesine oturtacağım!

Kara Murat ürperdi.

Baştan aşağı yağlanmış, ucu bıçak gibi sivri, gövdesi ağaç gibi budaklı bir kazığa oturtulmak dehşet verici bir olaydı. İnsan saatlerce inleyerek, dayanılmaz bir azap içinde ölürdü..

Bu sırada takibe çıkan atlılar, yanlarına gelmişti. Efendilerini sağ salim görünce sevinçle bağrıştılar. Tomas'a dalkavukluk yapmak isteyenler birer birer Kara Murat'ı öpüp

onu tebrik ettiler.

Kafilenin arasında, handa Kara Murat'la karşılaşan üç muhafız da vardı. Adamlar bir kenara çekilip, aralarında fısıldaştılar:

—Bu delikanlı Kara Murat olamaz!

—Evet.. Kara Murat olsa, beyi ölümden kurtarır mıydı?

—Handa bizimle şaka ettiği muhakkak!

—Onun Kara Murat olduğunu iddia edersek Tomas bizi saçmaladığımız için mutlaka kırbaçlatıp zindana attırır!

—Haklısın.. Başımızın derde girmemesi için susmamız gerekiyor...

Bu sırada Despot Tomas, Kara Murat'a:

—Acaba düşmanım tahmin ettiğimden daha mı kuvvetli? dedi ve şöyle devam etti:

—Yazık ki, adından başka hiç bir şey bilmiyorum. Eğer kim olduğunu bilseydim hakkından gelmem çok kolay olurdu.

Tomas sustu, yumruklarını sıktı. Sesi şimdi öfkeyle titriyordu:

—Kara Murat sarayıma girdi, yemek kabıma kesik baş koydu, en yakın adamımı yakalayıp, işkence yaptı, bana suikast hazırladı. Artık kime güveneceğimi şaşırdım. Beni o haine karşı sen koruyacaksın Tudor...

Hafifçe başını eğen Kara Murat'ın dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı:

—Emin olunuz asaletmeap, Kara Murat denilen o hayduta karşı dünyada sizi benden iyi kimse koruyamaz. Kılıcım onu durduracaktır...

—Evet, bundan eminim....

Sert ve keskin bir ses:

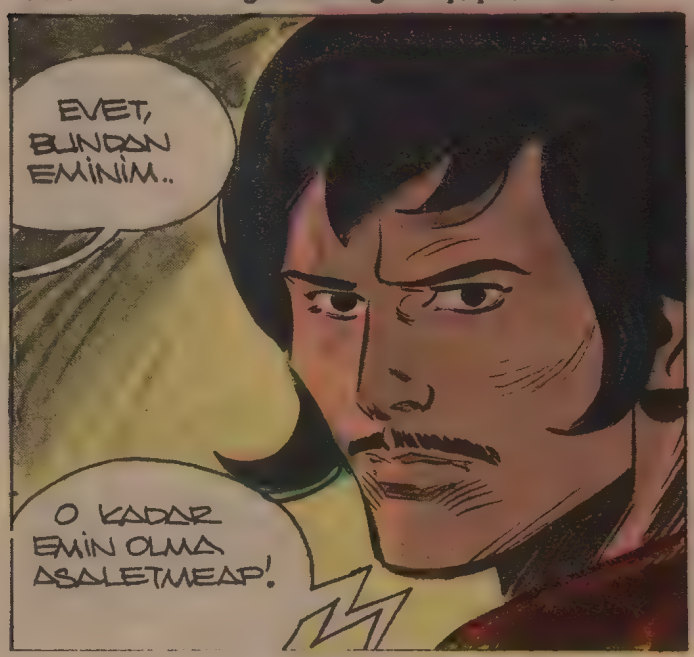

—O kadar emin olma asaletmeap! dedi. Tanımadığın bir insana bu kadar güvenmen doğru mu?

Despot Tomas'la beraber başını çeviren Kara Murat, karşısında Prenses Helena'nın kinle ışıldayan gözlerini görerek şaşırdı.

Bu ne güzellikti böyle?

Genç kız, erkekler için nefes kesici, görkemli bir tablo gibiydi...

Bakışlarındaki kızgın ifade, ona ayrı bir güzellik veriyordu.

Delikanlı, kendisini düşmanca süzen Helena'ya bakarak şöyle düşündü:

"—Prenses bana gerçekten düşman. Arnavut Selami'yi yenmiş olmamı bir türlü hazmedemiyor. Oysa bu güzel kızla dost olmayı tercih ederdim."

Kara Murat kaşlarını çatarak sessizce beklemeye başladı. İşin sonunun nereye varacağını cidden merak ediyordu.

Despot Tomas kızına:

—Fakat Helena, dedi. Hayatımı Tudor'a borçluyum. Az önce beni mutlak bir ölümden kurtardı.

Prenses Helena, gözlerinden ateş saçarak Kara Murat'a bakıyordu: Hırçın bir tavırla:

—Biliyorum, diye bağırdı. Ama yine de ona güvenilmemesi gerektiğini seziyorum. Hem söyler misin bana yabancı? Kara Murat'ı durdurabileceğinden nasıl bu kadar emin oluyorsun?

Kara Murat dudaklarından gülümsemesini eksik etmeden cevap verdi:

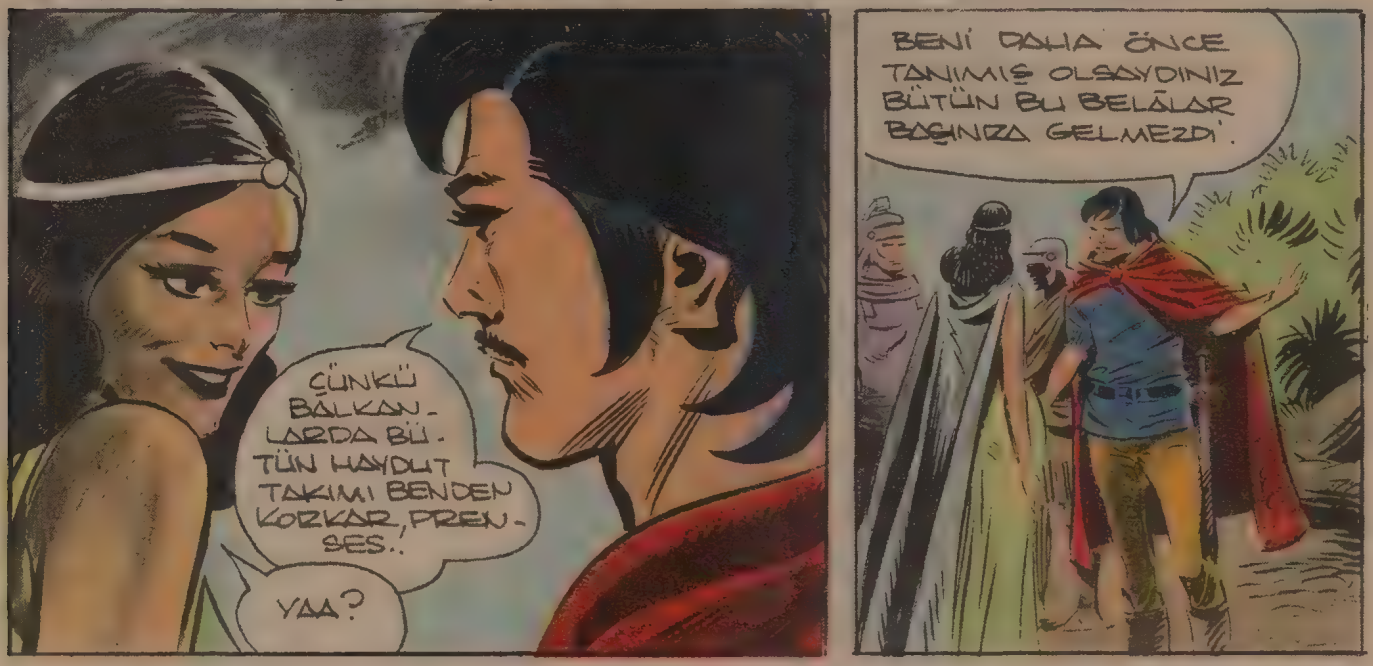

—Çünkü Balkanlarda bütün haydut takımı benden korkar prenses. Onların çoğu, tokadımı yemiştir. Benim bulunduğum yerde başlarına ne geleceğini bilirler.

Helena, alaylı bir kahkaha attı:

—Yaaa? Demek beyimiz o kadar müthiş bir insan? Seni daha önce tanıyamamış olmamız bizim için büyük talihsizlik doğrusu...

Kara Murat, Helena'yı çileden çıkartmak için dudaklarını bükerek sakin bir sesle cevap verdi:

—Haklısınız prenses. Beni daha önce tanımış olsaydınız bütün bu belalar başınıza gelmezdi.

Helena, artık iyice kızmıştı. Öfkeyle ayağını yere vurarak:

—Küstah! dedi. Ne kadar kendini beğenmişsin? Artık sana iyi bir ders vermek gerektiğini anlıyorum.

Kara Murat, Prenses Helena'nın bir gece yarısı kaldığı hana gelip, kendisiyle düello ettiğini hatırlayarak gülümsedi. Delikanlı gecenin karanlığında karşısındaki silahşörün kız olduğunu anlamadan bir süre vuruşmuş kılıcıyla yüzündeki maskeyi aldıktan sonra gerçeği anlamıştı:

—O geceden sonra çok mu çalıştınız? diye sordu.

Prenses Helena, kendisine acı yenilgiyi hatırlatan Kara Murat'a daha da kızdı. Yüzü kıpkırmızı kesilerek:

—Bu defa ben vuruşmayacağım, dedi. Asaletmeap izin verirse seni yenecek adamı

az sonra buraya getireceğim.

Despot Tomas, kızının isteğini reddedemezdi. Hafifçe başını eğerek kabul ettiğini bildirdi.

Kara Murat, prensese:

—Hay, hay bekliyorum, dedi.

Helena, rüzgâr gibi oradan uzaklaştı.

Kızarmış gözlerinde kin, alev alev yanıyordu.

Kendi adamlarının yanına gelince sordu:

—Eflaklı Durakoğlu nerede? Hâlâ gelmedi mi?

Sakin bir ses:

—Geldim prenses, dedi. Emrinizi bekliyorum.

Helena, günlerdir denediği ve eşsiz bir silahşör olduğuna kanaat getirdiği Durakoğlu'nun elini tuttu, sinirli bir gülüşle:

—Senden çok önemli bir hizmet istiyorum, dedi.

Durakoğlu, hafif bir kahkaha attı:

—Emredin! Sizin için yapamayacağım şey yoktur...

—Birini öldüreceksin!

—Göğüs göğüse vuruşarak, mertçe mi?

—Evet, düello edeceksin....

—O halde mesele yok. Sizi bu kadar kızdıran rezili bana gösterin, yeter. Kılıcım kalbinde derhal kanlı bir delik açacaktır.

—Ama bu defaki çok çetin bir rakip. Tehlikeli bir haydut...

—Siz gösterin, gerisine karışmayın...

—Yine de dikkatli olmanı öğütlerim. Çünkü o haydut Arnavut Selami gibi bir silahşörü herkesin içinde iki paralık etti.

—Şimdi nerede?

—Şu ilerideki çayırlıkta..

—Haydi oraya gidelim prenses.. Sizi bu kadar korkutan adamı çok merak ettim doğrusu.. Kılıcımı göğsüne saplamak için sabırsızlanıyorum.

Bu sırada Kara Murat, Despot Tomas'la konuşuyordu. Çevresine baktığı bile yoktu. Hiç bir şeye aldırış etmiyor gibiydi.

Birden arkasında alaylı bir ses duydu:

—Sizi düelloya davet etmek zorunda kaldığım için affınızı dilerim bayım.

Etraftakiler heyecanla fısıldaştılar:

—Şenlik başlıyor?

—Yaman bir düello seyredeceğiz!

—Biri Arnavut Selami'yi, öteki Şövalye Lukanos'u perişan eden silahşör. Vuruşacaklar!..

Kara Murat:

—Özür dilemenize gerek yok dostum. Ben de sizi bekliyordum! diye hafifçe gülümseyerek geri dönerken birden dondu kaldı sanki...

Yüzündeki gülümseme, uçtu gitti.

Delikanlı, şaşkınlıktan büyüyen gözlerle bir an karşısındaki Durakoğlu'na baktı.

Durakoğlu da, Kara Murat'ı tanımış ve ansızın tokat yemiş gibi sarsılmıştı.

Şimdi iki genç, hayretle birbirine bakıyordu.

Nasıl vuruşacaklardı?

Birbirlerini canından daha çok seven bu iki arkadaş düello edebilir miydi?

Bu ne kötü rastlantıydı?

Birbirlerinin kanlarını nasıl dökeceklerdi?

Prenses Helena, dikkatle onlara bakıyor, kızarmış gözleri alev alev yanıyordu.

Kara Murat'ın da, Durakoğlu'nun da alınlarını buz gibi bir ter kaplamıştı.

Şimdi ne yapacaklardı?

Kılıçlarına sarılıp vuruşacaklar mıydı?

Sonuç ne olacaktı?

Biri vurulup, yere düşecek miydi?

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 EYLÜL 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 401 FİYATI 10 LİRA

Talihli okurlarımız belli oldu

15'inci sayfada

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

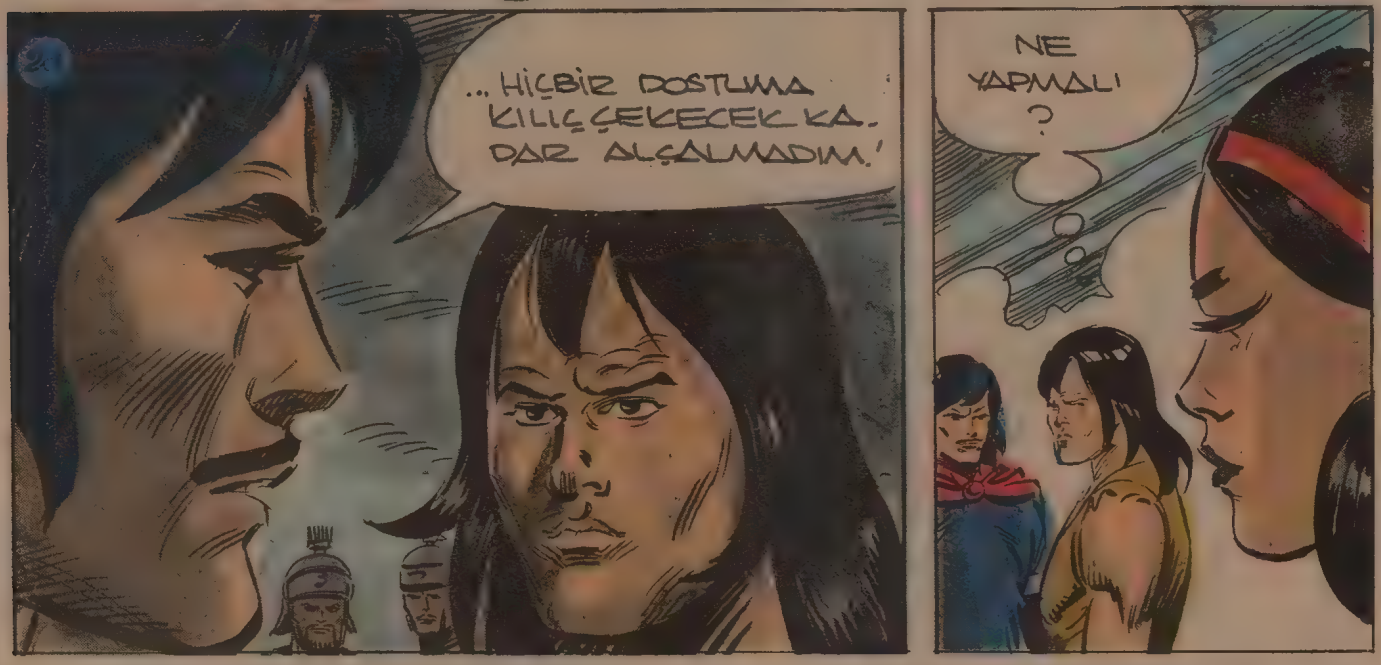

Gerçekten çok güç durumda kalmışlardı.

İkisi de ayakta, karşı karşıya duruyordu. Kara Murat acı acı gülümseyerek:

—Bugüne kadar hiçbir dostuma kılıç çekecek kadar alçalmadım! dedi.

Bunu, kimsenin duymayacağı bir şekilde söylemişti.

Durakoğlu'nun bakışları bulanıktı.

Kalbinde şiddetli bir fırtına esiyor, aşk ve arkadaşlık duyguları şiddetle çarpışıyordu.

Vuruşmazsa, genç kızın bütün sevgisini kaybedeceğini ve aşkın nefrete dönüşeceğini biliyor, bu ona büyük acı veriyordu.

Sonunda gözlerini prensese çevirdi.

Bir an bakıştılar...

Genç adamın bakışları bulanık ve ıstı-

rap doluydu. Acı bir sesle:

—Prenses, dedi. Dünyada dövüşemeyeceğim tek insan, bu Allah'ın belâsı adamdır...

Helena bir an duyduklarına inanamadı. Sonra çılgın gibi:

—Neden? Neden? diye haykırdı.

Durakoğlu, çok ıstırap çeken bir insan haliyle:

—Çünkü benim kılıcım ona işlemez! diye mırıldandı...

Prenses Helena, tehdit dolu bakışlarını Durakoğlu'na dikerek vahşi bir tavırla:

—Sahte kabadayı! diye bağırdı. Ben de seni adama benzetmiştim... Korktun!.. Korktuğunu itiraf et!..

—Korkmadım... Ama onunla vuruşamam...

Çevrede derin bir sessizlik oldu.

Sonra mırıltı halinde başlayan sesler kabardı, yükseldi:

—Prensesin silahşörü korktu...

—Yenileceğini anladı da ondan...

—Tomas'ın adamı daha dişli çıktı...

Kara Murat, Durakoğlu'nun ezik haline yüreği parçalanarak bakıyor ve içinden:

"—İkimiz de fena açmaza düştük Durakoğlu... Ama yemin ederim, seninle alay eden, sana gülerek bakan şu rezillerden, zamanı gelince hesap soracağım!" diye söyleniyordu.

Prenses Helena babasına, Durakoğlu'nu göstererek:

—Bu serseriyi zindana attırın asalet-

meap! diye bağırdı. Böyle korkaklara aramızda yer yok!..

Muhafızlar Durakoğlu'nu yakalayarak götürürlerken, Helena ona nefretle bakıyordu.

Kini, gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki...

Kafile saraya doğru yol alırken Despot Tomas Helena'ya:

—En güvendiğin muhafızının böyle korkak biri oluşuna üzüldüm kızım, dedi. Dilersen seni koruması için Tudor'u görevlendireyim...

Genç kız irkildi.. Kalbi şimdi delice çarpıyordu... Hayatta en çok nefret ettiği adam kendisine muhafız mı olacaktı?

Ansızın kafasında bir şimşek çaktı...

Tudor kendisine yakın olursa, onu daha kolay tuzağa düşürüp öcünü alabileceğini düşündü...

Hafifçe gülümsemeye çalışarak:

—İyi olur asaletmeap, dedi....

Sonra Kara Murat'a dönerek yavaş bir sesle:

—Artık benim emrimdesin, diye söylendi.

Delikanlı kibar bir şekilde başını eğdi:

—Demek ki aramızdaki savaş kızışıyor?

—Evet... Kendini benden koruman gerek...

—İyi ama ben böyle bir mücadeleyi kabul edemem. Bizim gibi iki insanın dövüşmesi, birbirlerine kötülük etmesi doğru ol-

maz. Sizinle anlaşmamamız için hiç bir sebep yok...

Helena inatla başını salladı:

—Bence anlaşmamız imkânsız...

—Kara Murat ilk defa kızar gibi oldu:

—Dinle Helena.... Sana Helena diye hitap etmeme izin verir misin? İkimiz de güçlüyüz... Ama ben daha güçlüyüm.. Gülüyorsun ha? Hata ediyorsun... Arnavut Selami'yi yendiğim için bana kin duyman çok aptalca bir şey...

—Açık sözlüsün.... Belki yaptığım gerçekten aptalca bir şey ama başka türlü rahat edemem... Seni mahvetmem lazım Tudor.. Bundan kurtulman için bir tek çıkar yol var.

—Hangisi?

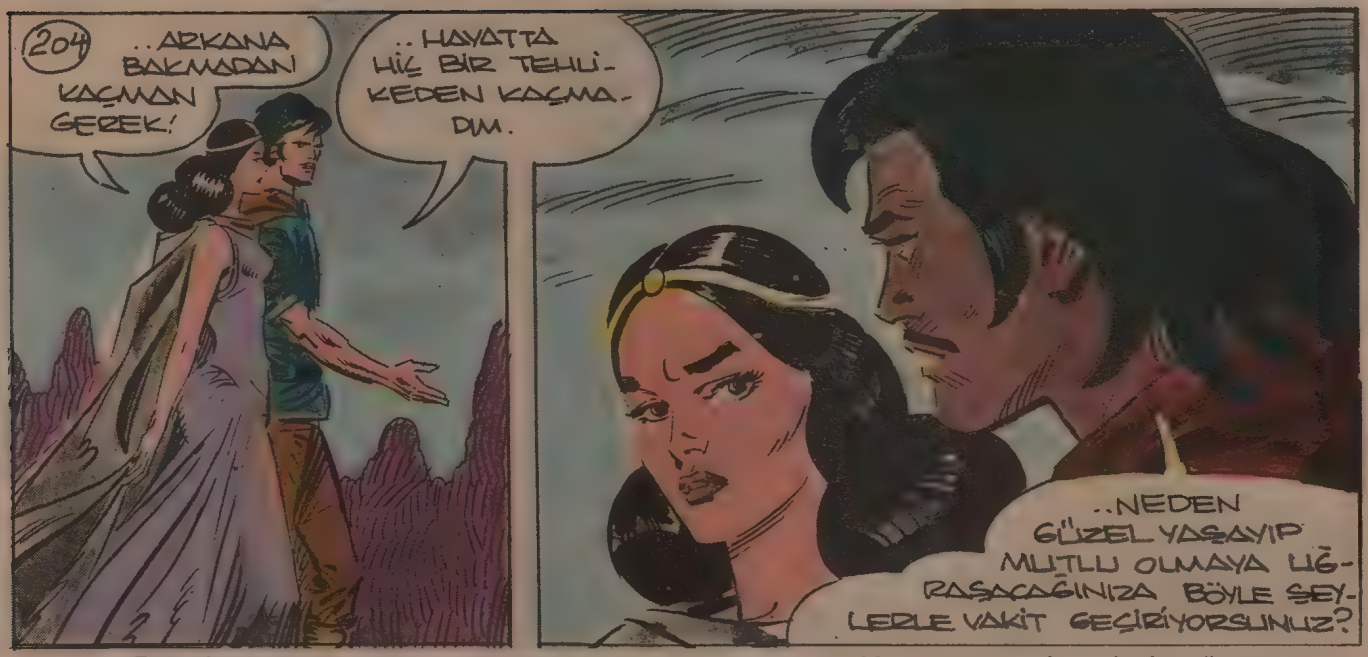

—Buradan gitmen... Bana kalırsa hemen arkana bakmadan kaçman gerek...

—Oh!.. Oh!.. Bu imkânsız işte...Çünkü hayatta hiçbir tehlikeden kaçmadım.. Hele sizin gibi güzel tehlikelere bayılırım doğrusu... Hem canım...

Kara Murat birden susuverdi....

Helena, can yakıcı bir gülümsemeyle:

—Evet, dedi. Sözünü tamamla...

—Hem canım, siz nelerle uğraşıyorsunuz Allahaşkına? Güzel, çok güzel bir kadınsınız da, neden güzel yaşayıp mutlu olmaya uğraşacağınıza, böyle acayip şeylerle vakit geçiriyorsunuz?

—Arnavut Selami, baba olarak bildiğim bir insandı. Sana yenildiği günden beri ortadan kayboldu. Belki utancından insan içine çıkamıyor. Belki de üzüntüsünden canına kıydı... Onu bu hale düşüren bir adam bana nasıl sevimli görünebilir?

Kara Murat'ın bakışları sertleşti:

—Sizin düşüncelerinizi iyice anladım prenses. Bir kadın aşk ve mutlulukla uğraşacağı yerde böyle boş bir intikam peşinde koşarsa benim sinirime dokunur. Kabalığımı affedin ama, sizin gücünüz benimle uğraşmaya yetmez...

Helena sapsarı kesilmişti. Boğuk bir sesle homurdandı:

—Benden kork Tudor...

Kara Murat sesini yumuşatarak:

—Siz korkulacak değil, sevilecek bir insansınız? dedi.

Delikanlının bakışları şimdi gönül okşayan bir yumuşaklıktaydı...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

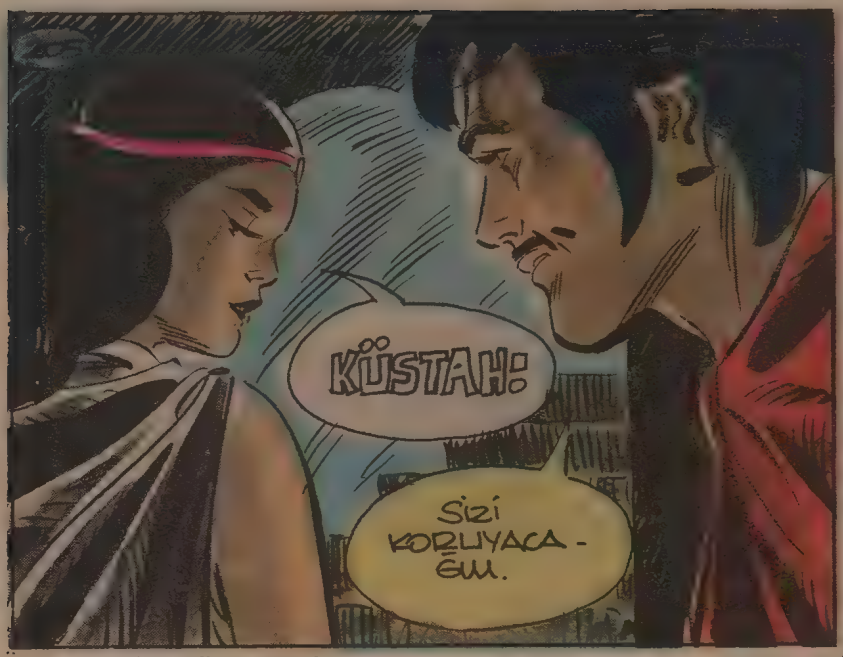

Helena ürpererek:

—Küstah! diye söylendi.

Kara Murat, kendisini vahşi ve amansız bir bakışla süzen genç kıza aldırış etmeden:

—Her neyse, dedi. Babanızın emri gereğince artık hizmetinizdeyim. Sizi koruyacağım...

Kara Murat o gün saraya yerleşti.

Leontari kentinde, yaklaşan Türk ordusuna karşı büyük hazırlık yapılıyordu...

Bu arada, hemen her gün sarayın çeşitli yerlerine bırakılan tehdit mektupları Despot Tomas'ı çileden çıkarıyordu.

Mektupların altına "Bir Türk akıncısı" diye imza atılıyordu.

Kimdi bu Türk akıncısı?

Ne yapmak istiyor ve nasıl bir intikam peşinde koşuyordu?

Tomas, çıldıracak gibiydi:

—Bu, hep Kara Murat alçağının işi.. Saraya nasıl girdi namussuz? Onu mutlaka bulmam gerek... Yoksa beni öldürecek! diye söyleniyordu.

O sırada Kara Murat da saraydaki casusu merak ediyor ve:

"Bu adam bizden biri ama, acaba kim? Durakoğlu zindanda olduğuna göre bu işi kim yapabilir?" diye düşünüyordu.

Kara Murat'la Helena, sarayda birbirlerini defalarca gördüler...

Ertesi gün öğle yemeğini beraber yediler ve akşam sarayın bahçesinde dolaştılar.

Onları gören, karşılıklı güven, takdir ve sevgiden oluşmuş bir dostlukla birbirine bağlı sanırdı:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Güzel vakit geçiriyorlardı ama gerçekte birbirlerini vahşice gözetliyorlardı.

Helena büyük bir kinle, ölesiye düşman olmuştu.

Delikanlıyı yeneceğinden emindi ve onu yok etmek için fırsat kolluyordu.

Kara Murat da sonunun yakın olduğunu seziyordu.

Birinden biri postu deldirecekti ve bu en çok bir gün meselesiydi.

Düşmanı tanımak, yanında yaşamak, her an, en ufak bir dalgınlıkta öldürüleceğini bilmek, Kara Murat gibilerin tadına varabilecekleri doyumsuz bir sarhoşluktu.

Kara Murat böyle tehlikeyi seviyordu.

Bir gurup vakti bahçede yalnız kaldılar.

Duvar boyunca yürüyorlardı.

Kara Murat, bir şeyler anlatan Helena'nın sesinin birden değiştiğini, adeta titrediğini hissetti.

Göz ucuyla onu süzdü.

Helena'nın eli, elbisesinin dantelaları arasında kaybolmuştu. Kara Murat, bu elin, kumaşın altında bir hançerin kabzasını kavradığını fark etti.

Genç kızın, kararlılığına rağmen son anda duraksadığı anlaşılıyordu.

İşte doyumsuz an!..

Vuracak mıydı?

Kim üstün gelecekti?

Korkak, cüretsiz içgüdü mü, yoksa bilinçli, gergin irade mi?

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

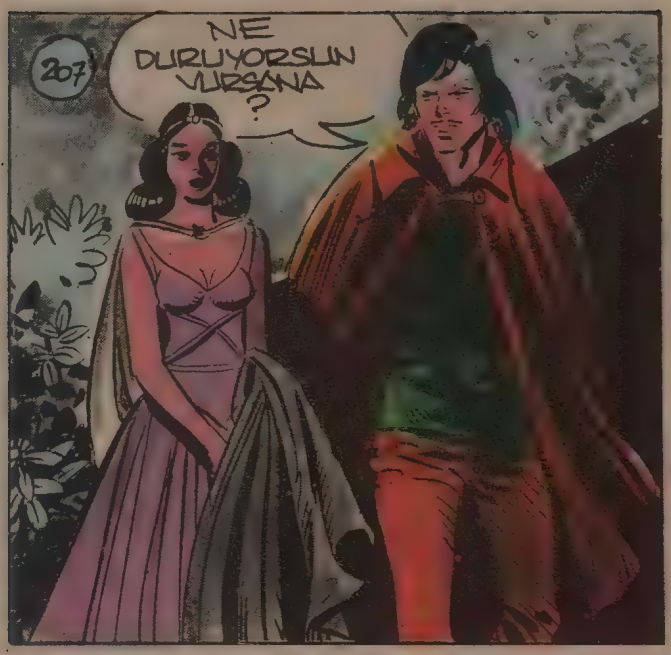

Kara Murat, elleri arkada, göğsü gergin, haz ve ürperti içinde bekliyordu.

Prenses Helena susmuştu.

Bahçenin sessizliğinde yan yana yürüyorlardı.

Nihayet Kara Murat Prenses Helena'ya:

—Ne duruyorsun, vursana! dedi. Bu fırsat bir daha ele geçmez. Kimse seni göremez. Hemen şu arka kapıdan sıvışabilirsin. Şimdi anladım, sen beni buraya bu amaçla getirdin. Peki neden tereddüt ediyorsun? Vursana?..

Kızın gözlerinin içine bakıyordu. Helena'nın benzi sapsarıydı, vücudu hafifçe titriyordu.

Kara Murat:

—Seni süt kuzusu! diye güldü. Çok iyi silah kullanmana rağmen yüreğin zayıf.. Doğrusunu söyleyeyim mi? Benden korkuyorsun. İnan bana, benim hayatımı söndürecek kişi sen değilsin...

Kara Murat, sözünü henüz bitirmişti ki, birinin arkasından üzerine atılıp, boynuna yapıştığını ve kendisini geriye doğru çektiğini hissetti.

Kapının yanındaki çiçeklerin arasına gizlenerek bekleyen meçhul bir adamın saldırısına uğramıştı.

Bir hançerin parladığını ve bir kolun kalktığını gördü.

Kol şiddetle indi ve hançerin ucu tam boynuna isabet etti.

Kalın bir ses:

—İşte öldürdüm seni kabadayı! diye hırladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 EKİM 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 402 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

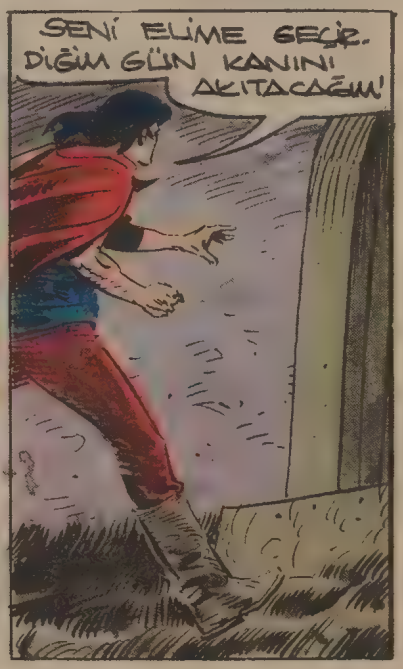

O sırada işini tamamlamak için Prenses Helena da Kara Murat'ın üstüne çullandı.Çimenlerin üzerine yuvarlandılar.

Mücadele birkaç dakika sürdü.

Kara Murat'a arkadan saldıran adam güçlü kuvvetli ve dövüşe alışık biri olmasına rağmen,delikanlıyla baş edemeyeceğini anlayarak acı bir çığlık atıp kaçmaya başladı.

Kara Murat'ın tanımadığı bu meçhul düşman Prenses Helena'nın sadık adamı Kocabaş Yasef'ti...

Kara Murat,Kocabaş Yasef'in arkasından ayağa fırladı ve kapıya doğru koştu.

Çok geç...

Kocabaş Yasef anahtarı kilidin içinde döndürmüştü...

Kara Murat yumruklarını sıkarak:

—Ah haydut! diye kükredi.Seni elime geçirdiğim gün kanını akıtacağım...

Sakin bir şekilde geri döndü ve kırılan hançerin parçalarını yerden aldı...

Bu sırada,dövüş anında başına yediği bir darbe ile sersemleyen Prenses Helena kımıldamaya başlamıştı.

Kara Murat,alaylı bir gülümsemeyle:

—Eh, nasılsınız bakalım Prenses? dedi.Bu oyunu bilmiyordunuz demek ki? Bir hançer darbesiyle beni yok edebileceğinizi mi sandınız?

Prenses Helena şaşkındı...Karşısındaki gence,müthiş bir yaratık gibi bakıyordu.Güzel dudakları titredi:

—Hançerin boynuna indiğini gözlerimle gördüm...Nasıl oldu saplanmadı? Üstelik kırıldı...

—Çok basit prenses...Günlerdir hep boynuma bakıp duruyordun...En zayıf yerimin burası olduğunu düşündüğünü anladım. Sen,ya da bir adamın,beni boynumdan hançerleyecekti.Böyle bir saldırıya karşı, çelikten ufak bir bovunluk taktın mı tehlikeyi atlattın demektir.Bak, benimki gibi gördün mü?

Elini genç kıza uzattı:

—Haydi,kalk ayağa...Seni içeri götüreyim de yırtılan elbiseni değiştir...Benim daha üstün olduğumu da unutma sakın...

Prenses Helena ayağa kalkarken Kara Murat onu biraz hızlıca çekti,iki genç vücut bir anda yapıştı, nefesleri birbirine karıştı.İ-

kisi şiddetli bir heyecanla sarsıldılar.

Helena birkaç saniye sonra kendini toparladı ama delikanlının güçlü kollarının kıskacından kendisini kurtaramadı.

Göğsü hızla inip kalkıyor, dişleriyle dudaklarını kemiriyordu.Hırçın bir sesle:

—Bırak beni! diye haykırdı...

Bu sırada Kara Murat:

—"Eğlenceli oyun ama tehlikeli olmaya başladı.Sonu gelmeli...Aksi halde bunlar beni vakitsiz cennete gönderecekler." diye düşünüyordu...

Helena tekrar bağırdı:

—Bıraksana beni haydut!

—Hayır!...

—Ne demek hayır? Seni zindana attırırım...

—Attıramazsın...

—Küstah!...Bu ne cüret?

Prenses Helena,bağırmak için ağzını açtı,ama bağıramadı...

Sesi boğuk ve zayıf bir inilti halinde çıktı...

Çünkü Kara Murat'ın dudakları,genç kızın ağzını kapamıştı...

Helena hayatında ilk defa bir erkek tarafından öpülüyordu.

Kalbinde o ana kadar hiç hissetmediği garip bir heyecan duydu.Vücudunun her yanı yaprak gibi titriyordu.Sapsarıydı.Perişan bir halde:

—Bırak beni! diye inledi.Sesi gittikçe zayıflıyordu...

Kara Murat onu daha coşkun bir ihtirasla öptü...

Prenses Helena önce direnmek istedi, çırpındı, kıvrandı ama sonunda duyduğu sınırsız zevk karşısında afallayarak kendini genç adamın göğsünün üzerine bıraktı...

Kara Murat'ın dudakları,bir alev kasırgası gibi genç kızın dudaklarını yakaladı.

Helena bütün kin ve nefretini unutmuştu...

Körpe vücudunun her yanı şehvetle titriyordu.

O şimdi emreden bir prenses değildi.

O şimdi sadece bir kadındı...

Delikanlının ateşli öpüşleri karşısında titreyen,inleyen,hazla ürperen bir kadın...

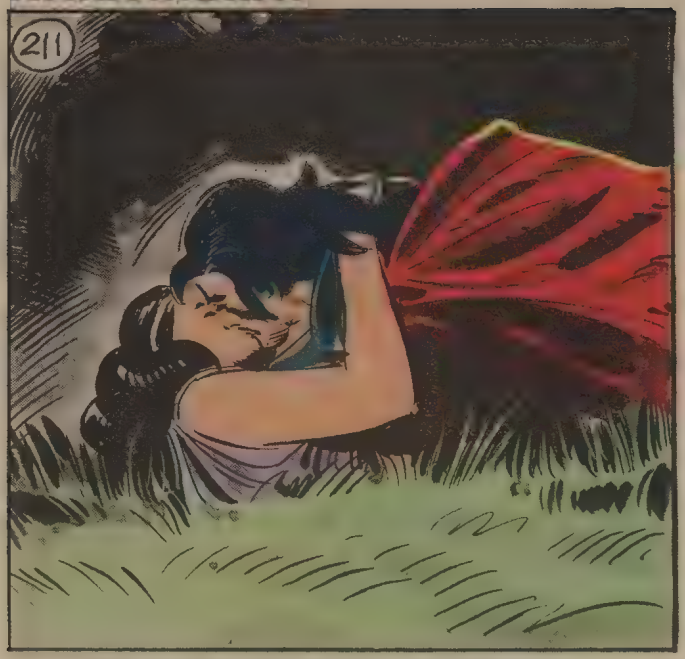

Kara Murat eşsiz güzellikteki bu genç vücudu tüy gibi kaldırarak çimenlerin üzerine yatırdı.

Çılgın sevişme sürüp giderken, Prenses Helena,kendisini böylesine tahrik eden, çeken,bağlayan genci sevmeye başladığını düşündü...

Böyle güçlü bir erkeği sevebilir, hatta ona tapabilirdi...

Helena birden kıpkırmızı kesilerek ayağa fırladı.Şimdi gözlerinde şimşekler çakıyordu:

—Demek benimle alay ettin, duygularımla oynadın?

—Evet prenses...Güzel bir kadınsın ve her kadın gibi zayıfsın...Boş yere erkek gibi güçlü olmaya çalışıyorsun...Sana bunu anlatmak istedim...

Kara Murat birden durdu, genç kızın üzerinden kalktı.

Helena, yüzünde sakin ve mutlu bir ifadeyle çimenlerin üzerinde yatıyordu... Tatlı bir sesle:

—Neden kalktın Tudor? diye sordu.

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Senin,benim karşımda ne kadar zayıf olduğunu göstermek için prenses...

—Alçak!...Rezil adam!...

—Erkek gibi olabilmek için güçlü bir bedenin içinde yiğit bir yürek sahibi olmak gerekir...Oysa sen duygularına çabuk yenilen bir insansın...

Prenses Helena,elini alnına götürerek kendisini toparlamak istedi.Bu ne demek oluyordu? Şu basit,fakir ve serseri genç, krallara, prenseslere,derebeylerine bile emir veren kendisini nasıl heyecanlandırmıştı?

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Onun karşısında zayıf kaldığını kendi kendine itiraf etti.Bu,Helena'yı daha da öfkelendirdi.

Genç kız derin bir ıstırap içinde:

—"Beni öptü..Ben de onu öptüm... Seviştik...Bunu herkese yayarsa rezil olurum...Kralları bile reddeden bakire Helena'yı küçük düşürmeye kimsenin hakkı yok!" diye düşündü...

Bu sırada Kara Murat artık konuşacağı bir şey kalmadığını anlatmak için selam vermek üzere eğildi.

Fakat aynı anda keskin bir düdük sesi duyuldu.

Başını kaldırdığı vakit Prenses Helena'nın bir kapıdan içeri girip gözden kaybolduğunu gördü...

Sarayın bu bölümü tamamen Helena'nın emrindeydi.

Kara Murat selam vermek üzere eğildiği sırada Helena düdüğünü öttürerek kapıdan içire kaçarken ağaçlıklar arasında bir düzine silahlı adam belirdi.

Hepsi de öfkeyle Kara Murat'ın üzerine geliyordu.

Delikanlı, postu deldirmemek için, Despot Tomas'ın dairesine doğru kaçması gerektiğini anladı.

Fakat çevresi bir anda sarılmıştı...

Uzun kılıcını çekerek sıçrayıp, savunma durumu alırken,her dövüşe girişinde olduğu gibi yüzü korkunç bir görünüm almıştı.

Çevresini saran adamların kiminin elinde hançer,kiminde kılıç vardı.

Adamlar hiç bir söz söylemeden saldırıya geçtiler...

Bahçe, birbirine çarpan silahların şakırtılarıyla doldu.

Az sonra peş peşe acı iniltiler duyulmaya başlandı... Bunlar, aldıkları yaralarla cansız yere serilen adamların sesleriydi.

Daha sonra uzun feryatlar duyuldu. Bunlar da ağır yaralanıp dövüş dışı kalan başka iki saldırganın ağzından çıkmıştı.

Kara Murat bahçede adeta sevinçle dövüşüyordu :

"—Prensese, adamlarının beş para etmediğini göstermem gerek" diye düşünüyor ve uzun kılıcıyla yanına kimseyi yaklaştırmıyordu.

Saldırganların tek başına kendilerine karşı koyan gence hayretle baktıkları apaçık

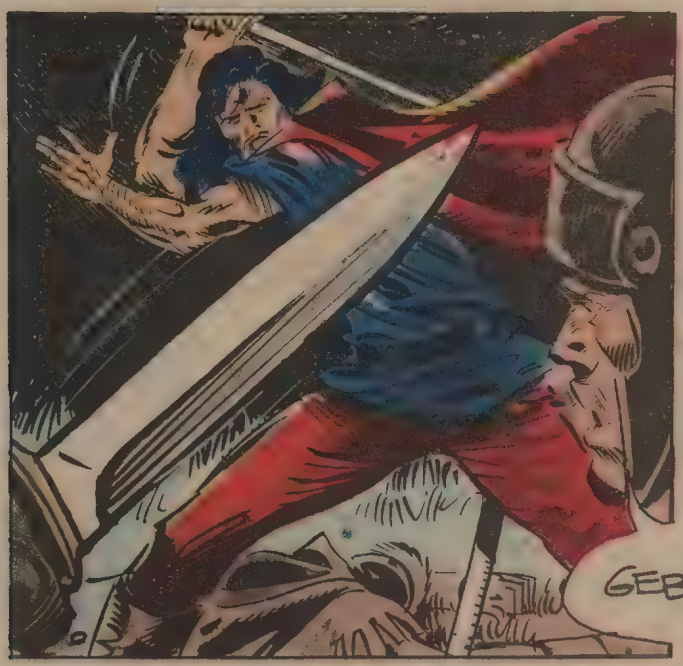

görülüyordu.Bu inanılmaz direnme bir süre sonra adamları çileden çıkardı.Hepsi birden:

—Gebertin...Yaşatmayın! diye bağrışarak öfkeyle atıldı.

Kara Murat kükredi:

—Savulun!.Savulun diyorum size...

Delikanlı en ufak bir yara bile almamıştı. Ötekilerden ise dördü yaralı veya ölü olarak çimenlere serilmiş bulunuyordu.

Kara Murat,az önce Prenses Helena'nın girmiş olduğu kapıya doğru atıldı ve yıldırım hızıyla içeri girerek gözden kayboldu.

Delikanlı koridor ve salonlardan geçerken arkasından:

—Tutun!..Tutun!..diye bağrıldığını duyuyordu.

TÜRK KLICI YUNANİSTAN'DA

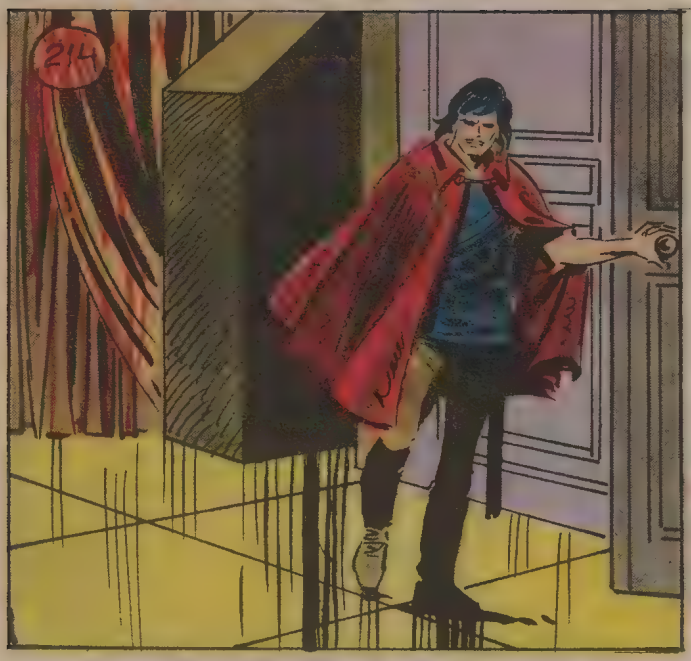

Çevresine hiç aldırış etmeden sarayın öbür bölümüne geçip, Despot Tomas'ın dairesini bularak kanlı takipten kurtuldu.

Helena'nın adamları, sarayın bu kısmına geçmeye cesaret edemediler. Çünkü Tomas gürültüyü duyarsa öfkelenip, hepsini kazığa oturtabilirdi.

Kara Murat alnındaki terleri silerek:

—Tehlikeyi ucuz atlattık! diye söylendi.

mücadeleyle geçmişti.

İnsandı ama kalbine boyun eğmemişti.

Ne var ki, şimdi mücadeleden iradesi değil, tabiatı galip çıkıyordu.

Prenses Helena aşka yenilmişti.

Âşık olmak istemiyor, ama istemediği halde:

"—Seviyorum... Ne yapayım, seviyorum!" diye mırıldanıyordu.

Ama Prenses Helena beni babasına şikâyet edip, zindana attırır mı acaba?

Bu sırada Prenses Helena odasında sinirli sinirli dolaşıyor, yüzündeki gergin ifadeden kalbinde müthiş bir savaş olduğu seziliyordu.

Şu ana kadar bir kadın olarak arzularıyla mücadeleden çekinmemişti. Kadındı ama kadınlığa isyan etmiş, yaşamı bir erkek gibi

Kimbilir, aşk sandığı şey belki de basit bir öfke ve gurur kırılmasından ibaretti...

Ne çare ki, bu ihtimalin, boş bir umuttan ibaret olduğunu acı acı düşündü..

Kara Murat, kendisini öptüğü an, hayatında ilk defa aşkın ne demek olduğunu anlamıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 EKİM 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 404 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Bu kaçınılmaz, inkâr edilmez bir gerçekti.

Seviyordu. Artık bundan şüphe edilemezdi.Daha önce, bütün Mora Yarımadası'nın en yakışıklı asilzadelerini gülerek reddetmiş olan, kimseden hoşlanmayan, kimseyi sevmeyen Prenses Helena, şimdi kendisine kafa tutan, alay eden ,küçük düşüren delikanlı için çıldırıyordu.

Birdenbire dikildi ve kendi kendisiyle hesaplaşıyormuş gibi konuşmaya başladı:

—Hayır!.. Helena aşkın ne olduğunu bilmemelidir? Tanrı beni denemek istiyor. Ben bu denemeden zaferle çıkmalıyım. Onu küçük düşürmeli, karşımda iki paralık etmeliyim.

Prenses Helena bu kararı verdikten sonra, aynada kendi güzelliğini uzun uzun seyretti. Koynundan çıkardığı düdüğü iki defa

çaldı. Düdük sesinden birkaç saniye sonra odaya bir adam girdi.

Genç kızın karşısında yerlere kadar eğilen bu adam, Kocabaş Yasef'ti.

Helena ona:

"—Seninle dolaşmaya çıkacağız. Başka adam istemez" dedi.

Birlikte sokağa çıktılar.

Hava kararmış, ayın donuk ışıkları geceyi doldurmuştu. Çevrede çıt yoktu.

Hızlı yürüyerek, garip yapılı ahşap bir evin önüne geldiler. Kapı üç defa çaldıktan sonra açıldı.

Kocabaş Yasef titreyerek:

"—Tanrım!... Burası büyücü Nikola'nın evi!" diye mırıldandı.

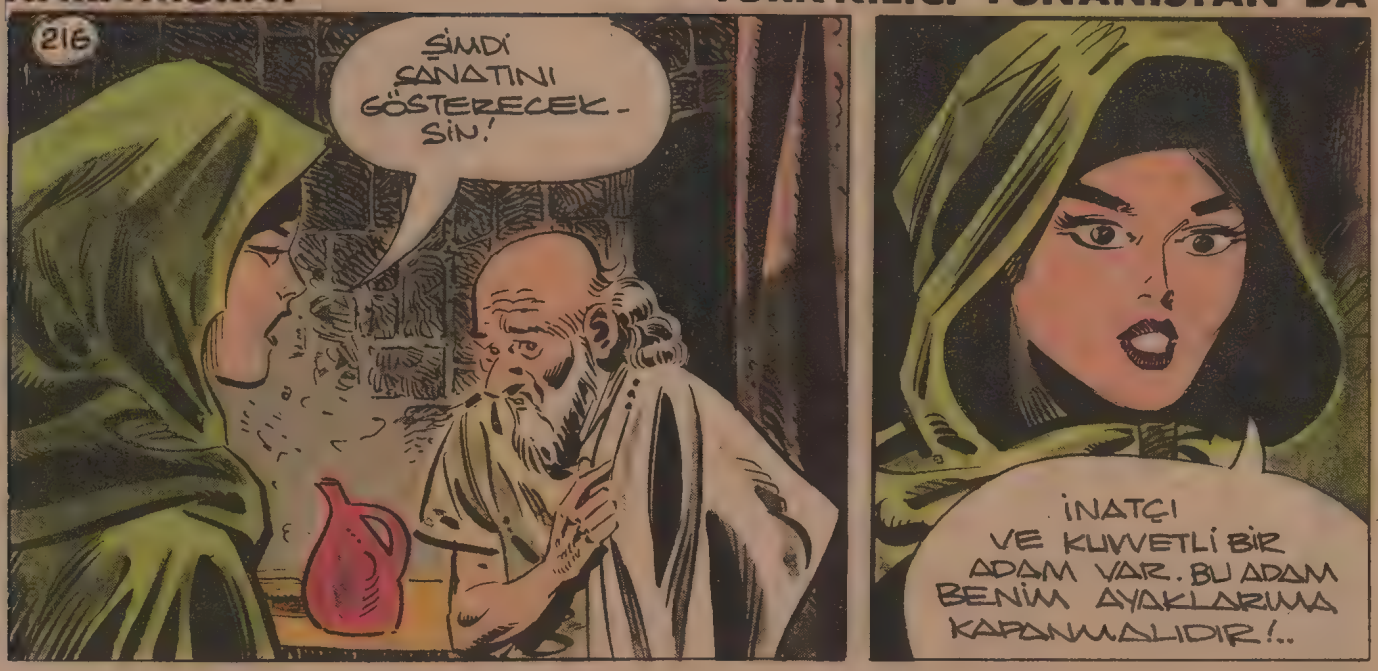

Prenses Helena, karşısında iki büklüm olan ufak tefek, sinsi bakışlı, seyrek sakallı adama bağırdı:

—Bak Nikola!.. Şimdi sanatını göstereceksin! Yoksa ölümlerden ölüm beğen!

Prensesin son derece öfkeli olduğunu gören büyücü Nikola cellatın satırını ensesinde duydu, yeniden saygıyla eğilerek şöyle dedi:

—Ne emrederseniz hemen onu yaparım efendimiz...

Helena bir solukta isteğini söyledi:

—İnatçı ve kuvvetli bir adam var. Bu adam benim ayaklarıma kapanmalıdır.

—Emredersiniz...

—İksir mi yapacaksın, büyü mü yapacaksın? Ne yaparsan yap!..

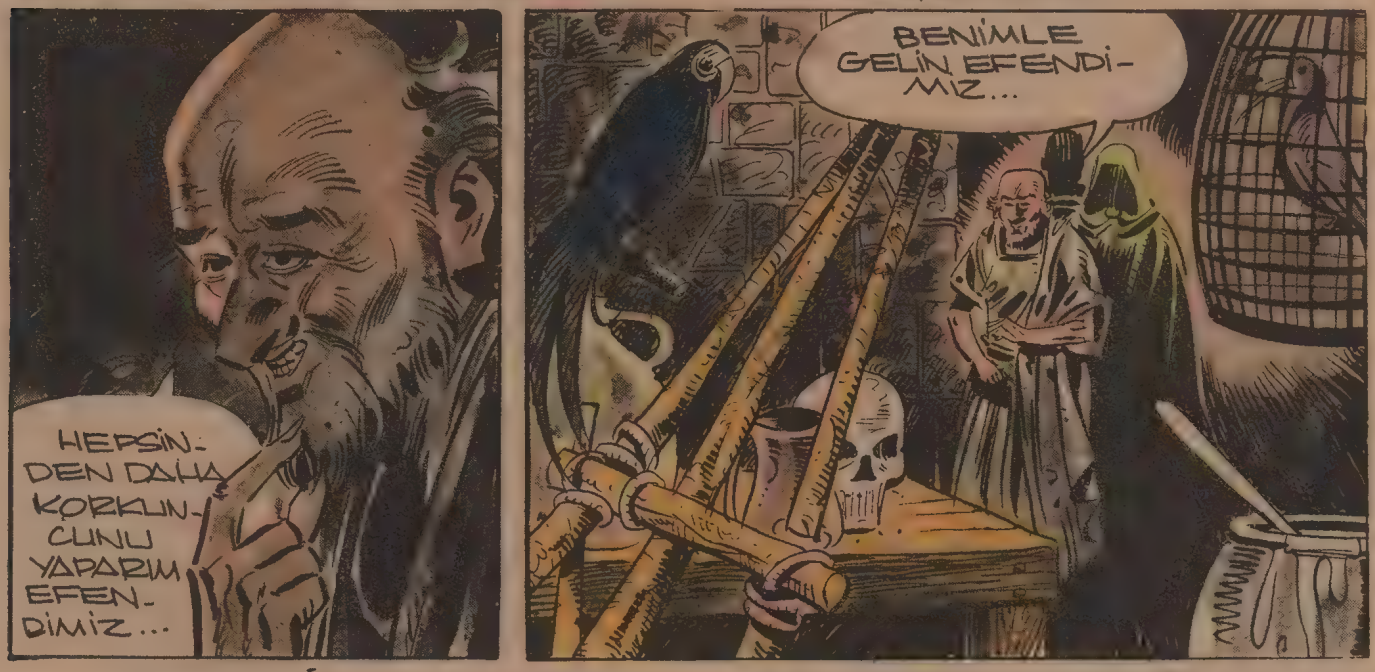

—Hepsinden daha korkuncunu yaparım efendimiz. Siz hiç merak etmeyin...

Bu seste öylesine kesin, öylesine kendine güvenen bir ifade vardı ki, Prenses elinde olmadan titredi:

—Bana boyun eğecek mi?

—Hem de nasıl...

—Görmek istiyorum.. Unutma ben onu öldürmek değil boyun eğdirmek istiyorum. Bana böyle bir iksir lâzım...

—Benimle gelin efendimiz...

Büyücü Nikola, yandaki bir odaya geçti.

Burası bir cellat odasından daha korkunçtu. Raflarda, içinde renk renk sıvılar bulunan çeşitli kavanozlar, tavandan sallanan kafeslerde cins cins kuşlar vardı.

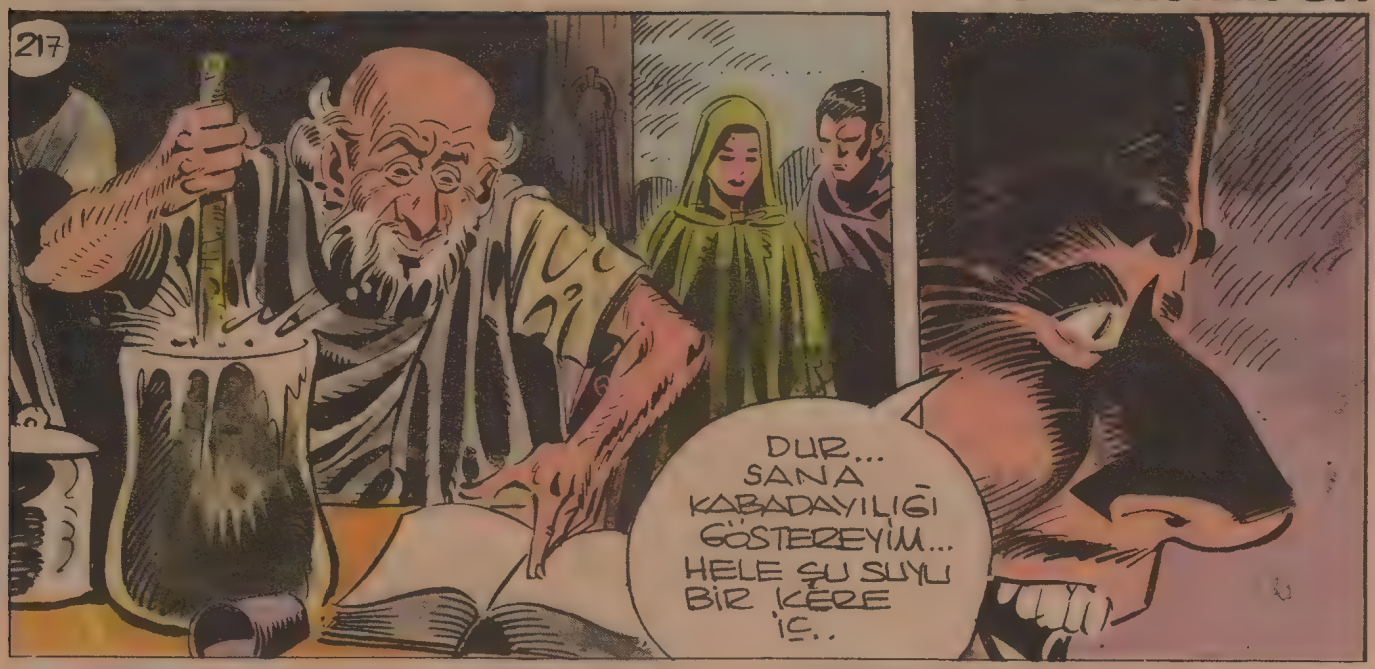

Eğri şişler, sivri bıçaklar, iğneler ve baltalar odaya tüyler ürpertici bir hava veriyordu.

Büyücü Nikola bir anda her şeyi unutmuş ve kendisini aşkla, şevkle işine vermişti.

Kavanozdan kavanoza koşuyor, topuklarının üzerinde yükselerek raflardan ilaçlar alıyor, bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu.

Bir yandan da kendi kendine şöyle soylendiği duyuluyordu.

—Kabadayı ha! İnatçı ve kuvvetli, öyle mi? Dur!.. Sana kabadayılığı göstereyim. Hele şu suyu bir kere iç. O kolların gücü uyuşsun. Tuttuğu yeri koparan parmakların gevşesin, gözlerinin ışığı sönsün. Kabadayılık neymiş gör?

Bir süre sonra küçük bir şişenin içine

koyduğu renksiz ve kokucu bir sıvıyı Prenses Helena'ya uzatan Büyücü Nikola:

—İşte efendimiz, dedi. Sizin sinirinizi bozan serseriyi dize getirecek iksir. Bunu içti mi, mahvoldu demektir. Gözleri görmez, kolları işlemez. Küçük bir çocuk bile onu dövebilir. O zaman ayaklarınıza kapanıp, size yalvarmaktan başka çaresi kalmaz.

Helena:

—Sağol büyücü! Bu hizmetini mükâfatlandıracağım! diyerek evden çıkarken derin bir sevinç içindeydi.

Artık yapılacak tek iş bu iksiri, Kara Murat'ın içeceği suya karıştırmaktan ibaretti.

İntikam saatine çok az bir zaman kalmıştı.

Prenses Helena o gece yatağına girdiği vakit hâlâ alacağı intikamı düşünüyor ve:

—Karşımda ezileceksin, küstah canavar! diye söyleniyordu.

İntikam fikri, uykusunda da yakasını bırakmadı.

Rüyasında perişan olan, yalvaran af dileyen Kara Murat'ı görüyor, genç kızın yüzü tatmin edilmiş bir kinin zevkiyle gülüyordu.

Ansızın bir tıkırtıyla uyandı.

Penceresinin açıldığını duydu.

Göz kapaklarının arasından karanlıkta yanına bir gölgenin yaklaştığını gördü.

Bağırmak istedi, bağıramadı.

Kâbus mu görüyordu? Uyanık mıydı?

Tüm bedenini soğuk terlerin kapladığı-

nı hissetti, kalbi dehşetten durdu sanki...

Katil oradaydı...

Günlerdir, sarayda bir dehşet havası estiren, Şövalye Lukanos'a müthiş işkenceler yapan, tehdit mektuplarıyla Despot Tomas'ı çileden çıkaran katil...

Mümkün değildi bu.. Hayır.. Ama görüyordu.. Off.. Ne korkunç manzaraydı bu...

O adam... O canavar oradaydı.

Siyahlar giymişti. Yüzünde maske vardı.

Prenses Helena:

—Düş görüyorum! diye mırıldandı.

Tüm gücünü toplayıp bir hareket, hayaleti kovacak bir hareket yapmak istedi. Yapamadı...

Gölgenin elinde bir hançer parladı.

Hançerli kol hızla kalktı.

Prenses Helena, ıstırap içinde:

"—İşte ölüyorum" diye düşündü.

Ama hançerli kol inmedi. Boğuk bir ses:

—Hayır! dedi, bıçakla olmaz.. Ellerimle.. Yalnız ellerimle... Elle boğmanın zevki bambaşka...

Saniyeler, korkunç saniyeler...

ve temiz güzelliğini seyrediyor,sanki ona kıyamıyordu.

Saat biri vurdu.

Sıkıntı dolu dakikalar geçmek bilmiyordu. Meçhul adamın saçlarının dibi terliyor ve alnına doğru akıyordu. Bu terler ona kan damlalarıymış gibi geliyordu. Helena'ya bakıp:

Siyahlı adam tıpkı bir hayalet gibi başucunda duruyordu.

Helena haykırarak yataktan fırlamak istedi. Aynı anda başına inen balyoz gibi bir yumrukla baygın düştü.

Odayı derin bir sessizlik kapladı.

Kilisenin çanları, onikiyi çaldı.

Siyahlı adam önünde yatan genç kızın saf

—Ne kadar güzel! diye mırıldandı.

Acımasız yaratık ona kıyamıyordu sanki..

Birden kararını verdi:

—Öldüreceğim! diye homurdandı. Onlar da benim anamı, bacımı, nişanlımı öldürdüler!..

Yeniden hançerini çıkardı.. Kolu hızla havaya kalktı.

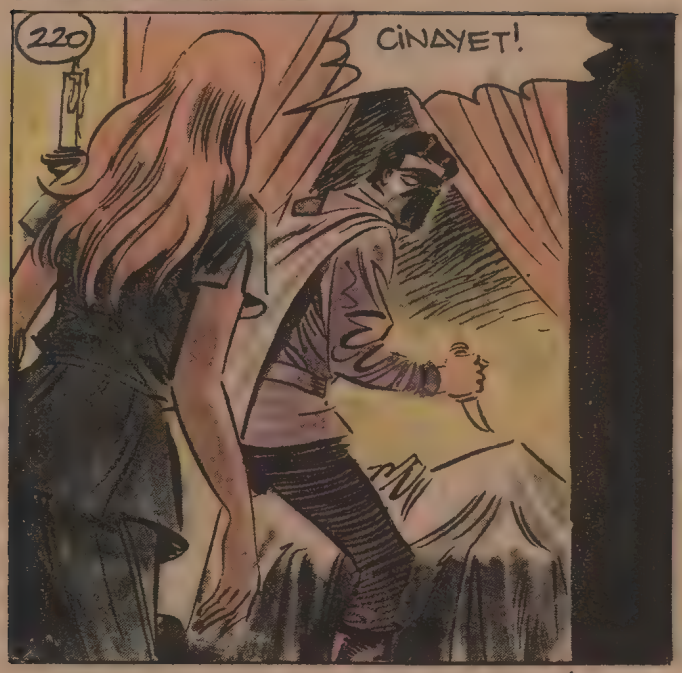

Birden kapıda bir patırtı duyuldu. İçeriye elinde şamdanla genç bir kız girdi. Korkunç sahneyi görünce bir dehşet çığlığı attı:

—Tanrım!.. Cinayet!.. Cinayet işleniyor?!

Meçhul adam, Prenses Helena'yı bırakıp yıldırım hızıyla yeni gelenin üzerine saldırdı.

Bıçaklı kolu, karşısındakini parçalamak için havaya kalkmıştı.

Bir saniye..İki saniye..Duralıyor muydu?

Sessizlikte birden:

—Zeynep! diye bir haykırış duyuldu.

Maskeli adamın bıçaklı kolu havada asılı gibi kaldı.

Siyah maskenin altında ışıldayan gözlerde inanılmaz bir şaşkınlık ve sevinç ifadesi vardı...

Odaya giren genç kızın şamdanı tutan kolu titriyordu.

—Siz.. Siz kimsiniz? Adımı nereden biliyorsunuz? diye kekeledi.

Adam maskesini çıkararak:

—Zeynep.. Zeynebim benim! diye hıçkırdı.

Genç kız o zaman karşısındakini tanıdı:

—Mehmet.. Mehmedim.. Nasıl geldin buraya?

Cıngıldak Mehmet Zeynep'i kollarının arasına aldı.

—Seni sağ bulacağımı hiç ummuyordum Tanrım. Öyle mutluyum ki...

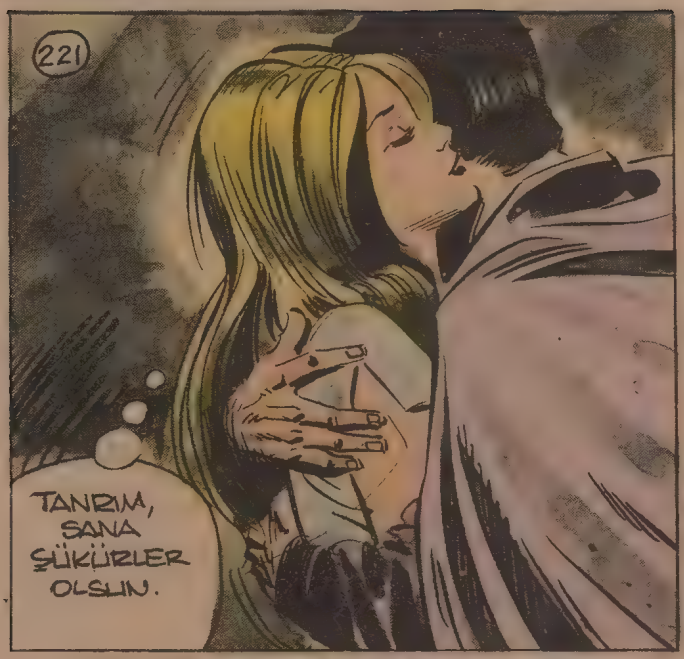

Genç kız ve genç erkeği saran o sessizlikte gözler büyük bir tutkuyu, istek ve heyecanı, karşı gelinmez bir bağın tüm çekiciliğini anlatıyordu.

Günlerden beri Leontari şatosunda herkese kan kusturan, Despot Tomas'ı dehşete düşüren meçhul akıncı, Despot'un sandığı gibi Kara Murat değil Cıngıldak Mehmet'ti...

Durakoğlu'nun yardımıyla saraya girdikten sonra, kafasında tasarladığı müthiş planı uygulamaya başlamış, kin ve intikam duygularıyla yanan kalbinin ıstırabını bu şekilde yatıştırmayı ummuştu.

Ama, ölü sandığı nişanlısını karşısında sapasağlam görünce sevinçten düşüp bayılmadığına şaşıyordu.

Sevgi dolu anlar geçtikten sonra, Cıngıldak Mehmet'in cinayet içgüdüsü ansızın ve

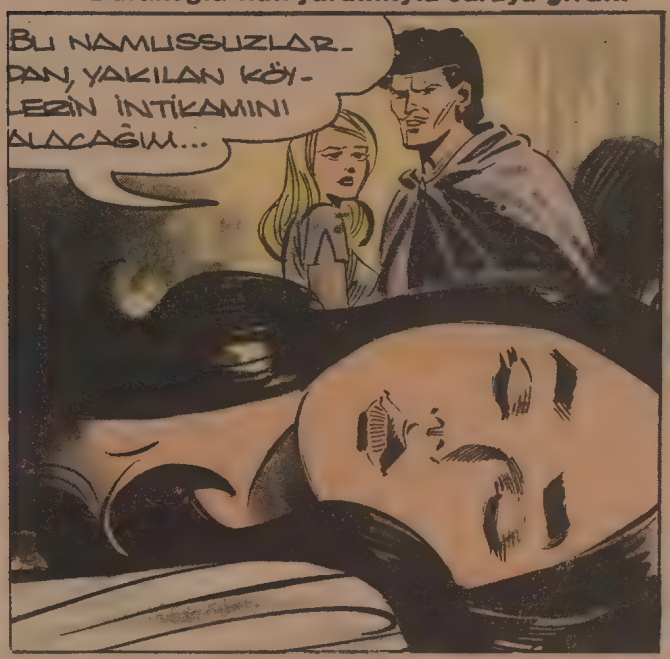

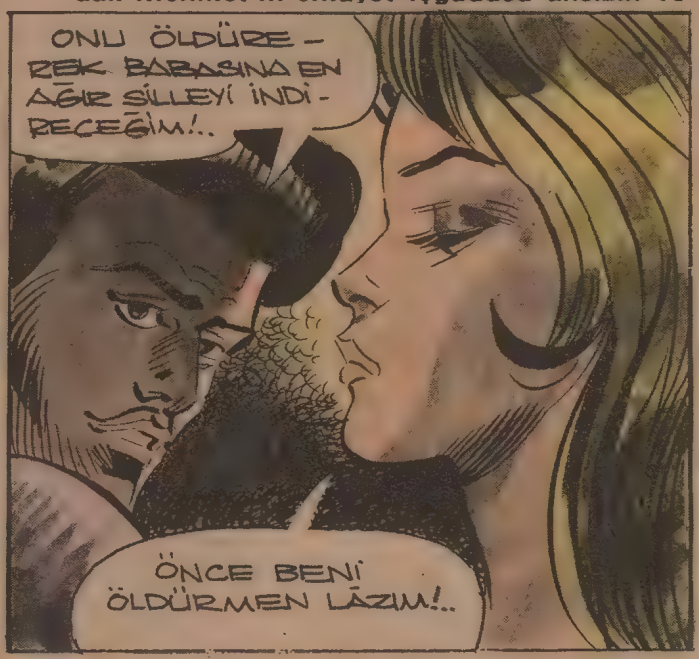

daha kuvvetli olarak uyandı:

—Bu namussuzlardan, yakılan köylerin ve öldürülen Türklerin intikamını alacağım, diye homurdandı.

Kanlı bakışlarını, hâlâ baygın yatmakta olan Prenses Helena'ya dikti.. İki adım attı. Birden Zeynep'i karşısında buldu.. Genç kız alev saçan gözlerini Cıngıldak Mehmet'e dikerek:

—Hâyır?! diye haykırdı. Ona dokunamazsın!...

—Neden?... Despot Tomas'ın kızı o..Canavarın tohumu. Onu öldürerek babasına en ağır silleyi indireceğim.

Zeynep kesin bir ifadeyle:

—Önce beni öldürmen lâzım! dedi.

Cıngıldak Mehmet şaşırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 EKİM 1981 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 404 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Sana ne oluyor böyle? Delirdin mi?

Zeynep kendinden geçercesine:

—Bilmiyor musun? diye haykırdı. Hayatımı ve namusumu Prenses Helena'ya borçluyum..Beni babasından gizleyerek kurtardı. Yoksa şu anda karşında mahvolmuş, perişan bir Zeynep bulurdun...

Cılgıldak Mehmet'in kolları bitkin bir halde iki yanına sarktı..Bir an kaygılı bakışlarla baygın yatan Helena'yı süzdü...

—Doğrusu onu öldürmek hiç içimden gelmemişti..diye mırıldandı...

Zeynep gözlerini ondan ayırmıyordu. Yüzüne heyecan dolu bir kırmızılık yayılmıştı.

—Şimdi ne yapacağız? diye sordu...

Cılgıldak Mehmet yumruklarını sıkarak:

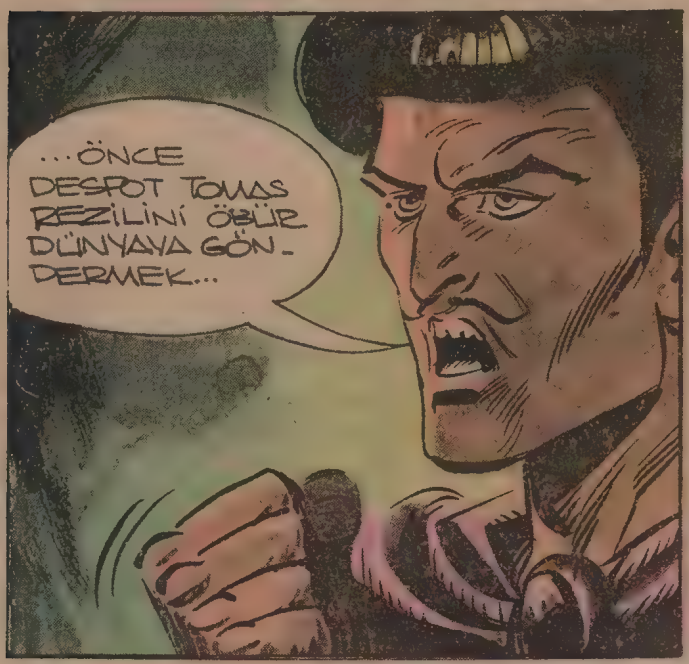

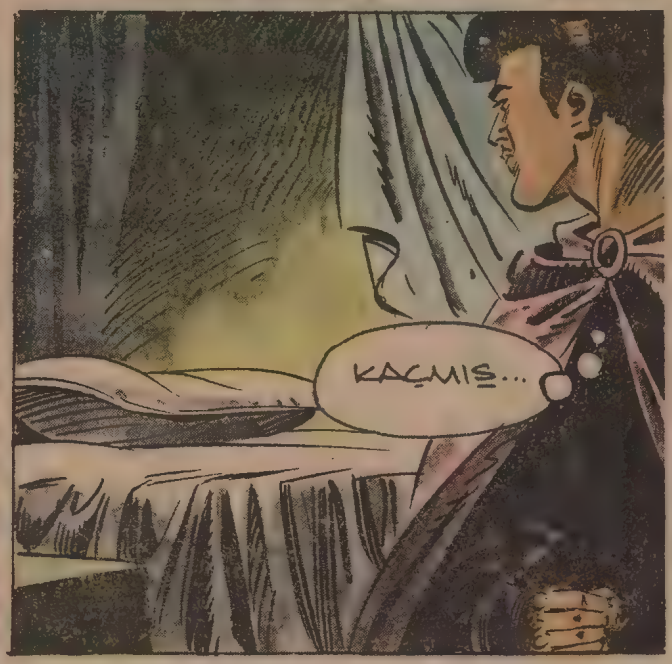

—İki işimiz var! dedi. Önce Despot Tomas rezilini öbür dünyaya göndermek, sonra Durakoğlu'nu zindandan kurtararak bu Allah'ın belası yerden kaçmak...

Zeynep, Mehmet'in gücüne hayran olmuştu. Genç adama,en içli öpüşler kadar ateşli gözlerle baktı:

—Seni seviyorum! dedi.

Cılgıldak Mehmet, baygın yatan Prenses Helena'nın ne halde olduğunu anlamak için döndü. Ama birden donup kaldı.Yatak boştu...

—Ah..Kaçmış!..diye mırıldandı...

O, kendinden geçmiş bir halde Zeynep'le konuşurken ayılan Prenses Helena sessizce kalkarak açık pencereden kaçmış gitmişti..

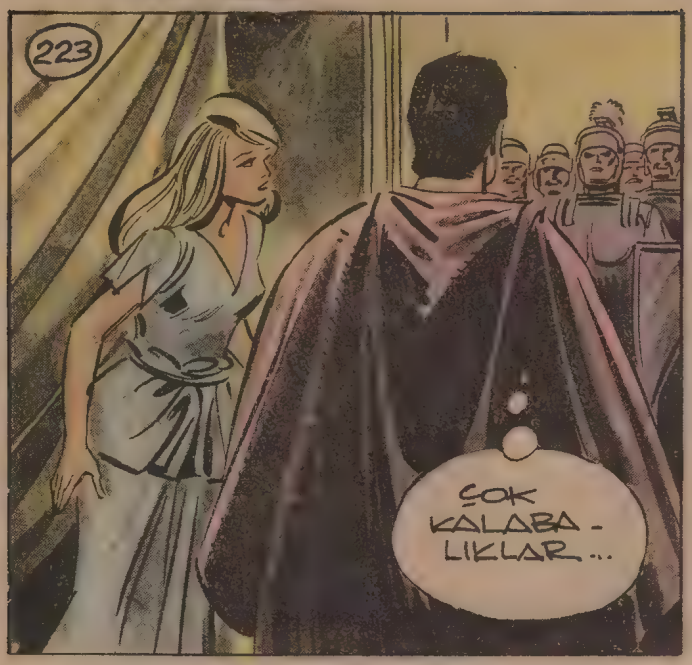

Bir dakika sonra salonun kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye tepeden tırnağa silahlı askerler doldu.

Cıngıldak Mehmet sapsarı kesildi. Bakışlarından sanki ateş fışkırıyordu. Bu kadar kişiye karşı direnmenin anlamsız olduğunu sezdi. Soğuk bir sesle:

—Silahlarınızı indirin..Teslim oluyorum! dedi.

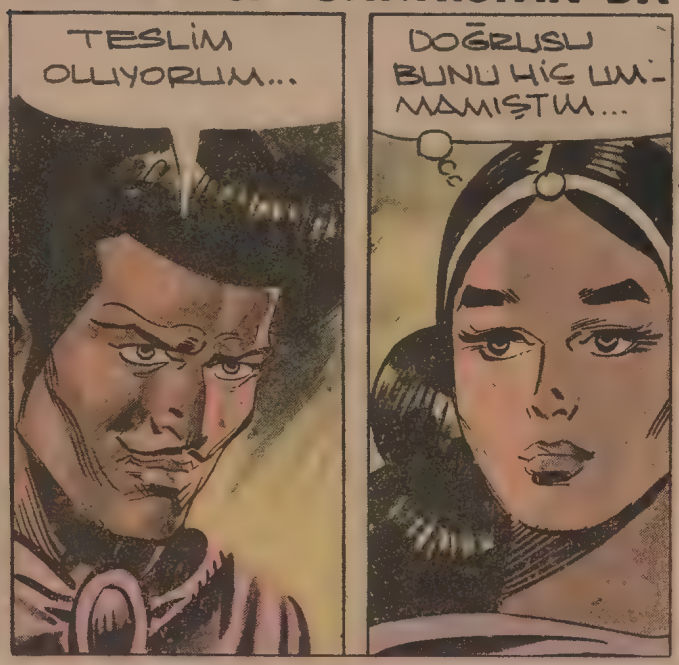

Askerlerin başında bulunan Prenses Helena bir an şaşırır gibi oldu. Çünkü o, "Canavar" olarak kabul ettiği bu müthiş adamın vuruşup, birçok kişinin kanını dökmeden teslim olacağını hiç ummamıştı.

Cıngıldak Mehmet'e alaycı ve aşağılayıcı gözlerle bakmaya çalışarak:

—Demek teslim oluyorsun? dedi. Ben de buraya bir kahramanın doğusunu sevretmeye gelmiştim. Şu kalabalık da ne lüzumsuz!.. Haydi askerler, bu korkak herifi zindana tıkın!...Asaletmeabın günlerdir uykusunu kaçıran Kara Murat haydutunun sonu geldi..

Genç adam acı acı gülümsedi:

—Önce şunu söyleyeyim..Adım Kara Murat değil..Bana Cıngıldak Mehmet derler. Size bir şey daha söylemem gerek. Beni, hazır elinizdeyken öldürtseniz akıllılık edersiniz. Yoksa yemin ederim ki, şimdi söylediğiniz sözü unutmayacak ve bir gün hançerimi gırtlağınıza tıkacağım...

Prenses Helena ateş saçan gözlerini Cıngıldak Mehmet'ten ayırıp sapsarı bir yüzle kendilerine bakan Zeynep'e çevirdi, kısık bir sesle:

—Hain!.. dedi. Ben senin hayatını kurtarmıştım. Sense beni öldürmesi için düşmanıma yardım ettin..Askerler,bu kızı da tutuklayın!..İkisinin de cezası ölümdür!..

Zeynep, gözlerinden yaşlar süzülerek:

—Hayır..Hayır..Yanılıyorsunuz!.. diye hıçkırırken Prenses Helena ayağını yere vurarak haykırdı:

—Sus, rezil!...Göz yaşlarınla beni aldatamazsın..Bu masum yüzün arkasında bir canavar ruhu yatıyormuş meğerse..Haydi, götürün onları!...

★ ★ ★

Arnavut Selami'nin zindana atılışı üzerinden haftalar geçmişti...

Despot Tomas tarafından kalleşçe tuzağa düşürülüp bu hücreye tıkılışı önceleri ona

çok ağır geldi..

Uzun saçlarını iki eliyle çekerek taş yatağına inleye inleye uzandı, hiddet nöbetlerinden sonra umutsuzluk krizine tutuldu..

Arnavut Selami, hücrede kaldığı günler içinde, mutlak yalnızlığın ıstırap ve sırrını daha çok anladı.. Bu dönemde Selami'yi kurtaran, gece-gündüz, içinde bir hayat kaynağı gibi canlılığını koruyan Helena'ya karşı duyduğu sevgiydi..

Öz kızı gibi bağlandığı Helena'nın adını günde bin defa tekrarlıyor, güzel yüzünün hayali,bu korkunç hücreyi aydınlatıyordu..

Bir gün,hücresinin içinde kafese kapatılmış vahşi hayvanlar gibi dolaşırken ayağı testi kırıklarına çarptı...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Kriz anlarının birisinde testisini kırdığını ve zindancının başka bir testi getirdiğini hatırladı...

Hiç durmadan:

—Buradan çıkmak lâzım..Buradan çıkmak lâzım..diye diye tekrarlıyordu..

Çıkmak..Çıkmak..Yüz kere, bin kere tekrarladığı bu sözler kalbini hoplatıyordu...

Kaçmak fikri aklına iyice yerleşti.

Kaçmak..Fakat nasıl?

Zindanın duvarları akıl almayacak kadar kalın ve kapı demirdendi..Üstelik bu demir kapının arkası zindancılarla doluydu...

Birden testi kırıklarının bulunduğu köşeye giderek bütün kırıkları birer birer yatağın üzerine taşıdı..Sonra sevinçle bu kırık-

ların üzerine kapandı...

Yatağı sanki değerli taşlarla doluydu..

Sanki bir hazineye kavuşmuştu...

Kimi sivri bir bıçağı, kimi keskin bir çakıyı andıran bu kırıklar onun kurtuluş aletleri olacaktı...

Arnavut Selami, uzun uzun kaçış imkânlarını hesapladı..Birçok planlar kurdu.. Sonunda hücresinde kazacağı yolu tayin etti.

Duvarı oymaya başladı...

Tek çalışma aleti kırık testi parçalarıydı.

İlk günler, umut kırıcı bir yavaşlıkta geçti. İri taşın çevresindeki harçları kazıyor, sonra bunları kırıntı kırıntı hücresinin taşlarına yayıyordu.

İlk taşı kaldırabilmesi için günler geçti. Bu çılgınca bir çalışma sonucuydu. Her umutsuzluğa düşüşte anlatılmaz düşünce ve ateşler beynine dolarak onu yeni bir güçle işine saldırtıyordu..

Parmakları kanlar içinde, bir diş yuvasını andıran oyuğu görünce, kalbi küt küt atarak saatlerce bu deliğe baktı durdu.

Taşı yatağın altına sakladı. İkincisini çıkarmaya devam etti. Artık çalışması daha kolay bir hale gelmişti.

Şimdi kazıyor, kazıyor, kazıyordu...

İnanılacak gibi değildi,ama sonunda bir insanın girebileceği küçük bir tünel meydana getirdi...

Uzun haftalar sonunda tünelin ucuna ulaştı...

Ancak, korkunç gerçek onu acı bir şekilde sarstı...

Zavallı inledi.. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendisini zor tuttu..

Kazdığı tünel zindanın dışına değil, başka bir hücreye çıkıyordu.

Arnavut Selami, kendi hücresine inerek taş yatağına sırtüstü uzandı..Durumunu acı acı düşünmeye başladı. Hırsından ağlayacak gibiydi...

Haftalar süren çalışmanın sonucu bu mu olmalıydı?

Tırnaklarıyla, dişleriyle açtığı bu tünel, kimbilir kimin hücresine açılıyordu...

Bütün gün acı içinde çırpındı..Sonra dayanılmaz bir merakla son taşı kaldırıp öteki hücreye girerek oradaki mahkûmla konuşma isteğine kapıldı...

Kazmış olduğu deliğe koşarak içine girip sonuna kadar süründü. Kenarlardaki harçları kazıyarak,güçlü omuzlarıyla taşı kaldırmaya uğraştı...

İkinci denemesinde iri taş kımıldadı ve yavaş yavaş kalktı. Arnavut Selami, başını açılan deliğe soktu.

Gözüne ilk çarpan şey kendisine hayretle bakan genç bir adam oldu..

Onun gerisinde başka bir adam daha vardı...

İkisinin de bakışlarında tarifsiz bir şaşkınlık görülüyordu..

Arnavut Selami, dişlerinin arasında bir bıçak haline getirdiği keskin kırıklardan birini tutuyordu. Öldürmeye ya da ölmeye hazır bir durumdaydı...

Taşı fırlatarak çevik bir hareketle hücrenin içine daldı.

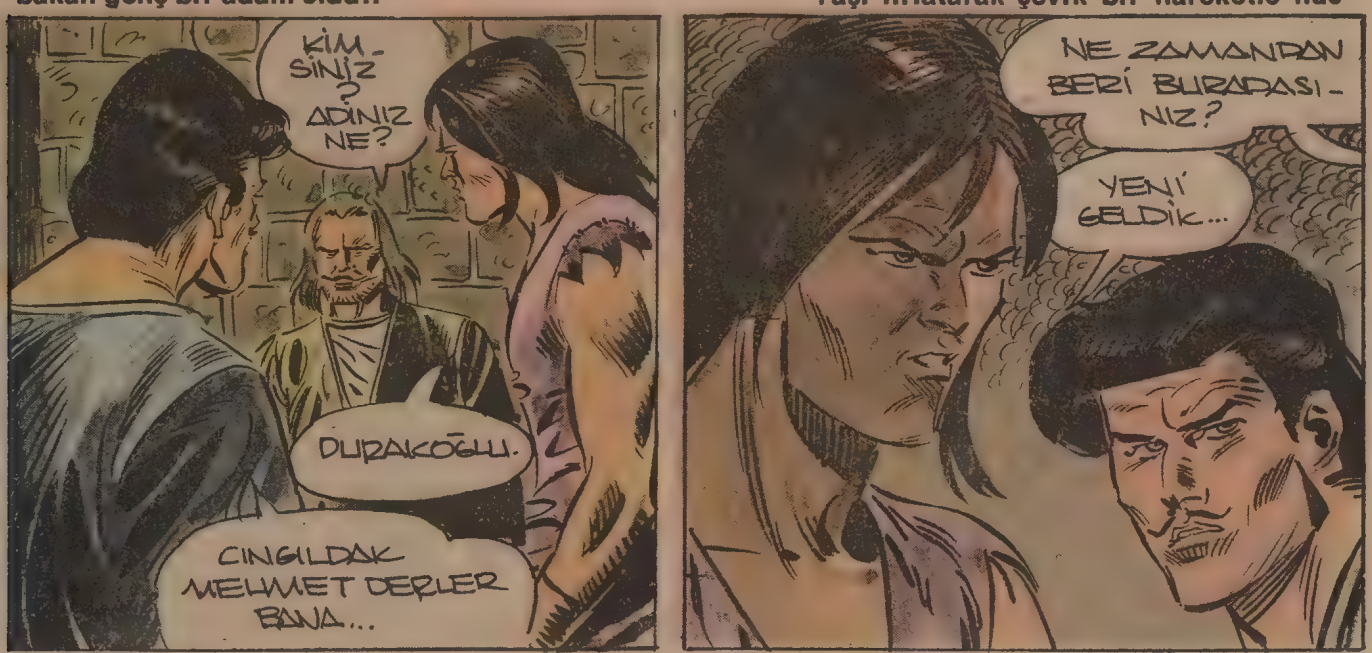

Karşısındaki iki genç adam, şaşkınlıktan donmuş, yerlerine çivilenmişlerdi sanki...

Arnavut Selami boğuk bir sesle:

—Kimsiniz diye homurdandı.

—İki mahkûm...

—Adınız ne?

—Benim Durakoğlu...

—Benim de Mehmet..Cıngıldak Mehmet derler bana...

Selami'nin yüzü derhal yumuşadı.

Kendisi gibi olan, belki de haksız yere buraya atılan gençlere ilgiyle baktı..İkisinin de elbiseleri parça parçaydı...

Yeniden sordu:

—Ne zamandan beri buradasınız?

—Yeni geldik...

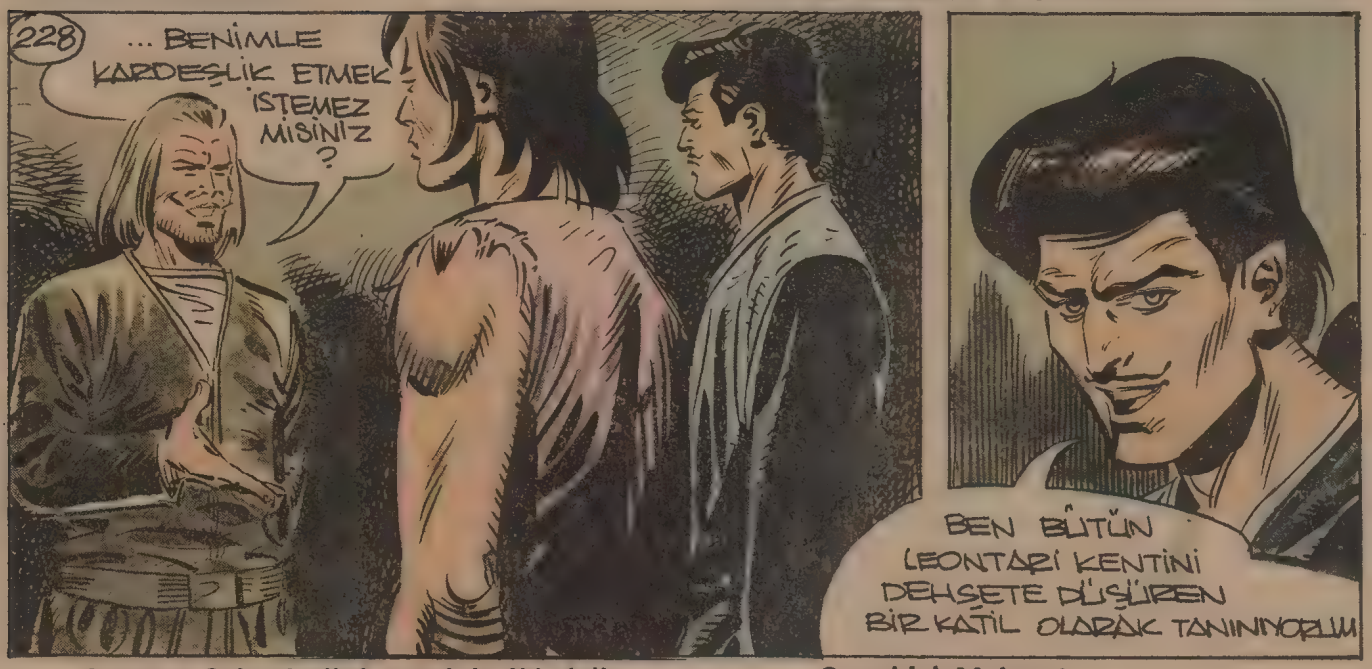

Arnavut Selami elini sevgiyle iki delikanlıya uzattı. Gözlerinde zeki pırıltılar olan bu vahşi yüzlü gençler de kendisi gibi birer mahkûmdu..Kaderleri aynıydı...

Arnavut Selami:

—Ben de sizin gibi mahkûmum..Her kim olursanız olun,bu an kaderlerimiz birdir. Istıraplarımız da aynı..Elimi tutarak benimle kardeşlik etmek istemez misiniz?

Cıngıldak Mehmet:

—Benim kim olduğumu bilmiyorsun, dedi. Ben bütün Leontari kentini dehşete düşüren bir katil olarak tanınıyorum. Gördüğün şu el, son suçumun kanıyla kızarmıştır. Cesaret edebilirsen ona dokun..

Mehmet vahşi bir sertlikle elini uzattı. Arnavut Selami bu eli içtenlikle sıktı.

Delikanlı sordu:

—Demek benden nefret etmedin?

—Hayır...

—Bununla beraber Despot Tomas ve adamları için çok kötü bir adamım...

—Tomas'ın Allah belasını versin..O benim de düşmanım...

Durakoğlu söze karıştı.

—Buraya nasıl gelebildin ahbap?

—Tünel kazdım..Tek başıma bir yol açtım..Beraber daha iyi çalışabilir ve bu cehennemden kurtuluruz...

—Ne diyorsun?

—Bana yardım ederseniz, kaçabileceğimizi söylüyorum...

—Nasıl?...

Arnavut Selami, kaldırdığı taşı gösterdi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

28 EKİM 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 405 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

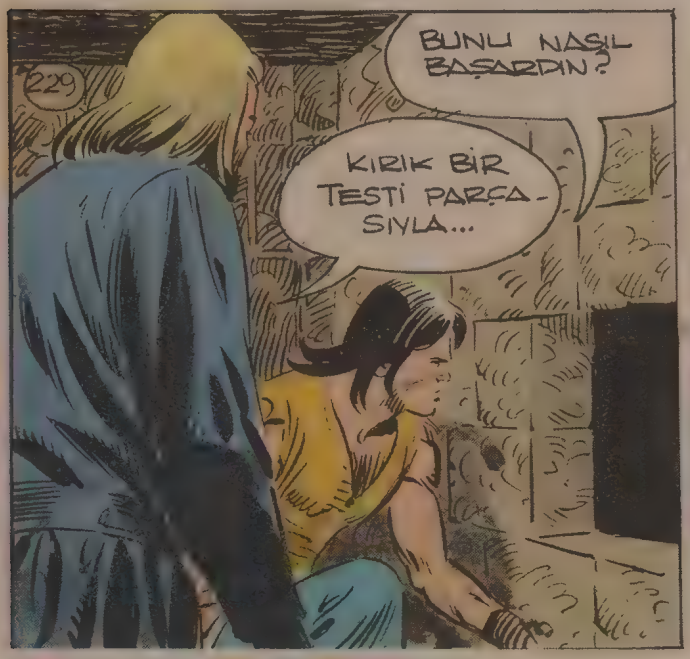

—Gelin, eserime bakın...

Durakoğlu taşın altındaki karanlık dehlize baktı, sonra Arnavut Selami'ye hayranlık dolu bir sesle:

—Bunu nasıl başardın? diye sordu.

—Kırık bir testi parçasıyla...Kazdım, kazdım ve bu tüneli meydana getirdim...

Durakoğlu, yaşı ilerlemiş fakat vücudu gençliğinden ve kuvvetinden hiç bir şey kaybetmemiş olan Arnavut Selami'yi hayranlıkla dinliyordu...Selami devam etti:

—Kazdım ama yolu iyi saptayamamışım..Yeniden başlamak gerek...

—Yeniden başlamak mı? Nereye varmak için?

—Dışarı...

—Bu imkânsız...

Arnavut Selami'nin yüzünü soğuk bir

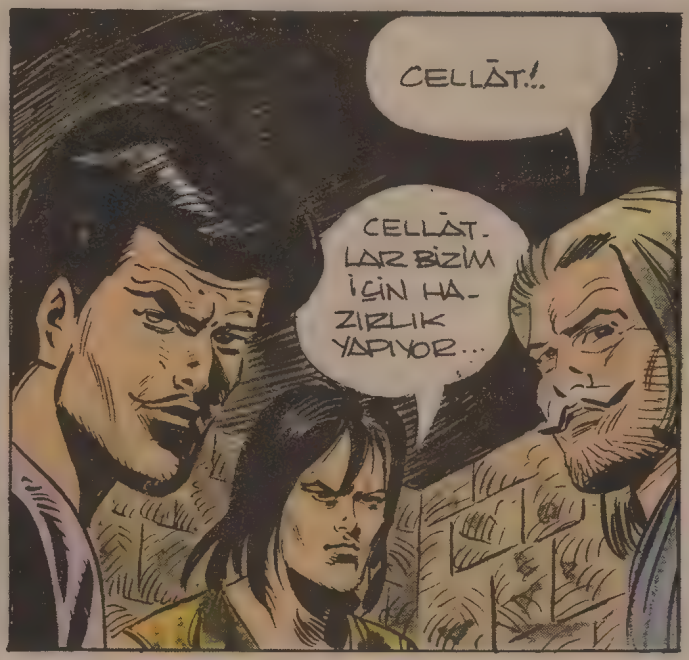

ter bastı:

—İmkânsız mı? Neden?

Durakoğlu hazin bir sesle:

—Çünkü biz ölüme mahkûmuz dedi. Uzun bir tünel açmaya vaktimiz yok...

—Yaa? Demek öyle?

—Evet...Günlerimiz sayılı..Belki de yarın sabah bize cellatın beklediğini bildirecekler...

Arnavut Selami boğuk bir sesle:

—Cellat! diye homurdandı...

Durakoğlu şaşılacak bir sakinlikle:

—Evet...Cellatlar bizim için hazırlı yapıyor! diye mırıldandı..Cıngıldak Mehmet Despot Tomas'ı çok korkuttu..Bu arada Şövalye Lukanos'un ölümüne sebep oldu..

Arnavut Selami ürperdi:

—Şövalye Lukanos mu? Despot Tomas'ın köpeği..Beni yakalayıp buraya o attırmıştı. Doğrusu ölümüne üzüldüm diyemem...

Durakoğlu esrarlı bir tavırla:

—Bakıyorum düşmanlarımız aynı, dedi. Büyük bir rastlantı doğrusu.. Ha, ne diyordum...Ben de Mehmet'in arkadaşı olduğum için ikimiz de ölüm mahkûmlarının konulduğu hücreye kapatıldık...

Arnavut Selami acı acı gülümsedi:

—Ölüm mahkûmlarının hücresi!...Demek ulaşmam gereken yer burasıymış!...

Durakoğlu ile Cıngıldak Mehmet şimdi bir köşeye çekilmişlerdi. İkisi de sessizdi.. Kuşkusuz,çok yakında olan ölümü düşünüyorlardı...

Arnavut Selami onlara baktı, bu korkunç

anda bile umutsuzluğa kapılmamak gerektiğini düşündü:

—Cesur olun!...Belki hayatınızı bağışlarlar!..

—Hayır...Hayır...Böyle bir bağış düşünülse bile biz kabul etmeyiz..Çünkü buradan kurtulursak, Despot Tomas'ı öldürmeye yemin ettik...

—Aynı yemini ben de etmiş bulunuyorum. Şu halde ortak mücadele edeceğiz..

Durakoğlu birden irkildi.. Hassas kulakları bir takım sesler duymuştu. Safi kulak kesildi:

—Susun!.. Gelenler var!..

Hep beraber dinlediler..Geliyorlardı.. Koridorda birçok ayak sesi duyuluyordu..

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

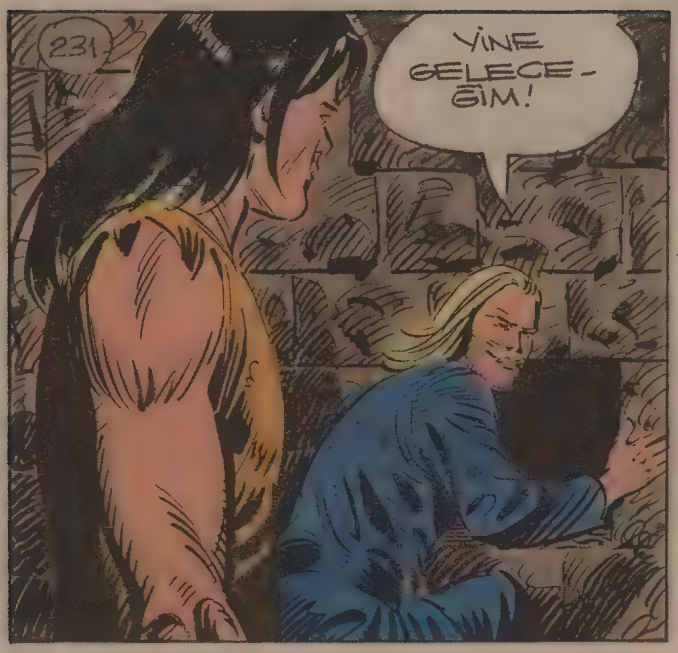

Durakoğlu taşı kaldırdı ve Arnavut Selami'ye:

—Çabuk git!..dedi.

Selami tünele dalarken kararlı bir sesle konuştu:

—Yine geleceğim!...

Durakoğlu ile Cıngıldak Mehmet taşın üzerine oturarak beklediler.

Zindana silahlı on adam girdi. Elinde yazılı bir kağıt tutan subay:

—Ayağa kalkın ve efendimizin kararını dinleyin! diye bağırdı.

Fakat,Durakoğlu da, Mehmet de yerlerinden bile kımıldamadı...

Durakoğlu tükürürcesine homurdandı:

—Senin pis efendinin emrini dinlemek için ayağa kalkamayız...

Askerler,bu ağır hakaret karşısında öfkelenerek ileri atılmak istediler ama subay onları durdurdu:

—Sakin olun..Bu serseriler nasıl olsa ölüme mahkûmlar..Uğraşmaya değmez..

Sonra elindeki kağıtta yazılanları okudu. Cellat tarafından başları kesilecekti...

Durakoğlu vahşi bir sesle:

—İyi dedi. Ne zaman olduğunu söyler misin?

—Yarın, öğle vakti..Rahip ister misiniz?

—Ne diye?

—Bu akşam size bir rahip yollayacağız. Bu kutsal adamın nasihatlarını dinlemeye çalışın...

Durakoğlu:

—Biz Müslümanız! diye bağırdı. Rahibin canını şeytan alsın...

Subay sinirlendi:

—Öyleyse köpek gibi geberin...

Birden Durakoğlu'nun aklına ne geldiyse,ilk fikrinden caydı ve sesini yumuşatarak:

—Şey dedi. Siz yine rahibi yollasanız iyi olur...

Subay sevindi:

—Hah şöyle...Hiç değilse ölmeden önce imana gelin..Rahip bu akşam sizi ziyaret edecek...Yarın öğle vakti idam edileceksiniz.

Silahlı adamlar dışarı çıktı, demir kapı gürültüyle üzerlerine kapandı.

Uzaklaşan ayak seslerinden sonra yine o tüyler ürpertici yalnızlık başladı...

Durakoğlu'nun dudaklarından şu kelime döküldü:

—Ölmek!...

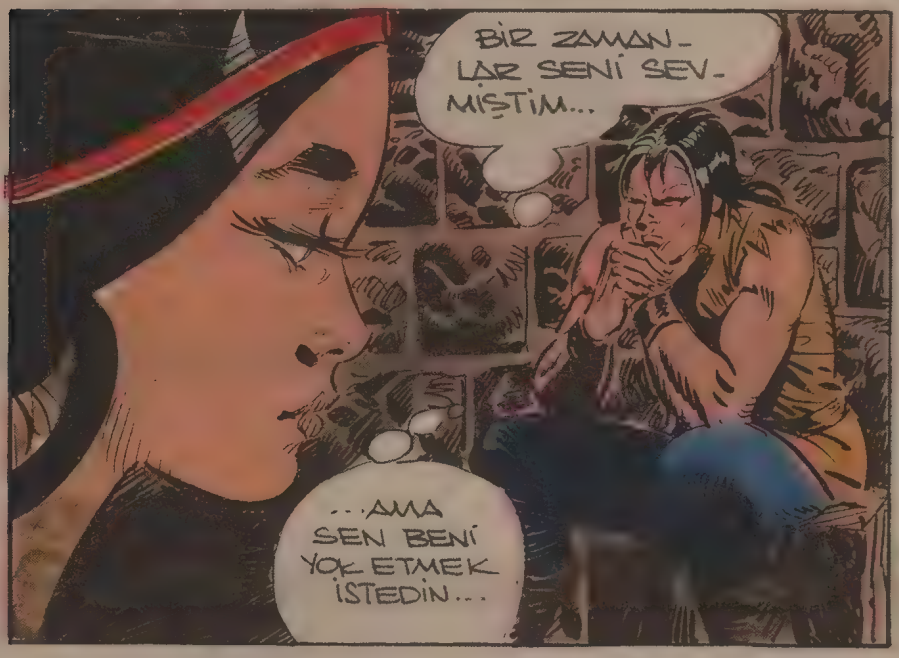

Kendi sesinin yankısıyla, meçhul bir düşman karşısındaymış gibi ürktü, dehşete kapıldı. Yaşamak istiyordu.

Bu karanlık hücrede hayat ona o kadar sevimli bir halde görünüyordu ki...

Yaşamak ve Prenses Helena'nın karşısına dipdiri çıkarak:

"Bir zamanlar seni sevmiştim..Ama sen beni yok etmek istedin...Şimdi senden ihanete uğrayan sevgimin bedelini istiyorum. Bu bedel, sênin hayatındır. Canını vermeye hazır ol" demeyi çok istiyordu.

Dişlerini sıktı,gerilen duraklarının arasından:

—Beni o kadar kolay öldüremezler! diye inançla homurdandı...

Omuzuna bir el değdi.

Sert ve vahşi bir irkilişle döndü.

Bir başka mezardan az önce çıkan mahkumu tanıdı.

Arnavut Selami ona karanlıkta garip bir şekilde parlayan gözlerle bakıyordu...

Durakoğlu:

—Görüyorsun ya, yarın asılacağız!.dedi

Alnını kaplayan soğuk teri eliyle silerek kuvvetle içini çekti. Cıngıldak Mehmet de aynı şeyi tekrarladı:

—Evet..Bu adamları çok korkuttuk.. Bizi asmadan rahat edemezler! diye söylendi

Arnavut Selami mırıldandı:

—Demek öleceksiniz?

—Evet...

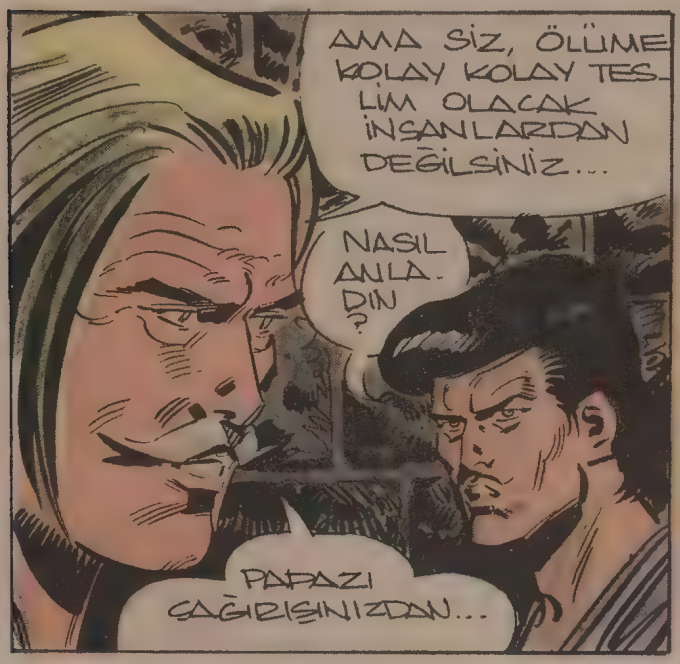

—Ama siz, ölüme kolay teslim olacak insanlardan değilsiniz..

—Bunu nasıl anladın?

—Müslüman olduğunuz halde, papazı çağırışınızdan...

Bu sözleri, derin bir sessizlik izledi.

Arnavut Selami devam etti:

—Muhafızlar, hücrede benim bulunduğumu bilmiyorlar..Papazı bayıltıp benim hücreme taşırız. Onun elbiselerini giyerim. Gardiyanlar kapıyı açıp içeride ikinizi bir arada görünce şüphelenmezler..Ben yüzümü örterek hücreden çıkarım..Koridorlar askerlerle dolu sanıyorum.. Bir fırsatını bulup idamdan önce sizi kurtarmaya çalışırım...

Cıngıldak Mehmet kuşkulu bir sesle:

—Sana nasıl güvenebiliriz? diye sordu..

Arnavut Selami gülümsedi:

—Kaybedecek bir şeyiniz yok ki...Bana güvenmek zorundasınız. Ben de bu cehennemden ancak sizin gibi iki güçlü yardımcı sayesinde çıkabilirim..Önümüzde çok engel olacak...

Durakoğlu, Arnavut Selami'yi uzun uzun süzdü...Bu kır saçlı,sağlam yapılı, mert yüzlü adam ona güven veriyordu:

—Planın ne? diye sordu..

Arnavut Selami kükredi:

—Doğrudan doğruya hedefe varmak ve en büyüğü vurmak..Zindandan çıktıktan sonra Despot Tomas'ın dairesini basacağız.. Sanırım üçümüzün de onunla görülecek hesabı var...

—Evet, öyle...

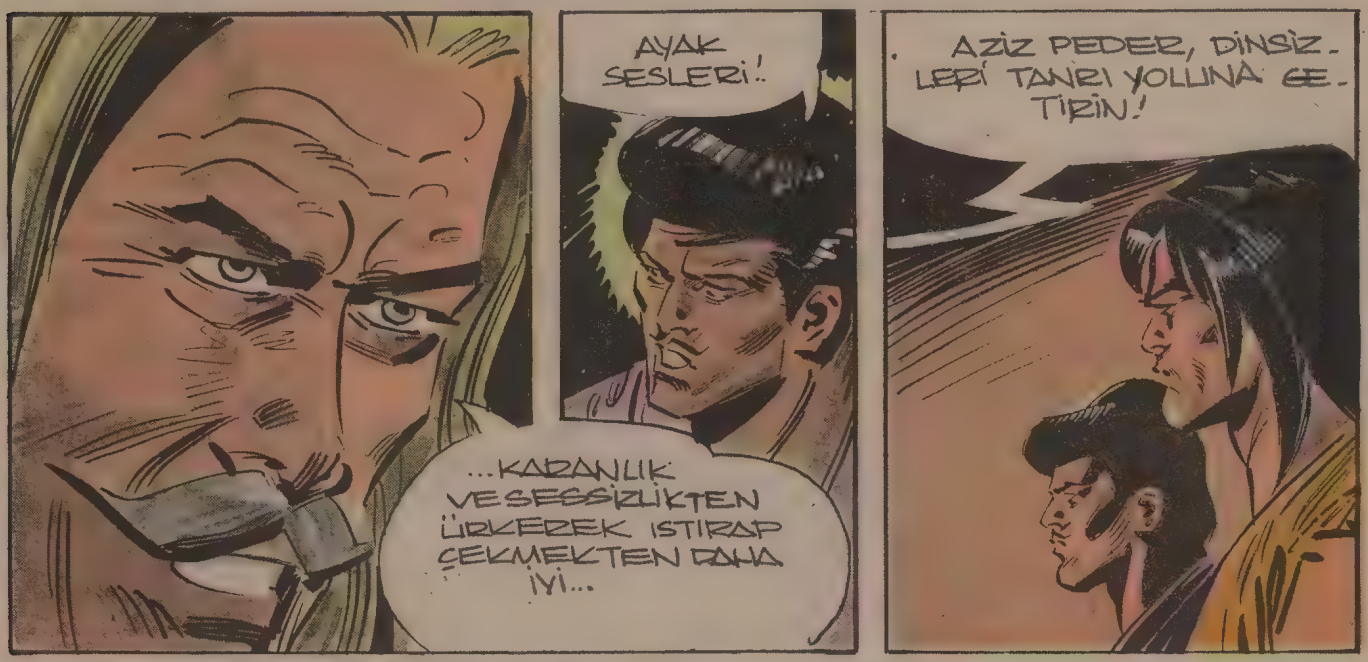

—O halde deneyeceğiz. Gerçi bu işin sonunda bana da ölüm görünüyor ama, zindanda yıllarca aç kalmaktan, üşümekten, karanlık ve sessizlikten ürkerek ıstırap çekmekten daha iyi...

Birden dışarıda gürültüler oldu..Kapıya yaklaşıyorlardı... Ayak sesleri... Anahtar kilitte döndü.. Sonra kapı açıldı...

Arnavut Selami kendisini deliğe güçlükle atabildi...

Gardiyanın kalın ve kaba sesi duyuldu:

—Aziz peder, dinsizleri Tanrı yoluna getirin...

Papaz içeri girdi ve demir kapı arkasından kapandı.. Gardiyanın sesi dışarıdan devam etti:

—Günahlarınızı çıkartmanız için yarım saatiniz var...Sonra gelip papaz efendiyi alacağım...

Papaz, orta yaşlı,uzun boylu kurnaz bakışlı bir adamdı. Durakoğlu ile Cıngıldak Mehmet'e doğru ilerleyerek:

—Ruhulküdüs sizleri takdis etsin evlatlarım! dedi.

İki genç birbirlerine bakarak ellerinde olmadan güldüler. Cıngıldak Mehmet:

—Boş ver sen bunları babalık! diye homurdandı. Şimdi uslu uslu elbiselerini çıkart, bize lâzım olacak...

Papazın gözleri birden iri iri açıldı. Boğazından hayret ve dehşet çığlığı fırladı.

Duvarın dibindeki deliği görmüştü.Her

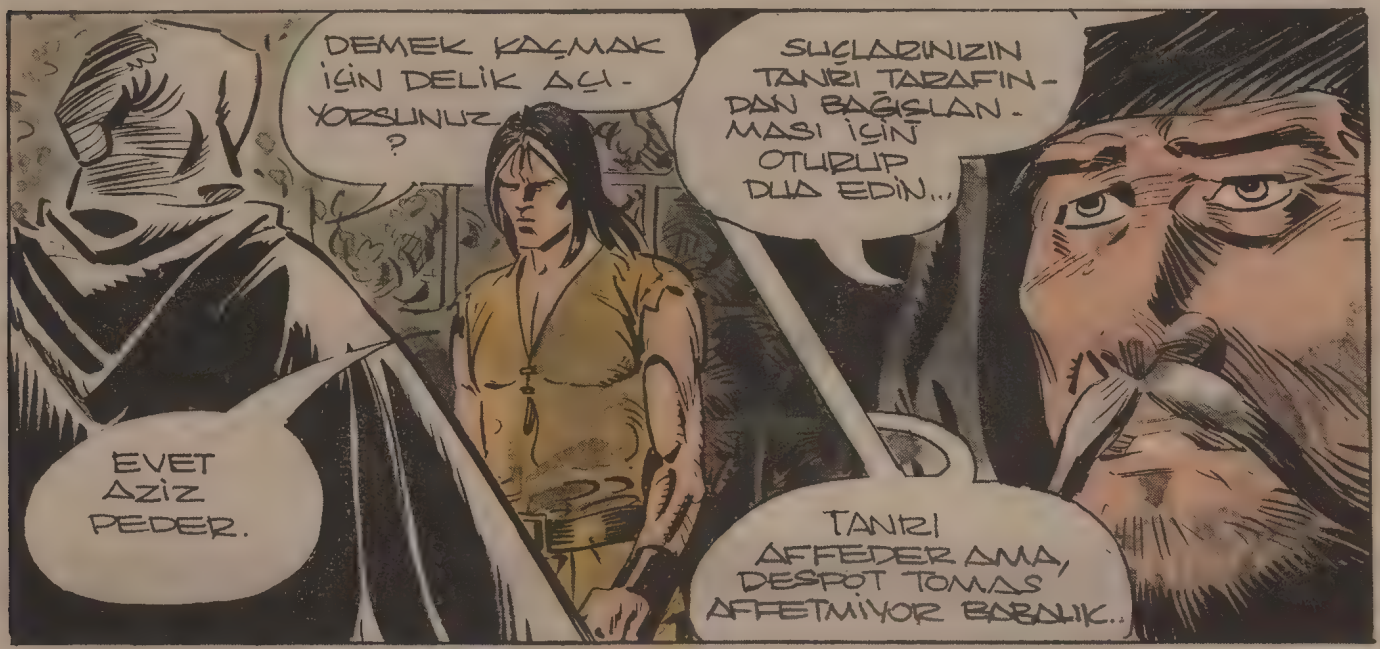

şey apaçık ortada idi:

—Demek kaçmak için delik açıyorsunuz? diye mırıldandı.

Durakoğlu boğuk bir sesle cevap verdi:

—Evet aziz peder...

Papaz başını salladı, üzgün bir sesle:

—Fakat evlatlarım, dedi. Kaçmak hiç bir zaman kurtulmak demek değildir. Suçlarınızın Tanrı tarafından bağışlanması için oturup dua edin. Ona inanın ve güvenin. İşledikleri günahlardan sonra içtenlikle pişmanlık duyan kullarını Tanrı daima affeder...

Çılgıldak Mehmet:

—Tanrı affeder ama, Despot Tomas affetmiyor babalık, diye homurdandı...Onun için lafı kısa kes...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 KASİM 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 406 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

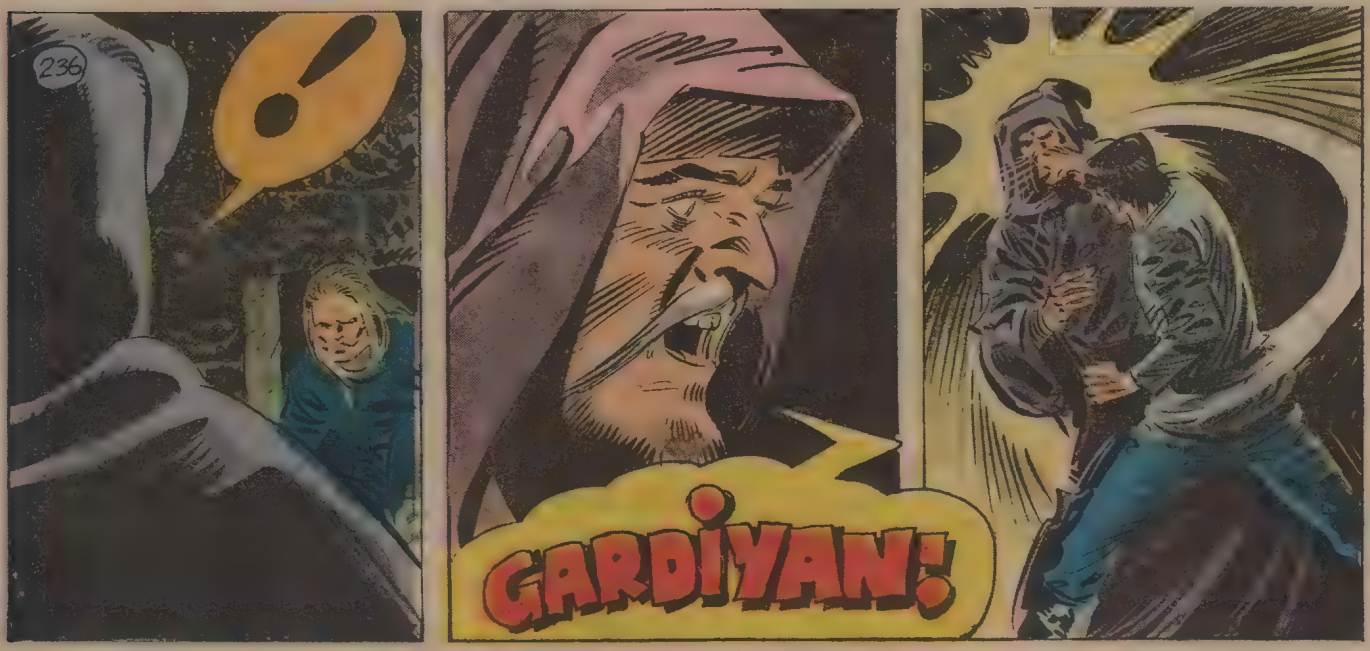

—Çok haklısınız evlatlarım.. Ancak, benim gibi kendisini Tanrı'ya adamış bir insana el kaldırarak kendinizi daha büyük günaha sokmayınız. Bırakınız gideyim. Siz tüneli kazmaya devam edin. Emin olun sizi ele vermem.

Bu sırada delikten Arnavut Selami'nin çıktığını gören papaz, ansızın paniğe kapıldı ve kapıya doğru atılarak:

—Gardiyan! Gardiyan! diye bağırmaya başladı.

Bu feryat, zindanda müthiş bir yankı yarattı.

Durakoğlu öfkeyle:

—Allah kahretsin! diye haykırdı.

Cıngıldak Mehmet ok gibi atılıp, gülle gibi yumruğunu olanca hızıyla papazın suratına indirdi. Adam sendeleyerek duvara kadar gitti, sırtı taşlara çarptı ve yere yığıldı kaldı.

Bayılmıştı...

Üç mahkûm, vücutları ıstıraptan gerilmiş bir halde, heyecandan titreyerek beklediler.

Gardiyan ve muhafızlar, papazın korkunç çığlığını duymuşlar mıydı?

Duymuşlarsa, bütün umutları bitmiş olacaktı..

Bir dakika.. İki dakika...Üç dakika...

Bekleme ıstırabı içinde kıvrandılar.

Koridorda hiç bir ses yoktu.

Rahat bir soluk alarak derhal işe koyuldular...

Arnavut Selami, papazın cübbesini giydi, kukuletasını başına geçirdi. Adamı öbür hücreye taşıdıkları sırada dışarıdan gardiyanın homurtusu duyuldu.

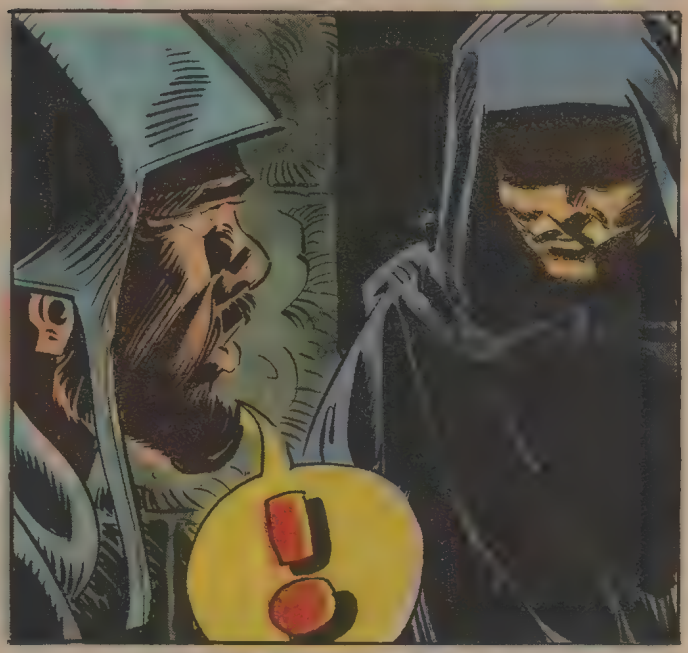

—İşler nasıl gidiyor aziz peder? Mahkûmların günahlarını hafifletebildin mi?

Arnavut Selami sesini boğuklaştırarak cevap verdi:

—Bu dinsizlerin imana geleceği yok evladım. Boşuna vakit kaybediyorum. Kapıyı aç ben çıkayım..

—Peki aziz peder.. Zaten onları benim de gözüm hiç tutmamıştı...

Kilit döndü, kapı açıldı...

Gardiyan, dikkatli bakışlarla içeriyi kontrol etti. İki idam mahkûmu duvarın dibinde sessizce oturuyordu. Adam papazın dışarı çıkması için yana çekildi.

Birden gözleri iri iri açıldı. Dikkatle bakarak papazın kukuletanın altına sakladığı yüzünü görmeye çalıştı:

—Sen.. Sen Papaz Yorgi değilsin...Söyle, söyle kimsin?

İşler sarpa sarıyordu.

Gardiyan cevap alamayınca:

—Askerler! Yetişin! diye bağırmak istedi ama bunu başaramadı. Kafasına bir balyoz indi sanki.. Arnavut Selami'nin müthiş yumruğu ile gözleri karardı, başı döndü ve baygın yere yuvarlandı.

Selami kader arkadaşlarına:

—Siz bu adamı içeri alın. Ben koridorlarda ne kadar muhafız bulunduğunu öğrenmeye çalışayım, dedi.

Çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

Yanlış bir hareket, felaketlerine sebep olabilirdi.

Hücrenin eşiğini atladı. Birkaç dakika sonra, dar merdivenleri tırmanırken,gardiyanın odasının kapısını gördü.

Bu kapı aralıktı...

—Koridorlarda çok asker var. Ben geçerken, gerçek papaz sanıp selama duruyorlar ama, üçümüzün birden zindandan çıkmamıza imkan yok. Ne yapmalı? Acaba gardiyanın odasında kimse var mı?

İçeriden bir şarkı sesi duyuluyordu, zindancının karısı Afro, hem yün örüyor, hem de hafif bir şarkı mırıldanıyordu.

demek ki.. Ben hayatımda böylesine etkileyici bir ses duyduğumu hatırlamıyorum...

—Çok naziksiniz.. Eskiden kilisede ilâhi okurdum. Siz yeni rahip misiniz?

—Evet.. Buradaki mahkûmları Tanrı yoluna davete geldim ama, zindancıyı bulamadım...

Kadın yüzünü buruşturdu:

Arnavut Selami hayranlıkla:

—Ne güzel sesiniz var! dedi.

Zindancının karısı döndüğü vakit Arnavut Selami'nin kır saçlı, yakışıklı başını gördü:

—Teşekkür ederim, aziz peder. Oysa kocam nedense söylediğim şarkıları hiç beğenmez...

—Kocanız güzel şeylerden anlamıyor

—Ah, o ayyaş herif! Kimbilir yine nerede sızmıştır?

Arnavut Selami, bıyık burup, çapkın bir tavır takındı:

—Kocanız sizi ihmal etmekle büyük günah işliyor. Sizin gibi güzel bir kadın böyle yalnız bırakılır mı?

Afro'nun yüzü aydınlandı:

—Ah.. Ne kadar güzel konuşuyorsunuz aziz peder!

Arnavut Selami'nin hayran bakışları karşısında, kadın ister istemez gururlanmıştı.

Gerçekte, güzel bir kadın değildi. Kısa boylu, şişman ve kırmızı suratlıydı. Hayatının hiç bir çağında güzel olmadığı için erkekler kendisine yüz vermemişlerdi. On yıldır bu zindanda yaşıyordu ama on yılda kocasından başka hiç bir erkek kendisine yüz vermemişti. Oysa her taraf genç askerlerle doluydu. Saray da her gün çeşitli kepazelikler görüyor, kendisi de böyle maceralar yaşamaya özeniyordu. Ne yazık ki, yüzüne bakacak kimse yoktu.

Bu yüzden, Arnavut Selami'nin iltifatı ona cesaret vermiş ve heyecanlı bir aşk serü-

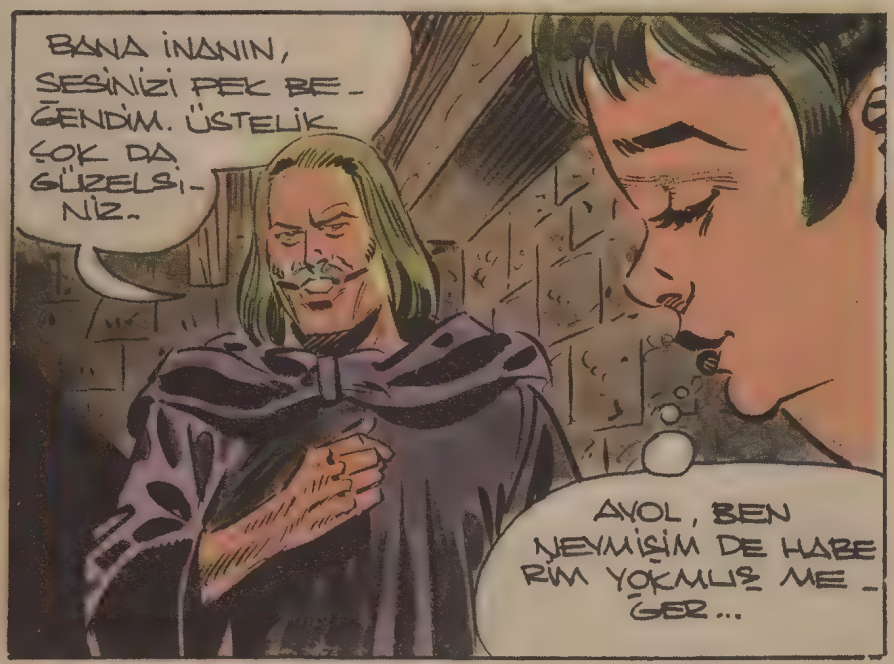

veni yaşama arzusunu kamçılamıştı.

Arnavut Selami içinden:

"—Kadın güzel sayılmaz ama, onun yardımını sağlamak için her fedakarlığı yapmam gerek" diye düşündü. Sonra yüksek sesle:

—Bana inanın sesinizi pek beğendim. Üstelik çok da güzelsiniz...

Afro, bu açık aşk ilanı karşısında daha da gururlandı. Sesinin güzelliğinden sonra, şimdi de erkeklerin hoşuna giden güzel bir kadın olduğunu keşfediyordu.

"Ayol ben neymişim de haberim yokmuş meğer!" diye düşündü.

Şimdi karşısındaki kır saçlı rahibe başka gözle bakıyordu.

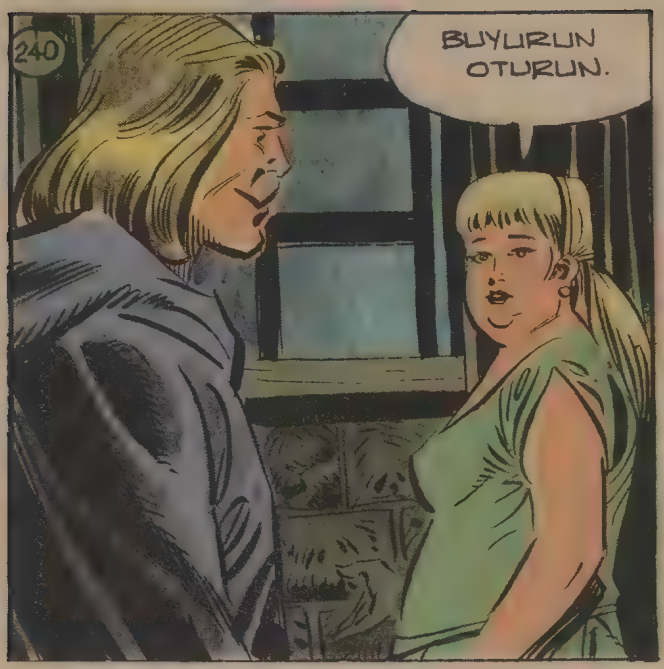

Bu adam, hiç de o kadar yaşlı değildi. Hem yakışıklıydı da...

Arnavut Selami'nin bakışlarından cesaretlenerek:

—Kocam uzun süre gelmeyecek peder, dedi. Buyurun oturun...

Arnavut Selami, kaybedecek fazla vakti olmadığını düşünerek kadını omuzlarından tutup, kendisine doğru çekti, şişman vücudunu güçlü kollarıyla sararken, kulaklarına aşk sözleri fısıldadı.

Hayatında ilk defa yaşadığı bu yasak aşk serüveni Afro'yu adeta sarhoş etmişti.

Çapkın rahibin ateşli öpücükleri dudaklarında dolaşırken:

—Ah.. Ne yapıyorsunuz? Bizi görürlerse mahvoluruz! diye inledi.

Arnavut Selami, kadını birdenbire bı-

rakarak:

—Doğru, haklısınız dedi. Koridorda bir çok asker var. Doğrusu başımın derde girmesini istemem. Oysa ne kadar güzelsiniz. Sizinle tehlikesizce sevişebilmek için hayatımın on yılını feda ederdim.

Vücudu, aşk ve şehvet duygularıyla dolan, her yanı ihtirasla titremeye başlayan zindancının karısı boğuk bir sesle:

—Buldum! diye haykırdı. Muhafızların yemek saati yaklaştı. İçkilerine ilaç koydum mu, hepsi sızar. O zaman hiç bir tehlike kalmaz..

Arnavut Selami sevinçle:

—Mükemmel bir fikir, dedi. Sen bir harikasın Afro...

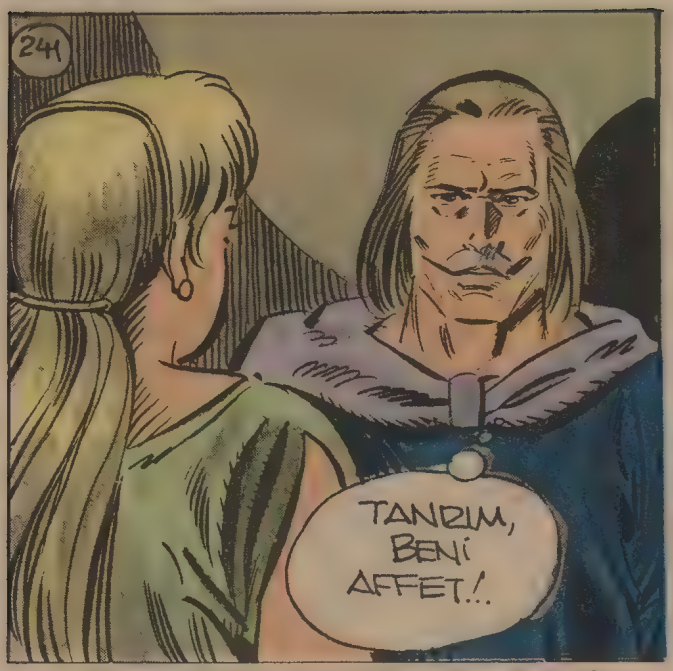

Şişman kadın, aşkı uğruna her fedakârlığı yapabileceğini anlatmak ister gibi, hayranlıkla çapkın papaza baktı.

Arnavut Selami, içinden:

"—Tanrım beni affet!" diye mırıldandı.

O, on sekiz yaşındaki genç kızlara bile yüz vermezken, böyle bir kadınla yatmak zorunda kalması, gerçekten kaderin bir cilvesiydi...

bir hançerin sivri ucunun sırtına dayandığını hissederek ürpermişti.

Geceydi.. Etraf karanlıktı.. Tomas titreyerek yerinden inledi:

—Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Alaylı bir ses cevap verdi:

—Ne çabuk unuttun canım? Ben başını getirene on bin altın vaat ettiğin adamım!

Ama bu fedakarlığı yapmak zorundaydı..

★ ★ ★

Karanlıkta bir feryat duyuldu:

—Ne var? Fakat siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden?

—Susss!..Yaşamak istiyorsan sesini çıkarma!

Despot Tomas, salona girer girmez celik

—Neee? Kara Murat?

—Ta kendisi...

Despot Tomas haykırdı:

—Olamaz! Yalan bu! Kara Murat yakalandı! Şu anda zindanda ölümünü bekliyor...

—Sen istediğin kadar öyle san.. Ben kendimi bilmez miyim?

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

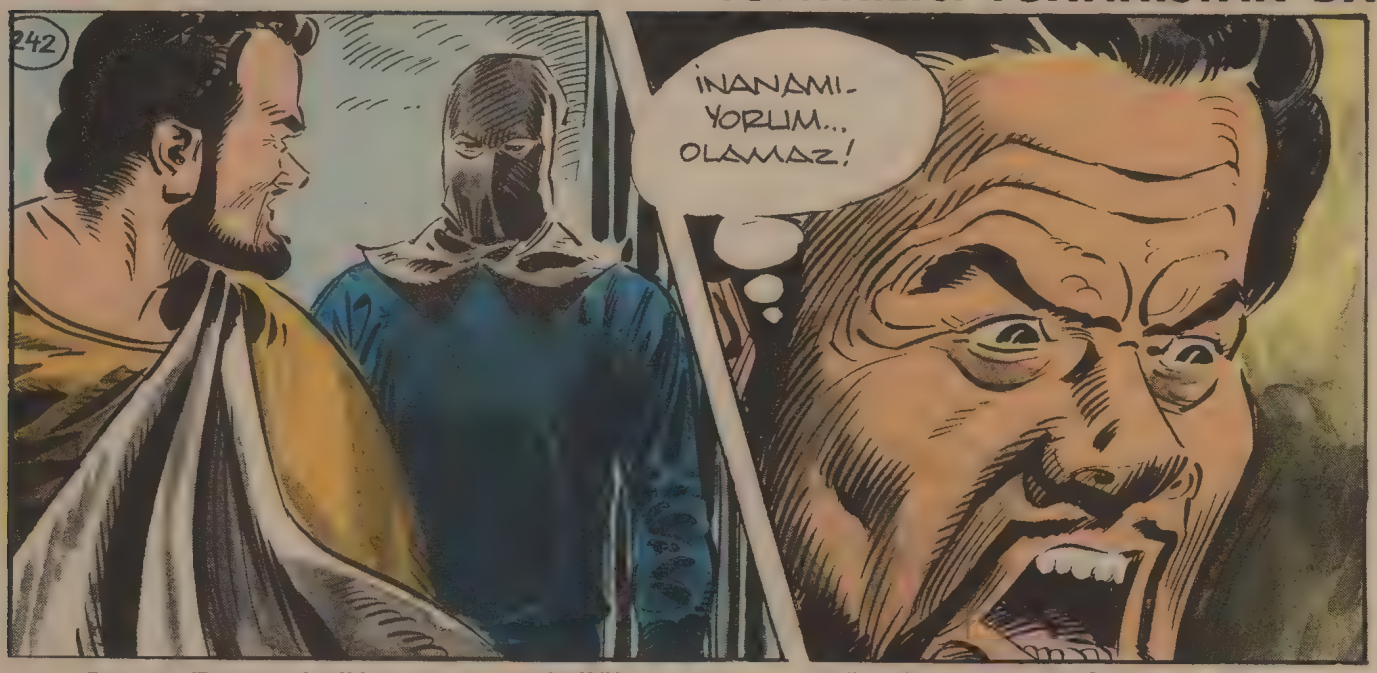

Despot Tomas, hafifçe başını çevirdiği vakit, siyahlar giyinmiş maskeli bir adam gördü, titredi.

Kâbus mu görüyordu? Uyanık mıydı? Tüm bedenini, soğuk terlerin kapladığını hissediyordu. Kalbi dehşetten durmuştu sanki...

Kara Murat oradaydı.. Hem de yanıbaşında....

Mümkün müydü bu? Hayır! Ama görüyordu.. Ne korkunç bir manzaraydı bu!

O adam.. O canavar nasıl girebilmişti buraya?

Müthiş düşmanın, Prenses Helena'nın odasında yakalanıp, zindana atılmasından sonra Despot Tomas rahatlamıştı.

Buna rağmen , büyük güvenlik önlemlerinin alındığı saraya bu haydutun böyle rahat-

ça girebilmesi için, muhafızların tanıdığı biri olması gerekiyordu.

Peki, kimdi bu canavar?

Ansızın, umutsuz bir çığlık koparak siyahlı adamın üzerine atıldı:

—Beni öldüremeyeceksin haydut...

Kara Murat:

—Sersem! diye haykırdı...

Kıyasıya bir dövüş başladı.

Olağanüstü bir güce sahip bulunan Despot Tomas, Kara Murat'ı bileğinden yakalamış, öteki eliyle de gırtlağına yapışmıştı.

Kara Murat güçlükle homurdandı:

—Boşuna çırpınıyorsun budala! İstersem seni delik deşik ederim! Dikkat! Kolla kendini!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 KASIM 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 407 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

İnanılmaz bir güçle sağ elini kurtardı ve peşpeşe iki müthiş darbe indirerek adamı sersemlettikten sonra çelik parmaklarını gırtlağına yapıştırdı:

—Hah,şimdi daha rahatça konuşabileceğiz!..Bıçağını aramaya kalkma, boğarım!.. Görüyorsun ya epey oyun biliyorum...

Despot Tomas soluk soluğa kalmış, debelenip duruyordu. Bir süre sonra rakibinin acı kuvvetine boyun eğmek zorunda kaldı.

Kara Murat alaylı bir sesle:

—Hah, dedi. İşte böyle uslu dur!..İnan, bu halinde pek sevimlisin!...

Despot Tomas soludu:

—Ne istiyorsun benden?

—Belgeleri...

—??!!...

—Belgeleri dedim! Duymadın mı?

—Hangi belgeleri?

—Leontari kentinin savunma planlarını..

Tomas dehşetle haykırdı:

—Hayır! Asla!...Planların yerini kimse bulamaz...

—Evet ama sen söyleyeceksin...

—Asla!..Asla!...

—Konuşacaksın dostum..Hem de şimdi..

—Hayır!..Hem, bütün saray kuşatıldı.. Kapana kısıldın..Bak,şu ipi görüyor musun? O gizli bir zile bağlıdır. Az önce tehlike işaretini verdim bile...

—Demek bu deliliği yaptın?

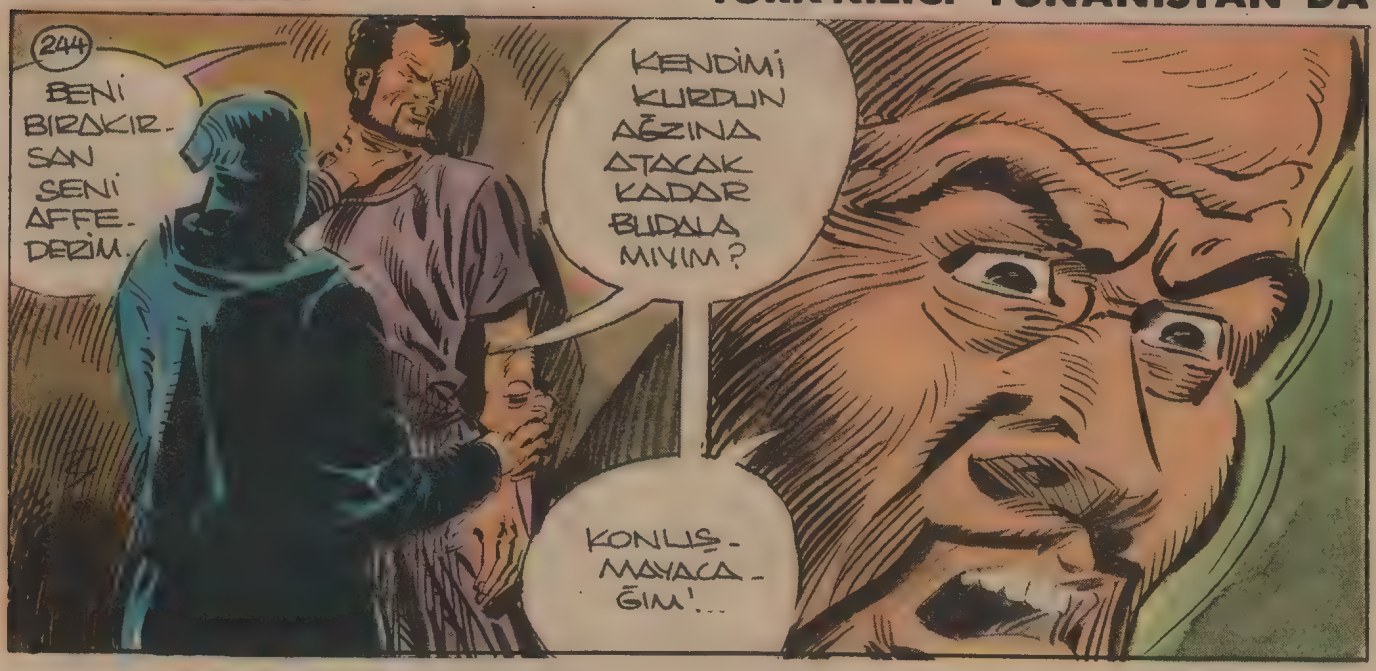

—Askerler neredeyse gelir. Beni bırakırsan seni affederim...

Kara Murat güldü:

—Kendimi kurdun ağzına atacak kadar budala mıyım? Hem adamların gelinceye kadar ben seni on defa öldürürüm...

Despot Tomas inledi:

—Planlardan vazgeç, sana ne istersen vereyim. Elli bin, yüz bin altın..Zengin olursun...

—Olmaz! Belgeleri ele geçirip surların dışında bekleyen adamımla padişaha yollamam gerek. Bu sayede savaş daha kısa sürecek, daha az kan akacak ve binlerce kişinin hayatı kurtulmuş olacak..Kararını verdin mi?

—Konuşmayacağım!...

—Öyleyse ecelin geldi...

Dışarıda birtakım gürültüler duyuldu. Sesler hızla yaklaşmaya başladı..İki dakika sonra dış kapıya ilk tekmeler indi..

Kara Murat:

—"Beş dakikam var!.." diye düşündü. "Bu süre içinde herifi konuşturmam gerek!"

Sarayın içinde şimdi kıyamet kopuyordu sanki..Az sonra dış kapı devrildi. Adamlar antreye, oradan da dış salona doldular..

Kara Murat, hançerini Despot Tomas'ın boğazına dayadı ve acımasızca bastırdı.

Kıpkızıl bir kan fışkırdı....

—Hiç şakam yok!..İki saniye daha susarsan, kafanı gövdenden ayıracağım!..

Boğazında yarım santim derinliğinde bir yarık açılan Despot Tomas, ılık ılık akan kanları hissederek müthiş bir çığlık attı:

—İmdat....İmdaaat!...

Kara Murat ona doğru eğildi ve kısık bir sesle:

—Dinle! dedi. Sözlerime iyi kulak ver. Planların burada olduğunu biliyorum. Onlar canından daha mı değerli? Sen öldükten sonra planların ne faydası olacak? Haydi, söyle!...

Leontari despotu, şimdi çok bitkin bir haldeydi. Yerlerde sürüne sürüne, bir köpek gibi af ve merhamet dileniyordu.

Bu ne sefil, ne rezil manzara idi?

Artık o mağrur Tomas'ın gururundan eser kalmamıştı. Korkuyor ve tir tir titriyordu...

Kara Murat, bıçağı biraz daha bastırarak haykırdı:

—Ölüyorsun Tomas! Az sonra cehennemi boylayacaksın...

Şimdi, salonun kapısı darbeler altında sarsılıyordu.

Kara Murat kükredi:

—Cevap ver!...

—Söylesem de faydası yok! Artık kaçamazsın!...

—Ölmek istemiyorsan söyle!

—Duvardaki tablonun arkasında bir kasa var. Anahtarı cebimde..Savaş planları orada saklı...

—Hah şöyle...

Kara Murat, Despot Tomas'ı bırakıp duvara atıldı, tabloyu çekti, altında gerçekten çelik bir kasa vardı. Tomas'tan aldığı anahtar la açtı..

İşte!...

Leontari kentinin savaş planları oradaydı...

Kara Murat'ın gözleri büyük bir sevinçle ışıldadı...

—Bunlar padişahın eline geçerse, bütün Yunanistan'ın fethi çocuk oyuncağı kadar basitleşir!..

Kapı, gürültü ve zafer çığlıkları arasında açıldı.

Despot Tomas askerlere Kara Murat'ı göstererek:

—Üstüne çullanın!...Yakalayın!..diye bağırdı.

Birkaç el birden Kara Murat'ı yakaladı.

On mızrak birden ona çevrildi.

Kara Murat döndü.

Askerler içgüdüsel bir korkuyla geri lediler.

Muhafızların başında Prenses Helena vardı. Hırçın bir sesle:

—Kımıldama! Vururuz! diye haykırdı.

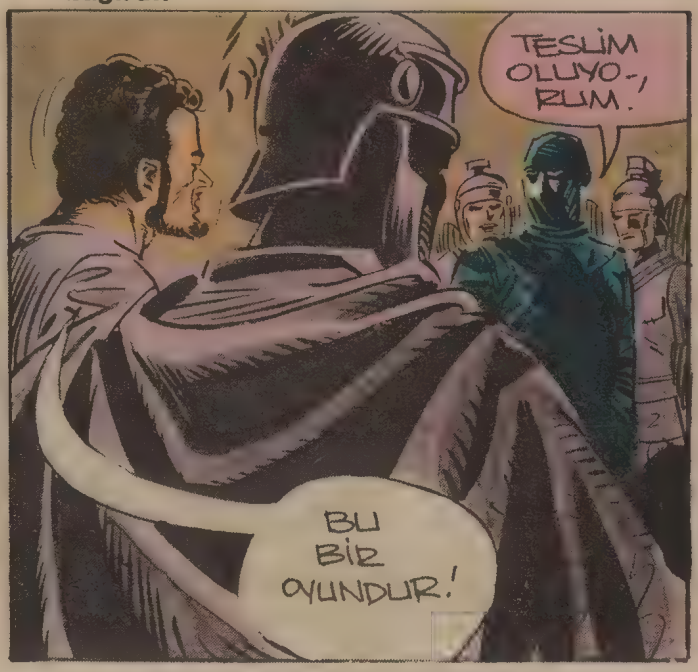

Kara Murat ciddi bir eda ile:

—Durun! dedi. Teslim oluyorum!..

Tomas homurdandı:

—Dikkat edin! Bu bir oyundur!...

Kara Murat sakin bir sesle:

—Hayır! dedi. Savaşı kaybettim. Bu kadar kişiyle vuruşmama imkân var mı?

Prenses Helena sert bir sesle emretti:

—Yüzündeki maskeyi çıkar!..

Despot Tomas haykırdı:

—Belgeleri ver!...

Kara Murat, savaş planları elinde, kayıtsız bir tavırla onlara bakıyordu.

Askerlerin kolları gergindi. Mızraklarını her an ona savurmaya hazır bir durumda bekliyorlardı...

Prenses Helena kahkahayı bastı:

—Ah!...Şu manzarayı görmek insana zevk veriyor!..Bu defa fena kısıldın!...Doğrusu kim olduğunu çok merak ediyorum!.. Çıkar maskeni!...

—Emredersiniz prenses!...

Kara Murat hızla yüzündeki maskeyi çekip attı.

Prenses de, Despot Tomas da büyük bir heyecan içindeydi.

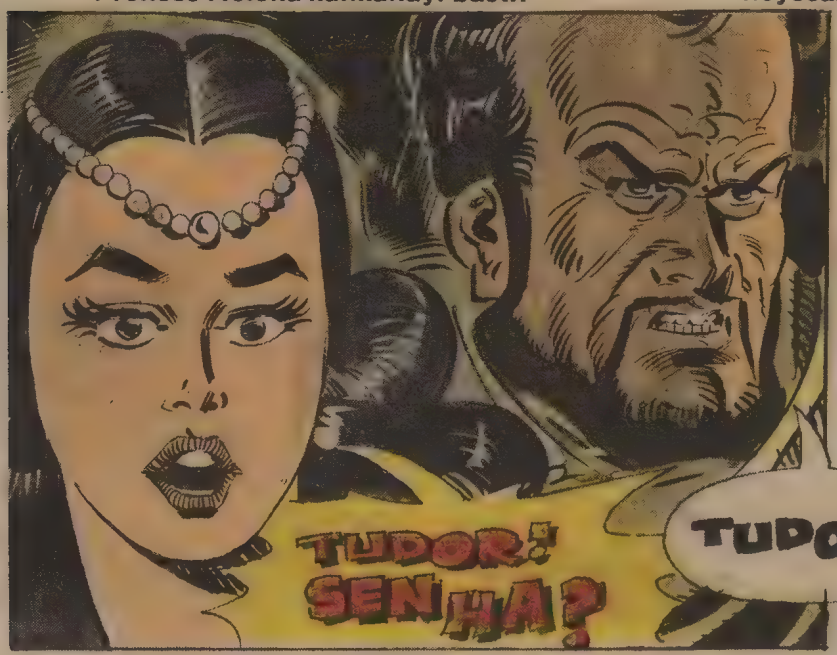

Şimdi onu görebileceklerdi...

Düşmanları artık meçhul değildi.

Askerlerden biri lambayı uzattı.

Canavarın yüzü aydınlandı...

Prenses Helena korkunç bir çığlık savurdu..

—Tudor!..Sen ha?...

Despot Tomas'ın beyninde şimşekler çaktı,gökler gümbürdedi,fırtınalar koptu.

Gerçek,kafasına güm güm indi...

Canavar,en güvendiği adamıydı...

Acı dolu bir sesle:

—Tudor!.Tudor! diye mırıldandı.

Şaşkınlık o kadar büyüktü ki,herkes donup kalmıştı sanki...

Kara Murat fırsatı kaçırmadı. Çevik bir hareketle pencereye fırlayıp alaylı bir kahkaha attı:

—Hoşça kalın baylar!..Yine görüşeceğimizi umarım!...

Askerler onu yakalamak için hamle yaptılar ama çok geç kalmışlardı..

Kara Murat inanılmaz bir cüretle kendini boşluğa bıraktı. Bir yandan da:

"—Tehlikeyi bilen bir insan iki kişi demektir. Azimli bir insan ise on kişiye bedeldir" diye düşünüyordu...

Avlarının bir anda ellerinden kaçtığını gören muhafızlar, arkasından müthiş küfürler feryatlar, tehditler savurdular...

Mızraklar ve kılıçlar havada uçtu ama hiç biri hedefini bulamadı.

Kara Murat, bahçenin çimenleri üzerine düşerken ellerini yere koyup bir takla attı. Sonra yay gibi fırlayıp ayağa kalktı.

Despot Tomas, pencereden başını uzatarak çığlık çığlığa bahçedeki muhafızlara seslendi:

—Tutun! Kaçmasın!...

Bahçe askerlerle doluydu.

Bazıları Kara Murat'a doğru koşmaya başlamıştı bile...

Kara Murat, kum gibi kaynayan bu muhafız birliğinin arasından nasıl geçip kurtulacaktı?...Bu imkânsız gibi görünüyordu..

Delikanlı şimşek hızıyla çevresine baktı.

Despot Tomas pencereden haykırmaya devam ediyordu:

—Vurun! Öldürün! Gebersin melun!..

Kara Murat kükredi:

—O kadar kolay değil!...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

İleride bir yokuş başlıyor ve bu yokuşun sonunda küçük bir bina görünüyordu..

Kara Murat:

—Bu binaya sığınmaktan başka çare yok! diye söylendi.

Hızla o yana atıldı.

İki asker önünü kesti:

—Dur! Teslim ol!...

Kara Murat vahşi vahşi homurdandı:

den devrildi.

Çatışma olanca şiddetiyle devam ediyordu.

Kara Murat'ın küçük binaya sığınacağı anlaşılmıştı.

Askerler yolunu keserek haykırdılar:

—Kaçamazsın! Teslim ol diyoruz sana!

Kara Murat adamlara müthiş bir kük-

—Gelin de teslim alın bakalım!...

Askerlerden biri, mızrağıyla Kara Murat'ın karnını deşmek istedi.

Delikanlı hızla yana çekilip mızrağı tuttu,büktü ve adamın elinden aldı.

Muhafız kılıcını çekmeye çalışırken Kara Murat'ın öldürücü darbesiyle yere yığıldı.

Delikanlı hızla döndü, mızrağı ikinci muhafıza fırlattı. Adam "Gık" bile diyeme-

remeyle cevap verdi:

—Savulun reziller!..Sizin gibi süt kuzularına teslim olur muyum?

Şimşek gibi kalkıp inen kılıçlı kolu havada ölüm daireleri çizdi.

Çığlıklar, haykırışlar, inlemeler birbirine karıştı.

Çarpışma müthişti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 KASIM 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 408 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Askerler kudurmuş gibi bağırıyor, saralılar gibi titriyor, kollar yalnız öldürmek için kalkıyordu.

Kara Murat'ın gözleri ateş saçıyor, düşmanlarına büyük bir korku salıyordu.

Genç adamın her yanı kan içinde kalmıştı.

Ama bu kanlar düşmanlarının yaralarından fışkıran kanlardı.

yor, boyun eğmiyor, vuruyor, öldürüyordu.

Yeni cesetler, eski ölülerin üzerine yığılıyordu.

Kara Murat birden kendisini kapının önünde buldu.

Dövüşe dövüşe, düşmanı yara yara küçük binaya varmıştı.

Kara Murat kendisini hızla içeri atıp kapıyı sürgüledikten sonra derin bir soluk a-

Delikanlının elindeki kılıç şaşmaz darbelerle hedefini buluyor, kendisine kanlı bir yol açıyordu:

—Savulun!..Savulun diyorum size!...

Üzerine sağdan, soldan,önden,arkadan kılıçlar yağıyor, her yanında çelikler parlıyordu.

Tek kişiydi...

Ama bu tek kişi, bir orduyla boğuşu-

larak yere yığıldı.

Yorgunluktan bayılmak üzereydi.

Bu sırada ensesine bir tabancanın soğuk namlusunun dayandığını hissederek ürperdi.

Sert bir ses:

—Kımıldama! dedi.

Kara Murat tarifsiz bir dehşet içinde dondu kaldı sanki...

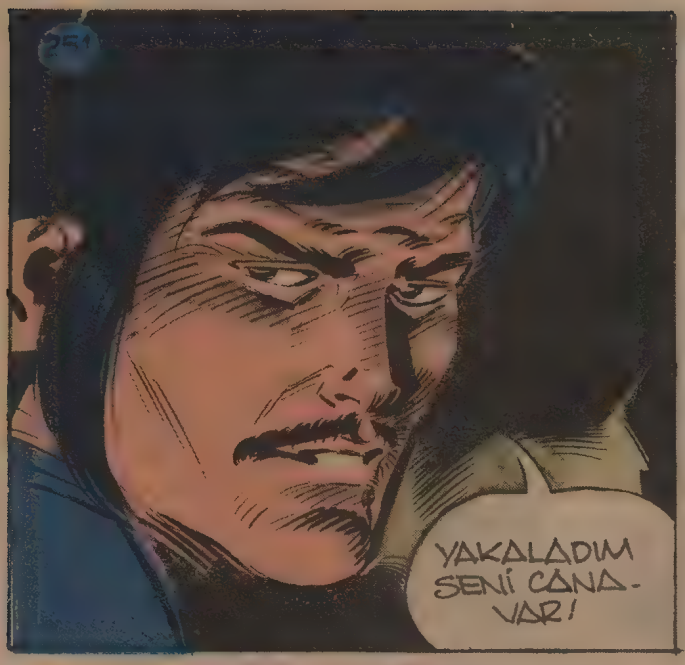

Ustaca kurulmuş bir tuzağa düşmüştü.

Yenik ve acı dolu bir sesle:

—Vay canına! Hapı yuttuk galiba? dedi.

Kara Murat'ı tuzağa düşüren ses, tatmin edilmiş bir kinin zevkiyle:

—Yakaladım seni canavar! diye haykırdı.

Bu ses, Prenses Helena'nın sesiydi.

Kara Murat:

istiyordu.

Kin ve öfke dolu gözlerini ona dikerek:

—Belgeleri ver! diye emretti.

Kara Murat göz kapaklarını ağır ağır kaldırdı, başını hafifçe çevirdi ve genç kıza en içli öpüşler kadar ateşli gözlerle bakarak:

—Ne kadar güzelsin prenses! dedi.

Helena sinirli bir şekilde ayağını yere

—Ah! Sen miydin Prenses? dedi. Bu ne güzel sürpriz böyle?

Şimşekler çakan gözlerini Kara Murat'a diken Helena dişlerini gıcırdatarak zalim bir şekilde mırıldandı:

—Kımıldarsan öldürürüm!...

Genç kız, Kara Murat'ın ıstırap çekişini inleyip yalvarmasını, karşısında ezilmesini

vurarak:

—Belgeleri ver! diye bağırdı.

Sesinin tonu, bir hırsıza, en aşağılık bir serseriye hitap edercesine otoriter ve sertti:

—Belgeler! diye tekrarladı.

Kara Murat istifini bozmadı. Sakin bir tavırla cevap verdi:

—Belgeler bende yok! Yerine ulaşmak için çoktan yola çıkmış bulunuyor...

—Yalan!..Onları kimseye verecek vakit bulamadın. Sen askerlerle çarpışırken buraya sığınacağını tahmin edip senden önce gelerek pusu kurdum...

—Belgeler bende yok prenses!...

—O halde ölmeye hazır ol!...

—Hazırım!...

Prenses Helena tabancasının horozunu kaldırdı.

Tetiğin kurulmasından doğan tüyler ürpertici tıkırtı odanın sessizliğinde çın çın öttü.

Helena:

—Sonun geldi haydut! dedi.

★ ★ ★

Bu sırada binanın kapısına öfkeyle yük-

lenen askerler, başlarındaki subayın emriyle geri çekildiler:

—Bırakın!. Zorlamayın kapıyı!. Herif kafese girdi. Kaçamaz artık...

Muhafızlar sevinç çığlıkları attılar.

Öyle ya...Binayı kuşattıkları takdirde adamın kaçmasına hiç bir olanak kalmazdı.

Ya teslim olacak,ya da ölecekti...

Birden ağaçlıklar arasında bir hışırtı duyuldu. Despot Tomas rüzgâr gibi hışımla askerlerin yanına geldi:

—Ne oldu?

—Haydut kapana kısıldı asaletmeap!..

—Bu binaya mı girdi?

—Evet...Az sonra hep beraber hücum edip kapıyı kırarak onu kıskıvrak yakalayacağız.

Despot Tomas uzun uzun binaya baktı. Bu şeytan adamın kaçmasından korkuyordu. Sapsarıydı..Vahşi bir karar verdi. Dişlerini gıcırdatarak:

—Evi ateşe verin! diye emretti.

Subay yanlış duyduğunu sanarak korku içinde mırıldandı:

—Ne dediniz asaletmeap?

Tomas kükredi:

—Aptal herif!..Binayı yakın dedim. O haydutu canlı yakalamaya ne gerek var? Alevler arasında kebap olsun...

—Emredersiniz asaletmeap!.. Şimdi evi çıra gibi tutuşturururuz!...

★ ★ ★

Helena tabancalı elini biraz öne doğru uzatarak haykırdı:

—İşte! Öldürüyorum seni!...

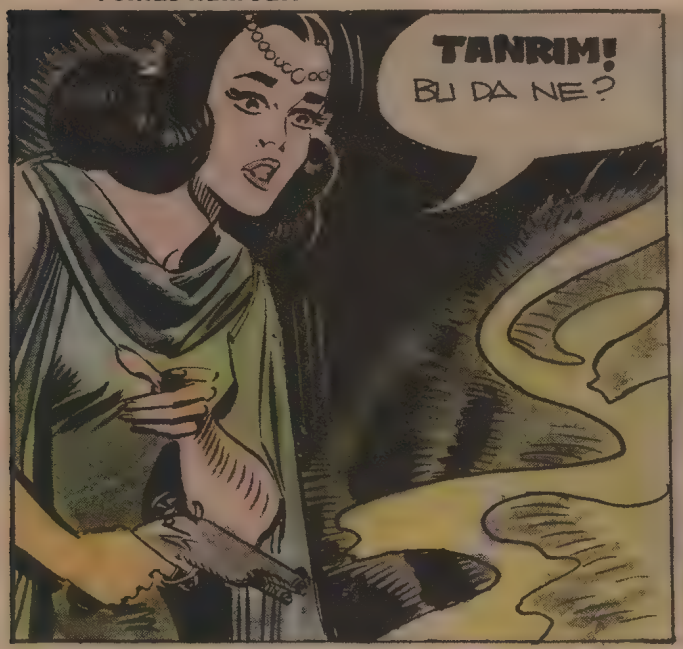

Tam tetiği çekmek üzereyken birden gözleri endişeyle büyüdü:

—Tanrım!..Bu da ne?

Bina çatır çatır yanıyordu...

Birden dumanların odaya dolmaya başladığını, alevden dillerin duvarları yaladığını gördü, titredi.

Kara Murat soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

—Bu yangın da nereden çıktı? diye söylendi. Sonra genç kıza acı acı bakarak hazin bir sesle:

—Galiba beraber öleceğiz Prenses! dedi...

Helena, tabancalı kolunu umutsuzlukla indirdi. Yüzünü yakın bir ölümün korkusu sarmıştı:

—Bir şeyler yapmalıyız! diye telaşla bağırdı.

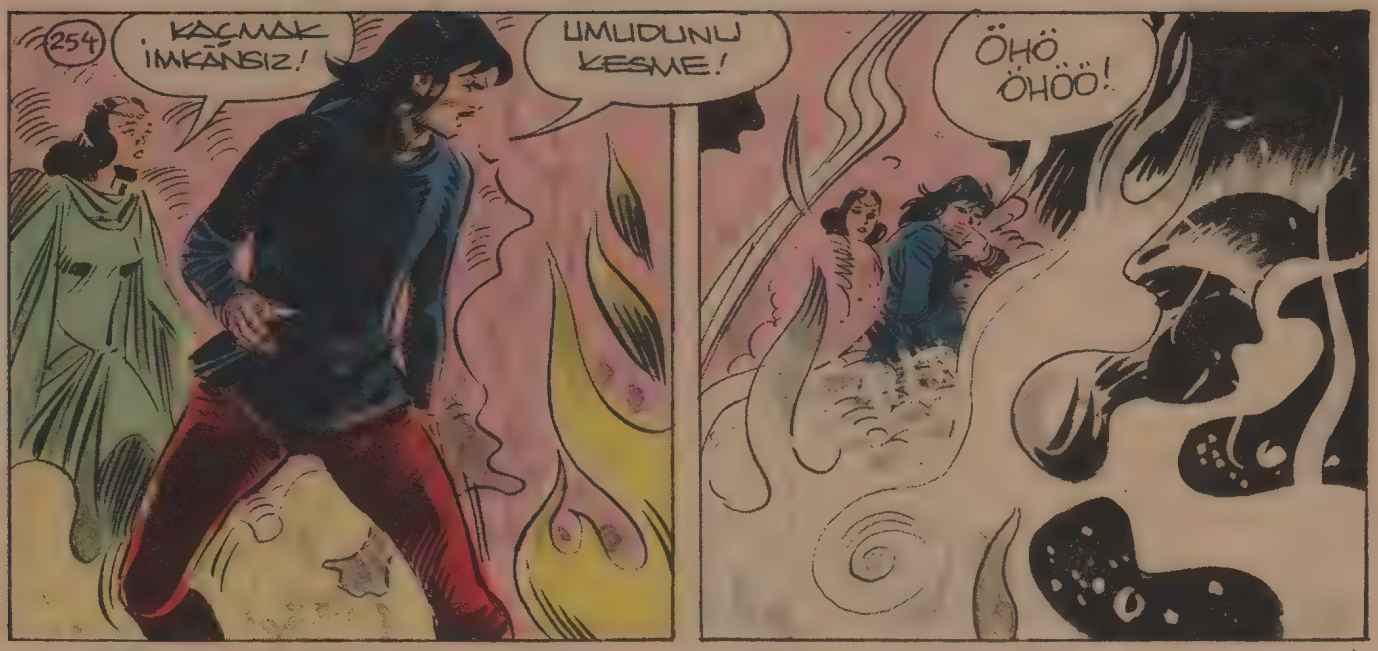

Tehlikenin çok yakın oluşu iki düşmanı o an için dost haline getirmişti.

Kapıya doğru atıldılar ama dışarıya çıkan yolun alevler içinde kaldığını dehşetle gördüler:

—Kaçmak imkansız!...

—Diri diri yanacağız...

—Feci bir ölüm bu...

—Umudunu kesme...Bir çıkış yolu bulacağız....

Yangının çatırtıları büsbütün ürpertici bir hal almıştı.

Alevler, homurtular çıkararak önüne gelen her şeyi yutuyordu.

Dumandan öksürmeye başlamışlardı.

Bu sırada binanın dışından şeytanî bir kahkaha duyuldu:

—Hah hah ha!....Yaktım seni Kara Murat!.. Evi ateşe verdik!..Tavada balık gibi kızaracaksın! Senin pişmeni zevkle seyredeceğim!...

Kara Murat:

—Tomas!...Ah kalleş köpek! diye bağırdı.

Helena büyük bir panik içindeydi:

—Benim burada olduğumu bilse evi ateşe vermezdi! diyerek pencereye koştu ve sesinin yettiği kadar bağırdı:

—Asaletmeap!..Yangını söndürün!..' İçeride ben de varım!...

Tomas bir an duyduğu sese inanamadı..

Beyninde şimşekler çaktı.

Kızı ne arıyordu orada?

Deli gibi haykırdı:

—Helena!..Helena!..Sen misin?

—Evet asaletmeap!.. Kara Murat'la beraber beni de yakıyorsunuz...

—Eyvah!. Kızım içeride!...Çabuk söndürün yangını..Askerler! Su getirin!...

Despot Tomas,gözleri yuvalarından uğramış, yüzü morarmış bir halde çılgın gibi sağa sola koşarak emirler yağdırmaya başladı:

—Kendi elimle kızımı yaktım!..Kızımı yaktım!...Tanrım,bu ne felaket? diye inliyordu...

Alevler bütün binayı sarmıştı.

Kara Murat'la Helena'nın üzerine ateş ve duman hücum ediyordu.

Şimdi, kızgın korlarla dolu bir mangalın içinde gibiydiler.

Öleceklerdi...

Buradan kurtulamayacaklarını anlıyorlardı.

Merdivenler, kapılar pencereler çıra gibi yanıyordu.

Bulundukları döşemenin bir kısmı korkunç çatırtılarla çöktü, kıvılcımlar odada uçuştu..

İkisi de öksürüyorlardı. Dumandan boğulacak gibiydiler...

O dehşet anında bile Kara Murat:

—Korkma Helena!..Kurtulacağız!..Hiç bir zaman umutsuzluğa kapılmamalı! Daha birkaç dakikamız var! diyordu.

Öbür odaya kaçtılar...

Ölüm bütün dehşetiyle peşlerinden geliyordu.

Alevler az sonra bulundukları yeri de sardı.

O an, Kara Murat için de umutsuzluk korku ve dehşet anı oldu.

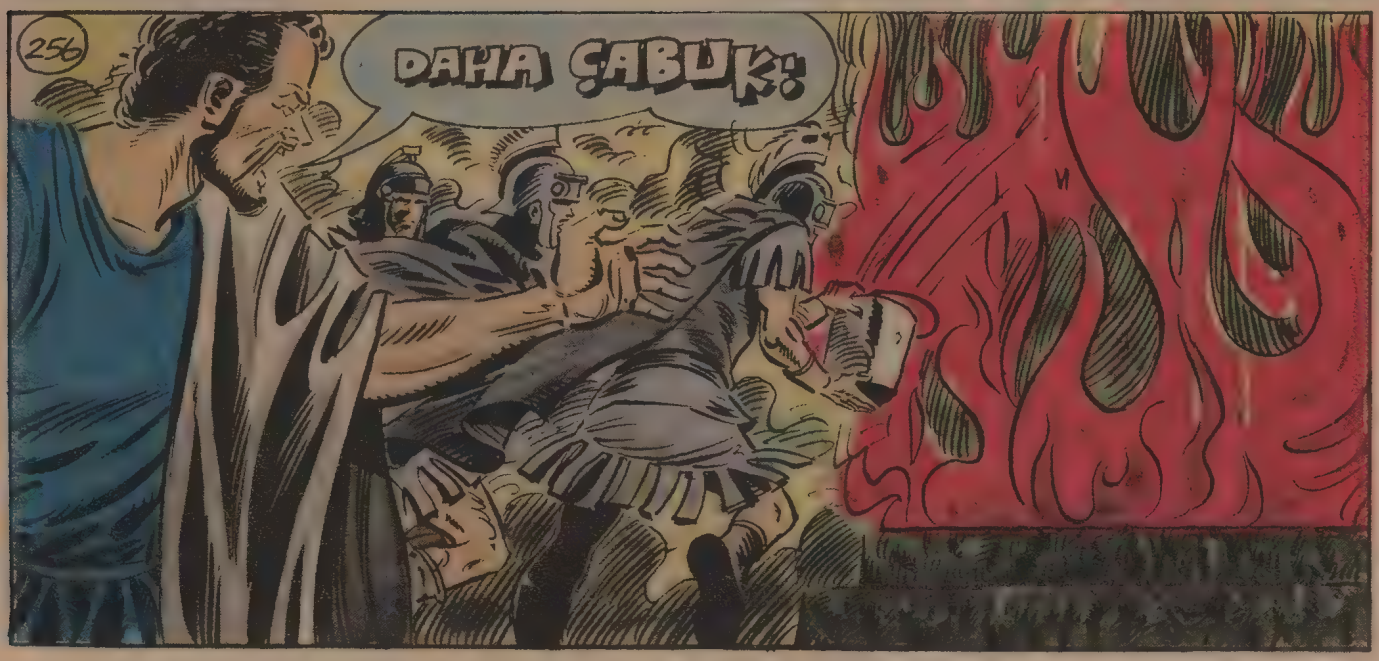

Prenses Helena titreyerek onun eline sarılmıştı.

Her taraf cehennem gibiydi.

Dışarıda askerler kovalarla su dökerek yangını söndürmeye çalışıyorlardı ama ne mümkün!...

Despot Tomas, önüne gelen askeri tokatlıyor, tekmeliyordu:

—Daha çabuk!..Daha çabuk! diye haykırıyordu.

İçinde bulunduğu çaresizlikten kuduracak gibiydi.

Alevler son katı da hızla tutuşturmuştu.

Her yer kor gibiydi.

On dakika sonra bina korkunç bir gürültüyle çöktü.

Kızıl kıvılcımlar gökyüzüne doğru uçtu.

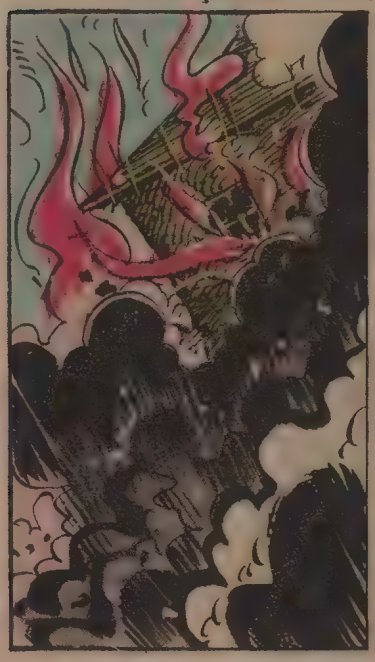

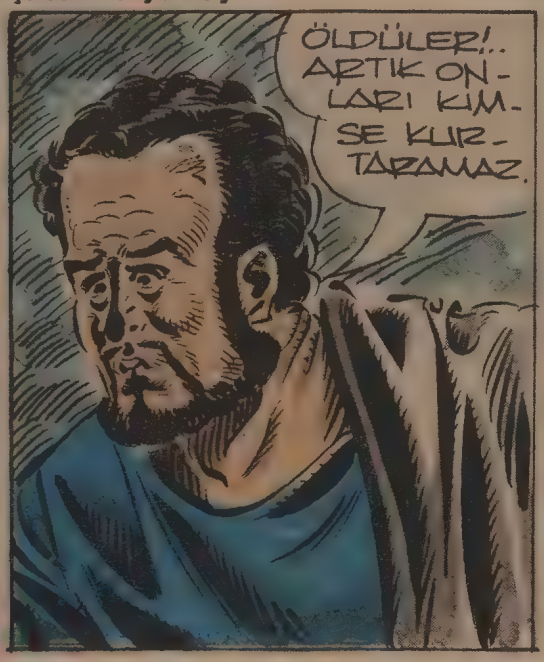

Yangın her yanı kızıla boyamıştı.

Bina şimdi bir alev seli halinde görünüyordu.

Despot Tomas:

—Öldü!..Öldüler!..Artık onları kimse kurtaramaz!..Ah Helena, Helena! diye inleyerek düştü bayıldı...

★ ★ ★

Oysa Kara Murat ile Helena yaşıyordu.

Mucize gibi bir olaydı bu...

Bakınız nasıl olmuştu?...

Kara Murat ve Helena, kendilerini takip eden alevlerin önünden umutsuzluk içinde kaçarlarken ambar gibi bir yere gelmişlerdi.

Ateş çemberinin ortasındaydılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 KASIM 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 409 FİYATI 10 KURA

Armağan kazanan talihli okurlarımız belli oldu

(15 'inci sayfamızda)

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Kara Murat haykırdı:

—Allah kahretsin! Durumumuz çok kötü...

Helena inledi:

—Hiç umut yok mu?

—Düşünüyorum...

İki genç ıstırap içinde yarım dakika kadar durdular..

Çevrelerinden gökyüzüne doğru mütheş alevler yükseliyor, dışarıdan askerlerin çığlık çığlığa haykırışları duyuluyordu.

Birden Kara Murat sevinçle bağırdı:

—Kurtulduk!..Kurtulduk! Helena!...

—Nasıl?...

—Haydi şunun içine bir bakalım...

Kara Murat, yangının göz kamaştırıcı aydınlığında, yanlarına yuvarlanan boş ve büyük bir fıçıyı gösteriyordu.

Helena hiç bir şey anlamadan alık alık baktı.

Kara Murat ısrar etti:

—Haydi yavrum..Haydi güzelim.. Çabuk ol...

Sonra sordu:

—Ömründe hiç boş fıçıya girmedin mi? Öyle ya,prensesler boş fıçıya girip ne yapsınlar?..

Helena hâlâ hiç bir şey anlamamıştı. Fıçıya girerek nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu.

Kara Murat yapılacak işi göstererek Helena'ya örnek oldu:

—Bak..Bana yardım et de fıçıyı yan yatıralım. Şimdi bu fıçı yuvarlana yuvarlana denize kadar gidebilir. İşte ben içine giriyorum. Sende benimle gelecek misin?

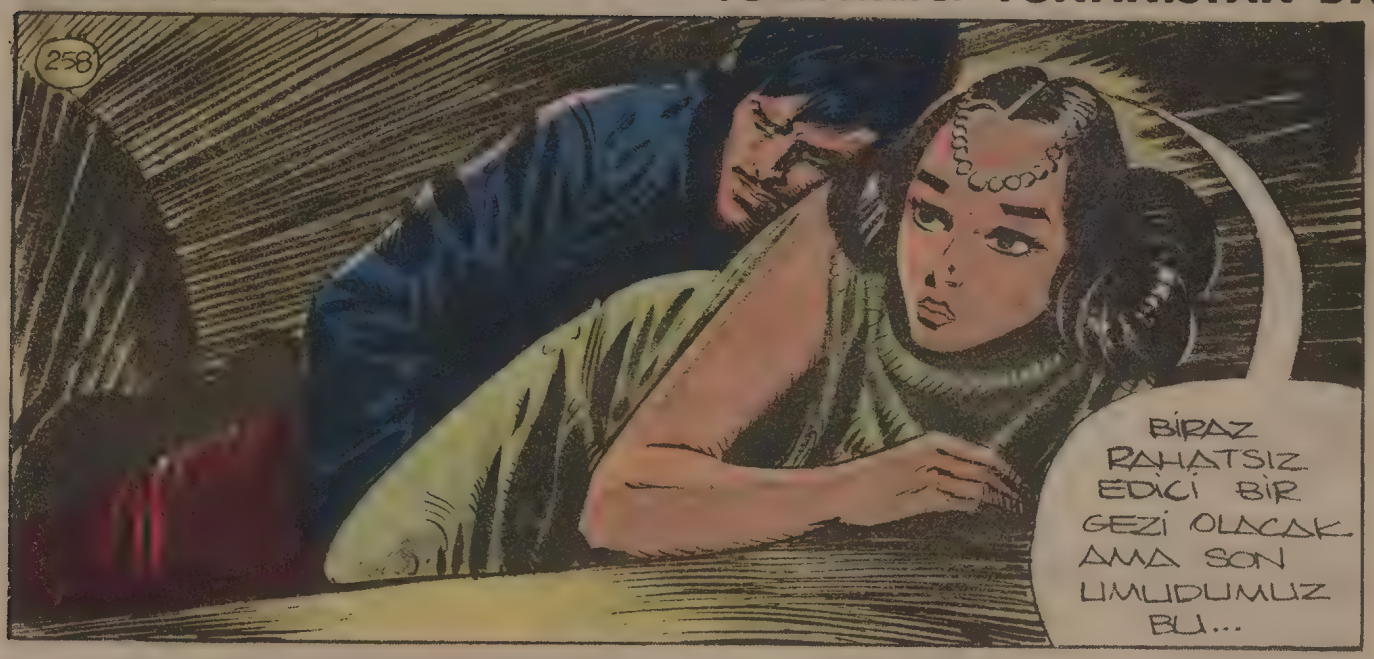

Helena, Kara Murat'ın akıllara durgunluk veren fikrini ve çılgınca teşebbüsünü nihayet anlamıştı:

—Evet, ben de geliyorum!. diye cevap verdi.

Helena fıçının içine girdi. Kara Murat da genç kızın yanına sokularak fıçının açılıp kapanır üst kapağını eliyle çekerek iyice kapadı.

Kara Murat:

—Şimdi,dedi. İçinde hareket ederek bunu çevireceğiz. Biraz rahatsız edici bir gezi olacak ama son umudumuz bu...

Helena ürkek bir tavırla:

—İnşallah alevler arasında bizi durduracak bir engel çıkmaz! diye mırıldandı.

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—İşte o zaman fıçı kebabı oluruz!..

Birkaç saniye sonra fıçı hızla yuvarlanmaya başlamıştı.

Kara Murat'la Helena'nın vücutları birbirine yapışmıştı sanki...

Fıçı baş döndürücü bir hızla yuvarlanıyor, Kara Murat, alevlerin ısısı kadar genç kızın sıcaklığının da vücudunu yaktığını hissediyordu.

O korku ve dehşet anında bile gövdesi aşk ve şehvet duygularıyla ürperdi.

Bir süre sonra,fıçının dış tarafındaki çatırtıdan ve sıcaklığın korkunç derecede artmasından yangının en şiddetli yerinden geçtiklerini anladılar.

Bereket versin ki,fıçıyı durduracak bir engel yoktu ve yokuş aşağı gidiyorlardı.

Bu yüzden fıçı gittikçe hızlanarak yuvarlanıyordu.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

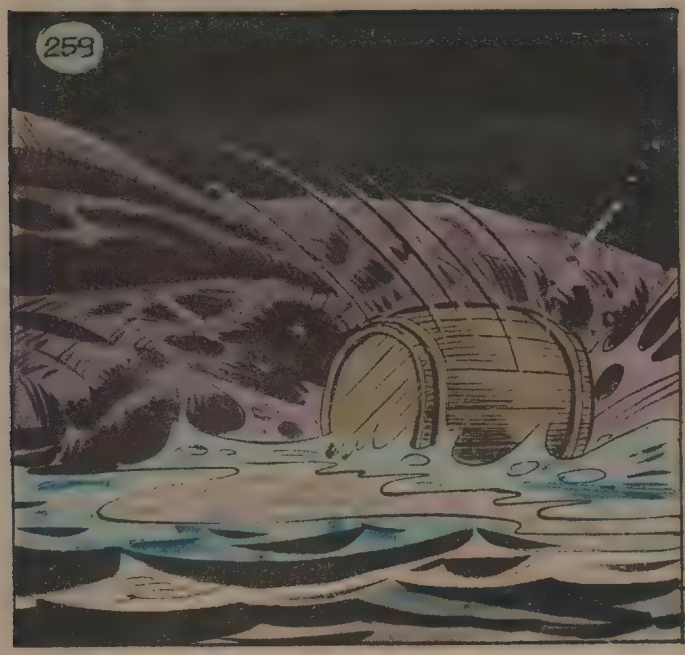

İçinde bulunan iki genç ezilmiş hırpalanmış, fır fır dönmekten sarhoş gibi olmuştu.

Askerlerden bazıları yuvarlanan bu fıçıyı gördüler ama aldırış bile etmediler.

O fıçının içinde iki insanın bulunduğunu nasıl bilebilirlerdi?

Fıçı yuvarlandı yuvarlandı ve hızla bahçeyi aşıp sahile geldi.

Sonra büyük bir gürültüyle dalgaların arasına düştü.

Kara Murat kapağı açarak fıçıdan çıktı. Az sonra suyun üzerinde iki baş göründü. Prenses Helena derin derin soluk alarak:

—Başım dönüyor! dedi...

Yüzerek kıyıya çıktılar. İkisinin de ayakta duracak hali yoktu. Üst üste yığılıp kaldılar. Fıçı içindeki garip seyahat onları perişan etmişti.

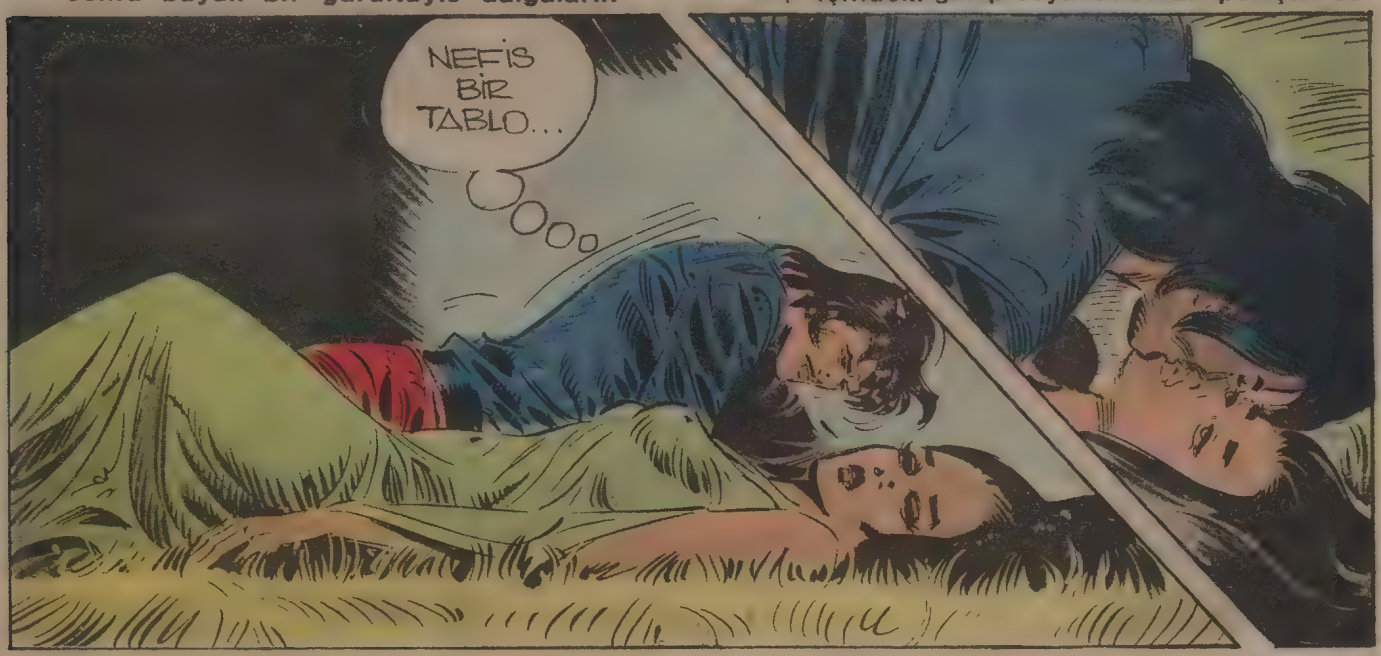

Prenses Helena'nın ıslak elbisesi tenine yapışmış, vücudunun bütün hatlarını olanca güzelliğiyle ortaya çıkarmıştı.

Kara Murat,nefis bir tablo kadar çarpıcı olan genç kızın vücudunu hayran hayran seyretti.

Yan yana yatıyorlardı.

Uzandı,alev gibi kavuran dudaklarıyla onun dudaklarını buldu...

Prenses Helena Kara Murat'a karşı duyduğu kinin, gerçekte büyük bir sevgiden kaynaklandığını o zaman daha iyi anladı.

Böyle bir erkeğe tapabilirdi.

Genç kızın dişi kokusu, Kara Murat'ın başını döndürüyordu.

Helena, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı:

—Çok güçlüsün. Ama inan bana senin bu gücünü bir anda yok edebilirim. Benim karşımda bir hiç haline gelebilirsin!

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Beni yenme sevdasından vazgeç artık. Her defasında yenildin. Kadına da yenilmek yakışır zaten...

Helena hırsla soludu:

—Ama bir gün yeneceğim. Seni aciz ve zavallı bir duruma getireceğim!..

—Bunu yapamayacaksın, diyen Kara Murat, bu sözlerini ateşli bir aşk öpücüğü ile mühürledi.

Çelik gibi kollarıyle genç kızı sardı. Helena'nın gittikçe uyanan vücudu şiddetli bir zevkle kıvranıyor, Kara Murat'ın sert par-

maklı ellerinin okşayışı onu tepeden tırnağa derin bir hazla ürpertiyordu.

Kara Murat, Helena'nın ıslak elbiselerini çıkardı. Şimdi çimenlerin üzerinde çırılçıplaktı. Sırtüstü uzanıp, gözlerini kapadı, dudaklarını araladı ve delikanlıyı hareketlerinde serbest bırakarak teslimiyet anını bekledi.

....Ve o an şimşek gibi geldi,çaktı...

Helena, bu teslimiyet karşılığında inanılamayacak kadar kudretli bir zevkle kıvrandı.

İhtiras dalgası çekilince ikisi de soluk soluğa ve sırt üstü çimenlere uzandılar.

Helena, ihtiras dolu bir sesle:

—Seni seviyorum Kara Murat, dedi. Ama bu sevgi, senden öç almama engel olamayacak...

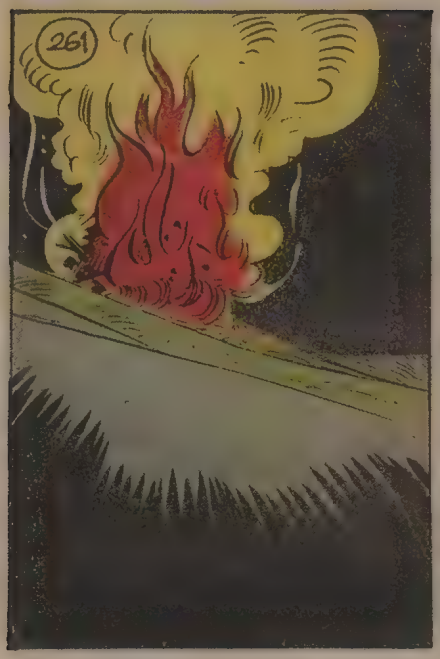

...Seni bir defa daha uyarıyorum benden kork!...

Kara Murat umursamaz bir şekilde omuz silkti...

Uzakta, yarım saat önce fıçının içinde terk ettikleri bina hâlâ alev alev yanıyor, gecenin karanlığında gökyüzüne kıvılcımlar saçılıyordu...

★ ★ ★

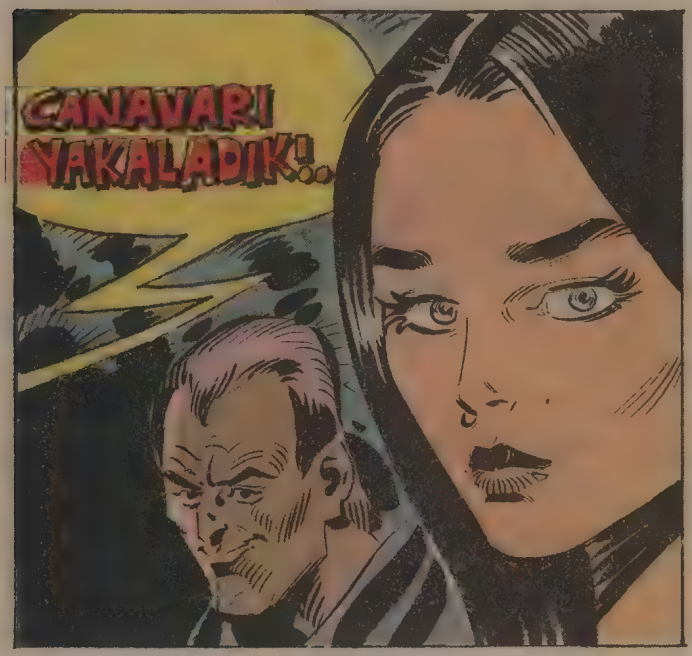

döndü ve baygın yere düştü..

Müthiş bir sevinç çığlığı ortalığı inletti:

—Canavarı yakaladık!...

Prenses Helena olayı sapsarı bir yüzle seyrediyordu.

Adamların başında bulunan Kocabaş Yasef,Helena'nın karşısında saygı ile iki büklüm olarak:

Birden,karanlıklar arasından sekiz on kadar gölge fırladı..Başlarındaki adam korkunç bir sesle kükredi:

—Yakalayın!..

Kara Murat hızla kılıcına davrandı ama çok geç kalmıştı. Üzerine atılan ağla, balık gibi kıskıvrak yakalandı.

Ağı parçalamaya çalışırken kafasına balyoz gibi bir darbe indi,gözleri karardı,başı

—Prensesime hizmet edebildimse ne mutlu bana! dedi.

Sonra, yaptığı işle gururlanarak devam etti:

—Yangın yerinden çıktığınız andan beri sizi izliyordum efendimiz. Siz haydutu akıl almaz bir ustalıkla oyalarken ben gidip adamlarımızı topladım...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Prenses Helena, bulanık bakışlarla, yerde baygın yatan Kara Murat'ı seyrediyordu.

Kalbinde, aşk ve kinin iç içe eridiği karışık duygular vardı.

Kara Murat'ı seviyor muydu?

Bu soruya içinden "Evet" demek zorunda kaldı ve bu, genç kıza, hayatını altüst edecek kadar derin ve şiddetli bir acı verdi.

Çünkü aynı anda içi, Kara Murat'ın kanını akıtmak, canını almak arzusu ile kavruluyordu.

Kocabaş Yasef, Helena'nın içinde çarpışan aşk ve kin duygularını sezdi, kıskançlıkla kıvranarak:

—"Onu seviyor" diye inledi.

Helena emretti:

—Tutuklunun üzerini arayın!..

Yasef atıldı, dizini Kara Murat'ın göğsüne dayadı, çabuk ve usta hareketlerle her yanını yokladı sonra yüzünü buruşturarak:

—Hiç bir şey yok efendim, dedi.

Helena ayağını yere vurarak öfkeyle haykırdı:

—Nasıl yok? Bir daha ara! Olması gerek! Bul...

—Yok efendim..Her yanına baktım. Olmayan bir şeyi bulamam ki...

Helena'nın yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. Kendi kendine mırıldandı:

—Belgelerin padişaha verilmek üzere yola çıktığını söylemişti. Acaba doğru olabilir mi? Bunu nasıl yapabildi? Onu konuşturup gerçeği mutlaka öğrenmek gerek...

KARA MURAT

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Helena eğildi, elini Kara Murat'ın alnında gezdirdi. Az önceki öfkesini unutarak sonsuz bir tatlılıkla saçlarını okşadı.

Onunla niye düşman yaratılmışlardı?

Niye birbirleriyle amansız bir mücadele halindeydiler.

Oysa mutlu olabilirlerdi. Birbirleriyle o kadar ortak yanları vardı ki...

Prenses Helena başını doğrulttu, ruhundaki fırtınayı çevresindekilere hissettirmemek için sert bir sesle emretti:

—Tutukluyu saraya götürün! Benim odamda sorguya çekeceğiz! Dikkat edin çok tehlikelidir!..

Adamlar başlarını salladılar:

—Biliyoruz..Ayılırsa hepimizi öldürür. Hem de gözünü kırpmadan...

Helena, Kocabaş Yasef'e:

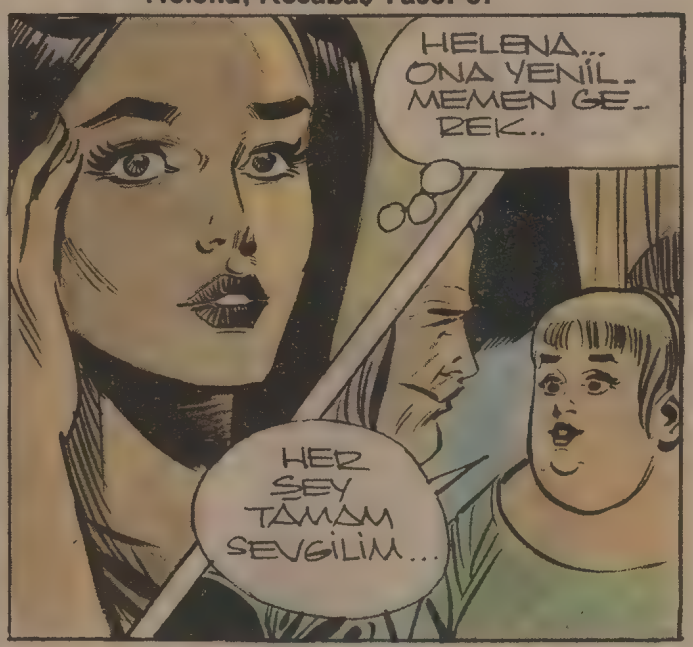

—Onu büyücüden aldığımız iksirle mahvedeceğiz!..dedi.

Bunu söylerken sesi titriyordu.

Heyecanlandığı, beyaz göğsünün hızlı hızlı kalkıp inişinden belliydi. Her türlü olay karşısında sert olan yüreği ürkek bir kuş gibi çırpınıyordu.

Birden elini alnına götürerek kendini toparlamak istedi.

"Helena kendine gel!..Şu basit, fakir ve serseri Türk seni nasıl heyecanlandırabilir? Ona yenilmemen gerek..Sen daha güçlüsün.. Anlıyor musun ? Daha güçlü...."

★ ★ ★

Zindancının karısı Afro:

—Her şey tamam sevgilim! diye fısıldadı. Şaraplarına koyduğum ilaçla askerlerin hepsi derin bir uykuya daldı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 ARALIK 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 410 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Arnavut Selami sevinçle:

—Güzel.. Sen bir meleksin Afro! diye bağırdı.

Afro, okşanmak isteyen bir kedi gibi mırıldanarak usulca sokuldu:

—Artık rahat rahat sevişebiliriz sevgilim! Kendimi sana vermek, her şeyimle senin olmak istiyorum!

Arnavut Selami kaşlarını çattı:

—Şimdi sırası değil Afro..Önce, zindandan dostlarımı kurtarmam gerek...

Afro'nun gözleri faltaşı gibi açıldı:

—Neee? Sen papaz değil misin?

—Hayır yavrum...Ben de tutuklulardan biriyim..

Afro'nun gerilen dudaklarından bir kin ve nefret çığlığı fırladı:

—Ah, alçak!.. Aldattın beni rezil!

—Uzatma!.. Haydi düş önüme.. Bir kadın tutuklunun hücresine gidiyoruz...

Afro, Arnavut Selami'nin elinde pırıl pırıl parlayan hançeri görünce, mosmor kesildi. Aşk hülyaları bir anda bitmiş, bütün dünya başına yıkılmıştı sanki!..

Afro önde, Selami arkada, yola koyuldular.

Yüksek tavanlı ve karanlık bir dehlizden geçerek yıkık birkaç yeraltı kubbesinin altından yürüdüler.

Arnavut Selami lâf olsun diye konuşuyordu:

—Ne korkunç yer burası? Kaç mahkûm var?

—Yüzden fazla...

—Peki bunların suçu neymiş?

—Senin suçun neyse, onlarınki de o...

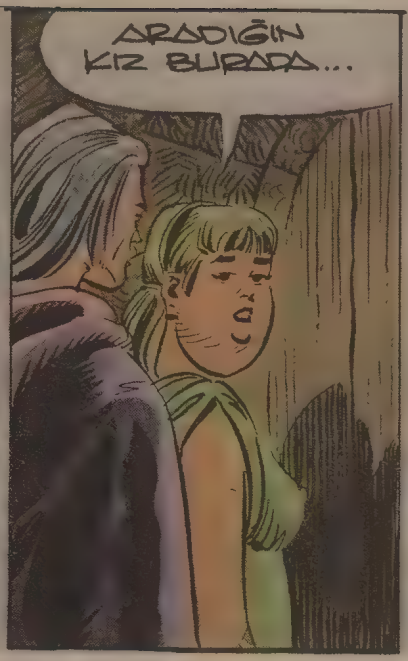

—Burası ölüm kokuyor.. Mezardan beter bir yer!

—Buraya senin gibi en azgınlar kapatılır!

Yürüdüler...Yosunlu, pis ve kaygan merdivenlerden yirmi basamak kadar indiler.Buranın havası teneffüs edilir gibi değildi.

—Geldik mi?

—Evet...Yedi numara.. Aradığın kız burada...

Arnavut Selami, kadının elinden anahtarı aldı, kilidi açtı, sürgüyü çekti...

Burası korkunç bir yerdi. Fenerin hafiften aydınlattığı yosunlu ve ıslak duvarın dibinde Zeynep oturuyordu. Yüzünde yırtıcı bir ifade vardı.

Zindancının karısı homurdandı:

—Bu kız panter gibidir.Onu buraya atıncaya kadar akla karayı seçtik!..

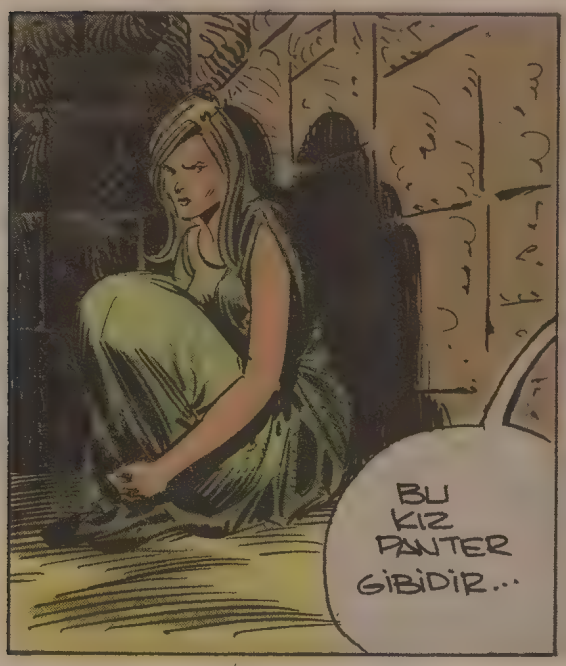

Arnavut Selami, genç kıza:

—Haydi gel! Gidiyoruz! dedi.

Zeynep'in ağzı, şaşkınlıktan bir karış açıldı:

—Neee? Beni serbest mi bırakıyorsunuz?

Arnavut Selami gülümsedi:

—Ben Cıngıldak Mehmet'in arkadaşıyım. Lütfen benimle gelin...

Bu söz, her şeyi aydınlatmaya yeterdi.

Selami, yarım saat sonra Durakoğlu ve Cıngıldak Mehmet'i de alarak zindandan çıkmış bulunuyordu.

Afro ise, sağlam bir iple sıkı sıkı bağlanarak bir paket gibi odasında bırakılmıştı...

Zavallı kadının hayatındaki ilk aşk serüveni böyle talihsiz bir şekilde bitmiş oluyordu.

★ ★ ★

Leontari kentinin kiliselerindeki çanlar acı acı çalıyor ve büyük tehlikeyi haber veriyordu:

—Türkler geliyor!

Şehir halkı büyük bir telaş içindeydi.

Halk surlara koşuşmuştu. Uzakta, ufkun bittiği noktada yaklaşan Türk ordusunun havalandırdığı muazzam toz bulutu görülüyordu.

Ertesi gün kanlı kuşatma başlayacaktı.

Bir kısım Yunanlılar:

—Kanımızın son damlasına kadar çarpışalım!.. Türklere ölüm! diye bağırıyordu.

Despot Tomas dişlerini gıcırdatarak:

"—Savaş planları düşmanın elinde...Şu halde biz de onları aldatmak için planın tam tersini uygulamalıyız" diye homurdandı.

Şimdi bütün şehir, karınca yuvası gibi kaynıyor,,yağlar kaynatılıyor, silahlar bileniyor,kanlı ve korkunç bir savaşın tüm hazırlıkları yapılıyordu...

★ ★ ★

Kocabaş Yasef, soran bakışlarını Prenses Helena'ya dikerek:

—Benim asil ve güzel efendim dedi.İnsan kalbine saygı ve sevgi aşılayan,bazen de müthiş bir korku salan o güzel gözlerinizde bir keder okuyorum.Sizi üzdüm mü yoksa? Sizi üzgün görmektense ölmeyi tercih ederim...

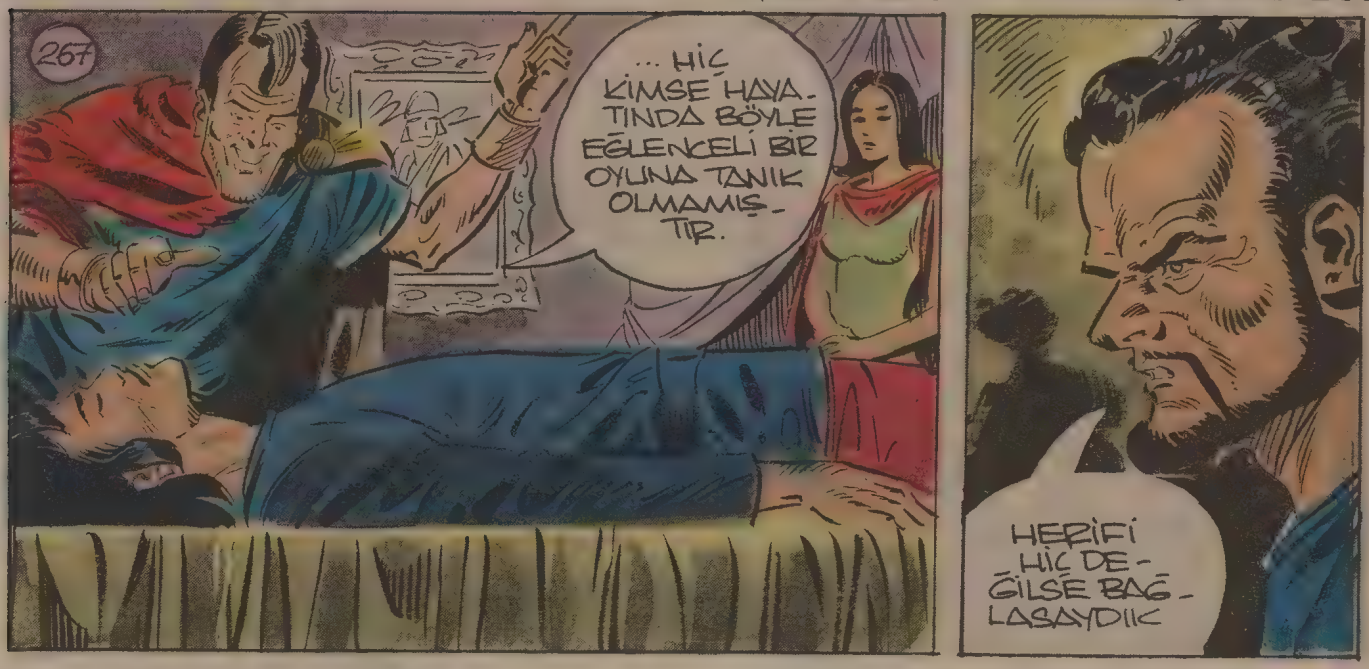

Helena kararlı bir ifadeyle:

—Hayır, devam et! diye emretti.

Kara Murat tahta bir masanın üzerinde sırt üstü yatıyordu.

Kocabaş Yasef, baygın bir halde olan delikanlının sararmış yüzüne dikkatli dikkatli baktı, sonra sevinçle ellerini birbirine sürterek sırıttı:

—İşler yolunda.. Şimdi öyle bir oyun seyredeceğiz ki, hiç kimse hayatında böyle eğlenceli bir oyuna tanık olmamıştır...

Despot Tomas, endişeli bir sesle:

—Herifi hiç değilse bağlasaydık! dedi. Çok tehlikeli bir cani olduğunu unutmayalım.

Kocabaş Yasef, başını salladı:

—Hayır aziz efendim. Artık canavarın dişi sökülmüştür. Hiç kimseye en ufak bir zararı dokunamaz...

Tomas derin bir merak içindeydi:

—Şimdi ne olacak?..

—Oyunumuz başlayacak.. Önce Kara Murat derin uykusundan uyanacak ve...

Tomas birden heyecanlandı:

—Bir tedbir olarak onu bağlasak iyi olurdu...

—Aman efendimiz, siz hiç merak etmeyin. Canavarın bütün gücü artık bitmiştir. Geri gelecek olan yalnız aklı ve düşüncesidir. Kuvveti, bir bardağı bile kaldıramayacak kadar azalmıştır. Ona öyle bir ilaç verdim ki, her şeyi yapabilecek, yürüyecek, gezecek, görecek, duyacak, ama vuramayacak, atamayacak, kaçamayacaktır...

Odada bulunanlar derin bir hayret içinde:

—Müthiş bir şey! diye mırıldandılar.

Kocabaş Yasef, gururla devam etti:

—Bu ilacı Prenses Helena ile beraber Büyücü Nikola'dan aldık. Haydut artık bize karşı gelemeyecek kadar zayıfladı. Onu en sevdiği gücünden mahrum ettik. Şimdi yavaş yavaş kendisine geliyor. Bakalım, acı gerçeği anlayınca yüzü ne hal alacak?

Odadakiler, heyecanla Kara Murat'a doğru eğildiler. Delikanlı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı.

Önce göz kapakları oynadı...

Etraftakiler ellerinde olmayarak birkaç adım gerilediler.

Kara Murat'ın ansızın fırlayıp boğazlarına sarılmasından korkuyorlardı.

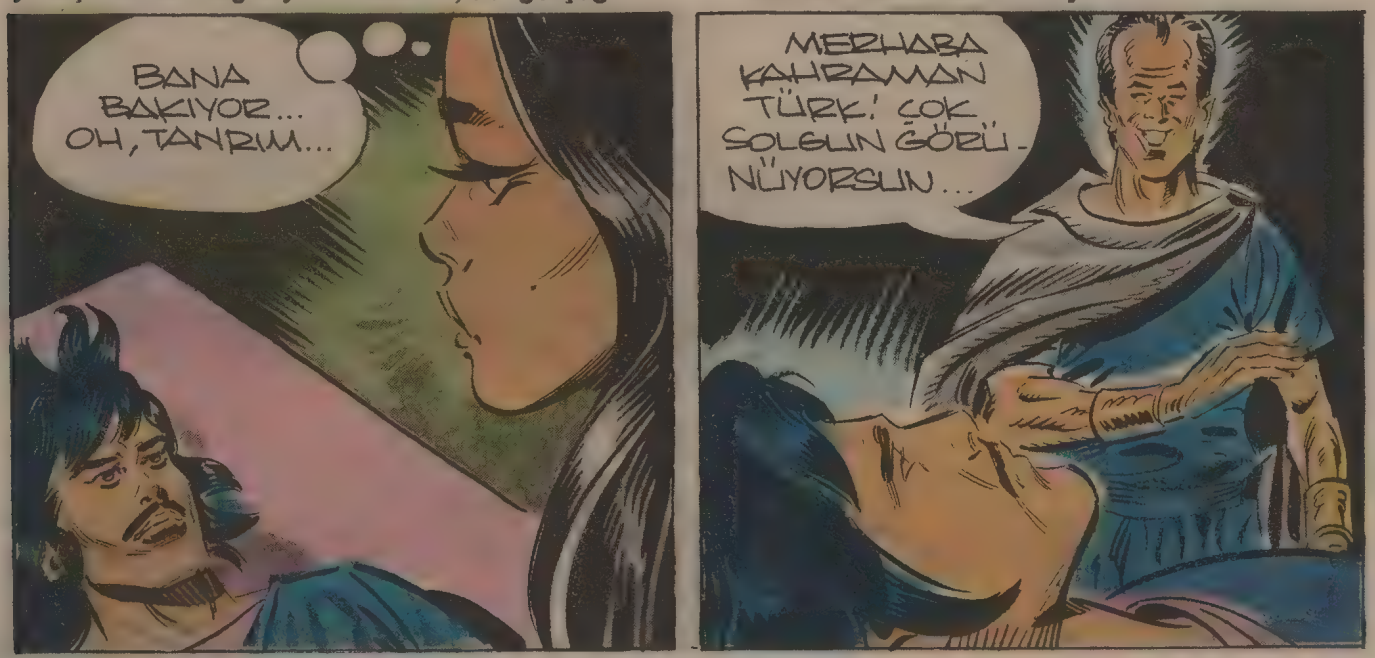

Ama Kara Murat hiç kımıldamadı.

Aralık duran göz kapakları arasından şaşkın bakışlarla çevresini süzdü.

Gözleri Prenses Helena'ya takılınca biraz durdu. Bu boş bakışlarda korkunç bir sitem var gibiydi.

Helena'nın kalbi ıstırapla titredi.

Koca bir kahramanı bu hale getirmeye hakkı var mıydı?

Kara Murat'ın hareketsizliği Kocabaş Yasef'i sevindirdi. Alaylı bir kahkaha atarak:

—Merhaba kahraman Türk! Ne o? Çok solgun görünüyorsun! Hani o çattığın vakit çevrene korku salan gözlerin? Ne oldu böyle? Süt dökmüş uyuz bir kedi gibisin..Duyuyor musun? Uyuz bir kedisin sen...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

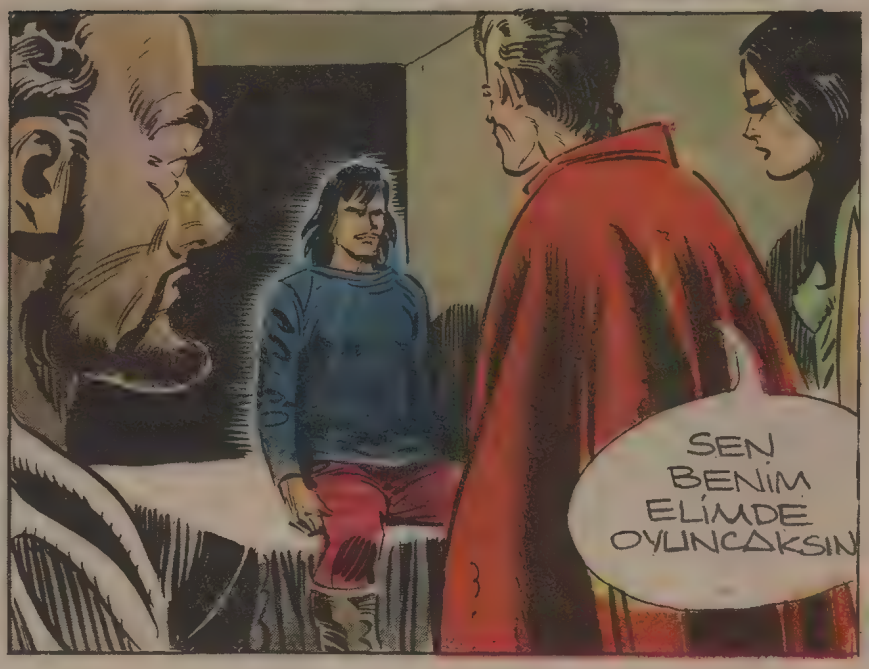

Sol eliyle Kara Murat'a bir tokat attı:

—Vah vah! Çok acıdım sana!.. Ağzın süt kokuyor be...Sen benim karşımda nesin ki? Koca bir hiç! Haydi ayağa kalk!..

Kara Murat emre uyarak doğruldu.

Despot Tomas ve Prenses Helena dehşet içinde bu sahneyi izliyordu.

Kara Murat,şimdi ne yapacak, bu ağır hakaretlere tepkisi ne olacaktı?

Kocabaş Yasef,Kara Murat'ın yanaklarına peş peşe iki tokat daha attı:

—Şrak! Şrak!

Sonra güldü:

—Sen benim elimde oyuncaksın...Hadi, korusana kendini...Senin gibi bir kabadayı için tokat yemek ayıp değil mi?

Kara Murat hiç kımıldamadan duruyordu.

Acaba söylenenleri duymuyor muydu?

Anlamıyor muydu?

Uyuşmuş muydu?

Odadakiler hem gördükleri olayın dehşetinden, hem de Büyücü Nikola'nın iksirinin gücüne tanık olduklarından donup kalmışlardı.

Koca Kara Murat nasıl olmuş da böyle durgun, donuk ve mahzun bir hale gelmişti.

Tomas:

—Ne oldu bu adama yahu? diye sordu.

Kocabaş Yasef, memnun memnun sırıttı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 ARALIK 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 411 FİYATI 10 LİRA

Yepyeni bir kahraman

SARICABEY'in SERÜVENLERİ

(9'uncu sayfada başladık)

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

—Ona ne olduğunu yalnız Prenses Helena ile ben biliriz..

—Ölecek mi?

—Henüz değil...

—Hiç bir şey duymuyor ve anlamıyor galiba...

—Hayır! Her şeyi duyuyor ve anlıyor...

—Yasef, Kara Murat'a doğru eğildi:

—Söylediklerim doğru değil mi? Beni duyuyor ve anlıyorsun...

Delikanlı hafifçe başını salladı. Bununla Yasef'in sözlerini doğruluyordu. İpnotize edilmiş gibi bir hali vardı.

Kocabaş Yasef, bir tokat daha attı...

Kara Murat'ın vücudu şiddetle sarsıldı, yüzü kıpkırmızı kesildi. Bütün gücünü harcayarak kolunu kaldırmak istedi ama kımıldatamadı...

Yasef kahkahalar attı:

—Kendini çok zorluyorsun değil mi? Bütün şehri ürküten kuvvetine ne oldu? Nasıl? Istırap mı çekiyorsun yavrum? Vah vah! Ne acı!

Gerçekten Kara Murat'ın kendisini çok zorladığı görülüyordu. Gözleri büyümüş, alnında iri iri terler belirmişti.

Helena şimdi eserinden korkuyor, utanıyordu.

Kara Murat'ı bu hale kendisi getirmişti. Onun içler acısı hali, dayanılır gibi değildi.

Kara Murat'ın her yanı taş kesilmişti sanki..Yüzünde sadece derin bir ıstırap ifadesi vardı.

Kocabaş Yasef ona yaklaştı:

—Nasıl? Bizim gücümüz karşısında bir hiç olduğunu anladın değil mi? Sen şu anda metelik bile etmezsin..

Kara Murat belirsiz bir şeyler mırıldandı. Güçlükle kalktı, salonu boydan boya yürüdü ve bir iskemleye yuvarlandı.

Bütün iradesini kullanarak bedenini felce uğratan korkunç bitkinlikle mücadele ettiği görülüyordu.

Hazin bir manzaraydı bu.

Helena:

—Istırap çekiyor! diye mırıldandı..

Despot Tomas:

—Ya da rolünü mükemmel oynuyor! dedi.

Kara Murat başını ellerinin arasına aldı ve dakikalardan beri ilk defa konuştu:

—Ah!.. Beynim!.. Düşünen, çalışan, a-

dalelerime emreden beynime ne oldu? Hiç bir şey düşünemiyorum.

Kara Murat'ın pek bitik bir hali vardı. Ayağa kalktı, birkaç adım attıktan sonra başka bir iskemlenin üzerine yuvarlandı.

Kocabaş Yasef alaylarına devam etti:

—Yooo! Olmadı ahbap! Bana öyle aç kurt gibi bakıp homurdanma! Seni ayağımın altına alıp çiğnerim ha!

Kara Murat'ın yüzü kıpkırmızıydı. Alnındaki damarlar kabarmış, morarmıştı. Çektiği azabın dehşetinden sık sık soluyordu.

Yasef, Kara Murat'ın göğsüne şiddetli bir yumruk attı:

—Zor nefes alıyorsun değil mi? Bu sana çok bile..Varlığınla dünyayı kirletiyorsun...

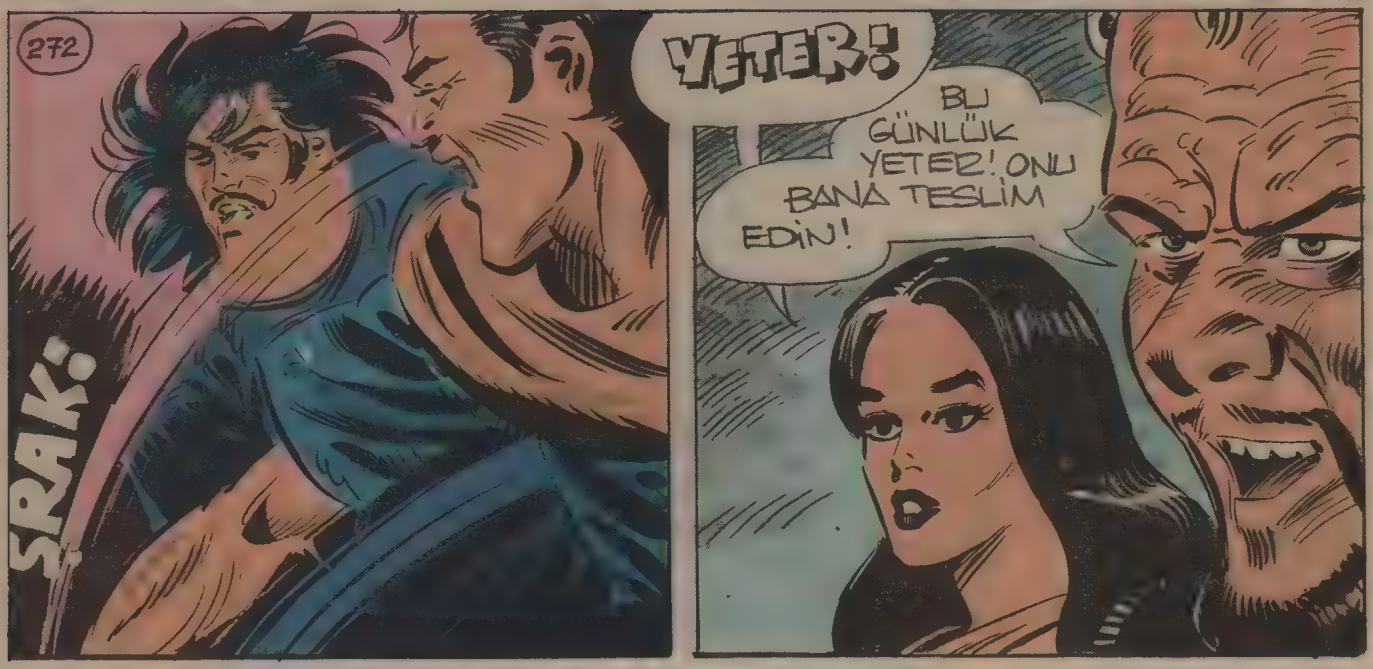

....Seni öyle feci bir şekilde gebertece-ğim ki, doğurduğu için anana lânet edeceksin...

Kara Murat'ın yanaklarında iki tokat daha şakladı.

Kocabaş Yasef coşmuştu.. Gösterisinin çevrede yarattığı şaşkınlıkla gurur duyuyor, övünüyordu.

Prenses Helena:

—Yeter! dedi.

Despot Tomas:

—Evet! diye ekledi. Bu günlük yeter! Onu bana teslim edin! Sarayda bir eğlence gecesi düzenleyip, başrole Kara Murat'ı çıkaracağım. Bana bir soytarı lâzım. Bu görevi Kara Murat yapacak.. Herkes, koca kahramanın perişan halini görüp, kahkahadan kırılacak...

Kara Murat, boş ve anlamsız gözlerle

ona bakarken, Despot Tomas neşeli kahkahalar attı:

—Hah hah ha!. Aferin Helena.. Aferin Yasef... Mükemmel bir iş başardınız... Türk kuşatmasının başladığı şu günlerde, en kuvvetli Türk'ün ne hale geldiğini görmek bütün Yunanlılara moral verecek...

Tomas muhafızlara dönerek emretti:

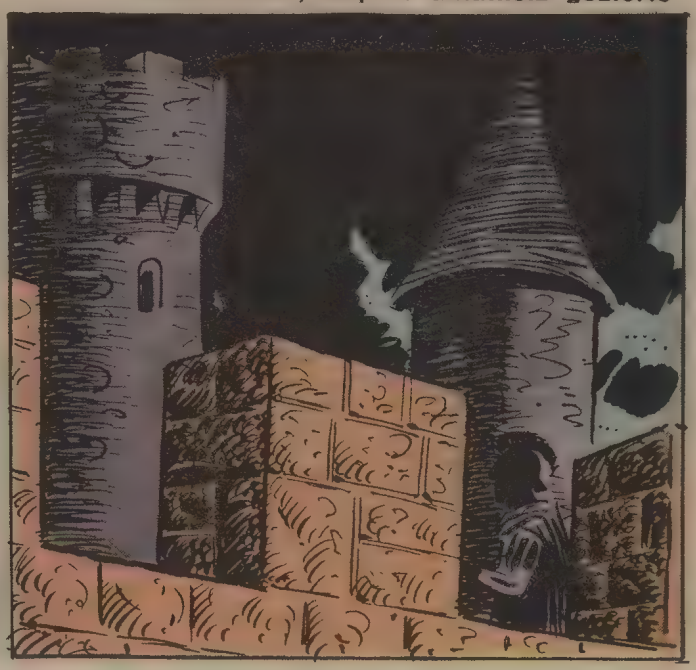

—Askerler!.. Şu adamı hapsedin? İyi bakın, bir şey olmasın! Onun, eğlence gecesinden önce ölmesini istemiyorum.

★ ★ ★

Leontari kentinin duvarları alaca karanlık içinde, hayalet gibi yükseliyor, sivri burçlardaki bayraklar akşamın hafif rüzgârında usul usul dalgalanıyordu.

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

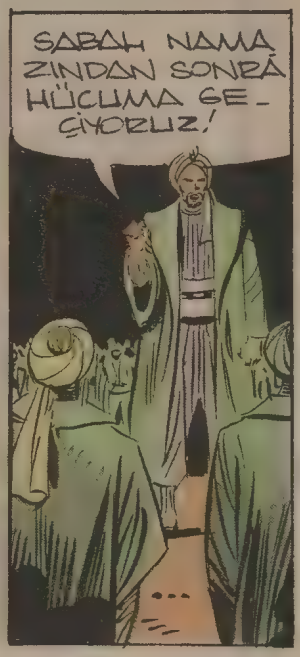

Türk ordusunun çadırları, kaleye giden ana yolun yanındaki geniş alana kurulmuştu.

İstanbul'dan Mora'ya kadar, nehirler, bataklıklar, dağlar aşırtılarak getirilen dev topların korkunç görünüşleri vardı.

Ertesi sabah gün doğarken, Türk ordusunun bütün komutanları Fatih Sultan Mehmet'in huzuruna çağrıldı.

Padişah ayaktaydı...

Keskin bakışlı gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Karşısında sıralanan paşaların yüzlerine bir bir bakarak konuştu:

—Hazırlıklar tamam.. Bugün toplar gürleyecek ve savaş başlayacak. Beylerin, paşaların, ağaların kendilerine verilen bölgelerde

gözlerini kırpmadan vuruşacaklarını, gerekirse ölümü sevinçle karşılayacaklarını biliyorum. Sabah namazından sonra hücuma geçiyoruz. Gazanız mübarek ola...

—Sağol padişahım...

—Evvel Allah üç günde savaşı bitiririz..

—Şu kartal yuvasına benzeyen surlar, yakında içindekilerin başına yıkılacaktır...

Sabah namazından sonra toplar gürledi ellerinde palalarla surlara hücum eden Yeniçerilerin naraları yeri göğü inletti:

—Allah Allah!.. Allah Allah!...

Kalenin gediklerinde, çok kanlı çarpışmalar oldu..

Kollar, kafalar, bacaklar koptu, yerler başsız cesetlerle doldu.

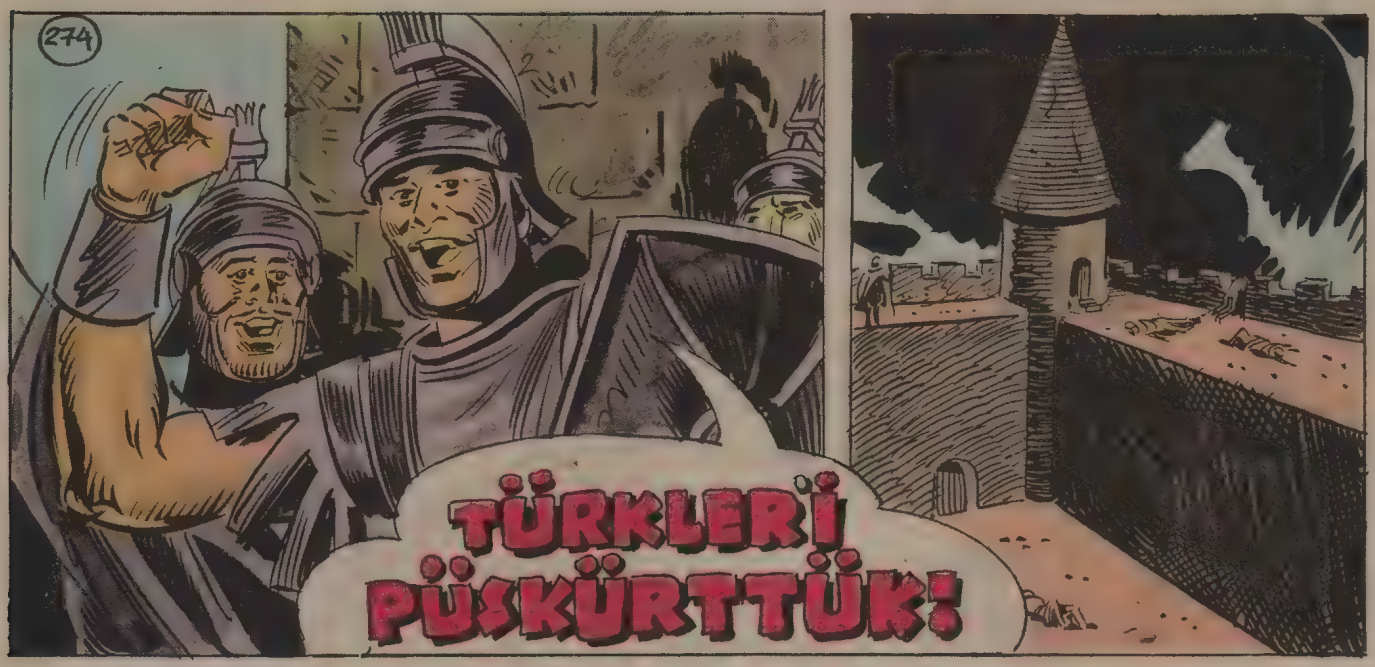

Savaş akşama kadar olanca şiddetiyle sürdü.

Hava kararınca hücum durduruldu ve Yeniçeriler geri çekildi.

Yunanlılar coşkun bir sevinç içinde:

—Türkleri geri püskürttük! diye zafer çığlıkları attılar...

Karanlık hızla çöktü. İki ordu da ertesi gün daha kanlı, daha korkunç bir çarpışmaya başlamak üzere istirahate çekildi.

Gündüz topların korkunç gürültüleriyle sarsılan, yaralıların acı iniltileri ve ölen askerlerin tüyler ürpertici çığlıklarıyla dolan Leontari kenti, şimdi derin bir sessizlik içindeydi.

Kalenin burçlarında nöbetçilerin ayak sesleri duyuluyordu.

Nöbetçiler soğuktan, belki de korkudan titrerken, Leontari sarayının bol ışıklı, zengin salonunda hazin bir olay başlamak üzereydi.

Despot Tomas:

—Türk'ü getirin! diye emretti.

İki asker, Kara Murat'ı adeta sürükleyerek getirip, salonun ortasına fırlattılar.

Kara Murat yüzükoyun yere düştü. Büyük bir güç sarfederek kalkarken, muhafızlardan birinin çelmesiyle tekrar döşemenin üzerine kapaklandı.

Tomas, zalim bir kahkaha attı:

—Şu Türk'ün haline bakın.. Ne kadar zavallı? Bu uyuz herifin bizi günlerce korkutup, saray halkına uykusuz geceler geçirttiğine kim inanır?

Birden ortada Kocabaş Yasef'in sinsi suratı göründü, elinde uzun bir değnek vardı:

—Efendimiz, dedi. İzin verirseniz bu mağrur Türk'ü ayı gibi oynatayım...

Tomas tükürdü:

—Oynat!..

—Derhal efendimiz.. Artık onda gururdan eser kalmadı.. Kuvvetiyle birlikte gururu da gitti. Şimdi, bir köpek sadakatiyle emirlerimi yapacak...

Kocabaş Yasef gururla göğsünü şişirdi. Kara Murat'ın omuzuna hafif bir yumruk indirdi.

Kara Murat bu önemsiz vuruş karşısında bile sendeledi, yıkılır gibi oldu.

Salondakiler kahkaha ile güldüler...

Etrafta yarattığı hava, Kocabaş Yasef'in çok hoşuna gitmişti. Kara Murat'ı birkaç defa daha silkeledikten sonra:

—Bana bak, dedi. Kolunu bacağını kırıp seni sakat bırakmamı istemiyorsan, dediklerimi yap...

Yasef elindeki değneği yerden kırk santim yukarıda tutarak emretti:

—Haydi , bunun üstünden atla!..

Salondaki gülüşmeler kahkaha halini aldı.

—Atlayacak!...

—Hayır atlamayacak!..

—On altına bahse girerim...

—Girdim gitti. Benim bildiğim Türkler bu kadar küçülmez...

—Küçülür ahbap, küçülür. Yeter ki güçlü birine rastlasınlar.

—Bakalım, göreceğiz...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

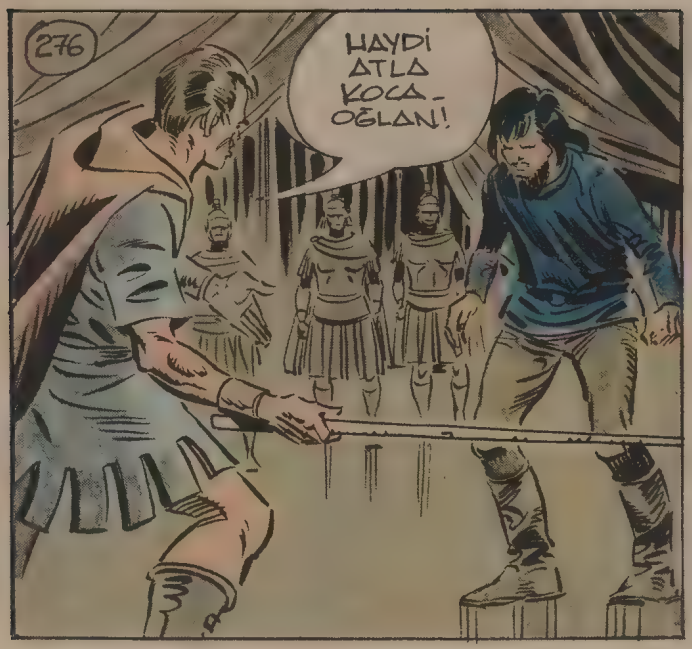

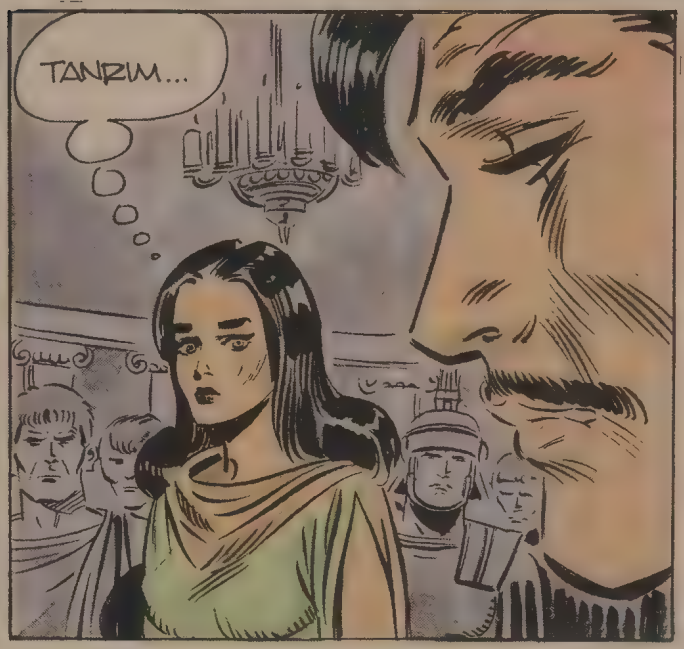

Kocabaş Yasef, dudaklarında şeytanca bir gülümsemeyle emrini tekrarladı:

—Haydi atla kocaoğlan! Atla diyorum sana!...

Kara Murat'ın görünüşü gerçekten acıklıydı.

Prenses Helena dikkatle ona bakıyordu. Delikanlının yıkık, ezik ve perişan halinin onda nasıl bir etki yarattığını anlamak mümkün değildi. Yüzü donuk ve duygusuzdu.

Kara Murat, yüzünde büyük bir ıstırap ifadesiyle söylenileni yaptı. O, Yasef'in uzattığı değneğin üzerinden atlarken , salon kahkahadan kırılıyordu.

Despot Tomas:

—İşte Türkler'in büyük kahramanının hali! diye sırıttı.

Kocabaş Yasef sordu:

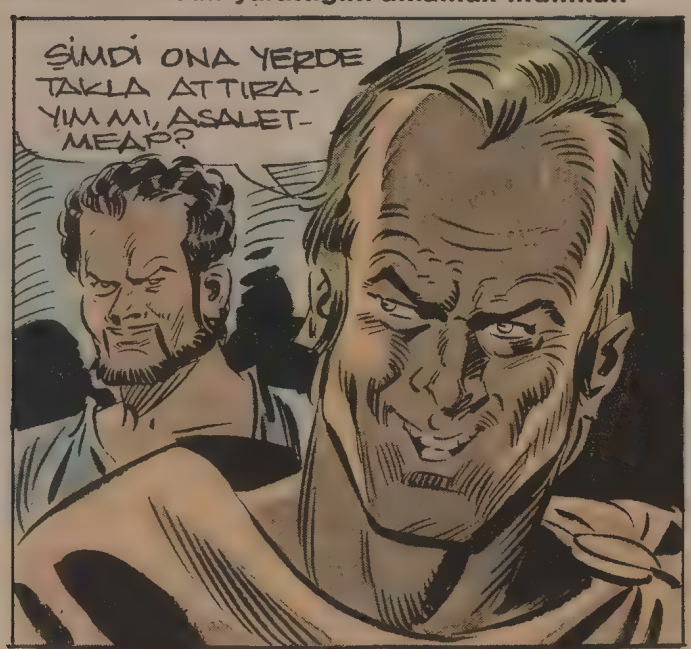

—Şimdi ona yerde takla attırayım mı asaletmeap?

—Attır, attır!..

Yasef, Kara Murat'ın omuzundan hızla itti.Hiç bir direnme gücü kalmamış olan delikanlı yüzükoyun yere yuvarlandı.

Yasef'in sert sesi emretti:

—Haydi takla at!

Kara Murat, ürkek ve güçsüz tavrını sürdürerek söylenileni yaptı..

Salondaki gülüşmeler , bir kahkaha tufanı halini almıştı..

Tomas, ellerini kaldırarak gürültüyü durdurdu:

—Bu adamın kafasını kestirip, şehri saran Türklere ibret olsun diye surlara astıracağım!...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 ARALIK 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 412 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

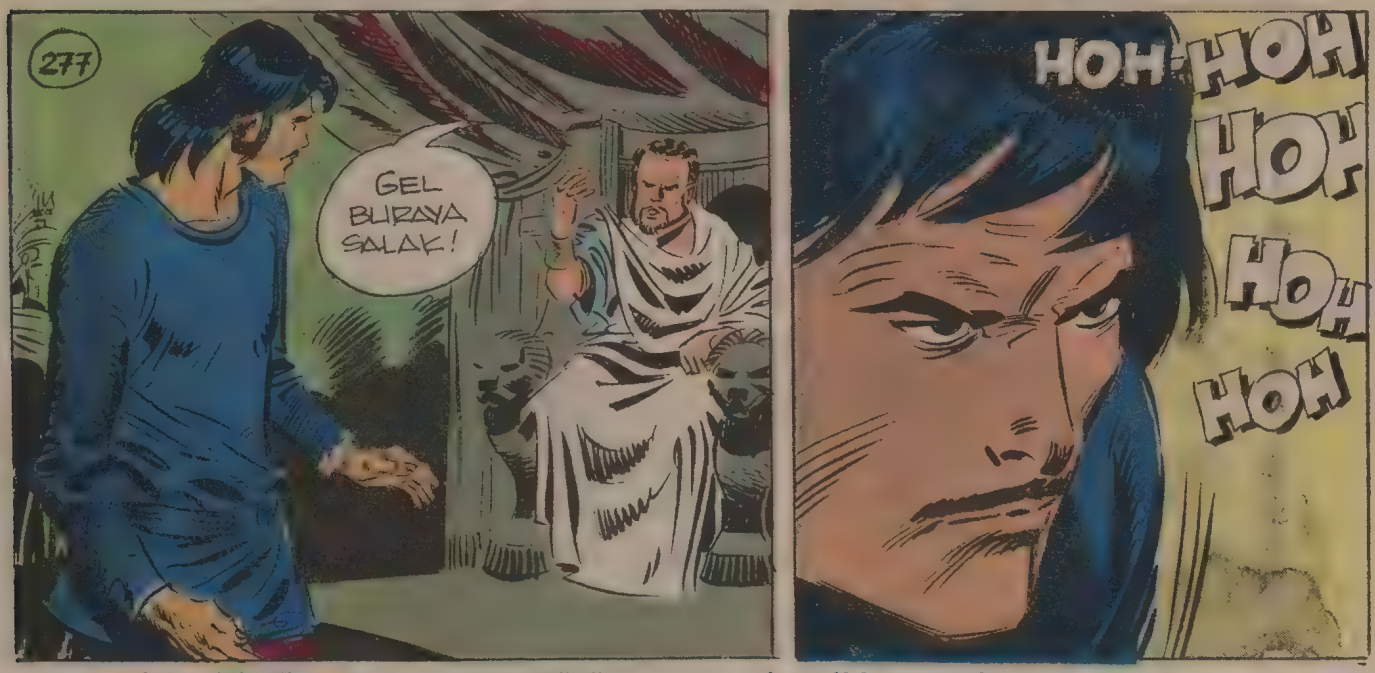

....Ama daha önce onun suratına tükürmek ve benim karşımda bir hiç olduğunu anlatmak istiyorum...

Vahşi bakışlarını Kara Murat'a dikerek bağırdı:

—Gel buraya salak!.. Şöyle karşımda dur!..

Kara Murat, titrek adımlarla yürüyerek Tomas'a yaklaştı...Despot, kin dolu bir sesle yılan gibi tısıyordu:

—Türkler sıkıya geldi mi nasıl küçülürler? Hani bu herifin o eski gururu? Gel bakayım şöyle mankafa?

Kara Murat, tahtta oturan Tomas'ın önünde yerler ekadar eğildi...

Tomas kaba kaba gülüyordu...

Ansızın...

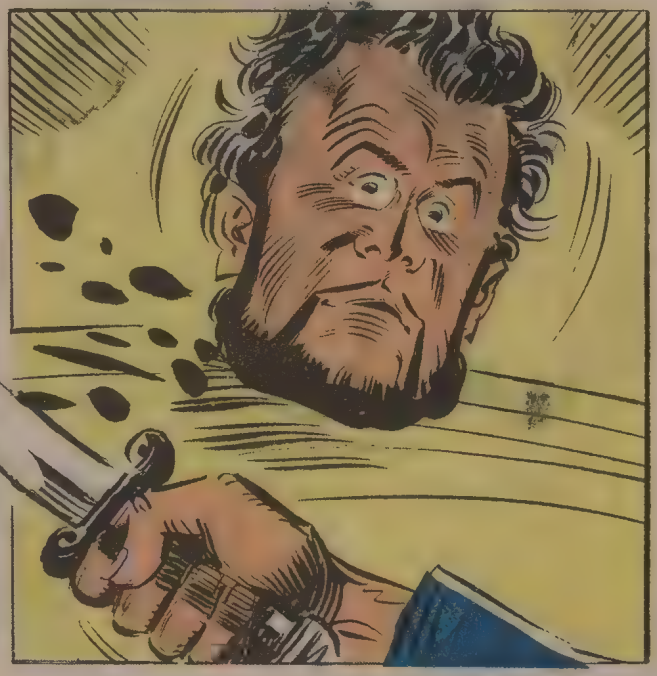

İnanılmayacak bir şey oldu...

Salondakiler dondu kaldı sanki...

Despot Tomas korku içinde:

—Bu da ne? diye haykırdı.

Hiç kimse yerinden kıpırdayamadı. Sanki taş kesilmişlerdi...

İri iri açılan gözler, Kara Murat'ın elinde beliren hançere dehşetle bakıyordu...

Kara Murat şimşek gibi atıldı ve gözle görülemeyecek bir çabuklukla bıçağı Tomas'ın boğazına öyle bir indirdi ki...

Uzun, kıpkırmızı bir kan sütunu fışkırdı..

Tomas haykıramadı bile...

Kara Murat, ikinci darbe ile Despot'un kafasını gövdesinden ayırdı. Kanlı başı saçlarından tutup havaya kaldırarak:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—İşte görünüz! Türklerle alay etme sevdasına düşen serseri prensiniz belasını buldu diye haykırdı...

Gözleri alevlenmiş, düşük bıyıkları kabarmıştı. Az önceki aptal görünüşlü Kara Murat'ın yerini eşsiz bir yiğit almıştı...

Komutanlar, beyler, zırhlı subaylar, taş kesilmiş gibi kımıldayamıyor, kafası kesilmiş hükümdarlarına bakarak tir tir titriyorlardı.

Olayın etkisi korkunçtu...

Mum rengi suratların şaşkın gözleri karşısında bu tek Türk, Tomas'ın kılıcını alarak bir heykel gibi durdu:

—Eee.. Bana saldırmayacak mısınız? Efendinizin öcünü almayı düşünmüyor musunuz?

Aynı anda Kara Murat'ın arkasındaki kapı gürültüyle açıldı ve ellerinde kılıçlarla üç

kişi rüzgâr gibi içeri girdi...

Kara Murat'ın gözleri sevinçle ışıldadı:

—Geldiniz mi dostlarım?

Bu üç kılıçlı adam, Durakoğlu, Arnavut Selami ve Cıngıldak Mehmet'ti...

Az sonra bir kılıç daha Kara Murat'ın yanında yer aldı. Saray halkına meydan okurcasına bakan bu yeni silahşör, Prenses Helena idi...

Hiç kimse bir şey anlayamadı.

Ne olmuştu? Kara Murat nasıl canlanmıştı? Prenses Helena nasıl oluyor da, babasını öldüren adamın yanında yer alıyordu?

Bunu anlamak için ,biraz geriye dönmemiz gerekiyor...

TÜRK KILICI YUNANISTAN'DA

Prenses Helena bir gün önce, Kara Murat'ın ele geçirilişinden sonra odasına döndüğü vakit, birkaç el tarafından kıskıvrak yakalanmıştı...

İri bir el, ağzını kapamış ve kulağının dibinde bir ses:

—Susss! demişti.

Sonra başka bir ses duyulmuştu:

—Korkmanıza gerek yok prenses... Biz dostunuz. Şimdi sizi bırakacağız ama lütfen bağırmayın...

Serbest kalan Prenses Helena öfkeli bir sesle sordu:

—Fakat ne var? Kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden?

Yüzleri karanlıkta kalan iki genç adam:

—Biz Arnavut Selami'nin kader arka-

daşlarıyız! dedi. Helena müthiş bir çığlık attı:

—Neee? Babam mı? Babamı gördünüz mü? Nerede? Çabuk söyleyin...

—Bizimle beraber zindandaydı.. Bu sabah kurtulduk....

—Zindan mı? Olamaz. Onu kim attırmış olabilir oraya?

—Öteki babanız.. Despot Tomas...

—Evet, gerçek babam Tomas..Ama ben baba olarak Arnavut Selami'yi tanıyorum. Demek onun haftalardan beri ortada görülmeyişinin sebebi buydu?

—Evet... Tomas onu kıskanıyordu.. Bu yüzden zindanda ölüme mahkûm etmişti...

—Peki siz kimsiniz? Şöyle ışığa gelin, yüzünüzü göreyim...

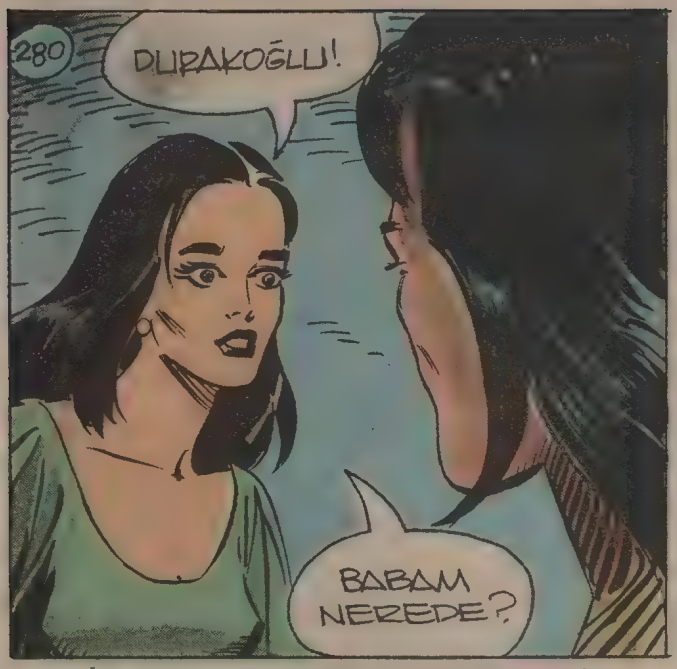

İki gölge, karanlıktan çıkıp odanın ışıklı bölümüne gelince, Helena haykırmamak için kendisini güç tuttu:

—Durakoğlu!.. Cıngıldak Mehmet!.. Siz ha?

—Evet Prenses.. Henüz ölmek için çok genç olduğumuzdan hapisten kaçmış bulunuyoruz...

—Babam nerede?

dedi. Seninle yalnız konuşmam gereken şeyler var...

Yalnız kaldıkları vakit, Helena binbir soru ile dolu olan güzel gözlerini Selami'ye dikti:

—Evet baba ,seni dinliyorum...

Arnavut Selami mutlu bir iç çekişiyle göğsünü şişirdi, gözlerini kapadı, rüyada gibi mırıldandı:

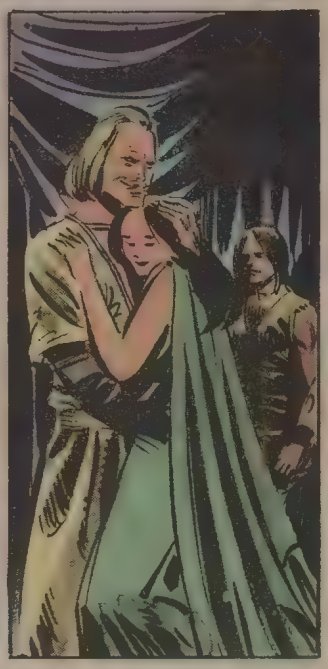

Yumuşak, şefkat dolu bir ses duyuldu.

—Buradayım yavrum...

Öteki odanın kapısı açılmış ve içeriye Arnavut Selami girmişti...

Helena ile Selami'nin karşılaşması çok hazin oldu. İçtenlikle birbirlerine sarılarak, gözyaşı döktüler.

Arnavut Selami:

—Gel içerideki odaya gidelim Helena,

—Baba.. Baba.. Ne tatlı kelime.. Evet Helena, ben senin gerçek babanım..Yıllardır sakladığım bu gerçeği artık açıklamam gerekiyor...

Helena şaşkınlıktan donmuş kalmış gibiydi. Hiç bir şey söylemiyor, büyüyen gözlerle Selami'ye bakıyordu.O devam etti:

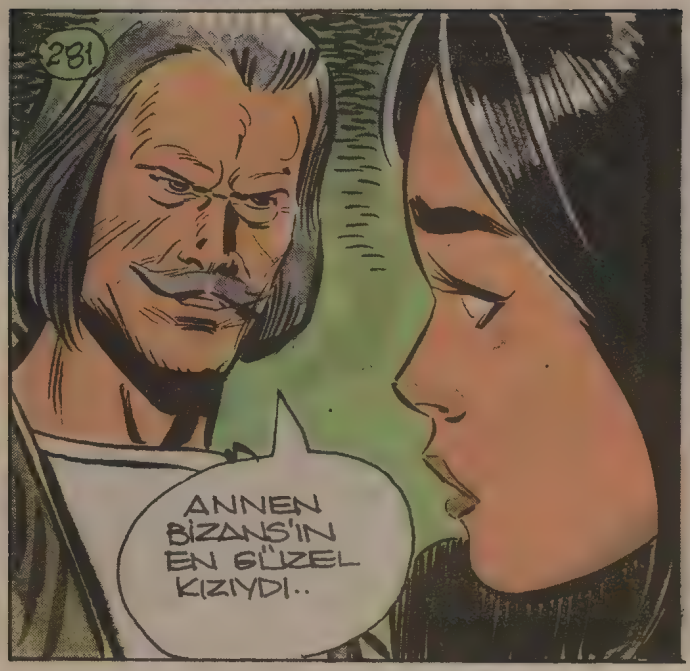

—İşte bu, hayatımın en büyük sırrıydı. Benim sırrım, annenin sırrı.. Senin sırrın...

Arnavut Selami kısa bir an sustu, gözleri dalmış, çok eskide kalan günler hızla gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı...

—Annen Bizans'ın en güzel kızıydı. Bir gün Tomas'la tanıştı ve evlendi. Ama Tomas kaba, hoyrat ve acımasız bir insandı. Karısını ihmal ediyordu. Annenle aramızda başlayan yakınlık kısa zamanda aşka dönüştü. Ama Tomas bunu öğrenirse onu da, beni de sağ bırakmazdı. Annen hamile kalmıştı...

Selami'nin yüzü o geçmiş günleri yeniden yaşıyormuş gibi gerilmiş, alnında terler birikmişti:

—Bu sır, ağza alınmayacak kadar kor-

kunç bir şeydi. Tomas müthiş bir canavardı. Ona yalnız ben korkmadan bakabiliyordum. Sırrımızı ebediyen gizlemeye karar verdik. Sen doğduğun vakit Tomas korkunç bir şüphe içindeydi. Annene seni öldürmesini emretti. Annen direnince, zavallı kadını zindana attırıp, günlerce akıl almaz işkenceler yaptıktan sonra öldürdü.

Helena derin bir acı içinde inledi:

—Zavallı anneciğim!..

—Evet yavrum.. Annen, senin için canını verdi. Tomas o gün seni de kılıcıyla ikiye bölmek istedi. Beşiğinde hiç bir şeyden habersiz uyuyordun. Karşısına ben çıktım ve onu yaralayarak seni alıp saraydan kaçtım...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

...Sonrasını biliyorsun. Kiralık katiller hep peşimizde dolaştı. Her seferinde onları yendik..

Arnavut Selami acı acı içini çekti. Sesi titriyordu:

—Bir gün senin istikbalini düşünerek Tomas'la barışmak zorunda kaldım. Sana iyi bir hayat sağlamak istiyordum. Ama artık dayanamam. Her şeye katlanabilirim ama senin o adamın yanında yaşamana asla.. Annenin katili o...

Helena ruhuna kadar titredi, ıstırap içinde:

—Annem.. Anneciğim! diye inledi.

Gözleri dolu dolu olmuştu. Vahşi bir tavırla sordu:

—Annemin katilini yaşatmamız doğru mu baba?

Sonra bu sorunun cevabını kendisi verdi:

—Hayır!.. Yüz kere, bin kere hayır!..

Kalktı, yumruklarını yukarı doğru kaldırdı, titreyerek haykırdı:

—Tomas ölmeli! Onu bugüne kadar yaşattığın için seni de suçluyorum baba..Tomas derhal ölmeli...

Arnavut Selami, hazin bir sesle:

—Evet, ölmeli! diye mırıldandı.

Sonra oturup, uygulayacakları planı hazırladılar.

Saray halkı, Kara Murat'ı artık sarsak ve zavallı biri olarak tanıyordu. Helena uçarcasına Büyücü Nikola'ya gitti:

—Selam Nikola!..

—Selam Prenses...

—Senden bir istekte bulunacağım...

—Size hizmet etmek benim için zevktir..

—Geçen gün aldığım iksir mükemmel iş gördü, kurdu, kuzuya çevirdi. Şimdi o adamı tekrar eski haline getirmek istiyorum...

—Kolay... Elimde o ilacın panzehiri var. Birkaç yudum içti mi, iksirin vücuttaki bütün kötü etkilerini yok eder...

—Çabuk ver onu bana...

—Fakat karşılığını peşin isterim...

Şişeyi kapan Helena, Nikola'ya dik dik baktı:

—Karşılığını aldın bile büyücü! Seni sağ bırakıyorum, bu yetmez mi?

Helena hızla saraya döndü, büyücüden aldığı panzehiri Kara Murat'a içirdiği vakit

delikanlı yeniden dünyaya gelmiş gibi oldu.

İksirin bütün kötü etkileri, birkaç saat içinde geçmişti.

Şimdi eskisi kadar güçlü ve çevikti.

Ama bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Kara Murat, Despot Tomas'ı öldürünceye kadar sarsak ve zavallı bir insan rolünü mükemmel oynadı...

★ ★ ★

Kara Murat, Durakoğlu, Arnavut Selami, Helena ve Cıngıldak Mehmet...

Bu beş yiğit insan şimdi kılıçları ellerinde, karşılarındaki şaşkın kalabalığa meydan okurcasına bakıyorlardı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 ARALIK 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 413 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

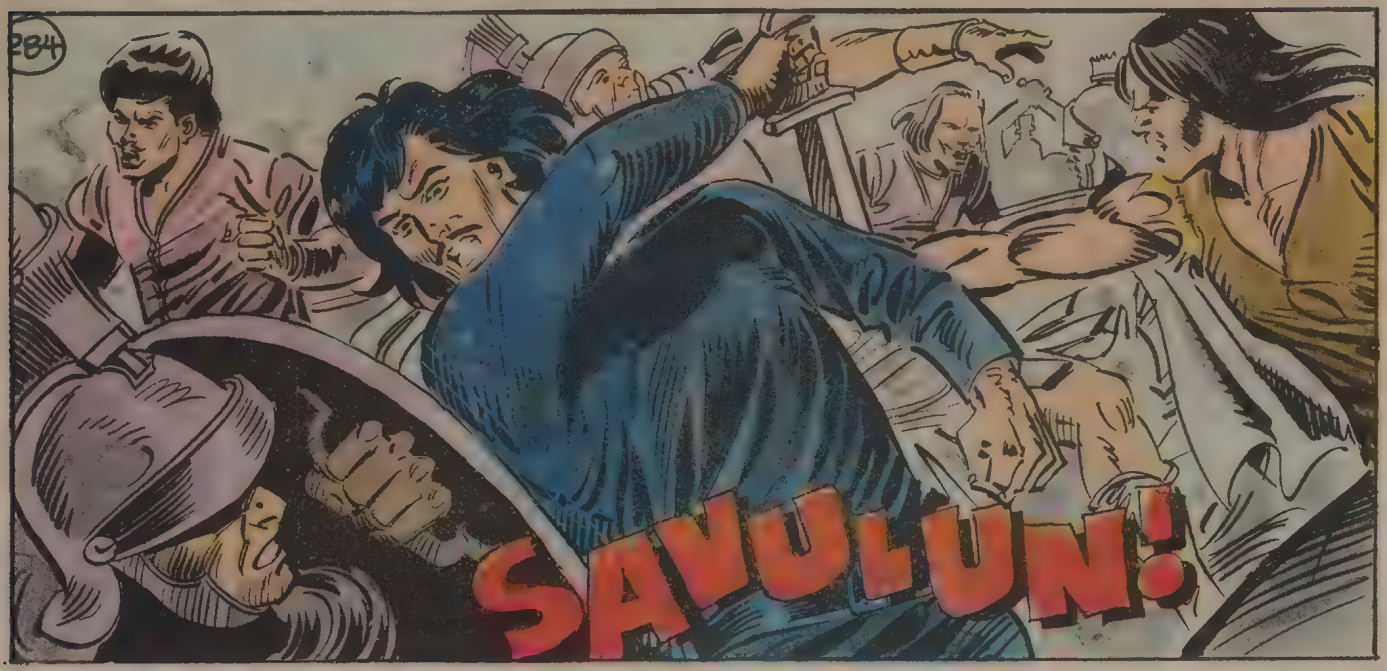

Müthiş bir korkunun şaşırtıcı heyecanı ile dilleri tutulan cesur savaşçılar,çelik zırhlı askerler, parlak elbiseli subaylar,iki dakika önceki hükümdarlarının daha soğumayan cesedine dehşetle bakıyorlardı...

Sonunda kendisini ilk toparlayan saray komutanı oldu. Kılıcını çekerek askerlerine emir verdi:

—İleri! Hücum!...

Bu emirle, salonda, sözle anlatılmaz bir karışıklık meydana geldi.

Askerlerin saldırısını beş kahraman kanlı bir şekilde karşıladı. Etraf bir anda can çekişen insanlarla doldu.

Kara Murat ve Arnavut Selami uzun kılıçlarıyla çevrelerine ölüm yağdırırken, bir

yandan da Prenses Helena'yı korumaya çalışıyorlardı. Buna içerleyen genç kız:

—Kılıç kullanmayı sizin kadar bilirim! diye söylendi.

Gürültüyü duyan bütün askerler, muhafızlar, nöbetçiler karınca sürüsü gibi saraya üşüşmüştü.

Bu sırada uzaktan müthiş bir patlama duyuldu. Leontari kentini koruyan surların en büyük kapısına yerleştirilen barut fıçıları ateş almış ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle kapıyı havaya uçurmuştu..

Kapının kulelerinde bekleyen koskocca askeri birlik mahvolmuş, en az yüz kişi yıkıntı altında can vermişti...

Bütün bu işi bir kişi yapmıştı...

Elinde bir piştov olan, saçı başı dağılmış, müthiş görünüşlü genç bir kız.. Zeynep...

Arnavut Selami ile arkadaşlarının gizlice yerleştirdiği barut fıçılarını ateşlemek için tetiğe o basmıştı...

Önündeki öfkeli bir muhafızın göğsünü delerek onu cansız yere seren Kara Murat patlama sesini duyunca:

—Tamam, dedi. Kapı havaya uçtu..Artık bizimkilerin içeriye girmeleri çocuk oyuncağı gibi bir şey..Haydi, gidelim buradan...

Beş kahraman, vuruşarak arkadaki kapıya doğru çekildi. Bütün bu olanlar karşısında ne yapacağını şaşıran Kocabaş Yasef avazı çıktığı kadar haykırıyordu:

—İmdat!. Kaçıyorlar!. Gidiyorlar...Katilleri yakalayın...

Kara Murat ve arkadaşları kapıya koştu. Karşılarına çıkan askerleri devirerek önce koridora, sonra bahçeye fırladılar...

Konağın pencerelerinden tüfekler patladı, kurşunlar başlarının üzerinden vızıldayarak geçti.

Kara Murat, Prenses Helena'ya:

—Yaralanmadın ya? diye sordu.

—Yoo..Daha doğrusu ufak tefek bir iki sıyrık var... Ne korkunç kavgaydı bu...

—Şimdi nereye gidiyoruz? Türk ordusu kenti zaptedinceye kadar sağ kalmamız gerek.

Cıngıldak Mehmet:

—Dövüşe çok susamıştım, dedi. Öldürdüklerimin sayısı yediyi buldu. Şimdi sekizinciyi arıyorum...

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

Birden nereden çıktıkları anlaşılamayan bir muhafız sürüsü üzerlerine saldırdı...

Kara Murat ve arkadaşları bir an nereye kaçacaklarını şaşırdılar. Sonra dar bir yola saptılar...

Öfkeli kalabalık, silah atarak peşlerine düştü..

Kara Murat birden zınk diye durdu, yüzünü derin bir endişenin gölgesi kapladı:

—Allah kahretsin!..Çıkmaz yolmuş!...

—Şimdi ne yapacağız?

—Bu tarafa kaçalım...

Yolu bırakarak ağaçların arasına daldılar...

Tam bu sırada, Zeynep'in, parça parça elbiseleriyle çılgın gibi koşarak yürekler pa-

ralayıcı bir sesle:

—İmdat! diye bağırdığı görüldü...

Peşinden on kadar azılı katil koşuyordu.

Genç kızın yolunu Kocabaş Yasef kesti. Adamın yanında ağzından köpükler saçılan iki müthiş köpek vardı...

Yasef'in dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. Elindeki kırbacı kaldırarak Zeynep'e yapıştırdı. Sonra kamçıyı şaklata şaklata köpeklere bağırdı:

—Tutun! Parçalayın!...

Azgın köpekler, öfkeyle hırlayarak,çığlıklar koparan kızın üzerine atıldılar...

Cıngıldak Mehmet:

—Zeynep..Zeynebim...diye haykırarak insanüstü bir güçle koşmaya başladı.

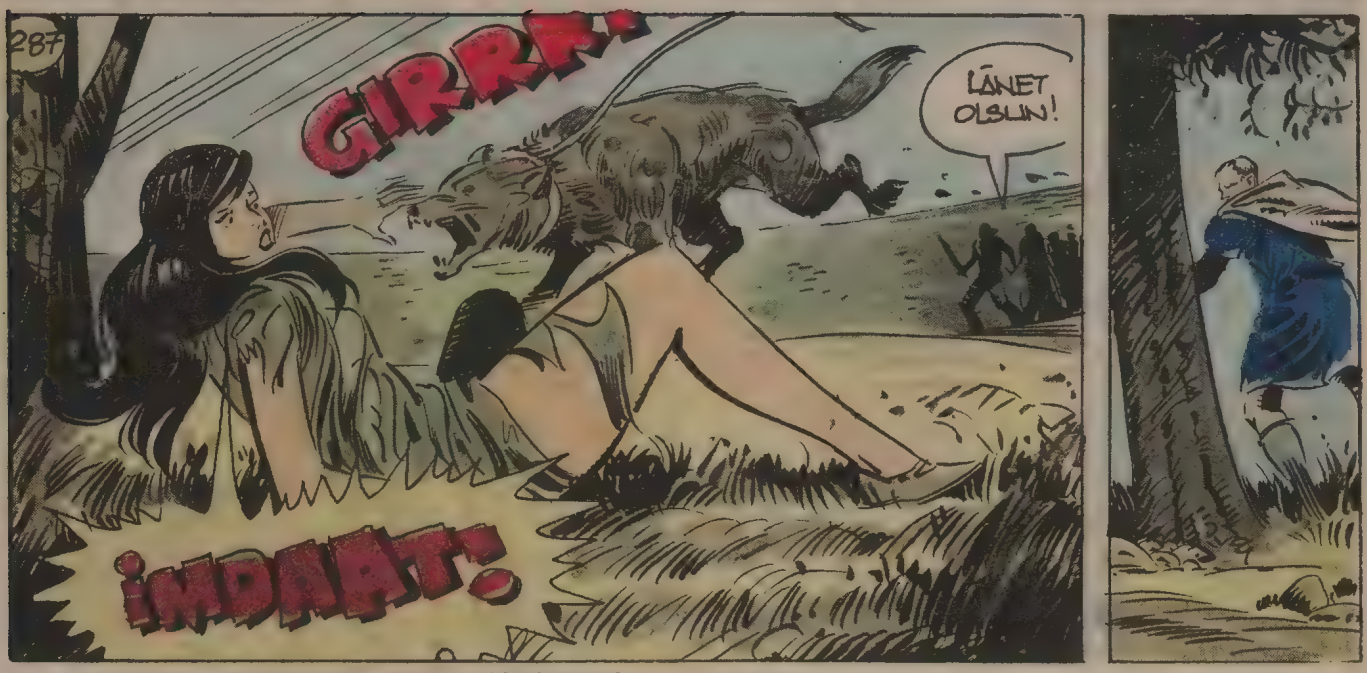

Ama mesafe hayli uzaktı... Yetişmesi mümkün değildi...

Kara Murat:

—Lânet olsun! dedi.

Köpeklerden biri genç kızın memesini kopardı. Öteki gırtlağını paraladı:

Helena kanlı olayı görmemek için gözlerini kapadı...

Cıngıldak Mehmet hâlâ çılgın gibi koşuyordu.

Kara Murat ve Durakoğlu gördükleri bu korkunç ve acıklı manzaradan tüyleri ürpererek donmuş kalmışlardı.

Cıngıldak Mehmet'in çılgın bir öfkeyle geldiğini gören Kocabaş Yasef geri geri çekilerek ağaçların arasına daldı...

Mehmet bir kılıç darbesiyle köpeklerden birinin başını uçurdu..Aynı anda üzerine

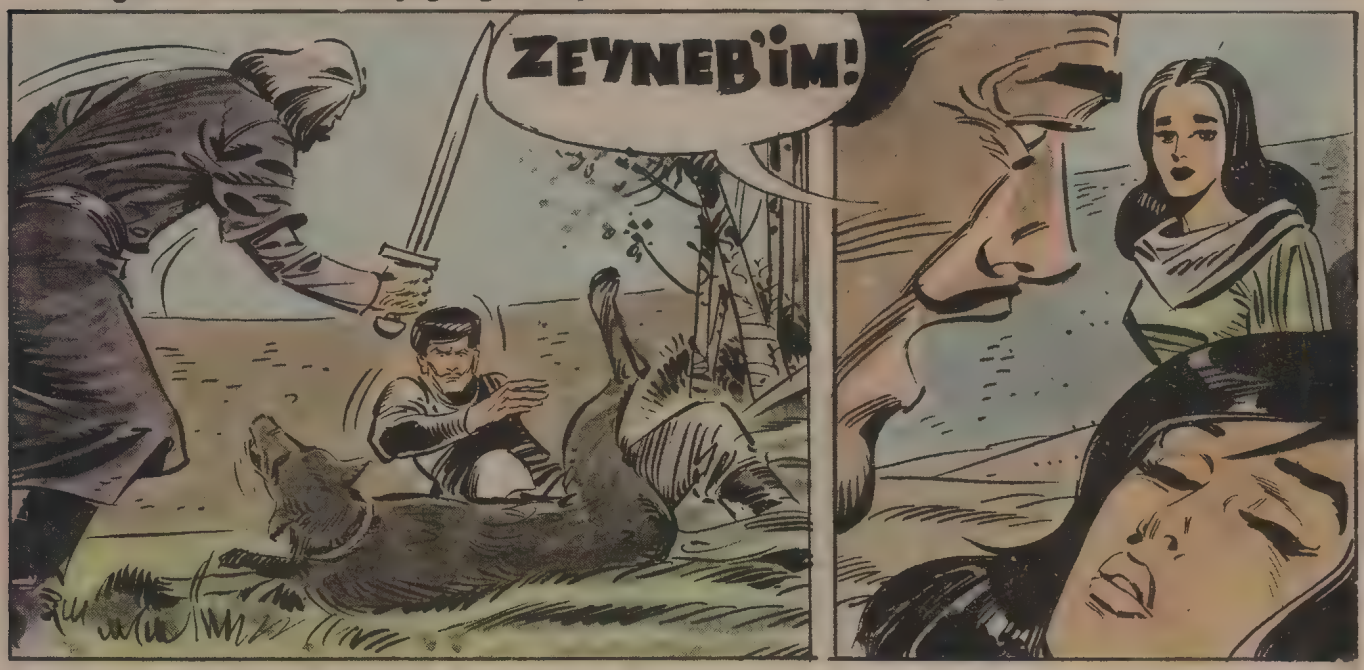

atlayan ikinci köpekle ölesiye boğuşmaya başladı..Hayvan dişlerini onun omuzuna geçirmişti...

Arnavut Selami yetişip kılıcıyla hayvanın karnını deşti, bağırsaklarını yere döktü. İri köpek debelendi hırladı ve öldü...

Cılgıldak Mehmet:

—Zeynep...Zeynebim! diye hıçkırıyordu...

Genç kız ağır yaralıydı..Helena:

—Onu Büyücü Nikola'ya götürürsek mucizevi ilaçlarıyla iyileştirir! dedi.

Durakoğlu, Zeynep'i kovalayan askerlerle yaman bir kavgaya girişmişti...Az sonra Arnavut Selami de onun yanında yer alınca adamlar çil yavrusu gibi dağıtılar...

Kocabaş Yasef, bahçenin çiçeklerini kendisine siper ederek geri çekilirken yanı başında sert bir ses duyarak mıhlanmış gibi kalakaldı:

—Kahraman Yasef!.. Nereye böyle?

Adam hızla dönünce karşısında korkunç bir hayalet görmüş gibi ürpererek haykırdı:

—Kara Murat! Sen ha?

Kara Murat dudaklarında zehir gibi acı bir tebessümle ve bıyıkları dikilmiş bir halde Kocabaş Yasef'in üzerine doğru yürüdü.

Yasef umutsuz bir hamle ile elindeki kırbacı ona indirmek istedi ama Kara Murat adamın kırbacı tutan elini bileğinden yakaladı ve çekip aldı.

Yasef sonunun geldiğini anlayarak içler acısı bir sesle inledi:

—Merhamet!...Merhamet yiğidim!...

Fakat Kara Murat acımadı, kırbaç havaya kalktı ve ıslık çalarak Yasef'in suratına indi.

Adamın yüzünde kıpkırmızı bir çizgi belirdi.

Kırbaç ikinci defa kalktı ve indi. Sonra bir daha bir daha şakladı...

Yasef'in yüzü artık kıpkızıl bir yara haline gelmişti...

Adam can havliyle kendisini Kara Murat'tan kurtardıktan sonra:

—İmdat! İmdat! Katil var! diye haykırmaya başladı..

Kara Murat,alev saçan gözlerle Yasef'e baktı:

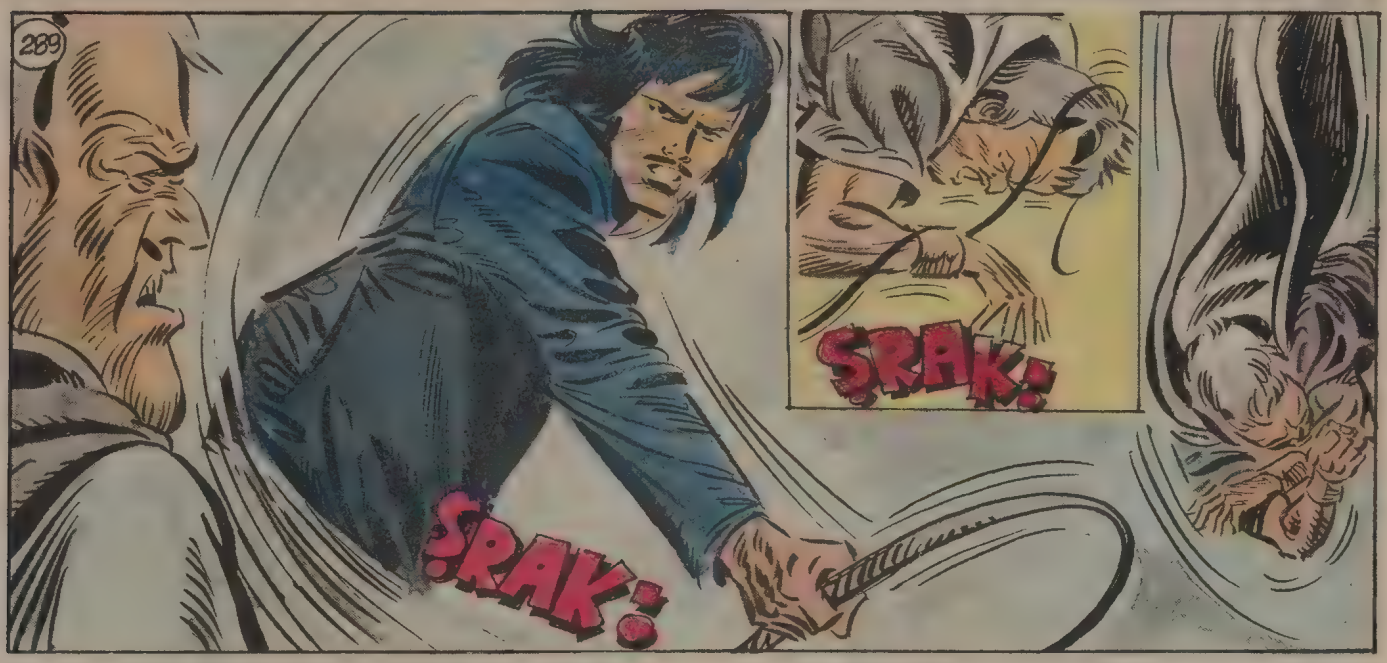

—Hayatta, benden af dileyen her insanı bağışladım Yasef! Ama sen insan değilsin ki...İğrenç bir iblissin.Yaşaman birçok insanın felaketi olur...

Kocabaş Yasef yalvardı:

—Acı..Acı bana yiğidim....

—Asla!..

Kara Murat bütün hıncıyla adamı kırbaç lamaya devam etti.

Yasef korku ile bağırdı...

Kırbaç yine şakladı. Yasef olduğu yerde dönüp yüzükoyun yere yuvarlandı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu, sürünmeye başladı, sonra ayağa kalkarak kaçmaya çalıştı...

Kırbaç onu her yerde yakalıyordu...

Sonunda hain Yasef,avaz avaz bağırarak parçalanıp can verdi...

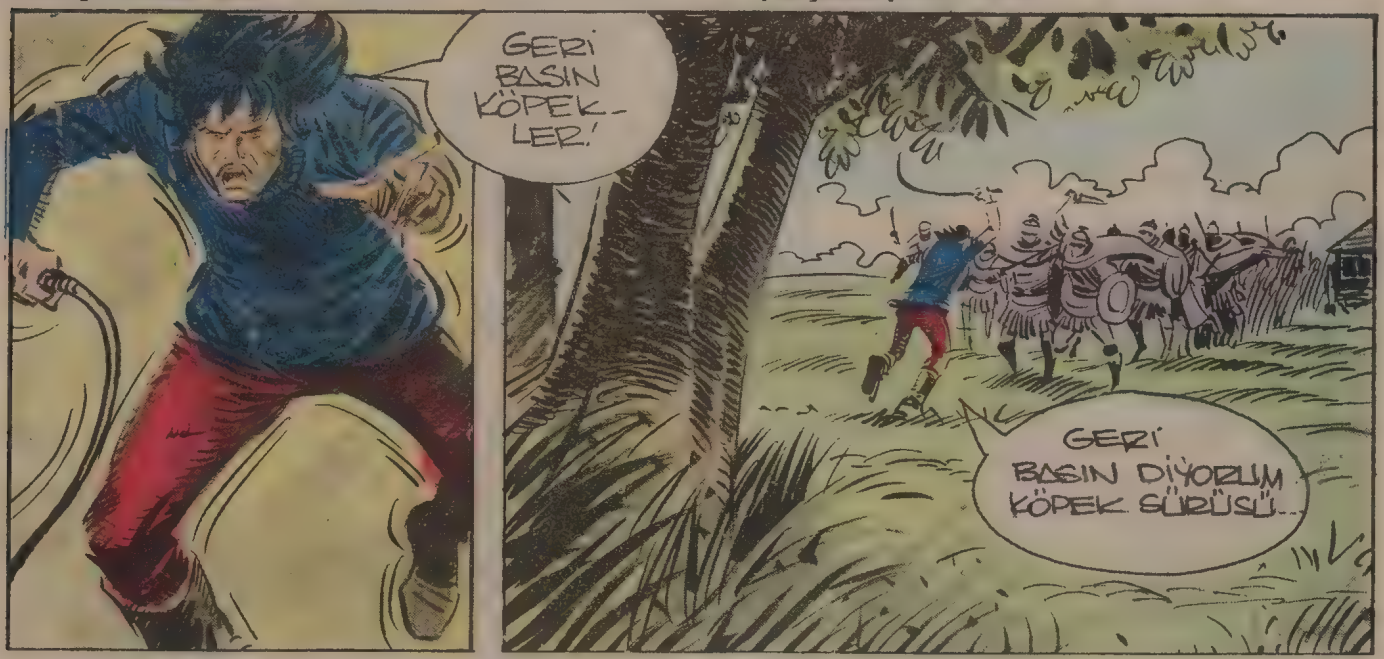

Kara Murat, başını kaldırdığı vakit,çevresini bir takım insanların sarmış olduğunu gördü..Delikanlının sesi gürledi:

—Geri basın, köpekler!..

Kırbaç sağa sola her yana kalkıp iniyor, ellerde, yüzlerde kanlı çizgiler bırakıyordu...

—Geri basın diyorum köpek sürüsü!.. Geri basın!..

Kırbacın şimşek gibi inip kalkışı karşısında Kara Murat'ı kuşatan kuduz sürüsü açılıyor, yol veriyordu...

Kara Murat az sonra, arkadaşlarının yanına ulaştı...

Onlar da zor durumdaydı....

Kanlı çatışma olanca şiddetiyle devam ediyordu.

Durakoğlu:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

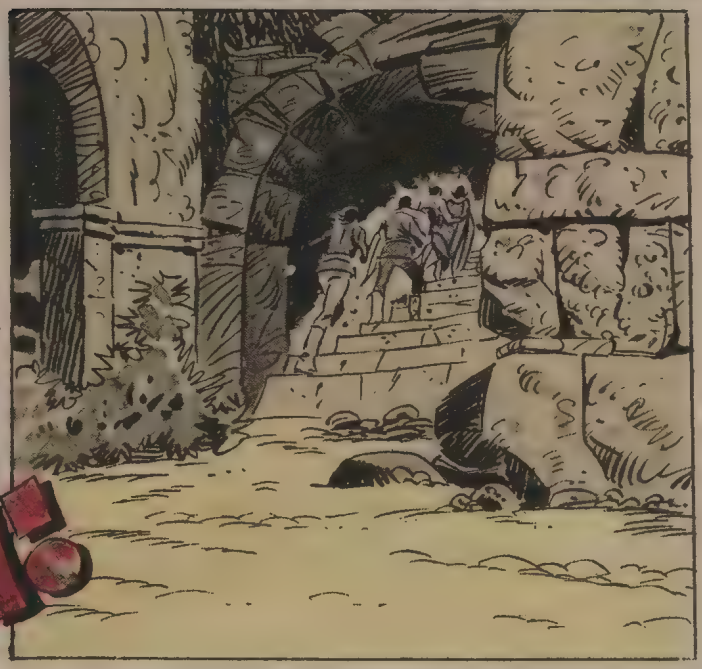

—Kurtulamayacağız galiba! dedi.

Cıngıldak Mehmet:

—Teslim olmayalım..Vuruşarak ölelim! diye haykırdı.

Arnavut Selami görünürlerde yoktu. Helena:

—Babam nerede? diye sorarken arkalarında boğuk fakat müthiş bir patlama oldu.

Bu patlamayı, yıkılan bir binanın gürültüsü izledi. Her yer toza dumana boğuluverdi.

Askerler arasında ansızın panik başladı.

Kara Murat ve arkadaşları bu şaşkınlıktan faydalanarak karşılarındaki başka bir binaya girdiler. Bir merdivenden yukarı doğru tırmanıyorlardı. Cıngıldak Mehmet, yaralı Zeynep'i kucağında taşıyordu.

Nerede bulunduklarını ve nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Ama bu yıkılmaya yüz tutmuş merdiven şu anda son kurtuluş yoluydu. Hem de öyle tehlikeli bir kurtuluş yoluydu ki,düşmanları peşlerinden gelmeye cesaret edemediler...

Kara Murat ve arkadaşları çevik adımlarla merdivenin son basamağına tırmanınca önlerinde boşluktan başka bir şey göremediler.

Bir yandan çok yüksek bir duvar vardı. Henüz yıkılmamış olan bu yüksek duvarın üstüne bir sıçrayışta kolayca atladılar...

Henüz oraya ayak basmışlardı ki, arkalarında kulakları sağır eden bir gürültü ve toz bulutu arasında merdiven çöktü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

30 ARALIK 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 414 FİYATI 10 LİRA

KARA MURAT'ın yeni serüveni

KRALIN GÖZDESİ

Bugün 10 sayfada başladık

ÖZET: Moda Despotu Tomas,Fatih Sultan Mehmet'i zehirletmek ister.Fakat Kara Murat bu suikasta son anda engel olur.Despot Tomas Fatih'in öldüğünü sanmaktadır...

Aşağıya baktıkları vakit gördükleri manzara tüylerini ürpertti.

Önlerinde sarayın avlusu vardı. Askerler binayı ablukaya almışlardı.

Buradan nasıl kurtulacaklardı?

Arnavut Selami neredeydi?

Acaba, Türk ordusu, açılan gedikten sal dırıya geçmiş miydi?

Hiç bir şey bilmiyorlardı.

Müthiş son, yaklaşıyordu.

Aşağıdan kendilerine oklar, mızraklar atılıyor, kurşun sıkılıyordu.

Kara Murat:

—Lanet olsun! diye söylendi. Sonra arkadaşlarına seslendi:

—Şunlara canımızı pahalıya satalım.

Birden, askerler birbirlerini ite kaka, eze çiğneye kaçışmaya başladı.

Ne oluyordu?Bu ne demekti?

Yüksek duvarın tepesinden koca bir taş yuvarlanmış ve bahçedeki kalabalıktan beş altı kişiyi ezmişti.

Bu bir kaza mıydı?

Hayır....

Herkes duvarın tepesine bakınca, Kara Murat ve arkadaşlarının eğilip kalktıklarını, hızla hareket ettiklerini gördü. Duvardan taş söküyorlardı.

Derken ikinci bir kaya düşerek askerlerden birkaçını daha ezdi.Sonra bir üçüncüsü, bir dördüncüsü yuvarlandı.

Böylece, koca duvardan, arkası kesilmeyen bir kaya yağmuru başladı.İri taşların her biri yuvarlanarak Yunanlı askerlerden birkaçının ölümüne sebep oluyordu.

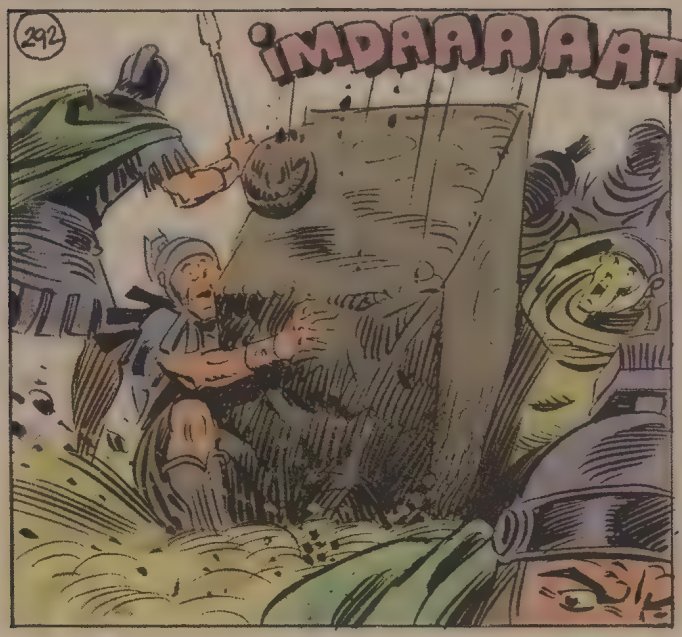

Kargaşalık korkunçtu. Öfke çığlıkları gökleri sarıyordu. Nereye saklanmalı, nereye gizlenmeli, nereye kaçmalıydı?

—Kaçın....

—Bırakın geçeyim...

—İmdaaat...

—Açılın be...Kayalar geliyor..feryatları ortalığı çınlatıyordu...

Tepeden taşlar yağıyor ve duvarın üstünde toz duman içinde, üstü başı paramparça olmuş kahramanlar savaş naraları atıyordu.

Ama ne olursa olsun, sonunda kurtulamayacakları anlaşılıyordu. Kara Murat:

—Allah kahretsin! dedi. Bütün tehlikelerden sıyrıl, her yerde dehşet saç, sonra da gel burada pisi pisine öl...Ne kötü bir son!... Duvardaki taşları söküp söküp heriflerin üzerine atmaktan başka çare yok...

Her biri kendi hesabına çalışıyor, duvardan söktükleri taşları askerlerin tepesine indiriyordu.

Bir süre sonra ortalığa öyle bir ölüm ve dehşet saçmışlardı ki,bahçede artık ölülerden başka pekaz kimse kalmıştı.

Kara Murat ve Durakoğlu şaşkınlıkla birbirlerine baktı:

—Hem adamları kaçırdık, hem de aşağıya inmek için kendimize güzel bir merdiven yapmış olduk...

—Evet...Taşları attıkça duvar alçaldı, mükemmel bir merdiven oldu...

—Artık kaçabiliriz!...

Durakoğlu, koca bir taşı daha kaldırıp duvarın ucuna kadar yürüdükten sonra aşağıya salladı:

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

—Savulun!...Dağılın köpekler!...

İri taşı adamların üzerine fırlattıktan sonra:

—Galiba dokuz kişi geberttim!..dedi.

Kara Murat:

—Benden fazla öldürmüşsün...Bak ben böyle şeye dayanamam!..diyerek büyük bir taşı tuttuğu gibi havaya kaldırıp aşağıya fırlattı..Bir yandan da sayıyordu:

—Bir,üç,yedi,on bir..Seni geçtim Durakoğlu...

—Yaa...Öyleyse sıra bende...

Aşağıya peş peşe kaya yağmuru boşandı.

Artık avluda hiç kimse kalmamış, bütün askerler bir köşeye sinmişti.

Alçalan duvardan yere atlayıp hızla u-

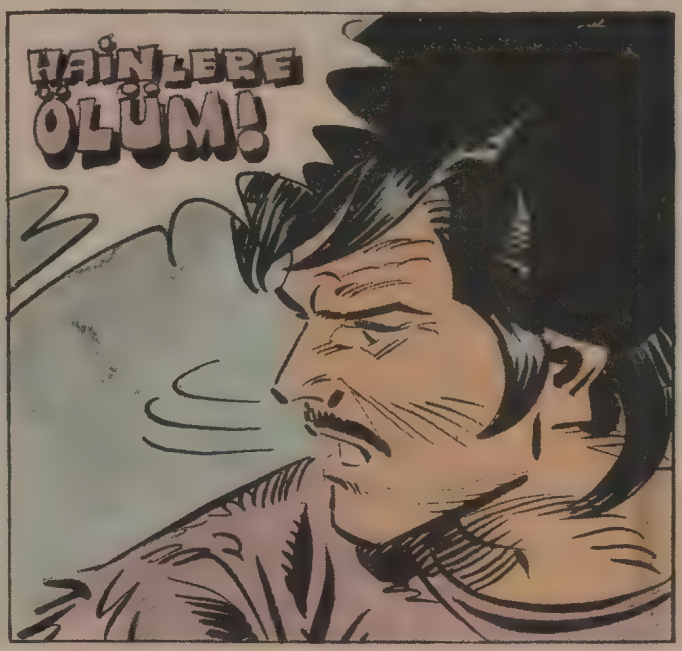

zaklaştılar...

Üstleri başları paramparça, yüzleri gözleri kan, toz ve toprak içindeydi.

Yıkıntıların ve insan ölülerinin üzerinden atlayıp dışarı çıktıkları vakit Kara Murat:

—Şimdilik kurtulduk! dedi....

Ama sarayın avlusunda,feci bir yenilgiye uğramış olan muhafızlar kendilerini toparlamışlardı. Başlarındaki subay:

—İleri!..Hainlere ölüm! diye haykırdı.

Bu defaki saldırı çok müthiş olacağa benziyordu.

Dayanmaları olanaksızdı...

Kara Murat:

—Tahminimden önce kendilerine geldiler. Durum kötü! diye söylendi...

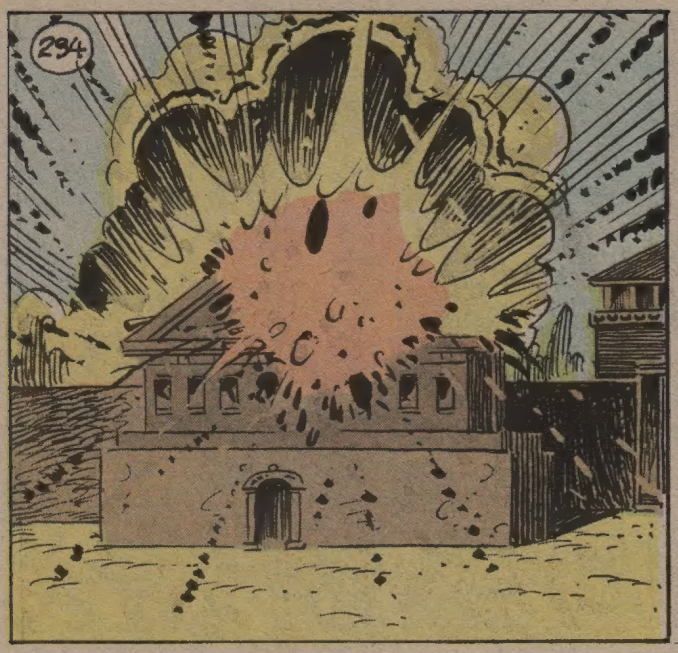

Fakat adamlar tam sarayın avlusundan çıkıp saldırıya hazırlanıyorlardı ki, koca binayı müthiş bir patlama temelinden sarstı ve içeriden ölüm feryatları yükseldi.

Saraydan kızıl bir alev göğe doğru yükseldi, sonra kıvrıla kıvrıla tekrar alçaldı...

Koca bina sallandı, ortasından ikiye bölündü ve müthiş çatırtılarla çöktü...

Patlamanın doğurduğu şiddetli sarsıntıyla Kara Murat ve arkadaşları ayakta sallandılar...

Helena, Arnavut Selami'nin binada bulunduğunu bildiği için, alevlerin karşısında bir çılgın gibi oradan oraya koşarak:

—Baba...Baba...Neredesin? diye haykırdı...

Arnavut Selami ne olmuştu? Nereye gitmişti? Paramparça olarak sarayla beraber

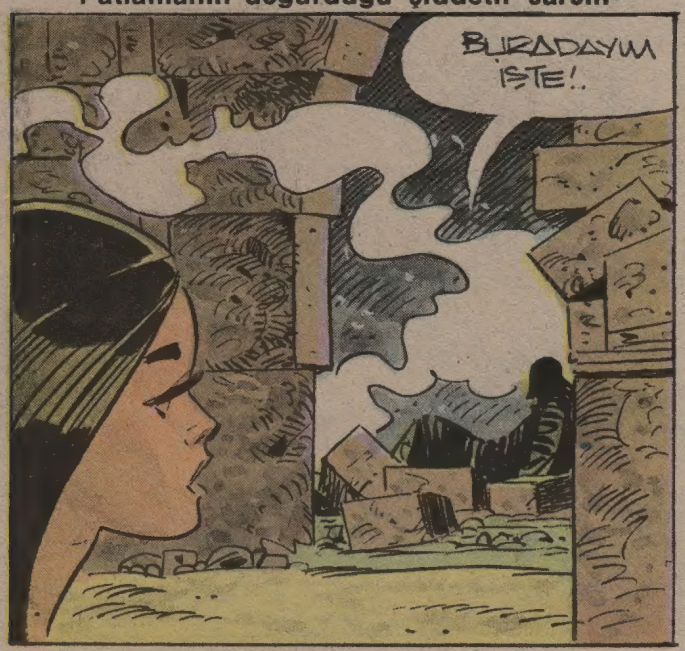

havaya mı uçmuştu?

Birden binanın yıkıntıları arasında, alevler içinde Selami göründü. Kızına:

—Bağırma Helena, buradayım işte!.. diye seslendi.

Genç kız ona doğru koştu:

—Bir şeyin var mı? Yok değil mi?

Arnavut Selami sesini çıkarmadı. Bir yıkıntıya sırtını dayayarak derin derin soluk aldı...Helena'ya:

—Başka çare yoktu...Sarayı ben havaya uçurdum...Mahzenin barut fıçılarıyla dolu olduğunu biliyordum.. Nöbetçileri haklayıp barutları ateşledim.. Ama kaçarken sırtıma bir parça düştü...Galiba kaburgalarım biraz zedelendi...

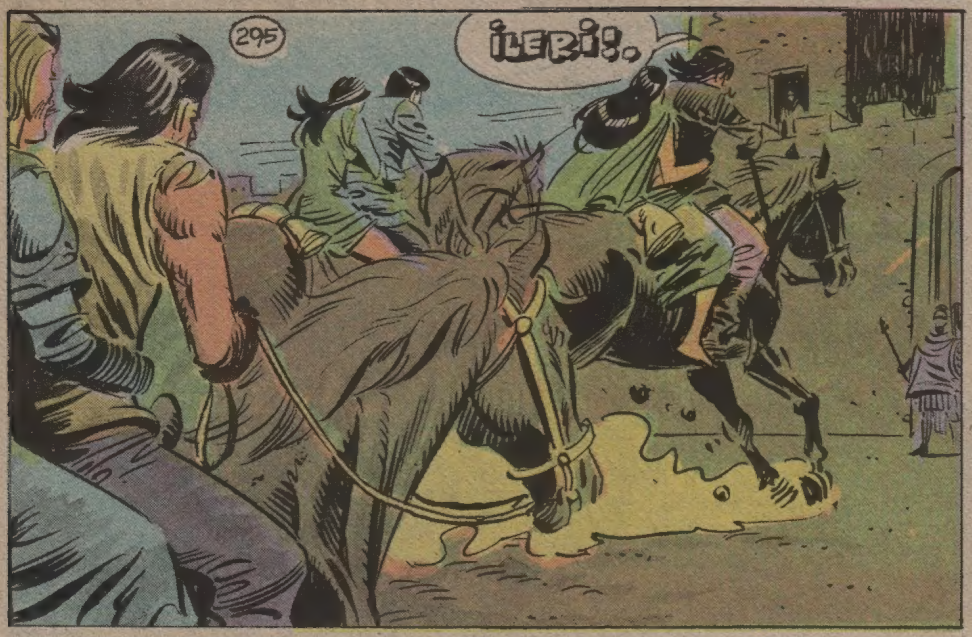

Oysa Arnavut Selami'nin bütün kemikleri kırılmıştı...Ayağa kalkamıyordu...

Durakoğlu derhal onu sırtladı...Bu sırada Kara Murat birkaç at bulmuştu...

Hayvanlara binerek hızla saraydan uzaklaştılar...

Bir dakika sonra atlılar peşlerine takılmakta gecikmedi...

Helena'yı terkisine alan Kara Murat:

—İleri!. diye haykırıyor ve atını dört nala sürüyordu. Arnavut Selami Durakoğlu'nun Zeynep de Cıngıldak Mehmet'in atına binmişti...

Surlardaki küçük kapılardan birinin önüne gelince Kara Murat çevik bir sıçrayışla yere atladı ve nöbetçilere bağırdı:

—Açın!...

Nöbetçi çavuşu cevap verdi:

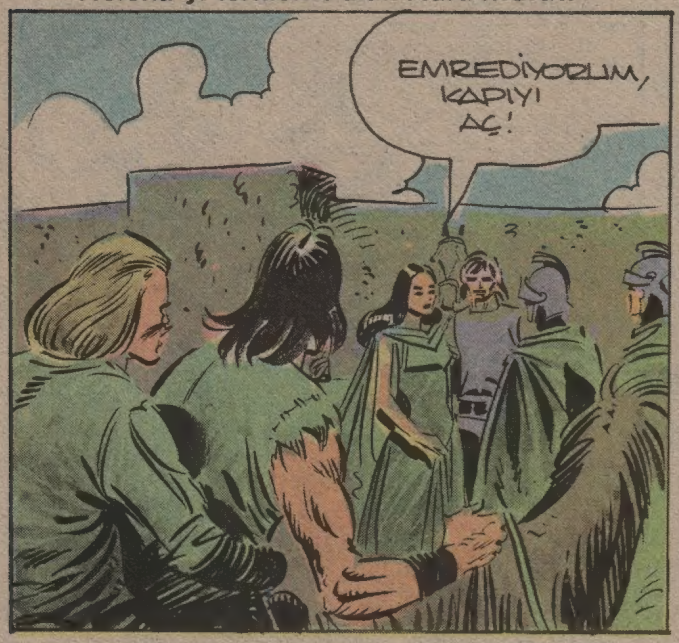

—Kapıdan çıkmak yasak...

—Çok söylenme!...Aç diyorum, yoksa başın derde girer!...

Bu sırada Helena attan inerek çavuşun yanına yaklaştı:

—Beni tanıdın mı?

—Evet prenses...

—O halde emrediyorum kapıyı aç!...

Çavuş önce tereddüt etti ve üstleri başları paramparça olan bu insanları kuşkuyla süzdü...Ama Tomas'ın kızına itiraz etmek için deli olması gerekiyordu.

Sonunda:

—Kapıyı açın..Prenses geçecek! dedi.

Helena bununla yetinmedi:

—Çavuş...Arkamızdan gelen şu atlıları da dağıtın...

—Emredersiniz efendim...Yalnız dikkat edin, Türkler'in eline düşmeyin..Dışarısı kum gibi Yeniçeri kaynıyor...

Kapı açıldı, surun dışındaki hendeğin köprüsü indi, atlılar geçti...

Kara Murat başını çevirdiği vakit köprünün kaldırıldığını ve kapının kapanmakta olduğunu gördü...

Aynı anda diğer atlılar kapıya yetişmişlerdi...Müfrezenin başındaki silahşör:

—Çabuk açın!...Katiller kaçtı!...Onları kovalayacağız! diye bağırdı.

Nöbetçi çavuşu aldırmadı:

—Geçen katil değil, Prenses Helena idi. Geri çekilin. Bu kapı açılmaz...

Silahşör yırtındı:

—Aç kapıyı!...Aç diyorum sana!... Yoksa sonun fena olur!...

—Haydi oradan,geri bas diyorum sana...

—Alçak adam!...Katillerin kaçmasına yardımcı oluyorsun!...

—Defol...Emir böyle.. Kapıyı kimseye açmam...

Onlar tartışırlarken ortalık birden cehenneme döndü.

Türk topları surları dövmeye başlamıştı...

Bu sırada büyük kapıdan açılan gedikten içeri giren Yeniçerilerle Yunan askerleri arasında kanlı çarpışmalar oluyordu.

Despot Tomas'ın ölümüyle başsız kalan Yunan ordusu ne yapacağını şaşırmış, surlardaki birliklerde bozgun havası belirmişti...

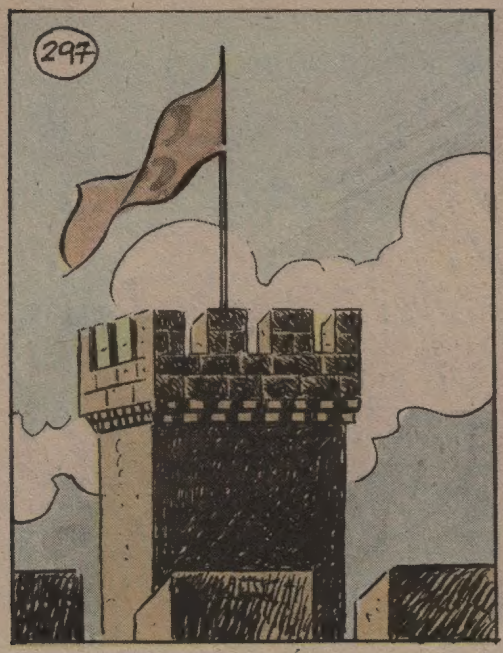

Dalga dalga akan Türkler, Leontari kentini zaptettiler...

Mora'nın son kalesi de düşmüş ve bütün Yunanistan Türkler'in eline geçmişti...

Surlarda artık Osmanlı bayrakları dalgalanıyordu.

Yunanistan'da 367 yıl süren Türk egemenliği böyle başladı...

Kara Murat'ın Yunanistan serüveni burada bitiyor...

Kahramanlarımız ne oldu?

Arnavut Selami ile Zeynep, Büyücü Nikola'nın ilmi sayesinde ölümü yendi. Mehmet, Zeynep'le evlendi.

Helena ise çok mutluydu..Hem babasına kavuşmuş, hem de Kara Murat'ta aradığı aşkı bulmuştu...

Günler bir aşk rüyası gibi geçti.

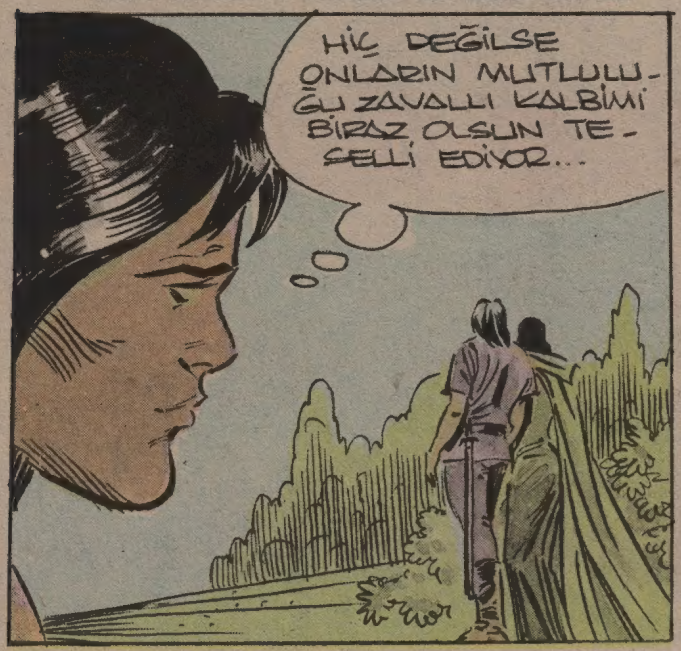

Helena'yı Durakoğlu da seviyordu ve onu başkasına kaptırdığı için hüzünlüydü. Ama bu başkası, en yakın arkadaşıydı..Göz yaşlarını kalbine akıtıp acısını belli etmedi:

—Hiç değilse onların mutluluğu zavallı kalbimi biraz olsun teselli ediyor! diye mırıldandı..

Başını kaldırdı. Uzakta, yavaş yavaş yürüyen aşık çifte baktı. Akşamın alaca karanlığında bir tek insan haline gelmiş gibiydiler.

Sonra yolun dönemecinde, kızıl güller arkasında, sanki onlar da akşamın kokularına, mutluluğa ve aşka karışıp kaybolmuş gibi görünmez oldular...

BU SERÜVENİN SONU